

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OLIVIA DADE SPOILER ALERT

A
NOVEL

ONE TRUE
PAIRING—WELL,
MOSTLY TRUE

SPOILER ALERT

0 ben ~~ben~~ VDADE

AİÇİNDEON

..

Bir Künye o/HarperCollins/°allık

özveri

*Benim gibi şüphe duyan herkese: Sana benzeyen biri arzulanabilir. Sana
benzeyen biri sevinebilir. bakan birisi
sanki mutlu son olabilirmişsin gibi. Yemin ederim*❤

İçindekiler

Kapak Baş
sayfa
özveri

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
10. Bölüm
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
17. Bölüm
18. Bölüm
19. Bölüm
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

sonsöz

teşekkürler alıntı Yavaş

yanma yazar hakkında

için övgü Spoiler

uyarısı Ayrıca Olivia

Dade tarafından telif

hakkı

Yayıncı Hakkında

ÇEKİMLER ARASINDA, MARCUS KABUL ETMEMEK İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPTIbariz:

bu ölmenin aptalca bir yoluydu.

Yine de, yönetmenin harekete geçme çağrısı üzerine gırtlaktan bir uluma attı ve boğulan duman makinesi bulutlarının arasından dört nala geçerken, dilinde metalik adrenaline bir kez daha savaşın kaosunun ortasında atını sürdü. Kendi atı kalçalarının arasında ritmik bir şekilde sarsılırken, at sırtında böğüren dublör sanatçılar vızıldayarak geçtiler. Çamur -ya da kokusuna göre çamurla at boku karışımı kötü bir şey-yanağına sıçradı. Özel teçhizat onun önünde hızla ilerliyordu, SUV'nin hızla giden kolundaki kamera onun tüm kararlılığını ve çaresizliğini yakalıyordu.

Bu sezonun senaryosunu sevmediği doğru. Ama o sevdi*Bu*. Her şeyin fizikselliği. Şovlarının büyük bütçesinin o muazzam duman makinelerini satın alma şekli, örümcek kamera izlemeyi tepeye bağlaması, dublör oyuncularını işe alması ve at sırtında eğitimi için ödeme yapması. Bu para, dönümlerce İspanyol kıyı şeridini yalnızca serinin son, doruğa ulaşan savaşı için ayırdı ve onların haftalarca ve haftalarca ve sonsuz, sefil bir şekilde prova yapmalarına ve film çekmelerine izin verdi.*haftalarsadece* doğru çekimleri yapmak için.

Ve sefil oldu. Sıklıkla. Ama neredeyse bin mükemmel profesyonelden oluşan perde arkası ekipleri, sahneyi o kadar eksiksiz ve ikna edici bir şekilde hazırladıkları için, o kadar çok rol yapmasına, o anda kendini kaybetmek için savaşmasına gerek yoktu. Başarılı bir şovun gerçek ve mecazi koreografisi ve bu özel sahne iyi eğitilmiş bir taziye gibi eline geldiğinde bile, etrafındaki puslu, kaotik manzara, karaktere bürünmesine yardımcı oldu.

Dizinin ön prodüksiyonu başladığından beri yedi yılı aşkın süredir yetenekli meslektaşları olan Dido Carah, sisin içinden tam prova yaptıkları yerde, kılıcını doğrultarak görüldüğünde hiçbir kesinti olmadı.

doğrudan ona. Showrunners, bu savaş sekansı için mümkün olan her yerde uzun, sürekli çekimler belirlemişti.

"İntikamımı almaya geldim, Hain Aeneas!" diye bağırdı Dido, sesi öfkeden çatlamış ve kabaydı. Gerçek hayatta da bitkinlik, diye düşündü.

Güvenli bir mesafede, atı durdurdu ve aşağı savurdu. Ona doğru yürüdü, tek bir hızlı hareketle kılıcını kenara çekti ve omuzlarını kavradı.

"İçin geldim *Sen*, sevgilim." Kirli eliyle yüzünü avuçladı. "Bir kez daha yaşadığını duyar duymaz. Tartarus'tan ölülerin dönüşü bile beni durduramadı. Kimseyi ya da başka bir şeyi umursamıyorum. Bırak dünya yansın. Seni istiyorum, yalnız seni ve sana sahip olmak için tanrılara meydan okurum."

Senaryodaki bu satırlar, sezonların değerindeki karakter gelişimiyle çelişiyorsa, diziye ilham veren kitaplardan bahsetmiyorum bile, bunun üzerinde durmaz. Şimdi değil.

Carah bir an için onun dokunuşuna karşı yumuşadı. Avucunun içine eğildi.

Uzun çekim gününün bu noktasında, kokuyordu. O da öyle. Diğer herkes de öyle. Bütün bok saçılmış alan da öyle. Dikkate almak istemediği yerlere çamur girmişti. Her şeye rağmen sefaleti ve azmi tasvir etmek çok da zor değildi.

Dido onu itti.

"*Sen vardır* bir yarı tanrı," diye ona küçümseyerek hatırlattı. "Başkasıyla evli ve ayrıca bir zinacı. Kız kardeşimle yattın ve Hades'ten döndüğümü duyunca böyle bir ihanet karşısında utanç içinde kılıcının üzerine düştü. Umarım o da bugün ayağa kalkar ve kendi intikamını alır.

Utanç, onun için toplaması çok kolay, başını eğdi. "Sonsuza dek kaybettğini sanıyordum. Lavinia ismen karım olabilir ama kalbimde hiçbir etkisi yok. Ve Anna... İhanet gibi görünmesine rağmen kaşlarını çattı, bir anlayış yakarışıydı. "O senin lekelenmiş bir aynandı. Başka bir şey yok."

Bu düşünce davetsiz görünüyordu. *Özür dilemeyen Lavinia Stan sikişecek patlatmak bu sahneyi gördüğünde.*

"Ölümlülere ihanet ettin, şimdi de tanrılara ihanet ediyorsun. *Pius Aeneas* Aslında." Hızlı, çömelmiş bir darbeye, Dido kılıcını geri aldı. "Önce kendi intikamımı alacağım. Diğerleri ahirette senin azabına razı olacak."

Silahlı kavrayışından emin ve sabitti ve silahı kolayca savurdu. Ağır bronz kabzasına rağmen kılıcın ağzı kördü.

ilgili herkesin güvenliği için hafif alüminyum, aynen onunki gibi. Yine de, haftalardır öğrendikleri dansa başladıklarında metalin metale olan etkisi çınladı.

Hareketleri fazla düşünmeden akıyordu, sonsuz bir planlama ve tekrarın ürünüydü. Dövüş koordinatörü ve koreograf, savaşın tek taraflılığını vurgulamak için her hareketi dikkatlice planlamıştı: Dido ona zarar vermeye çalışıyordu, ancak onu etkisiz hale getirmeye ve bu süreçte onu yaralamaktan kaçınmaya çalışıyordu.

Onu ani, şiddetli bir dalgalanmayla geri püskürttükten sonra, "Beni kimse yenemez!"

Daha fazla at dörtnala geçti. Dumanla kısmen gizlenen yeraltı dünyasından kaçanlar, onları Tartarus'a geri götürmeye çalışan ölümlü ve ölümsüz düşmanlarını ısırdı, tekmeledi, savurdu ve atılan silahları hedef aldı. İnlemeler, ölüm ve bağırışlar kendi kavgasını çevreledi.

Dido'ya doğru hassas ayak hareketi. Kesin. Kesin. Vahşi vuruşunu engelle.

"Belki doğru olabilir." Keskin ve yırtıcı bir gülümseme sundu. "Ama az önce ikimize de hatırlattığın gibi: Ben bir erkekten daha fazlasıyım."

Her iki saniyede de ünlü satırlara beceriksiz bir geri arama*Kapıların Tanrıları* kitap ve dizinin ikinci sezonunda, Dido kollarında hiçbir erkeğin onu baştan çıkaramayacağını mırıldandığında. *Ben bir erkekten daha fazlasıyım*, geri dönmüştü ve ardından sahnenin geri kalanında Carah'ın vücudunun dublörünü dahil etmek için çekime ara vermişlerdi.

Kılıcın daha fazla sallanması. Bazıları bağlanıyor, çoğu değil. Ve sonra ölümcül an geldi: İstemedi onu kendi adamlarından birinin yeşil uçlu lastik kılıcına doğru iterek, onun son, tutkulu saldırısını savuşturdu.

VFX departmanı kılıcı ve kanı daha sonra düzelterek. İzleyiciler artık sadece çamurlu ipeğin olduğu yerde ölümcül bir yara görecek.

Göz yaşları. Fısıldayan son sözler.

Tarlada diz çökerken kollarında öldü.

O gittiğinde, etrafındaki savaşa son bir kez ıslak gözlerle baktı. Tartarus'un kuvvetlerinin kaybetmekte olduğunu ve adamlarının artık ona ihtiyacı kalmadığını gördü. Sonra onu nazikçe kendi kılıcının yanına yatırdı, Dido'nun Kartaca'daki zamanlarından değerli bir armağanıydı, kaosa girdi ve ölümlerden biri tarafından ölümcül bir şekilde bıçaklanmasına izin verdi.

"Elysian kırlarında seni bir kez daha göreceğim sevgilim," diye mırıldandı son nefesiyle.

Bu uzun süre boyunca, Marcus gitmişti. Sadece yolunu şaşırmış, ıssız, ölmekte olan ve umutlu Aeneas vardı.

"Kesmek!" müdür aradı, emir diğer ekip üyeleri tarafından tekrarlandı. "Bu sefer ihtiyacımız olan her şeyi aldığımızı düşünüyorum. Bu, bu sahne için bir özet!"

Yönetmen ve yapım müdürü bir şeyi tartışmak için arkalarını döndüklerinde, Marcus su yüzüne çıktı ve kendine dönerek gözlerini kırıştırdı. Baş, bazen gerçekten kendi derisini kaydırıp bir karakterde kendini kaybettikten sonra yaptığı gibi, canlı ve düzenli bir şekilde omuzlarının üzerinde süzülüyordu.

Bliss, kendi tarzında. Çok uzun zamandır, her gün yaşadığı ve üzerinde çalıştığı his.

Yeterli değildi. Artık değil.

Carah ondan daha çabuk iyileşti. Çamurdan çıkıp ayağa kalktı ve içten bir iç çekti.

Tanrıya şükürler olsun. Elini ona uzattı. "Kıçımın çatlamasını isteseydim, o tam vücut detoks tedavilerinden birine para verirdim ve o orospu çocuğu at boku değil, çay ağacı veya lavanta gibi kokardı."

Güldü ve ayağa kalkarken onu sabitlemesine izin verdi. Deri zırhı, Rumpelstiltskin kadar ağır görünüyordu, at ustası Friesian şu anda uzaklaşıyordu. "Bir teselli olacaksa, sağlıklı, yeni bıçaklanmış bir parıltın var."

"Öyleyse önceki çekimlerde tüm yakın çekimleri yapmaları çok yazık." Koltuk altını kokladıktan sonra burnunu kırıştırdı ve boyun eğmiş bir şekilde omuz silkti. "Kahretsin, duşa ihtiyacım var.hazır. En azından bugünlük işimiz bitti."

Carah genellikle çok fazla yanıt gerektirmezdi. Sadece başını salladı.

"Benim için sadece bir sahne daha," diye devam etti. "Bu hafta sonra stüdyoda. Kılıç eğitimi montajım. Peki ya sen?"

Kelimelerin yanlış olup olmadığını kontrol etmek için kafasında seslendirdi.

Her nasılsa, onlar doğruydı. "HAYIR. Budur. Yaşam Savaşı'ndan önceki ölümsüzlük sahnemi filme aldılar."

Bu sahne, çekimlerle ilgili son anısı olacaktı.*Kapıların Tanrıları*, ancak televizyon izleyicileri için Aeneas'ın tam tanrı statüsüne yükselişi, karaktere son bakışları olacaktı. Kan, pislik ve çaresizlik yerine ambrosia, nektar ve Lethe nehrinden sağlıklı bir kırlangıç.

Yutkunduktan sonra Aeneas, hem Dido'yu hem de Lavinia'yı unutacaktı.

Zavallı Anna da.

Ve son sezon yayınlandıktan sonra hayranlar R.J.'i katledeceklerdi. ve Ron - dizinin baş yazarları, baş yapımcıları ve dizi sorumlusu - çevrimiçi ve eksilerde. Aeneas'ın karakter eğrisinin aniden tersine dönmesi, son bölümlerdeki birçok hikaye anlatımı başarısızlığından yalnızca biri olduğundan, birçok nedenden dolayı. Marcus, finalden sonra ortaya çıkacak sivri, mağdur düzeltme kurgularının sayısını bile tahmin edemedi.

Yüzlerce, kesinlikle. Belki binlerce.

Bunlardan en az birini veya ikisini Kitap olarak yazacaktı!

AeneasWouldNever, pişmanlık duymayan Lavinia Stan'in yardımıyla.

Kalan dumandan gözlerini kısarak yerdeki kılıçlara baktı. Yırtık kostüm parçaları. Aeneas'ın filosunun ölü bir üyesi gibi giyinmiş bir mankenin arkasında, umarım kameranın görüşünden gizlenmiş bir plastik su şişesi.

Setten hatıra olarak bir şey almalı mı? Hatta istiyor muydu? Ve bu pis alanda, hem şovda yedi yıldan fazla çalışmayı kapsayabilir hem de evinde sergilenecek kadar kabul edilebilir bir koku alabilir?

Hiç bir şey. Hiç bir şey.

Böylece Carah'ya son bir içten sarılmanın ardından eli boş karavanına yöneldi. Sadece bir düzine adım atmadan önce omzuna vuran bir avuç içi tarafından durduruldu.

Çok tanıdık bir ses, "Bekle, Marcus," diye emretti.

Marcus arkasını döndüğünde, Ron birkaç kamerayı daha yakına çağırdı -bir şekilde kameralar tekrar dönüyordu- ve Carah ile yakındaki tüm ekibi geri çağırdı.

Bok. Yorgunluktan Marcus bu küçük töreni unutmuştu. Teorik olarak, setteki son günlerinin sonunda her ana dizi oyuncusuna bir saygı duruşu. Gerçekte, izleyicilerini şovun fiziksel kopyalarını satın almaya veya en azından özel içeriği yayınlamak için daha fazla ödemeye teşvik etmek için bir sahne arkası ekstrası.

Ron'un eli hâlâ omzundaydı. Marcus umursamadı ama bir an için yüzünü yere eğdi. Düşüncelerini topladı ve kendini hazırladı.

Sonunda ayrılmadan önce, oynayacak başka bir rolü daha vardı. On yılı aşkın bir süredir mükemmelleştirdiği ve her geçen yıl geçtikçe daha büyük bir şevkle geride bırakmak istediği bir yıld.

Marcus Caster-Rupp.

Arkadaşça. boşuna. Onları çevreleyen dumanlı savaş alanı kadar loş.

Mucizevi bir şekilde öğrendiği birkaç numaradan gurur duyan, bakımlı bir golden retrieverdi.

"Aeneas'ımızı aramaya başladığımızda atletik bir aktör bulmamız gerektiğini biliyorduk. Bir erkek lideri ve bir kadın aşığını canlandırabilecek biri. Ve her şeyden önce. . " Ron elini kaldırıp Marcus'un yanağını çimdikledi. "Güzel bir yüz. Bir on yıl daha arasaydık daha güzelini bulamazdık."

Ekip güldü. Marcus'un midesi bulandı.

Bir çimdik daha ve kendini kibirli bir şekilde sırtmaya zorladı. Saçını savurmak ve zırhını çıkarmak, böylece görünmeyen izleyicilere, Ron'un ulaşamayacağı bir yere hareket ederken bile pazılarının esnemesini gösterebilmek için. Sonra dizi sorumlusu ve ekip, Marcus'tan bir şeyler söylemesini, dizide geçirdiği onca yılın anısına bir konuşma yapmasını istediler.

Doğaçlama konuşma. Bu lanet gün asla lanet olmaz mıydı?*son?*

Yine de rol, onu bir kucaklama gibi çevreledi. Aşına. Giderek daha fazla klostrofobik olsa da rahatlatıcı. Sınırları içinde ne yapacağını biliyordu. Ne demeli. kim olmak

"Beş yıl önce . . " Ron'a döndü. "Beklemek. Kaç yıldır çekim yapıyoruz?"

Patronları hoşgörölü bir şekilde kıkırdadı. "Yedi."

"O halde yedi yıl önce." Marcus utanmadan omuz silkti ve kameraya doğru gülümsedi. "Yedi yıl önce çekime başladık ve hepimizi neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu rol için ve izleyicilerimiz için çok minnettarım. Güzel bir yüze ihtiyacın olduğuna göre," -kendi kendine bunu söyletiyordu-, "gördüğün en güzel yüzün benimki olmasına sevindim. Şaşırmadım ama sevindim."

Tek kaşını kaldırdı, yumruklarını kahramanca bir tavırla kalçalarına yerleştirdi ve daha çok kahkaha atmasını bekledi. Bu sefer, onun tarafından yönlendirildi ve kasıtlı olarak ortaya çıkarıldı.

Bu biraz kontrol, biraz da olsa midesini yatıştırdı.

"Birlikte rol alacak pek çok başka güzel yüz bulduğuna da sevindim." Carah'a göz kırptı. "Benimki kadar güzel değil elbette ama yeterince güzel."

Ekipten daha fazla gülümseme ve Carah'tan bir göz devirme.

Artık gidebilirdi. Bunu biliyordu. En yakın meslektaşları ve ekip üyeleri dışındaki herkesin ondan beklediği tek şey buydu.

Yine de son bir şey söylemesi gerekiyordu çünkü buöyleydionun son günü BuöyleydiHayatının yedi lanet yılının sonu, bitmeyen sıkı çalışma, zorluklar ve başarılar ve bu işi yapmaktan, bu zorluklarla başa çıkmaktan gelen neşe ve nihayet, sonunda bu başarıları değerli ve değerli saymasına izin vermek.onun.

Artık hayatı boyunca yaptığı gibi ata binebilirdi.

Kılıç ustası, elinde bir silahla kadrodaki en iyisi olduğunu ve şimdiye kadar tanıştığı tüm oyuncular arasında en hızlı ayaklara sahip olduğunu söyledi.

Sonunda, Latinceyi ebeveynlerinin hem kabul ettiği hem de acı bir ironi olarak kabul ettiği bir kolaylıkla telaffuz etmeyi öğrenmişti.

geçirdiği süre boyuncaKapıların Tanrıları, beş büyük oyunculuk ödülüne aday gösterildi. Elbette hiç kazanmamıştı ama inanması gerekiyordu...yaptıAdaylıkların sadece güzel bir yüzü ödüllendirmediğine, aynı zamanda kabul edilen bir beceriye sahip olduğuna inanıyorum. Duygusal derinlik. Halk onun oyunculuk yapan bir savant olduğuna, kendi zekasına sahip olmamasına rağmen zekayı taklit edebildiğine inanabilir, ancak o zanaatına ve kariyerine verdiği emeği biliyordu.

Mürettebat olmadan bunların hiçbirisi mümkün olmazdı.

Bu insanlardan bazılarına bakmak ve ifadesindeki değişikliği gizlemek için kameralardan uzaklaştı. "Son olarak, şovumuzun perde arkasındaki herkese teşekkür etmek istiyorum. Sizden neredeyse bin kişi var ve ben - yapamam -" Samimi kelimeler dilini düğümledi ve bir an duraksadı. "Herhangi bir dizinin nasıl daha özel, bilgili bir grup bulabileceğini hayal edemiyorum. Tüm yapımcılara, dublör sanatçılara, mekan yöneticilerine, lehçe koçlarına, yapım tasarımcılarına, kostüm tasarımcılarına, saç ve makyaj sanatçılara, VFX ve SFX çalışanlarına ve çok daha fazlasına: Teşekkürler. Sana ifade edebileceğimden daha fazlasını borçluyum.

Orada. Yapıldı. Fazla tökezlemeden söylemeyi başarmıştı.

Daha sonra üzüldü ve sonraki adımlarını düşünürdü. Şimdi sadece yıkanıp dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Son bir utanç verici alkış ve sırtına birkaç alkış, sarılmalar ve tokalaşmalardan sonra, kaçtı. Lavaboda hızlı bir yıkama için karavanına ve ardından onu çok, çok uzun ve hak ettiği bir duşun beklediği genel İspanyol otel odasına.

En azından Vika Andrich onu otelin lobi girişinin hemen dışında yakalayana kadar kaçtığını sanıyordu.

"Marcus! Bir dakikan var mı?" Otoparktan makul topuklu ayakkabılarla koşarak gelmesine rağmen sesi bir şekilde sabit kaldı. "BEN

“Şu anda çekmekte olduğunuz büyük sekans hakkında birkaç sorum olacaktı.”

Onu gördüğüne pek şaşırmadı. Yılda bir veya iki kez, çekim yaptıkları her yerde ortaya çıkıyor ve sahada alabildiği her türlü izlenimi ve röportajı alıyordu ve bu makaleler, blogunda her zaman özellikle popülerdi. Elbette dizinin çekimlerinin sonunu bizzat anlatmak isterdi.

Diğer bazı muhabirlerin aksine, yer isterse mahremiyetine saygı duyacaktı. Hatta ondan hoşlanıyordu. Sorun bu değildi.

Onu en sevdiği eğlence-blogger-slash-paparazzo yapan diğer nitelikler de onu en az favorisi yapıyordu: Arkadaş canlısıydı. Eğlenceli. Etrafında rahatlamak kolaydır. Çok kolay.

Ayrıca akıllıydı. Bir şeyi gözetleyecek kadar akıllı. . . kapalı . . . onun hakkında.

Ona geniş bir gülümseme sunarak özgürlüğüne birkaç santim kala durdu. “Vika, bu sezon olanlar hakkında sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Ama okurlarınızın beni çamur içinde görmek istediğini düşünüyorsanız” göz kırptı.

- "ve ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz, o zaman bir veya iki fotoğraf çekmekten çekinmeyin."

Ona en iyi tarafı olduğu söylenen şeyi sunarak poz verdi ve birkaç çekim yaptı.

"Bana kesin bir şey söyleyemeyeceğini biliyorum," dedi görüntüleri kontrol ederek, "ama belki altıncı sezonu üç kelimeyle anlatabilirsin?"

Çenesine hafifçe vurarak kaşlarını çatı. Uzun dakikalar boyunca derin düşünceler oynadı.

"Biliyorum!" Gülümsedi ve ona memnun bir sırıtış çevirdi. "Son. Bir. Durmadan. Umarım bu yardımcı olur."

Gözleri kısıldı ve onu çok uzun süre inceledi.

Sonra, onun kendi masum gülümsemesinin kör edici parıltısıyla karşılaşınca, gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı.

"Sanırım . . ." Durdu, hala gülümsüyordu. "Sanırım dizinin sonunun hem E. Wade'in kitaplarından hem de tabii ki Homer'ın kitaplarından nasıl saptığını sormak için diğer oyuncularından birini bulmam gerekiyor.*Aeneid*. Aeneas, bu iki hikayede de Dido ile evlendi, ancak gösteri farklı bir yaklaşım benimsemiş olabilir.

Homer mı? Ne oluyor?

Ve Dido uzun zaman önce ölmüştü.*Aeneid*. Üçüncü sayfanın son sayfasında*Kapıların Tanrıları* kitap, o yaşıyordu ama kesinlikle

Artık Aeneas ile ilgilenmiyor, ancak Wade serinin son iki kitabını yayınlarsa bunun değişebileceğini düşündü.

Virgil bir yerlerde mezarında kıpırdanırken muhtemelen Latince lanetler söylüyordu ve her hakkıyla E. Wade, Hawaii'deki cömert yerleşkesinden Vika'ya yandan bakıyor olmalıydı.

Başparmağı ve işaret parmağıyla alnını çimdikledi, dalgın dalgın tırnaklarının altındaki kiri fark etti. kahretsin**birisi**Bu tür ağır yanlış anlamaları düzeltmek için gerekli.

“*Aeneid*değildi-” Vika'nın kaşları ilk sözleriyle kalktı ve telefonu kayıttaydı ve Vika hileyi gördü. Ah, evet, gördü. “*Aeneid*ne yazık ki okuduğum bir şey değil. Homer'ın çok yetenekli olduğuna eminim ama genel olarak pek kitap okuyan biri değilimdir.”

En azından son kısım bir zamanlar doğruydı. Hayran kurgu ve sesli kitapları keşfetmeden önce, senaryoları dışında pek bir şey okumamıştı ve bunları kaydedecek, kaydı döngüye sokacak ve kelimeleri kendi kendine tekrar tekrar çalacak kadar iyi öğrenene kadar üzerinde çalışmıştı.

Ekranına dokundu ve kendi kaydı sona erdi. "Teşekkürler, Marcus. Benimle konuşman büyük incelikti."

Zevkle, Vika. Diğer görüşmelerinizde bol şanslar.” Son bir kez cansız bir gülümsemeyle, sonunda otelin içindeydi ve asansöre doğru ilerliyordu.

Katının düğmesine bastıktan sonra ağır ağır duvara yaslandı ve gözlerini kapattı.

Yakında, kişiliğiyle boğuşmak zorunda kalacaktı. Nerelerini sıyırdı, geçmişte ona nasıl hizmet etti ve hala nasıl hizmet ediyor. Tüy dökmenin kişisel hayatı ve kariyeri üzerindeki sonuçlarına değip değmeyeceği.

Ama bugün değil. Kahretsin, yorgundu.

Otel odasına döndüğünde, duş umduğu kadar iyi gelmişti. Daha iyi.

Daha sonra dizüstü bilgisayarını açtı ve temsilcisi tarafından gönderilen komut dosyalarını görmezden geldi. Kariyerine yeni bir yön vereceğini umduğumuz bir sonraki projesini seçmek, Twitter ve Instagram hesaplarını kontrol etmek gibi bekleyebilirdi.

Bir milyon yıl uyumadan önce kesinlikle olması gereken tek şey: Pişmanlık duymayan Lavinia Stan'a doğrudan bir mesaj göndermek. Ya da ona tam tiksintiyle hitap etmeye başladığı şekliyle Ulsie.*Ulsie iyidir*

bir inek için isim vesadecebir inek için, yazmıştı. Ama ona durmasını söylememişti ve o da söylememişti. Tek başına kullandığı lakap onu gereğinden fazla memnun etmişti.

Canlı, yetenekli, her zaman destekleyici Aeneas/Lavinia fanfic topluluğunun kullanımı için birkaç yıl önce oluşturulmasına yardım ettiği Lavineas sunucusunda oturum açtı. AO3'te hala ara sıra Aeneas/Dido hayran kurgusuyla uğraşıyordu, ancak bu günlerde giderek daha az sıklıkta. Özellikle de Ulsie, Book!AeneasWouldNever'ın tüm öykülerinin birincil betası ve düzeltmeni olduğunda.

California'da yaşıyordu ve hâlâ işte olacaktı. Mesajlarına hemen cevap veremezdi. Yine de bu gece ona DM atmasaydı, sabah ilk iş yanıtını alamazdı ve buna ihtiyacı vardı. Her hafta geçtikçe daha da arttı.

Yakında, çok yakında, o ve Ulsie aynı saat dilimine geri döneceklerdi. Aynı devlet.

Asla yüz yüze görüşmeyecekleri için bu yakınlığın önemi yoktu. Sadece önemliydi. Bir şekilde oldu.

Kapıların Tanrıları (1 kitap)

E Wade

EdebiVe Tour de Force That InsPDünyaca Ünlü Bir Dizi Yayınladı

E-kitap: 8,99 ABD

Doları Karton

Kapaklı: 10,99

ABD Doları Ciltli:

19,99 ABD Doları

Sesli Kitap: 25,99

ABD Doları

Tanrılar savaşta oynadığında, insanlık kaybeder.

Juno, Jüpiter'in yüzyıllar boyunca birçok kez ölümlü kadınlarla oynaşmasını izlemiştir ve Jüpiter onu haklı bir öfke içinde bıraktığında, kendi tanrısal mizacı hakim olur. Sonuçlarına aldırmaz etmeden, o kadar güçlü şimşekler savurur ki, yeraltı dünyasının kendisi, kötü ölümlerin evi olan Tartarus'a kadar uzanan çatlaklarda çatlar. Sonsuz cezadan kurtulmuş olarak Dünya'ya dönecek, güç için Jüpiter'e meydan okuyacak ve insanlığı mahvedeceklerdi.

Zalim yönetimini korumak, yattığı ama saygı duymadığı ölümlüleri kurtarmak için Jüpiter, pervasız öfkesiyle yarattığı yeraltı dünyasının yeni kapılarını korumakla tanrı dostlarını görevlendirir. Ancak ölümsüzler, her zaman olduğu gibi, görevden çok ebedi düşmanlıklarını önemserler. İnsanlık kurtarılacaksa yarı tanrılar ve ölümlüler de kapıları korumak zorunda kalacak.

Juno'nun Tartarus'u korumasız bırakmak için kendi sebepleri olması talihsizlik.
İnsanlık kahrolsun.

KİR. DAHA FAZLA KİR.

April yeterince iyi dinlerse, bu özel pislik bir hikaye anlatabilirdi.

Numaralı güvenlik gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak, kahverenginin farklı tonlarını renk tablosuyla karşılaştırdı, ardından numunenin su içeriğini, toprağın plastisitesini ve tutarlılığını, tane boyutunu ve şeklini ve saha formundaki diğer tüm ilgili verileri not etti.

Renk solması yok. Belirli bir koku da yoktu ki bu onu şaşırtmadı. Çözücüler tatlı bir koku yayarlar ve yakıtlar, yakıt gibi kokardı. hidrokarbonlar. Ancak kurşun sadece kir gibi kokardı. Arsenik de öyle.

Eldivenli elini kot pantolonunun kalça kısmına sildikten sonra bulgularını not aldı.

Normalde, örnekleyici yardımcısı Bashir ile en berbat iş arkadaşları veya belki de en son realite şovları art arda izledikleri hakkında konuşurdu. Ancak öğleden sonra bu noktada, ikisi de boş konuşma yapamayacak kadar yorgundu, bu yüzden o, cam numune kavanozunun etiketini doldururken ve gözetim zinciri formunu doldururken, o sessizce numuneyi kaydetmeyi bitirdi.

Kavanozu toprakla doldurup elini tekrar kot pantolonuna sildikten sonra kabı etiketledi, fermuarlı bir çantaya koydu ve buzla dolu soğutucuya yerleştirdi. Numuneyi bekleyen laboratuvar kuryesine teslim ettiğini doğrulamak için son bir imza ve o gün için işleri bitti. Tanrıya şükür.

"Bu kadar?" Beşir sordu.

"Bu kadar." Kuryenin soğutucuyla gidişini izlerken, bir nefes verdi. "Birkaç dakika dinlenmek istersen, temizliği ben halledebilirim."

Kafasını salladı. "Ben yardım edeceğim."

Otuz dakikalık öğle yemeği molaları dışında, neredeyse dokuz saat önce, o sabah yediden beri görev başında ve odaklanmışlardı. Tozlu güvenlik botları içinde ayakları ağrıyordu, açıkta kalan cildi çok fazla güneşe maruz kalmaktan yanıyordu, susuzluktan başı baretinin içinde zonkluyordu ve otelde uzun, güzel bir duş için hazırды.

Muhtemelen başıboş bir kir lekesinden yanağı da kaşınıyordu. Bu talihsiz bir durumdu çünkü topraktan cilde temas, teknik terminolojide bir maruz kalma yoluuydu. Ya da April'in dediğı gibi, çok kötü bir fikir.

Su şişesinin kapağını açıp bir kağıt havluyu ıslattı ve yanağı tekrar temizlenene kadar sildi.

"Hâlâ biraz var. . " Bashir'in parmağı şakağına yakın bir noktayı kaşdı. "Orada."

"Teşekkürler." Baş ağrısına rağmen ona gülümsemesi içtendi. Şu anki firmasında sahip olduğı gerçek arkadaşların sayısını bir yandan sayabiliirdi ama Bashir de onların arasındaydı. "Bugün iyi iş çıkardın."

Son bir dokunuştan ve Bashir'in olumlu bir şekilde başını sallamasından sonra - görünüşe göre bu sefer tüm çamurdan kurtulmuştu - kağıt havlu, kullanılmış eldivenleriyle aynı çöp torbasına girdi ve geçmiş olsun.

Toprak birden fazla şekilde kirliydı. Yüzyılın ortalarına kadar bölgede bir pestisit fabrikası faaliyet göstermiş ve tesisin çevresini kurşun ve arsenikle kirletmişti. Bu tarih nedeniyle, April son birkaç haftayı her iki kimyasalı da analiz etmek için toprak örnekleri toplayarak geçirmişti. Hiçbirini doğrudan teninde istemiyordu. Ya da kot pantolonunda, bu konuda, ama kağıt havlular günün sonunda tam bir baş belasıydı.

Sana söyledim mi? Evraklarını toplarken, ona kurnazca sıırttı. "Geçen hafta, Chuck yeni çocuğa yasak bölgede asla su içmemesini söyledi. Çünkü bu kötü bir uygulamadır ve sağlık ve güvenlik yönergelerine aykırıdır."

Birlikte, o sabah tarla kamyonunun bagaj kapağına koyduğı su şişeleriyle dolu kırmızı soğutucularına bakmak için döndüler.

"Chuck gerçek şantiyelerde neredeyse hiç vakit geçirmemiş, yirmi iki yaşında, kendi kendini kutlayan bir hıyar." Düz ifadesiyle, Bashir'in gözleri genişledi. "Neden bahsettiğini bilmiyor ama yine de herkese işlerini nasıl yapacaklarını söylemekten mutlu."

Bunun üzerine Beşir homurdandı. "Sadece bizim işimiz değil."

"Aman Tanrım." April gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Sana humus hakkında ders verdi mi? *Tekrar?*"

"Evet. Çok fazla humus yememe ya da nohudu zerre kadar umursamamama rağmen. Sanırım benim yaptığımı varsayıyor, çünkü... .” Beşir elini kendi kendine salladı. "Bilirsin."

Birlikte evrakları şirket kamyonuna taşımaya başladılar.

"Biliyorum." İçini çekti. "Lütfen bana sana denemeni söylemediğini söyle..."

Bashir, "Çikolatalı humus," diye onayladı. "Tekrar. Lif ve protein içeriğini veya belki de daha geleneksel humus versiyonlarına göre nasıl büyük bir gelişme olduğunu duymak isterseniz... *senin insanların humusu*, kendi ifadesiyle - İyi bilgilendirildim ve yeni edindiğim bilgileri sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyarım.

Onun için yolcu kapısını açtı ve o evrakları panosunun mandallı kutusuna sıkıştırdı.

Ah. Ben çok üzgünüm." yüzünü buruşturdu. "Bir teselli olacaksa, birkaç kadın meslektaşının daha fazla işe girmek için nasıl giyinmesi gerektiği konusunda da çok kesin fikirleri var."

Küçük bir özel firmada, onun gibi danışmanlar müşterileri için koşuşturmak, onları öğle yemeklerinde ve profesyonel toplantılarda etkilemek, onları iyileştirici teknolojiler hakkındaki kongre ve konferanslarda bir kenara çekmek zorundaydı. Onları ciddiye alınması gerektiğine ikna etti ve jeolojik uzmanlığı için şirketine ödeme yapmak istediler.

En iyi şekilde faturalandırılabilir kalması için belirli bir şekilde görünmesi gerekiyordu. Belli bir şekilde ses. Kendini her zaman mümkün olan en profesyonel ışıktaki sunun.

*faturalandırılabilir*son yıllarda onun için bir lakap haline gelmişti.

Sektöründe itibar kırılabilir bir şey olabilir. Hasar görebilir. Örneğin, görünüşte ciddi ve pratik bir meslektaşının en sevdiği hayali TV karakteri gibi giyinmeyi sevdiği ve boş zamanının çoğunu kurgusal yarı tanrıları tartışarak geçirdiğinin ifşasıyla.

Beşir gözlerini devirdi. "Elbette kadın giyimi hakkında fikirleri var. Yönetime söyledin, değil mi?"

"Kelimenin tam anlamıyla beş dakika sonra."

"İyi." Bashir onun yanında numune alma masasına doğru yürüdü. "Umarım çok uzun sürmeden onun kışını ateşlerler."

Hiçbir şey bilmiyor. Hiç yoktan az, eğer bu mümkünse." Gömleğinden bir parmak kopartması, gömleğinin ona nasıl ıslak bir şekilde yapıştığını gösterdi. "Demek istediğim,

bugün ne kadar terlediğimize bir bakın.”

"Bol bol." Terden ıslanmış turuncu gömleğine baktı. "İğrenç."

Masanın yanında durup başını salladı. "Kesinlikle. Birinin bu yeni çocuğu düzeltmesi gerekiyor. Susuzluktan hastaneye yatmak istemiyorsa su getirmesi gerekiyor.”

Beşir başını eğdi. "Bilmelisin."

"Bilebilirdim."

Ve yaptı. Şimdiye kadar, bir jeolog olarak çalışma saatlerinin neredeyse üçte biri, bu sahadaki gibi sondaj makinelerinde rüzgara karşı durarak, günlüğe kaydedilecek, kavanozlara tıklılacak ve laboratuvar testine gönderilmek üzere toprak numunelerini inceleyerek geçirmişti. Uzun bir süredir süreçleri, zorlukları ve hatta saha çalışması yapmanın fizikselliğini seviyordu. Bir yanı onu hâlâ seviyordu.

Yine de tamamı değil. Yeterli değil.

Masayı yan çevirip ayaklarını katlarken Bashir duraksadı. "Gerçekten gidiyorsun ha?"

"Evet." Bu, onun şu anki görevinde kirli bir alanı ziyaret ettiği son günü, özel bir firmada danışman olarak son haftası ve son kez kot pantolonundaki kiri temizliyordu. "Seni özleyeceğim ama zamanı geldi. Geçmiş zaman."

Bir haftadan kısa bir süre içinde Sacramento'dan Berkeley'e taşınyordu. Ve iki haftadan kısa bir süre içinde Future April, Oakland'daki bir devlet düzenleyici kurumundaki yeni işine başlayacak ve Current April gibi danışmanların çalışmalarını denetleyecekti, bu da daha fazla toplantı ve belge analizi ve sahada daha az zaman anlamına gelecekti.

O hazırды. Pek çok nedenden dolayı, hem kişisel hem de profesyonel.

O ve Bashir tüm malzemelerini kamyonu geri yüklediklerinde, normal gözlüklerini taktı ve diğer kişisel koruyucu ekipmanlarını çıkardı. Rahat bir nefes alarak tozlu botlarının bağlarını çözdü ve plastik bir torbaya koydu, sonra eski ama temiz spor ayakkabılarını giydi. Yanında da aynısını yaptı.

Sonra işi bitti. Sonunda, kutsanmış bir şekilde bitti ve çaresizce bir duş, bir çizburger ve yaklaşık bir galon buzlu su için. Biraz daha Lavineas hayran kurgusu, sunucudaki grup sohbetleri ve Book!AeneasWouldNever ile DM'lerden bahsetmiyorum bile. Umarım BAWN çalışırken yazmıştır.

Ancak önce o ve Bashir'in vedalaşması gerekiyordu.

"Hafta sonu için bir planın var mı bilmiyorum ama Mimi ve ben sana akşam yemeği ısmarlamak isteriz. Yeni işini kutlamak ve veda etmek için." Birkaç yıl birlikte çalıştıktan sonra bile, daveti gönderirken kıpırdanacak kadar utangaçtı. Senin en sevdiğim meslektaşım olduğunu biliyor.

Kendisinden biri olduğu için karısı Mimi'yi de gerçek bir arkadaş olarak görüyordu.

Ama onlar bile onun hakkında her şeyi bilmiyorlardı. Spesifik olarak, çoğu akşamı ve hafta sonunu suya dalmış halde geçirdiğini *Kapıların Tanrıları* fandom: OTP'si hakkında tweet atmak, hayran kurgusu yazmak, beta yapmak ve okumak, Lavineas sunucusunda sohbet etmek ve Lavinia'yı cosplay yapmak için muazzam coşkusu ve sonsuz küçük kostüm oluşturma becerisini kullanmak.

Bir dolandırıcılıkta başıboş bir fotoğraf, bir dil sürçmesi ve itibarı zedelenebilir. Deneyimli bir profesyonelden, toprak örneğini kaydetmek için harcadığı süreden daha kısa sürede aptal bir fangörle dönüşebilirdi.

Yani katılmamıştı *Kapıların Tanrıları* Eksileri. İş arkadaşlarına fandomundan bahsetmemişti. Bashir kadar sevdiği arkadaşları bile yoktu.

Eyalet düzenleyicileri yeni işinde olsa da. . .

Kültürdeki fark daha net olamazdı. Orada kişisel ve profesyonel ayrılmaz bir bütündü. En neşeli ve en komik şekillerde iç içe.

İki haftadan kısa bir süre içinde vardığında, jeolog ekibindeki beşinci kişi olmuştu. Üçüncü kadın. Geçen hafta I-9 sınavını tamamlamaya gittiğinde, diğer kadınlar, Heidi ve Mel, çift olarak kadınların onuncu yıldönümünü kutlamak için ekibin işe getirdiği pastadan April'a bir dilim teklif etmişlerdi.

Mel ve takımdaki iki adam -Pablo ve Kei- birlikte acayip bir gruptaydılar. *Bir grup*. Eşsiz halk müziği yeteneklerinin başarılı bir şekilde önlenemediği emeklilik partileri ve diğer toplantılar için açıkça performans sergileyen biri.

Onlar korkunç, diye fısıldamıştı Heidi, ağzı su şişesinin arkasına yarı gizlenmiş halde, *ama hepsi o kadar keyif alıyor ki bir şey diyemiyoruz.*

O anda, o kasvetli devlet-hükümet-bürokratinin ofis odasında, Nisan'ın içinde kopacak kadar gergin bir şeyler gevşemişti. Kalan tüm şüpheler ortadan kalkmıştı.

Maaş kesintisine rağmen iş değiştirmekle doğru kararı vermişti. Körfez Bölgesi'ndeki konut fiyatlarına rağmen. zahmetine rağmen

hareketli.

Yeni işyerinde, başkalarının onaylamamasından korktuğu için kendisinin farklı kısımlarını korumasına gerek kalmayacaktı. Gelecek hafta itibariyle, faturalandırılabilirlik onu artık ilgilendirmiyor.

Aslında . . .

Artık onu da ilgilendirmiyordu. Artık değil.

"Davetin için çok teşekkür ederim Beşir." Ona sarıldığında, hafifçe sırtını sıvazladı. "Maalesef bu hafta sonu meşgulüm. Yeni dairemde olmalıyım, taşınmaya hazırlanmalıyım. Ama önümüzdeki hafta geç saatlerde şehre döneceğim. Onun yerine akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

Geri çekildiğinde, ona gülümsedi, memnun görünüyordu. "Elbette. Mimi'nin programına bakacağım ve bu gece ailesinin evindeki akşam yemeğinden döndükten sonra sana mesaj atacağım. Yakınlarda yaşıyorlar, bu yüzden şimdi oraya gidiyorum.

Faturalandırılabilirliği sikeyim, düşündü.

"Akşamı oda servisinden hamburger yiyerek ve yazarak geçirmeyi planlıyorum.*Kapıların Tanrıları* hayran kurgu," dedi ona. "Senin gecen çok daha heyecanlı geliyor."

İğrenç bir sırıtış göstermeden önce birkaç saniye gözlerini kırıştırdı. "Kayınvalidemle tanışmadığın için böyle söylüyorsun."

O güldü. "Haklısın."

"Akşam yemeği yediğimizde yazdıkların hakkında daha çok şey duymak istiyorum." Başı eğildi; merakla onu inceliyordu. "Mimi bu şovu seviyor. Özellikle de yakışıklı adam."

"Marcus Caster-Rupp?" Dürüst olmak gerekirse, bir avuç aktörden herhangi biri olabilirdi, ancak Caster-Rupp inkar edilemez bir şekilde en güzel adamdı. Ayrıca en sıkıcısı. O kadar sıkıcıydı ki, bazen bir adamın nasıl bu kadar parlak ama bu kadar inanılmaz olabildiğini merak ediyordu.*sıkıcı*.

"Bu o." Gökyüzüne acı dolu bir bakış attı. "Onun beleş listesinde. Ne zaman bir bölüm yayınlasak, bu konuda her zaman çok ısrarcı oluyor."

April onun koluna vurdu. "Şu şekilde düşün: Onunla asla tanışmayacak. Los Angeles'a taşınmaz ve saç kesimlerimizin parasını ödemek için hayati organlarımızı satmaya başlamazsak hiçbirimiz bunu yapamayız."

"Ha." Yüz ifadesi parladı. "Bu doğru."

Sahadan ayrılmadan önce sondaj ekibine teşekkür ettiler. Sonra, Bashir'le son kez vedalaştıktan sonra, Bashir arabasına bindi.

kendini kamyonun sürücü koltuğuna iterken. Adam kayınvalidesinin evine giderken, bir veda bip sesiyle oteline doğru yöneldi.

Kat ettiği her mil ile, onu çevreleyen görünmez bağlar kopuyor ve onu garip bir şekilde baş döndürücü bir şekilde canlı bırakıyordu. Evet, hâlâ kafatasında çalışan kişisel bir sondaj kulesi vardı, ama birkaç bardak su baş ağrısını giderirdi, sorun değil. Peki ya kot pantolonunun her yerinde kir varsa? Kirlenmiş toprak bile temel, neşeli gerçeği lekeleyemezdi.

Dikiz aynasında bir an kendini gördü. Gülümsemesi o kadar genişti ki, bir diş macunu reklamında oynuyor olabilirdi.

Şaşılacak bir şey yok.

Şaşmamalı. Bu onun topraktaki son günüydü. Şimdi başlıyordu.

NE ZAMAN VARotele döndüğünde kot pantolonunu bekleyen bir plastik torbaya attı ve soyundu. Duşta, vücudunu sıcak spreyn altında pembeleştirdi.

Bir bardak suyu içip BAWN'ın son mesajlarını okurken temiz pazen pijamaları teninde bir bulut gibi hissetti. Sonunda, bir sonraki kurgusu için ne yazacağına karar vermişti. Yaklaşan Aeneas ve Lavinia Haftası için Pazartesi günü istemi istendi*Aeneas'ın iki sevgilisi arasında bir hesaplaşma*ve BAWN günlerdir bunu halletmenin en iyi yolunu düşünüyordu.

İki kadın kitaplarda veya dizide tanışmadığından, her zaman kabarık bir alternatif evren hikayesi bulabilirsin, ben de bunu yapıyorum., o sabah işten önce yazmıştı, nasıl cevap vereceğini zaten biliyordu.*Otelkin.Veya - ve bence bu fikir gerçekten işinize yarayabilir - belki Aeneas hesaplaşmayı hayal edebilir, böylece her şeyi kurallara uygun ve kendi bakış açısında tutabilirsiniz? Ne düşünüyorsunuz?*

İkinci seçenek endişe için pek çok fırsat sunuyordu, bu yüzden elbette onu seçmişti. BAWN çok anlayışlı bir yazardı ama April bunu kabul etmek zorundaydı: Kurgularından bazıları cehennem gibi iç karartıcıydı.

Ama şimdi başladığı zamana göre daha az. O zamanlar Aeneas/Lavinia hikayeleri bile konu Dido'ya geldiğinde kahramanlarının suçluluk ve utancıyla dolup taşıyordu; tüm ağıtlar, cenaze ateşleri ve ağıtlar. Nisan'ın Lavineas sunucusunda BAWN ile yaptığı ilk gerçek görüşme aslında

etiketi kullanması yönündeki yarı şaka önerisini içeriyordu.*ey sefalet!* bazı fic'lerinde.

Yalnızca akıl sağlığı için Lavinia-Aeneas OTP'ye odaklanması onun için daha iyiydi. Açıkça. Ara sıra kabarık kurgular yazmak da ona zarar vermezdi.

Ancak bu gece, İyi İncil İncili'ne vakti olmadı. Kendi kabarık AU kurgu fikrini anlatmayı bitirdiğinde - Lavinia ve Dido bir bilgi yarışmasında genç savaşçılar olarak buluşacaklardı, Aeneas'a karşı hisleri her soru ve yanıtı giderek daha gergin ve komik hale getiriyordu - cesaretini kaybetmenin eşiğindeydi. Tekrar.

Aylar önce, yeni işine başvurduğunda, başkalarının onaylamamasından korktuğu için farklı yanlarını korumanın artık bittiğine karar vermişti. Bu onun fandomu için de geçerliydi.

Twitter'da olası bir profesyonel felaketten kaçınmak için kostüm resimlerini her zaman kırparak yüzünü hariç tutardı. Ancak tamamen farklı bir nedenden ötürü Twitter hesabını diğer Lavineas hayranlarıyla paylaşmayı başaramamıştı.

Onun vücudu.

Sunucudaki arkadaşlarının vücudunu o Lavinia kostümleri içinde görmelerini istememişti. Özellikle fikirleri olması gerekenden daha önemli olan arkadaşlardan biri.

Temel kalp atışı tamamen iyilik sevgisi, saf karakter ve görünüş yerine zeka ile ilgili olan bir gemi için, Lavinea'nın kurguları şaşırtıcı, hayal kırıklığı yaratan miktarda şişman utandırma içeriyordu. BAWN'ın değil, kredisine. Ama en sevdiği kurgulardan bazıları, yer imlerine eklediği ve ona tavsiye ettikleri, yaptı.

Bir ömür boyu süren mücadelenin ardından April artık vücudunu seviyordu. Hepsini. Kızıl saçlardan çilli, tombul ayak parmaklarına.

Diğerlerinden aynı şeyi beklemiyordu. Hala yapmadı. Ama saklanmaktan bıkmıştı ve kot pantolonunda ve sadece çok yaklaşmasına izin verdiği meslektaşlarında kirlenmiş çamurdan daha fazlasıyla işi bitmişti.

Bu yıl, fandomunun en büyük kongresi olan ve her zaman yeterince uygun bir şekilde Golden Gate Köprüsü'nün güneşli bir gününde gerçekleşen Con of the Gates'e katılıyordu. Sayısız blog yazarı ve muhabir bu aldatmacayı ortaya çıkardı ve bazıları her zaman viral olan veya gazete makalelerinde basılan veya televizyon ekranına sıçrayan fotoğraflar çektiler.

Umurunda olmazdı. Artık değil. Meslektaşları korkunç halk müziği üçlüsünü açıkça tartışabiliyorsa, o da televizyondaki en popüler programa olan aşkını kesinlikle tartışabilirdi.

Ve hapishaneye gittiğinde, sonunda fandom arkadaşlarıyla orada yüz yüze buluşacaktı. Utangaçlığına rağmen BAWN ile yüz yüze bile tanışabilir. Hepsine, OTP'lerinin mesajını gerçekten anladıklarını kanıtlamaları için bir fırsat verecekti.

Eğer yapmazlarsa, acıtacaktı. Bu konuda kendine yalan söyleyemezdi. Özellikle BAWN ona şöyle bir bakarsa ve—

Henüz var olmayan bir reddi hayal etmenin bir anlamı yok.

Ancak en kötü senaryo, başka arkadaşlar bulmasıydı. Diğer fandomlar onun kim ve ne olduğunu daha çok kabul ediyor. DM'leri sabaha başlamak için güneş ışınları ve geceleri kuştüyü yorganın sıcaklığı olan kurguları için başka bir beta okuyucu.

Yüz yüze hayatında ve hatta belki yatağında istediği başka bir adam.

Bu yüzden cesaretini kaybetmeden önce bunu bu gece yapması gerekiyordu. Son adım değildi, hatta en zoru bile değildi. Ama bu ilkti.

Fazla düşünmesine izin vermeden, o sabah Twitter'da bir ileti dizisini kontrol etti, hâlâ güçlüydü. *buKapıların Tanrıları* resmi hesap, hayranlarından en iyi cosplay fotoğraflarını göndermelerini istemişti ve yanıtların sayısı artık yüzlerce idi. Birkaç düzine onun boyunda insanları öne çıkardı ve o tweet'lere verilen yanıtları çok dikkatli bir şekilde okumadı.

Telefonunda en son giydiği Lavinia kostümünden bir selfie vardı. Resim kırılmamıştı, hem yüzü hem de vücudu açıkça görölüyordu. Şimdiki ve gelecekteki meslektaşları onu tanıyacaktı. Arkadaşları ve ailesi de. En sinir bozucu olanı: Ona Twitter hesabını söyleseydi, Book!AeneasWould, sonunda onu ilk kez göremeyecekti.

Derin nefes.

Tweet attı. Sonra hemen telefonunu bıraktı, dizüstü bilgisayarını kapattı ve lanet bir oda servisi siparişi verdi çünkü bunu hak etmişti. Akşam yemeğinden sonra, BAWN'ın hafta sonu ona geri bildirimde bulunabilmesi için tek seferlik kabarık, modern AU kurgusuna başladı.

Yatmadan hemen önce, artık dayanamadı. Blok parmak hazır, Twitter bildirimlerini kontrol etti. Vay canına. KutsalKahretsın.

Viral olmuştu. En azından mütevazı standartlarına göre. Yüzlerce kişi fotoğrafına yorum yaptı ve her saniye daha fazla yorum geldi. Bildirimlerini yeterince hızlı okuyamıyordu ve bazılarını hiç okumak istemiyordu.

Belirli bölgelerinin nasıl olduğunu biliyordu.*Kapıların Tanrıları*fandom harekete geçti. Hayranlık dolu ve destekleyici yanıtların arasına dağılmış birkaç çirkin ileti dizisi görünce şaşırmadı.

*Görünüşe göre Lavinia'yı yemiş*bu tweetler arasında en popüler olanı gibi görünüyordu.

Sıktı tabii. Ama internetteki hiçbir yabancı onu gerçekten incitemez. Ailenin, arkadaşların ve iş arkadaşlarının yapabileceği şekilde değil.

Yine de, gereğinden fazla kendine bu tür bir zarar vermeye niyeti yoktu. Zaman alabilirdi, ancak sözleriyle boyun eğmesi gerekiyordu.

Ancak . . . İsa. Bütün bu insanlar neredeydi?*Gelmek*itibaren?

Belirli bir ileti dizisindeki tüm nefret edenleri engellemek, çiftlik hayvanları ve hayvanat bahçesi hayvanları ile ilgili bazı önemli sözcükleri susturmak gibi - en azından şimdilik - biraz zaman aldı.

Bitirdiğinde, düzinelerce bildirim daha vardı. Bunlar çoğunlukla daha dostça görünüyordu ama sabaha kadar onlarla uğraşmayı planlamıyordu.

En tepede bir tanesini fark edene kadar, saniyeler önce alındı.

Hesap, içinde çek bulunan parlak mavi bir balonla övünüyordu. O zaman resmi, doğrulanmış bir hesap.

Marcus Caster-Rupp'ın hesabı.

Aeneas oynayan adam—lanet olsun*Aeneas*- ona tweet atmıştı. Onu takip ettim.

Ve . . . sahip olduğu ortaya çıktı -

Hayır, bu doğru olamazdı. Halüsinasyon görüyordu. Gözlerini kısıtı. Göz kırptı. Tekrar oku.

Üçüncü kez. Henüz bilinmeyen nedenlerden dolayı, görünüşe göre... Ona çıkma teklif etmiş gibi görünüyordu. Bir tarihte. "Bir zamanlar buna benzer bir kurgu okumuştum," diye fısıldadı.

Sonra ne olduğunu öğrenmek için konuya tıkladı.

Lavineas Sunucu DM'leri,İki YılGÖ

Özür dilemeden Lavinia Stan:Kurgularınız için bir beta okuyucu istediğinizi gördüm. Aynı türde hikayeler yazmadığınızı biliyorum ama kurgularımın beta sürümünü de yayınlamak istersen, ilgilenirim.

Book!AeneasWouldNever:Merhaba ULS. Yazı için teşekkürler.

Book!AeneasWouldNever:İşime farklı bir bakış açısı getirmenin iyi olabileceğini düşündüm, bu yüzden - benim için en azından - farklı tarzlarımız bir dezavantaj değil, bir avantaj. Kurgularımla ilgili yardımını çok isterim ve hikayelerinin beta sürümünü de yapmaya fazlasıyla hazırım.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Oh, yaşasın!

Özür dilemeden Lavinia Stan:İlk önerim: "sefalet ahoy!" etiketini kullanmak. böylece bahtsız okuyucularınız yanlışlıkla tek bir hikayede bir yıllık kağıt mendil stokunu bitirmezler. [boğazını temizler] [burun üfler] [anlamalı bir şekilde sana bakar]

Book!AeneasWouldNever:Bunun için üzgün müsün?

Özür dilemeden Lavinia Stan:İyi haber: temizlik kağıdı endüstrisi kurtuldu!

Özür dilemeden Lavinia Stan:Diğer iyi haber: Yazınız öyle duygusal bir etki yarattı ki, birkaç azalan tuzlu su rezervuarını yeniden doldurmayı başardım.

Book!AeneasWouldNever:Bu iyi?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Bu iyi.

3

Elbette, Man Pain için hem kanonla uyumlu hem de olasılıklarla dolu seçeneği seçtiniz.
Elbette.

MARCUS HURNUSUNDAN SONRA YATAKTA OTURDU.

Sabahın erken saatlerinde perdeli bir otel odasının loşluğunda gözlerini kırıştırır uyanmaz telefonuna uzandı. Gözleri tam olarak odaklanamadan Ulsie'den gelen mesajlarını Lavineas sunucusunda kontrol etmişti.

Adil olmak gerekirse, bu bulanıklık ileri yaşın bir işareti olabilir. Birkaç ay içinde kırk yaşına girecekti ve belki de şimdi iki odaklı gözlüklere ihtiyacı vardı. Özel yazı tipi ve ekstra boşluk bile, bugünlerde ekranını rahatça okumasına her zaman yardımcı olmuyordu.

Geçen yılın sonunda Ulsie'ye kaç yaşında olduğunu sormuştu.

Otuz altı, hemen cevap verdi.

Bu bilgi kırıntısı üzerine, utanç verici bir şekilde rahatlayarak derin bir nefes almış ve onun yalan söylemediğini ummuştu. Gruplarındaki insanlardan bazıları liseyi yeni bitirmişti ve Ulsie ile kendisinin aynı yaşta olduğunu tahmin etmesine rağmen, bir gün, Ulsie'ye nasıl döneceklerini tartışmışlardı. *Gizli Dosyalar* Sırasıyla Scully ve Mulder'a olan ergenlik aşkları nedeniyle bir noktada hayran kitlesi - ergenliğe yakın bir çocuğa DM atmadığına dair açık onay . . . iyi.

Ne toplum içinde ne de özel olarak aralarında müstehcen bir şey geçmemişti.

Ama hala.

Ulsie'nin en son mesajı sadece birkaç dakika önce gelmişti. Hala uyanık olmasına şaşırmıştı. Yine de sevindim. Çok memnun.

Arkasına bir yastık sıkıştırarak deri başlığa yaslandı. Başucundaki su bardağından bir yudum aldı, hâlâ onun küstahlığına gülümsüyordu.

Telefonundaki sestten metne özelliğini kullanarak ona bir yanıt gönderdi. En azından artık çoğunlukla mutlu sonlar yazıyorum. Bana biraz müsamaha göster. Hepimiz tüylerin ustası olamayız. Bir an sonra ekledi: Uyumak üzere misin? Yoksa kurgunuz hakkında konuşmak ve biraz beyin fırtınası yapmak ister misiniz? Daha önce yazılmış bir şey varsa, bakmaktan memnuniyet duyarım.

Ya da daha doğrusu bilgisayarının ona yüksek sesle okumasını sağlayın. Ekstra teknik destek olmadan kısa mesajların üstesinden gelebilirdi, ancak son çekim programı göz önüne alındığında, daha uzun metin bloklarını deşifre etmek çok fazla zaman alıyordu.

Elbette, şu anda bol bol zamanı vardı. O öğleden sonra Los Angeles'a dönüş uçağına kadar, otelin kahvaltı büfesini yemek ve spor salonunu ziyaret etmekten daha yorucu bir şey yapmayı planlamıyordu. İstese onun kurgusunu gözleriyle okuyabilirdi. Ancak yıllar içinde keşfettiği gibi, gereksiz yere mücadele etmeye gerek yoktu, hüsrana uğramaya ve utanmaya da gerek yoktu. Nispeten yaygın sorunu nispeten kolay geçici çözümlere sahipken değil.

Cevabını beklerken e-postasını kontrol etti. Bir gecede, görünüşe göre gelen kutusuna R.J.'den gizli bir mesaj gelmişti. ve Ron, biri tüm oyunculara ve ekibe hitap ediyor.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde, birçok blog ve medya kuruluşu, son sezonumuzun gidişatı hakkında hoşnutsuzluk söylentileri bildirdi. Bu mesajı okuyan herhangi biri bu tür söylentilerin kaynağıysa, açık olalım: Bu, hem güvenimizin hem de şovumuz tarafından işe alındıktan sonra imzaladığınız sözleşmenin kabul edilemez bir ihlalidir..

İşiniz, her zaman olduğu gibi, sağduyu gerektirir. Bu gerekli takdir yetkisini sağlayamazsanız, sözleşmelerinize göre sonuçları olacaktır..

Bu yeterince açık görünüyordu. Gösteri hakkında sıra dışı konuşun ve işsizliğe, davaya veya her ikisine birden hazırlanın. Her sezon en az bir benzer e-posta almışlardı ve hepsi neredeyse tamamen aynı şekilde ifade edilmişti.

Tek fark: Son sezonlarda gelen mesajlar onu terletmeye başlamıştı. İş arkadaşlarının iyiliği için. Kendi iyiliği için de.

Carah, Dido'nun son sezon hikayesine yönelik derinden hissettiği ve küfür yüklü nefretini oyuncu kadrosu dışından biriyle paylaşır mıydı? Summer, Lavinia'nın Aeneas ile olan romantik hikayesinin nasıl ilerlediği konusundaki hayal kırıklığını itiraf etmiş miydi?

karakterleriyle bu kadar tutarsız bir şekilde bu kadar aniden mi bitmişti? Ya da belki Alex...

Kahretsin, Alex. Bazen çok umursamaz olabiliyordu. Çok dürtüsel.

Finalin, Cupid için sezonların değerindeki karakter gelişimini nasıl mahvettiği konusunda Marcus'tan başka birine şikayet etmiş miydi?

Kendi hoşnutsuzluğuna rağmen, Marcus Alex dışında kimseye tek kelime etmemişti. . .

Pekala, bazıları AO3'teki hayran kurgusunun ve Lavineas sunucusundaki mesajların onun lehine çok şey söylediğini iddia edebilir.

İlebazı, Ron ve R.J.

Ve eğer Book!AeneasWould'u öğrenirlerse, hiçbirbelkibu konuda. Onu kesinlikle sözleşme şartlarını ihlal etmekle suçlardı ve kaybederdi...

Kahretsin, başarmak için yirmi yıldan uzun süredir çalıştığı her şeyi kaybedecekti. Potansiyel dava, gerçekten en küçüğüydü. Sektördeki itibarı bir anda yok olur. Hiçbir yönetmen, bir prodüksiyonun perde arkasında kötü konuşabilecek bir oyuncuyu işe almak istemezdi.

Oyuncu arkadaşları da muhtemelen ihanete uğramış hissedeceklerdi. Mürettebat ile aynı.

Fanatik ikinci kişiliğinden vazgeçmeli. Bunu biliyordu. Ve yapardı, oistemek, keşke yazı onun için bu kadar önemli olmasaydı, keşke Lavineas sunucu grubu onun için bu kadar önemli olmasaydı, keşke Ulsie...

Ulsie. Tanrım, Ulsie.

Kariyerinde, kamusal hayatında ileriye doğru açık bir yol istediği kadar, onunla yüz yüze tanışmak da istiyordu. Ancak bu koşullar altında, bu asla ama asla olmayacaktı. Böylece sahip olabileceklerini takdir edecekti. Sahip oldukları şey.

Ve sahip olabileceklerinden, sahip olduklarından vazgeçmiyordu. Sözleşme ihlali lanet olsun.

R.J.'yi sildikten sonra. ve Ron'un e-postası, gelen kutusunun geri kalanını görmezden geldi ve onun yerine Twitter'a baktı.

Bildirimleri, Vika'nın bir gecede yayınladığı fotoğraflarla ilgili yorumlarla dolup taşıyordu ve ona bir çok referansla tamamlanmıştı.*Kirli bir çocuk*. Retweet'ler ve doğum günü dilekleri için birkaç ricanın yanı sıra etkileyici hayran sanatı örnekleri de vardı.

İhtiyacı olan ya da cevap vermeyi amaçladığı hiçbir şey yoktu. Çoğunlukla, bu hesabı tamamen tanıtım uğruna kullandı, özellikle retweet yapmak

dolandırıcılık ve yaklaşan bölümler için gurur verici resimler ve uyarılar. Bazen bir arkadaşına cevap verirdi. *Kapıların Tanrıları* kostarların tweet'leri, ama hepsi bu kadardı. Bakımlı Golden Retriever rolüne ayak uydurmak, şahsen yeterince yorucuydu; kesinlikle gerekli olmadıkça internetteki performansı sürdürmeye niyeti yoktu.

Gerçek çevrimiçi hayatı bir sitede gerçekleşti. Tamam, iki site: Lavineas sunucusu ve AO3.

Ulsie, DM'lerine henüz yanıt vermemişti. Kahretsin.

Yine de pes edip kahvaltı yapmadan önce birkaç dakika daha bekleyebilirdi. İçini çekerek, bir saat kadar önceki bildirimlere ulaşana kadar Twitter bildirimlerinde daha da geriye gitti. Sonra gözüne tuhaf bir kelime ilişince tereddüt etti.

Hoifer.

HAYIR, *düve*.

Düve?

Kaşlarını çatarak durakladı. Gerçek tweet'i okuyun.

Kıvrımlı, güzel kızıl saçlı bir Lavinia kostümü giyen bir fotoğrafla bağlantılıydı. Görünüşe göre resmi yetkiliye yanıt olarak göndermişti. *Kapıların Tanrıları* Twitter hesabının fan kostümlerinin resimlerini istemesi. Sonra bir pislik, kızıl saçlı kadının tweet'ine kendi yorumunu eklemiş ve onu bir çiftlik hayvanına benzetmişti.

Marcus'u da etiketlemiş ve en sevdiği aktörü tam da -Marcus Twitter hesabını kontrol etti- @Lavineas5Ever gibi bir kadının Aeneas'ın ekranda ilgisini canlandırabileceğini hayal edebileceği fikrine katılmaya davet etmişti.

Cevap vermemişti ama diğer hayranlar daha sonra birikmişti ve kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bunu görmezden gelemezdi.

Cevap vermek istedi: *O sevimli ve ben bir pisliğin favori aktörü olmak istemiyorum. İzlemeyi bırak Kapıların Tanrıları ve git kendini becer.*

Temsilcisi yere düşecekti. Şovmenler patlayacaktı. Özenle yaratılmış kişiliği, tamamen kontrolsüz bir şekilde, belki de onarılamaz bir şekilde kırılacaktı.

Bir eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra derin derin düşünürken alnını baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırdı.

Dakikalar sonra asıl cevabını dikte etti. *Güzelliği gördüğümde biliyorum, çünkü muhtemelen onu her gün aynada görüyorum.* 😊

@Lavineas5Ever muhteşem ve Lavinia daha iyi bir haraç isteyemezdi.

Orada bırakmaya çalıştı. Gerçekten yaptı.

Ama Tanrı aşkına, bu adam tam bir pislikti.

Hadi ama dostum, @GodsOfMyTaints dakikalar sonra tweet attı. İkiyüzlü beyaz şövalye saçmalığını bırak, sanki o ineğin 15 fit yakınına bile gelebilirmişsin gibi.

Bok lekesi, zavallı @Lavineas5Ever'ı tweet'inde etiketlenmiş halde bırakmıştı ve Marcus onun bu özel sohbeti uzun zaman önce sessize almış olmasını becermeyi umuyordu. Ama yapmamışsa, onu orada bırakamazdı. O sadece . . . yapamadı

Bir fare tıklamasıyla @Lavineas5Ever'i takip etti. Bu da onu takip ettiği 286 kişiden biri yaptı ve geri kalanının bir şekilde sinema ve televizyon endüstrisiyle bağlantısı vardı. Profiline hızlı bir bakış, Kaliforniya'da yaşadığını ortaya çıkardı. Uygun, bu.

Onu takip etmediği için önce ona DM atamadı. Bu adildi, çünkü onunki kadar ilgi çekici olmayan ve faydasız bir hesabı da takip etmezdi.

Ancak iki milyondan fazla insan onu takip etti. O takipçiler arasındaki diğer pisliklerin bir sonraki tweet'ini görmesini içtenlikle diledi.

Ben beyaz şövalye değilim, sadece kolunda güzel bir kadından hoşlanan bir adam. Çekimden Kaliforniya'ya döndüğümde, @Lavineas5Ever, lütfen benimle akşam yemeği yer misin?

Sonra kollarını göğsünde birleştirerek başucuna yaslandı ve onun yanıtını bekledi.

* * *

April dizüstü bilgisayarının ekranına göz kırptı.

Evet.

Marcus Caster-Rupp onu kesinlikle yemeğe davet etmişti. Marcus. teker. Tire. Rupp.

Kendini tekrar etmesin ama: *Kutsal fuuuuuuuck.*

Adam sayısız dergi kapağını süsledi, pazı esniyordu. Onu her hafta televizyon ekranında görüyordu ve birkaç fotoğrafını sabit diskinde kaydetmişti.

Ve o sadece . . . Diye sordu dışarı?

Vay.Vay.

Hangisi konusunda seçici davransaydı *Kapıların Tanrıları* tek bir akşam için bile olsa, çıkmak isteyeceği aktörlerle, onun yerine kesinlikle Aşk Tanrısını oynayan Alexander Woodroe'yu seçerdi.

Ama Caster-Rupp ateşliydi. Şüphesiz. Gülünç derecede kaslı değil, ama uzun ve zayıf ve inkar edilemeyecek kadar güçlü ve formda. Daha önce onun kalın, damarlı ön kollarının yakın çekimlerine iç çekmesiyle tanınırdı, Dido'yla ilk aşk sahnesinin giflerinden bahsetmiyorum bile, çünkü *lanet etmek. Odır-dir*. Yuvarlak ve çalışma ve . . . lezzetli.

Ayrıca inkar edilemeyecek kadar güzeldi. O keskin çene çizgisi, aile yadigârı domatesleri dilimleyebilirdi. Elmacık kemikleri bembeyazdı, burnu sadece hırpalanmış ve yüzüne karakter katacak kadar güçlüydü. Uzun sakalları yakışıklı yüz hatlarına uyuyor ve mükemmel dudaklarını vurguluyordu. Sakal gibi. Temiz bir tıraş gibi. Dürüst olmak gerekirse, gülünç ve adaletsizdi.

Şakaklarında yeni gümüş rengi olmaya başlayan gür, kum sarısı saçları, bulutlu mavi gözlerini sanki...

Pekala, bir televizyon yıldızının saçlarının gözlerini kapatması gibi.

O da çok iyi bir aktördü. Birkaç sezon önce, karakteri Jüpiter'in sert emrini yerine getirip gizlice filosunu toplayıp Dido'yu terk etmişti.

- bir yıl boyunca sevdiği ve birlikte yaşadığı kadın - gecenin bir yarısı, hiçbir uyarıda bulunmadan, hatta son bir söz bile söylemeden. Caster-Rupp, Aeneas'ın çıplak kederini, utancını ve isteksizliğini öyle bir ustalıkla aktarmıştı ki, April ağlamıştı.

Sonra Aeneas, uzakta, dalgalı suyun ötesinde, Dido'nun cenaze ateşinin parıltısını görmüş ve ne anlama geldiğini anlamıştı. Yaptığı şey yüzünden ya ölüyordu ya da ölmüştü ve onu durdurmak ya da yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordu. Yüzü ıstırapta buruşmuş bir halde gemisinin güvertesinde dizlerinin üzerine çökmüş, saçlarını kavramış ve sevgilisinin kaderi karşısında korku ve kendinden nefretle boğuşurken nefesi pürüzlü bir şekilde başını eğmişti.

Bunun üzerine April artık sadece ağlamamıştı. Hıçkırdı, daha çok hoşuma gitti.

Hala o bölüm için küçük bir altın heykel kazanması gerektiğini düşünüyordu. Oyuncunun yetenekli ellerinde Aeneas'ın zekasını kimse inkar edemezdi.

Kocaman, yalnız, yaralı kalbi ya da dizinin son üç sezonunda Lavinia'ya olan gönülsüz, artan saygısı ve çekiciliği.

Ancak April'in bu adamı Twitter'da takip etmemesinin bir nedeni vardı.

Onunla gördüğü hiçbir röportajda onun ilginç bir kelime söylediğini düşünmüyordu. Ve çok şey görmüştü çünkü Lavineas nakliyatçıları, en sevdikleri çifti tartışabilecek herhangi bir medya haberine açgözlülükle atıldılar. Lavinia'yı bu kadar ustaca canlandıran Summer Diaz'ın aksine, Caster-Rupp fandomu asla içgörü veya analizle beslemedi ve hatta Aeneas-Lavinia ilişkisinden sadece bahsetmedi. Aeneas-Dido ilişkisinden de bahsetmedi.

Olayları belirsiz tuttu. Hevesli ve yüzde yüz jenerik.

Şovun ilk sezonu yayınlandıktan sonra, çoğu muhabir onunla röportaj yapmaktan vazgeçti ve karakterinden ne zaman bahsetse ekranda pazı esnetme resimlerinden birkaçını parlattı.

Böyle bir zekayı, böylesine duygusal bir derinliği kamera karşısında tasvir etme yeteneği bir mucizeydi. Gerçek hayatta, adam tamamen tüylerini diken diken, neşeli bir boşluktu, yürüyen, konuşan, parıldayan, kendini beğenmiş, Hollywood-güzel yüzlü bir klişeydi.

Kısacası ona göre bir randevu değil.

Ama toplum içinde onu reddetmek, nazik hareketini reddetmek kabalık olurdu. Ve onunla konuşma şansını geri çevirirse kendine nasıl Lavineas hayranı diyebilirdi?

Sonra tekrar, belki bir çıkış yolu arıyordu.

Konuşmaları gerekiyordu. İki milyon takipçisinin önünde de değil.

Hesabını takip etti. Sonra yarı yarıya onu öğrenmeyi umarak onun DM'lerine girdi. *vardı* halüsinasyon görüyordu ya da Twitter'ın bildirimleri bir şekilde çıldırmış ve ona hesabını takip ettiğini söylemiş ve kesinlikle takip etmemişken ona çıkma teklif etmişti.

Ancak DM ekranı açıldı.

Marcus Caster-Rupp'a doğrudan mesaj gönderme izni vardı.

Çünkü onu takip etmişti. Gerçekte.

Veeeeerd. Heyecan verici ama tuhaf. Garip demiyorum. Öyle ki, ilk mesajını yazması birkaç dakika sürdü.

Ah. . . MERHABA, sonunda yazdı. Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Caster-Rupp. Her şeyden önce ve en önemlisi, şu anda bu kadar nazik davrandığınız için teşekkür ederim. Beni böyle savunman çok tatlıydı. Bununla birlikte, bilmenizi istiyorum: akşam yemeğini bitirmek zorunda değilsiniz. Demek istediğim, muhtemelen istersen razıyım ama kendini mecbur hissetmeni istemiyorum.

Yanıt beklerken hızla Lavineas sunucusunu kontrol etti.

Bir inilti ile sırtını yatak başlığına yasladı. Kahretsin, BAWN önceki mesajlarına cevap vermişti ve şu anda ona cevap verecek zamanı yoktu.

Ama fandoma karşı bir sorumluluğu vardı. Durumu bilseydi, BAWN anlardı.

Yine de ona kısa bir mesaj yazdı. Birkaç son dakika işiyle ilgilenmek. Sonra sohbete geri döneceğim. Üzgünüm!

Twitter penceresini tekrar büyüttüğünde, Caster-Rupp ona cevap yazmıştı.

mecbur hissetmiyorum Belli ki kostüm yapımında çok yeteneklisin ve dediğim gibi, aynı zamanda çok hoşsun. Seni yemeğe çıkarmaktan gurur duyarım. Not: Lütfen bana Marcus de.

Daha iyi muhakeme etmesine rağmen, iltifatlar karşısında biraz gülümsedi. Yine de, mesajının en az bir bölümünde saçmalık dedi.

Yani bunun, bahsimizdeki o yaraklara inat etmek istemekle bir ilgisi yok, Marcus?
Not: ben nisan

Yanıtı neredeyse anında geldi. İtiraf etmeliyim ki, daha iğrenç fanboylarımdan bazılarını memnun etmekten de mutlu olurum.

Kaşlarını çattı.

itaatsizlik? Ne tür boş, hoş bir aktör şöyle bir kelime kullanırdı?
itaatsizlik?

DM ekranında yanıp sönen üç nokta belirdi. Daha çok yazıyordu.

Bu yanış çıktı. Üzgünüm. Demek istediğim, bunun benim için de iyi bir PR olacağını düşünüyorum. Bilirsin, hayranlarla sosyalleşmek.

Onun gibi bir adamdan beklediği şey daha çok buydu. İyi niyetli, iyi huylu ama nihayetinde yüzeysel bir tanıtım gösterisi.

Bu mantıklı, yazdı.

Daha fazla nokta, bu sefer birkaç dakika yanıp sönüyor.

Adil uyarı, April. Dışarı çıkarsak, muhtemelen magazin dergilerinde veya en azından birkaç çevrimiçi blogda yer alacaktır. Yani mahremiyetinizi koruyorsanız, beni geri çevirmek isteyebilirsiniz. Eğer öyleyse, duygularım incinmeyecek.

Dudağını ısırdı. Karar vermek için birkaç dakikaya ihtiyacım olacak.
Uygun mu?

Elbette, cevapladı. İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın. İspanya'da hâlâ sabah ve bu öğleden sonra geç saatlere kadar uçmuyorum. Bir süre daha buralarda olacağım.

Tamam, şimdi ona altıncı sezon ve dizinin finali hakkında sorular sormak için can atıyordu. Belli ki gizlilik yemini etmişti ama kavramakta yavaş olan bir adam en az bir veya iki ayrıntıyı gözden kaçırabilir miydi?

Lavineas sunucusunda yeni bir mesaj belirdi. BAWN, her zamanki gibi güven verici. Endişelenme. Ben de birkaç beklenmedik sorunla uğraşıyorum. Ayrıca, bir süre daha buralarda olacağım.

BAWN'ın rastgele, istemeden, BAWN'ın düzinelerce kurmacada hakkında yazdığı karakteri Marcus'u tekrarlaması onu eğlendirerek nefesini dışarı verdi.

Ona az önce olanları anlatmalı mıydı? Hayır henüz değil.

Marcus'un davetini kabul edip etmeyeceğine bile kesin olarak karar vermemişti ve Lavineas arkadaşlarının onu canlı canlı görmelerine hazır değildi. Yakında, ama şimdi değil. Vermesi gereken pek çok başka karar ve tartması gereken düşünceleri varken değil.

Teşekkürler. Yakında döneceğim BAWN'ı yazdı.

Yataktan kalkarken valizinin yan cebinde yeni bir defter var mı diye kontrol etti. Kağıt üzerinde elinden gelenin en iyisini yaptı. Her zaman vardı.

Yol boyunca bir kalem aldı ve başucundaki bardağa su doldurdu. Bir kez daha tahta başlığa dayandı, tükenmez kalemle ilk boş sayfaya hafifçe vurdu ve bariz olanı kabul etti.

Saklanmayı bırakmak isteseydi bundan daha etkili bir teşhir yolu bulamazdı.

Bu geceki ileti dizisinin zaten işe yaramadığını varsayarsak, dünyaca ünlü bir televizyon yıldızı olan Marcus Caster-Rupp ile bir randevu, onun yüzünü, vücudunu ve denizcilikle ilgili ilgi alanlarını herkes tarafından bilinir hale getirirdi. En azından bazı çevrelerde. Ve hakkında yeterince şey biliyordu. *Kapıların Tanrıları* blog yazısı başlıklarını zaten görebildiğini fandom. Nazik olanlar, ne de olsa.

**Gates Hayranı Hayallerinin Aktörüyle
Randevuyu Kabul Etti; İnek Kızları
Sevinirler!**

Milyon Modern AU Doğdu
@Lavineas5Ever, Çağlar Boyunca Stan
Simgesi

Bu da ona şunu hatırlattı: Histeri henüz başlamamışsa Lavineas sunucusu çıldıracaktı. Muhtemelen öyleydi, çünkü arkadaşlarının çoğu Marcus'u Twitter'da takip ediyordu. Tanrıya şükür sunucunun ana sohbet konularını henüz kontrol etmemişti.

@Lavineas5Ever'in aynı zamanda Pişmanlık Duymayan Lavinia Stan olduğunu ve kahrolası bir teklifi geri çevirmek istediğini bilselerdi tarih OTP'lerinin yarısıyla onu yok edeceklerdi.

Eh, bir fangörl olarak halka çıkışını çoktan yaptığına göre, bunu doğru yapsa iyi olur. Yapması gereken her şeyi, güneş ışığına maruz bırakmayı amaçladığı tüm parçalarını heceleyebilirdi.

Kalın, büyük harflerle, sayfasına şöyle bir başlık verdi: ÇEVRE JEOLJİSİ, KENDİNİZİ ÇÖZÜN.

Planının bazı kısımlarını bugün eve dönerken ve geçtiğimiz birkaç ay içinde belirlemişti, ancak diğer kısımlarını şimdi sıralayacaktı. En acı verici kısımlar dahil.

1. Marcus'a evet de. halka açık.
2. Bu konuda iğrenç olmadan, iş yerinde kişisel ve profesyonel olanı birleştirin. Maruz kalmaktan korkmayı bırakın. (Gerektiğinde korkunç halk üçlüsünü kendinize hatırlatın.)
3. Twitter tanıtıcısını ve kimliğini Lavinea'nın arkadaşlarıyla paylaşın. Bunu yaparken kulak tıkacı takın, çünkü uzaydan gıcırtı duyulabilir.
4. Con of the Gates'e katılın. Lavinea'nın arkadaşlarıyla tanış ve şahsen nasıl görüldüğümü görmelerine izin ver. ~~B-bile~~
5. Con of the Gates'te cosplay yarışmasına katılın.

Bir an yanağının içini çiğnedikten sonra duraksadı.

Hayır, her şeyi ekleyecekti. Yapacağını söylemişti ve korkak değildi.

6. Yabancılaştırabilecek olsa bile Lavineas topluluğunda yağ yakma konusunu ele alın. ~~YAĞMUR~~ arkadaşlarım.
7. Annem ve babam hakkında ne yapacağınıza karar verin. Emin olduğumda, anneme bizzat söyle.
8. Beni değiştirmek isteyen ve/veya toplum içinde benimle olmaktan gurur duymayan herkesi hemen terk et.

Orada. O kadardı. Kişisel ortamındaki zehri ortaya çıkarmak istiyorsa, bunu böyle yapacaktı.

Not defterini ve düzeltme listesini görüş alanı içinde bırakarak dizüstü bilgisayarını hazırda bekletme modundan çıkardı ve Twitter penceresini büyüttü. Bir an yanağının içini çiğnedi. Kendi kendine başını salladı.

Sonunda, sadece saniyeler sürdü. Balon bildirimlerinin arasında Marcus'un davetini buldu ve tıkladı.*Yorumla retweetle.*

@MarcusCasterRupp, seninle akşam yemeği yemekten mutluluk duyarım. Nazik davetiniz için teşekkür ederiz. Ayrıntıları öğrenmek için DM'lerime girmekten çekinmeyin. 😊

Lavineas Sunucusu

Konu: WTAF U mup dido ile

Özür dilemeden Lavinia Stan:Demek istediğim, ilk önce şov, onu o cenaze ateşinde gerçekten öldürerek kitapları tamamen görmezden geldi, ama sanırım orada eski usule gittiklerini söyleyebilirsin (* Virgil * -eski gibi). Ama Juno'nun onu ölümden döndürmesi? Sonra Dido'yu bir çeşit çılgın, güce aç, sekse aç, aşağılanmış bir kadın yapmak, Aeneas saplantısında temelde tavşanları kaynatmak? Konu başlığının belirttiği gibi: WTAF?

Bayan Pius Aeneas:Wade'in kitaplarındaki Dido'dan tamamen tanınmaz durumda.

Book!AeneasWouldNever:Aeneas'ın gelişinden ve Venüs'ün müdahalesinden önce Virgil'in Dido'su bile fevkalade yetkin bir hükümdardı. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama

Özür dilemeden Lavinia Stan:Ama ne?

Book!AeneasWouldNever:Dizinin Dido'su hiçbir zaman kadın düşmanı bir karikatürden başka bir şey olmadı. Carah Brown'ın yetenekleri rolde boşa gidiyor, ancak karakterin ağırbaşlı olmasının tek nedeni o. Wade'in kitaplarını geçtikten sonra, her şey daha da kötüleşecek.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Ama neden bu anlatı seçimini yapalım? Wade'in ve hatta Virgil'in yaptıklarından çok daha az ilginç.

Book!AeneasWouldNever:Dizi yapımcılarının kadınları nasıl gördükleriyle ilgili çok şey olduğundan şüpheleniyorum.

OTEL ODASI MASASININ ÜSTÜNDEN HÜCRESİNİN VIZİLDİ,ve April onu dinlendirdi

Alını sahte ahşap yüzeye dayayın. Başını kaldırdı, ancak sessiz bir gümbürtüyle tekrar düşürdü.

Daha bakmadan kimin ve neden aradığını biliyordu. Bir noktada annesi, o gece Marcus'la olan randevuyu duyacaktı. Bu sadece bir an meselesiydi ama April bunun her dakikasını takdir etmişti.

Ve şimdi, onun zamanı dolmuştu.

Ekrana bir kez baktığında korkuları doğrulandı ve ekrana dokunmadan önce içini çekti. "Merhaba anne."

"Tatlım, az önce senin bir resmini gördüm.*Eğlence Tam Erişim*. Bence." Annesinin sesi hem şaşırmış hem de kafası karışmış görünüyordu. "Bir çeşit eski moda elbise mi giyyordun?"

April dün, JoAnn'in akşam yemeği hazırlığı sırasında izlemeyi en sevdiği programın hikayeyi öne çıkarıp çıkarmayacağını merak etmişti. Belli ki cevabını almıştı. "O bendim. Lavinia kostümümle. bilirsin, dan*Kapıların Tanrıları*?"

"Aman Tanrım." Annesi bir nefes verdi. "Nisan, ben bile
—"

Bunu uzun bir sessizlik izledi ve bu sessizlikte JoAnn muhtemelen şok içinde gözlerini kırptırdı. kızının ani, beklenmedik şöhreti, haberi özüksedi ve konuşmaya nereden başlayacağını düşündü. Merakla mı? Kaygı? Acımak? Tavsiye?

Sonunda, yukarıdakilerin hepsini kapsayacaktı. April bunu zaten biliyordu, tıpkı annesinin tavsiyesinin neyi gerektireceğini bildiği gibi.

Sonunda annesi bir açılış sorusu seçti. "Bunu nasıl yaptısırnak?"

Bu, birçok cevabı olan bir soruydu, bazıları diğerlerinden daha varoluşsaldı ama April çıplak gerçekler üzerinde karar kıldı. Her ikisinin de kaçınılmaz olandan kaçınabilecekleri boş umuduyla biraz bağlam eksik.

"Pekala, Lavinia'nın kostümünü giydiğim fotoğrafları paylaştığım bir Twitter hesabım var ve Marcus Caster-Rupp Çarşamba gecesi fotoğraflardan birini gördü ve bana çıkma teklif etti." Sanki son birkaç gündür dünyası patlamamış gibi sesini sakın tuttu. Sanki o sabah kalktığı andan beri kalbi göğsünde güm güm atmıyordu. "Bu hafta sonu yeni dairemi hazırlarken Berkeley'de bir otelde kalıyordum ve o da o bölgedeydi. Bu akşam yemeğimiz var ama lütfen kimseye söyleme. Bu şartlar altında her şeyi olabildiğince özel tutmak istiyorum.

Mümkün olduğunca özel anlamına gelen çok özel değil. Ve bu onu hafife almaktı.

Marcus'la yaptığı Twitter alışverişi viral olur olmaz, bahsetmeleri . . . anlaşılmaz. Ezici. Hem yüreklendirici hem de şaşırtıcı derecede çirkin yorumlarla dolu. Ve uzun zaman önce tüm ana ileti dizilerinin sesini kapatmış olmasına rağmen, yeni takipçiler ve tweet'ler, röportaj talepleri, blogcu ve medya soruları gibi gelmeye devam etti.

Mevcut maruz kalma miktarı fazlasıyla yeterliydi, bu yüzden tüm istekleri reddetmiş ve tüm soruları görmezden gelmişti. Ardından, gürültü azalmaya başladığında, resmi görevli *Kapıların Tanrıları* Twitter hesabı hikayeyi öğrendi ve tarihi, Marcus'un öngörüsüne uygun olarak, büyük bir PR fırsatı olarak gördü. Onu dehşete düşürerek, kutsanmış etkinliğin bokunu çıkarmaya başlamışlardı.

Bu da daha fazla bildirim anlamına geliyordu. Daha fazla DM. Kapatılacak daha fazla ileti dizisi.

Bu noktada, hikaye eski iş arkadaşlarına ulaşmıştı. Devam eden internet kargaşası nedeniyle, artık eski meslektaşlarından ikisi, Cuma gününe kadar çevrimiçi olarak sunulan birçok hikayeden birinde onun resmini görmüştü.

Ofisin تنها köşelerinde onunla bu konuda sohbet etmişlerdi ve göz kırpmalarına ve dürtmelerine aldırış etmemişti. Ama sempatik irkilmeleri ve kollarına acıyan dokunuşları... *insanların söylediği korkunç şeyler, April; Nasıl hissetmiş olabileceğini hayal edemiyorum*- dişlerini germişti.

Kucağında eşya kutusuyla eski işyerinden çıktığında, bunu bir dizi aval aval bakma ve fısıltıların arasından yapmıştı.

Artık saklanmak yok, diye tekrarlamıştı aniden daralan göğsünün arasından. *Artık saklanmak yok. lanet olası halk üçlüsü.*

Sonra hikaye Twitter'dan Facebook'a ve Insta'ya sıçradı ve oradan da *Kapıların Tanrıları* bloglar ve hatta birkaç eğlence haber programı.

İçermek *Eğlence Tam Erişim*, belli ki.

Yeni keşfettiği şöhretin yayılmasını takip etmemeye çalışıyordu ama nasıl yapamazdı? Her gönderi, televizyonda yayınlanan her klip, omuzları ağrıyana kadar kaslarındaki gerilimi arttırdığında bile mi?

"Anlıyorum." Joann muhtemelen *vardı* hikayenin tamamını sadece birkaç dakika önce gördü, ülke çapındaki televizyon ekranlarında halkın izleme keyfi için gösterildi. "İyi misin tatlım?"

Ah, endişe ve acıma aynı anda sohbete girmişti. Sevimli.

"İyiyim. Ne giyeceğimi bulmaya çalışıyordum..." Kahretsin. Acemi hatası. Normalde, April asla ve asla annesiyle herhangi bir tartışmaya kıyafet seçimi sokmazdı. "Sadece bu geceyi dört gözle bekliyorum. Marcus, en sevdiğim karakterlerden biri olan Aeneas'ı oynuyor."

Annesi bu kumarı görmezden geldi.

"Bize Twitter'daki bu konuşmanın bir bölümünü gösterdiler." JoAnn'ın sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Fotoğraf yayınlamanın harika bir fikir olduğundan emin değilim."

Bu, April'in otuz yılı aşkın bir süredir aldığı tavsiyenin aşağı yukarı aynısıydı: *İnsanlar acımasızsa, hiç kimsenin sizi hedef alamayacağı kadar önemsiz olana kadar kendinizi küçültün ve küçültün.*

Ama April yaltaklanmaktan ve saklanmaktan bıkmıştı. Şişmanlıktan korkan randoların Twitter'daki görüşleri önemli değildi ve sırf onların dikkatinden kaçmak için kendini küçültmezdi. "Bir araya getirdiğim kostümleri herkese göstermeyi seviyorum."

JoAnn, her hecede dikkatle, endişe ve iyi niyetle yanıt verdi. "O elbise . . ." Tereddüt etti. Figürünüzü en iyi şekilde göstermedi. Belki tutunmayacak bir tane yapabilirsin—"

Herhangi bir şey olabilir. Nisan'ın kolları. Onun arkası. Midesi. Kıç. Uylukları.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı, ses tonu niyet ettiğinden daha sertti. Yine uzun bir sessizlik.

JoAnn tekrar konuştuğunda sesi hafifçe titredi. "Bu gece ne giyeceğine karar verdiğini söylemiştin?"

April annesinin duygularını incitmişti ve boynundan yukarı bir utanç dalgası yükseldi.

"Evet. Birkaç seçenek getirdim ve aralarında karar vermeye çalışıyorum. Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı ve biliyordu, sadece biliyordu..."

"Bu akşam yemek yerken insanların senin fotoğraflarını çekeceğini tahmin ediyorum." JoAnn'in sahte tezahüratı April'in derisinin altına kıymık gibi saplandı. "Siyah elbise her zaman modadır, bilirsiniz. Ve renk pek çok günahı gizler, özellikle de çok sıkı olmayan bir tasarım bulursanız."

Kaybolmak için siyah. Gizlemek için ekstra kumaş.

Her zaman olduğu gibi, şişmanlık bir günahı, büyük ihtimalle hafif olmaktan ziyade ölümcüldü. Başını eğen April, ne söyleyeceğinden korktuğu için cevap vermedi. "Merak etme. Tarihten kimseye bahsetmeyeceğim," diye devam etti JoAnn.

"Tabii ki baban dışında. Ama eminim ki yaymayacaktır..."

Tamam, bittiler. "Gitsem iyi olur. Akşam yemeği için hazırlanmak için yeterli zamanım olması için şimdi düşünmem gerekiyor."

"Elbette. Bu gece iyi eğlenceler tatlım," dedi JoAnn, buna dahil olan herhangi birinin eğlenmesini beklemiyormuş gibi görünmesine rağmen.

"Seni seviyorum."

Annesi bunu kastetmişti. April bunu hiç sorgulamamıştı.

"Teşekkürler Anne." Tırnakları avuçlarını o kadar sert kemiriyordu ki derisini kırmadığına şaşırdı. "Ben de seni seviyorum."

Ve bu cehennem oldu. O yaptı.

TAZE TAZE April bol bir gecelikle duşta küçük otel odası dolabının önünde durup titredi.

Annesine söylediği gibi, Sacramento'daki yarısı dolu evinden pek çok flört kıyafeti seçeneği getirmişti. İyi olanlar. Ve normal şartlar altında kararsızlığa meyilli değildi ama bunlar normal şartlardan çok uzaktı. O gecenin ilerleyen saatlerinde Marcus Caster-Rupp ile akşam yemeğinde ne giymeyi seçerse seçsin, aynı anda iki açıklama yapması gerekiyordu.

Birinci: *Kendime güveniyorum ve seksiyim ama çok da çabalamıyorum.* Çünkü, evet, boş ve kibirli olabilir ama aynı zamanda ünlü bir aktördü ve kahrolası *sıcak* ve gururu vardı. Annesi gibi, o da son tatlı lokmasını bitirmeden önce akşam yemeğinin internette sona ereceği birkaç samimi fotoğraftan fazlasını bekliyordu. Hem o fotoğraflarda hem de Marcus'la kendi sosyal medya hesaplarında paylaşacakları fotoğraflarda güzel görünmek niyetindeydi.

Bu tür bir açıklama yapmak için vücuda oturan bir elbise gerekiyordu. Siyahlı da değil. Ayaklarına eziyet etmek için topuklar ve nefret gerekiyordu. Sallanan küpeler gerekliydi.

Ama annesinin tavsiyesine rağmen, tüm standart büyük randevu kıyafeti buydu.

Çok karmaşık bir şey yok.

Hayır, aldatici olan, yalnızca Marcus'a yöneltilen ikinci ifadeydi: *Bunu yaptığınızda maruz kalacağınız yasal ve profesyonel sonuçlara rağmen, şovunuzun son sezonuyla ilgili gizli ayrıntıları paylaşmalısınız..*

Ve bu tür bir açıklama yapmak - şey, ne tür bir kıyafetin yeterli olacağından tam olarak emin değildi. Muhtemelen bir hipnotizmacının saatini içermelidir. *Uygun geliyor, çok uygun geliyor ve ayrıca bana Lavinia'yla sonunda sevişip sevişip sevişmediğinizi ve bunun harika olup olmadığını söyleme eğilimindesiniz ve önden bir erkek çıplaklığı var mı?*

Böyle bir saat olmadığı için yapabileceği en iyi şey göğüs dekoltesiydi. Geçen yıl, elbisesinin dalgalı yakasının görüntüsü, bir randevunun Fairmont'un dışındaki bir elektrik direğine doğru güvenle yürümesine neden olmuştu. Daha sonra, akşam yemeği sırasında yere düşen peçeteyi almak için eğildiğinde, adam çatalını yanağına saplamış ve yakındaki bir garsonu çağırarak kadar yüksek sesle ciyaklamıştı.

O talihsiz akşamdan önce Blake, uzun zaman önce özel kuvvetler eğitiminin yoğunluğu ve eksiksizliğiyle övünerek saatler geçirmişti. Ancak görünüşe göre, SEAL'ler 2000'lerin başında Gelişmiş Memeli Harp Taktikleri için hazırlanmadı ve günümüzün internet güvenlik uzmanları da hazırlanmadı.

Bu ihmal konusunda onunla dalga geçtiğinde, ona huysuzca kaşlarını çatmıştı. Takım elbise ceketinin üzerine yarım bardak beyaz şarap dökmeden hemen önce, göğüslerinin hemen üzerinde asılı olan kolye ucuyla oynadı.

O zaman kıkırdamıştı ve bu anıya yine kıkırdadı. Enayi. Tamam aşkım. O zaman anvelop elbise. Dekolte Merkez.

Dolaptaki askıları karıştırıp iki ana seçeneğini düşündü. O renkli madalyon baskısı mı yoksa muhteşem deniz köpüğü yeşili mi? Yeşil elbise yere kaydı ve onu yastıklı askıya zar zor geri koyabildi.

Bok. Elleri titriyordu.

Gergin olmamalı. O değildi. Sadece-

Tanrım, şu Twitter bildirimleri, blog gönderileri ve eğlence haber programları. Annesinin şüpheleri. April'in kendi korkuları.

Heyecanına, güçlükle kazandığı güvenine rağmen, o hâlâ bir insandı. Özel hayatının halkın gözüne bu ani teşhiri, onda duygu bırakmıştı. . . garip. Sanki kendini dışarıdan izliyor, söylediklerinin ve nasıl göründüğünün her nüansını değerlendiriormuş gibi.

Ve halkın kargaşası ve yeni özbilinci bir yana, yıllardır gördüğü bir adamla tanışıyordu.*televizyon*, sikiş aşkına. Elinde bir kova patlamış mısırla ara sıra korkunç filmler izlediği aynı adam, yakışıklı yüzü ekranda neredeyse az önce sattığı ev kadar büyüktü.

Aynı adam çeşitli dergiler yaşayan en seksi erkek ilan etti. Yazdığı sayısız kurguda rol alan, sırtan, flört eden ve hem gerçek hem de mecazi garantili mutlu sonlara giden yolu beceren aynı adam. En azından onun hayal gücünde.

İki saatten kısa bir süre içinde, onunla gerçek gerçeklikte buluşacaktı ve nefes nefese kalmasına gerek yoktu. Bir şekilde.

Sakinleştirici renkte bir elbise seçmelidir.

Dolabına son bir kez baktığında cevabını almıştı: deniz köpüğü yeşili. Deniz köpüğü yeşili giyen kimse hiperventilasyon yapmadı. Elbise renklerinin en güzel haliyle Valium'uydu.

Ya da hararetle öyle umuyordu.

Lavineas Sunucu DM'leri,HAYIRGonbeş Ay BirGÖ

Özür dilemeden Lavinia Stan:Sanırım bu tek çekime mümkün olduğu kadar çok mecaz sığdıracağım. Daha fazlasını düşünmeme yardım et, lütfen. Zaten ah-hayır-sadece-bir-yatağım, sahte flörtüm, bir-patlama-bunu-sistemlerimizden-çıkaracak, ağabeyin en iyi arkadaşına sahibim. . .

Book!AeneasWouldNever:Vay. Bu oldukça iyi bir

kadro.**Book!AeneasWouldNever:**Belki "bilim uğruna öpüşmek"?**Özür**

dilemeden Lavinia Stan:GÜZEL. Tamamlamak!

Book!AeneasWouldNever:Biraz özlem duymaya ne dersin?

Özür dilemeden Lavinia Stan:İşte başlıyoruz.

Book!AeneasWouldNever:Karşılıksız aşk? Yoksa yanlışlıkla eski sevgilisinin ölümüne mi yol açtı? Belki de kendini göreve bu kadar kaptırmasaydı, önleyebileceği bir yangında öldü?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Tanrı aşkına.

Book!AeneasWouldNever:Üzgünüm.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Hayır, özür dileme. Endişe senin işin. Senin için çalışıyor.

Book!AeneasWouldNever:Bir

Özür dilemeden Lavinia Stan:Ne

Book!AeneasWouldNever:Belki de askeri geçmişi nedeniyle TSSB yaşıyor? Mesela, bir grup adamı onun emri altında mı öldü?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Kahretsin, BAWN.

"BU YÜZDEN .." MARCUS KUSURSUZ AĞZINI AĞIZIYLA SÜRDÜkolalı kumaş peçeteyi aldı, sonra özenle kucağına geri koydu. "Twitter hesabın var mı?" April buna nasıl yanıt vereceğinden tam olarak emin değildi.

O tam olarak görünmüyordu*Bu*DM'lerde loş. Ama belki de sosyal medya hesaplarını yöneten bir kişisel asistanı vardı ve o şimdiye kadar onunla gerçekten hiç iletişim kurmamıştı. Ya da belki onun gibi bir adam için uzun süre hatırlanamayacak kadar önemsizdi?

"Evet." Çatalıyla, restoranın imzası olan evde tütsülenmiş somondan bir parça kopardı ve mezesinin ekşi krema-dereotu sosunun sanatsal lekesine batırdı. "Evet."

Sunucuları Olaf, her yudumdan sonra yaptığı gibi su bardağını doldurmaya geldi. Dikkatinin dağılmasından yararlanarak, ihtiyatlı bir şekilde saatine baktı.

Marcus'la tanışmasının üzerinden otuz dakika mı geçmişti? Hepsi buydu? Kahretsin.

Seçkin, pahalı SoMa restoranının mum ışığıyla aydınlatılmış sınırlarına girip onu çoktan pencere kenarındaki masalarında otururken bulmasının üzerinden daha uzun zaman geçmiş gibiydi. On dakika erken geldiği ve biraz beklemeyi beklediği için -Hollywood tiplerinin olaylara modaya göre geç dahil olması gerekmiyor muydu?- akıllıca ayağa kalkıp onu yakışıklı yüzünde sakın bir gülümsemeyle karşılayınca ona şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmıştı.

"Sevimli görünüyorsun." Onun vücuduna oturan elbisesine bakışı belki yarım saniye sürmüştü, daha fazla değil. "Bu gece bana katıldığın için teşekkür ederim."

Kolunu en iyi görüşe sahip koltuğa doğru uzattı, koyu renk takım elbise ceketi pazılarını çekici bir şekilde sardı ve sonra onun oturmasına yardım etti. Hâlâ gülümsüyordu, havadan sudan konuşmaya başlamıştı. Hava hakkında. Trafik hakkında. O akşam gün batımının güzelliği hakkında.

Ve o zamandan beri, Olaf'ın ziyaretleri arasında yaptıkları da buydu. Sırf biraz heyecan olsun diye bir su bardağını devirmek ya da peçetesini masalarının mumuyla ateşe vermek için yarı cazipti. Bu akşam yemeği olacaktı *sonsuz*.

Ufak, sessiz bir iç çekerek somon lokmasını yedi. En azından, Alexander Woodroe ile akşam yemeğini Marcus'a tercih ettiği için artık kendini suçlu hissetmiyordu. Veya - daha iyisi - BAWN ile ünlü aktörlerden biriyle yüz yüze görüşme üzerine uzun mesafeli DM'ler.

İnternetteki en iyi arkadaşı bu tarihi bilmiyordu ama otele döner dönmez ona söylemek niyetindeydi.

Ama önce, Marcus'la üç ders boyunca uyanık kalması gerekiyordu. Kahretsin.

"Geçen haftaki bildirimlerinin, uh... olduğunu tahmin ediyorum. . "

Doğru kelimeyi arar gibi görünürken geniş kaşları kırıştı. "Çok fazla?"

April bu yetersiz ifadeye gülmek zorunda kaldı. "Kesinlikle. Google'da yerel inziva yerlerini araştırıyorum. Ayrıca sessizlik ve yalnızlık dolu bir yaşam için yakınlardaki boş mağaraları bulmaya çalışıyor."

"Bir mağarada yaşamayı düşünüyorsanız, bu muhtemelen iyiye işaret değildir. Üzgünüm." Bütün akşam boyunca ilk kez güler yüzlü gülümsemesi öldü. "İnternette taciz mi ediliyorsunuz? Ya da şahsen?"

"Hiç biri." Sonra tekrar düşünmek için durakladı. "Şey, evet, Twitter'da. Ara sıra. Ama sessize alma ve engelleme işlevleriyle başa çıkamayacağım şekillerde değil, en azından şimdiye kadar."

Yine de daha fazla kamuoyu teşhiri yakında geliyordu. Şöhret ritüellerine aşina olmayabilir, ama o bile izleyicilerin kendisinin ve Marcus'un bir yemek masasında çekilmiş fotoğraflarını bekleyecek kadar biliyordu. O bile *anne* bu kadar biliyordu.

Bu fotoğraflar internette görüldüğünde, o ve Marcus kendi özçekimlerini yayınladıklarında, daha fazla blog gönderisi olacaktı. Daha fazla eğlence televizyon güncellemesi. Hatta sonunda annesinin en sevdiği sabah programından kısaca söz edebilir.

Eğer öyleyse, o *Olumsuz* bir sonraki telefon görüşmesini dört gözle bekliyorum.

"Daha kötü sorunlarla karşılaşırsan, lütfen bana haber ver." Bütün gece ilk kez, Marcus'un mavi-gri gözleri onu olduğu yere sabitledi, ani uyanıklıkları ürkütücüydü. "Şunu demek istiyorum ki."

Tatlı bir teklifti. Ayrıca anlamsız. "Ne yapabilirsin ki?"

Çenesi bir an için çalıştı, o keskin çıkıntının altındaki gölgeler mum ışığında hareket ediyordu. "Bilmiyorum. Bir şey."

Tartışmak yerine, sadece başını eğdi ve onun bunu kabul etmesine izin verdi. Ardından, ilk yemeklerini bitirdiklerinde birkaç dakika sessizlik hüküm sürdü. Adil olmak gerekirse, son derece lezzetliydi. Konu restorana geldiğinde o - ya da PA'sı, her kimse - iyi seçmişti.

Ayrıca onun düzenini hiçbir şekilde etkilemeye çalışmamıştı. Sözde daha sağlıklı seçeneklere yönelik ince bir yönlendirme, salatalara imalı göndermeler, onu önemsemesi gereken insanlardan geldiğinde en çok acıtan gıda polisliği yoktu.

Bunun yerine, sağduyulu garson, elinde sürahi, üç çeşitli sabit fiyatlı menü siparişini aldığı anda, Marcus bunun mükemmel bir karar olduğunu söyleyip aynısını sipariş etmişti.

Bir ara yemek yerken, sakın gülümsemesi geri dönmüştü. "Bu çok lezzetliydi. Ana yemek için yine ne sipariş ettik? Biraz daha somon?"

Aman Tanrım. Bu yemekle karşılaştırıldığında, radyumun yarı ömrü kısa görünecekti.

Yiyecek, diye hatırlattı kendine. *Bundan harika yiyecekler elde ediyorsun*. "Keçi peyniri ve kayısı çeşniyle doldurulmuş kavrulmuş tavuk butları,

kremalı sarımsaklı polenta ve kekikli sotelenmiş kuru kuru üzümün yanında. Durdu. "Ah, ve kızarmış çam fıstığı. . . bir yerde. Muhtemelen zevkin bir parçası olarak. Kesin olarak hatırlayamıyorum.

Ona göz kırptı.

Bir omuz kaldırdı. "Yemeği severim."

Gülümsemesi genişledi. Gözlerini ısıttı.

"Öyle görünüyor." Sesinde alay yoktu, en azından onun algılayabildiği hiçbir şey yoktu. Sadece eğlence. "Senin de harika bir hafızan var."

Elini hayır anlamında salladı. "Dün gece restorana baktım. Yeni dairemi derinlemesine temizlerken yerel bir otelde kalıyorum, bu yüzden menüyü çevrimiçi incelemek için bolca zamanım oldu.

"Sipariş etmek istediğin bir şey bulduğuna sevindim."

Boş tabağına bakıyordu. Tekrar ona baktığında, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve kolunu dizüstü bilgisayarının güvenli ekranından hayran olduğu tüm o kasları gösterecek şekilde konumlandırırken çekici bir şekilde buruşturdu.

Ve evet, kasları hala oldukça etkileyiciydi ve çok kibardı ve mum ışığında saçları gür ve altın rengindeydi, ama İsa, *bezginlik*.

Bir an, sırf zaman geçirmek için, taşınacağı yer, yeni işi ya da hafta sonu bu akşam yemeği dışında yaptığı herhangi bir şey hakkında konuşmayı düşündü. Adam ne Twitter alışverişlerini ne de dakikalar önce sipariş ettiği yemeği hatırlayamıyorsa, bu boşa çaba gibi görünüyordu. Bunun yerine, Olaf gelip boş tabaklarını kaldırıp su bardaklarını doldurana kadar ikisi bir kez daha sessizce oturdular.

Sunucuları bir dizi sallanan kapının arkasından ayrıldıktan hemen sonra, kollar tabaklarla dolu, yandan ani bir ışık parlaması onu irkiltti. Dönerek, göz kapaklarının arkasında dans eden beyaz noktaların kaynağı için restoranın o alanını taradı.

Ah. Elbette.

Yan masada oturan bir adam, şimdi aceleyle kucağına koyduğu cep telefonu, güvenli bir şekilde görüş alanından çıkarak fotoğraflarını çekmişti. Bu fotoğraf muhtemelen birkaç dakika içinde Insta veya Twitter'da biterdi. Belki daha azdı, eğer dikkatlerini giderek kızaran yüzünden çevirir ve telefonunu bir kez daha kullanmakta özgür hissederse.

"Ne kadar süreceğini merak ediyordum," diye mırıldandı.

"Genellikle insanlar böyle bir yerde flaş kullanmayacak kadar akıllıdır." Marcus başını, onu kapıda karşılayan takım elbiseli adamın şimdi aceleyle fotoğrafçıların masasına doğru koşturduğu, maître d' istasyonuna doğru eğdi. "Buradaki yönetim, müşteri mahremiyetine ve takdir yetkisine veya en azından bunların görünümüne değer veriyor."

Diğer masada yaklaşan yüzleşmeyi bu kadar merak etmemiş olsaydı, seçtiği kelimeler için Marcus'u yan gözle görürdü. *Görünüüşü mü?*

Ama bütün gece olan en ilginç şey sadece birkaç adım ötede olurken, ona bu kadar ilgiyi ayıramazdı. Dirseğini beyaz masa örtüsüyle kaplı masaya dayadı, yanağını yumruğuna dayadı ve gösterinin başlamasını bekledi.

Şef şef içeri daldı ve alçak sesle azarlayarak eğildi, ancak kısık inkarlarla karşılandı. Kaşları dehşetle çatıldı, adam kucağındaki telefonu işaret etti, telefonun masum konumu, görünüşe göre restoranın içinde flaşla fotoğraf çekemeyeceğinin reddedilemez bir kanıtıydı.

Marcus'un sözleri neredeyse duyulmuyordu. "Ve insanlar ararBenbir aktör."

Sonunda, biraz daha fısıldayarak tartıştıktan sonra, masadaki adam cep telefonunu ceketinin iç cebine kaydırđı ve sanki yemeğın geri kalanında orada tutacağına söz verirmiş gibi cebine vurdu. Şef d', son bir kez, kısık gözlerle bakarak görevine döndü.

Eğlencesi sona eren April pişmanlıkla Marcus'a döndü. "Fotoğraflar umurumda değil, gerçekten. Onlardan kaçınmanın iyi bir yolu olmadığını düşünüyorum. Sadece bir flaş tarafından kör edilmemeyi tercih ederim.

Alçakgönüllü samimi çekimler karşısında böylesine soğukkanlılığını koruyup koruyamayacağını bilmiyordu. Ama kesinlikle deneyecekti.

"Üzgünüm. Tekrar." Ağzı sıkı, masanın karşısından onun bakışlarını yakaladı. "Bu restorani kısmen paparazziler beni henüz burada bulmadıkları için seçtim. Mümkünse, bu geceki anlatıyı çevrimiçi olarak kontrol edebileceğini ummuştum."

Ha.

Ağzı açıldı, sonra kapandı.

"Bu iyi. Özür dilemene gerek yok, dedi sonunda. "Marcus, sana rastgele bir sorum var. Sosyal medya hesaplarınızı kendiniz mi yönetiyorsunuz yoksa bir asistanınız mı var?"

Güzel kavisli kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Onları kendim hallederim. Kötü bir şekilde, çoğunlukla. Neden?"

Minderli sandalyesinde arkasına yaslanarak başını yana eğdi ve randevusunu inceledi.

Bu geceki anlatıyı kontrol edebileceğini umardım. Derin düşünme kapasitesinden yoksun bir adamın genellikle söyleyeceğı bir şey değil.

İlginç.

*itaatsizlik*şanslı bir kelime seçimi olabilir. En yanlış yönlendirilmiş sincaplar bile ara sıra meşe palamudu bulurdu.

*Bunların görünümü*inancın sınırlarını zorluyordu ama yine de başka birinin papağanlığını yapıyor olabilirdi. Temsilcisi, senarist, yönetmen,*birisi*.

Anlatımı kontrol et, Yine de . . .

Bu, şaşırtıcı derecede keskin bir şey söylediğı üçüncü seferdi. Bu noktada, ya birisinin ona Günün Akıllıca Gelen Sözü takvimini verdiği sonucuna varması ya da onun o kadar da donuk olmadığını kabul etmesi gerekiyordu. Zaten, görüldüğü kadar loş değil.

Daha derine inme zamanı. Daha fazla numune alın.

Birkaç dakika sonra ana yemekleri geldiğinde - yum - ona gülümsedi ve çatalıyla keskin bıçağını aldı. Bir çift tavuk budu tabağın ortasında duruyordu, derileri çıtır çıtır, esmerleşmiş ve mükemmeldi. O kadar mükemmel ki, aslında rastgele bir gözlemci, o yüzeyin altında tavuktan daha fazlası olduğunu asla fark etmeyebilir.

Kesin bir kesimle, kemiksiz bir uyluğu ikiye böldü ve o bozulmamış derinin altındaki dolguyu ortaya çıkardı. Sonra bir dilim oydu ve iyice tatmak için zaman ayırdı.

Yemek karmaşıktı. Ekşi ve tatlı notalar ve kavrulmuş çam fıstığından gelen beklenmedik doku ile derinden lezzetli. Böylesine şık bir restoranda tavuk budu gibi sıra dışı ve sıkıcı bir şey sipariş etmenin akıllıca olup olmadığı konusunda şüpheleri olsa da tam olarak istediği şeydi.

Ama sıkılmadı. En ufak değil. Artık değil.

“Üzerindeki çalışman hakkında bana daha fazla bilgi vermeni çok isterim.*Kapıların Tanrıları*” Özür diler gibi yüzünü buruştururken elini kaldırdı. "Son sezon hakkında bir şey söyleyemeyeceğinizi biliyorum ve ben de sormuyorum. Zaten ben daha çok perde arkası şeylerle ilgileniyorum. Günlük rutininiz ve asıl işinizin bunca zaman neyi gerektirdiği. Kılıç dövüşleri için nasıl eğitilirsiniz, kadroya katıldığınızda ata binmeyi bilip bilmediğiniz, bunun gibi şeyler.”

Bu sefer saçını alnından geriye doğru ittiğinde, hareketi o kadar da çalışılmış görünmüyordu. O kırıksık kaşla eşleştirilmemiş.

Korkarım seni ağlatana kadar sıkardım. Gülümsemesi hâlâ parlaktı, hâlâ cana yakındı ama şimdi biraz daha sıkıydı. "Bunun yerine neden benim egzersiz rutininimden bahsetmiyoruz? Ya da belki sana Summer Diaz ve Carah Brown ile çalışmaktan bahsedebilirim?

Sayısız makale ve blog gönderisinde bu konulara defalarca değinmişti ve o ikisini de tartışmak istemiyordu. Aslında, egzersiz zimbirtısı onu gözyaşlarına boğardı ve kostarlarına gelince, adam iyi huylu basmakalıp sözler yazı tipiydi.

Bu kadar yetenekli ve neredeyse benim kadar güzel olan meslektaşlarımla birlikte çalıştığım için şanslıyım..

Onlar gerçek profesyoneller ve içleri de dışları kadar güzel. Benim gibi!

Gösteri, Lavinia ve Dido'yu oynayacak daha sevimli, yetenekli oyuncular bulamazdı. Veya Aeneas, bu konuda.

Hayır, genel, yalnızca yüzeysel yanıtlara izin vermeyen konuları ele almak istiyordu.

"Sıkılmayacağım, söz veriyorum." Tavuk budundan bir dilim daha ve çatal dolusu yiyecekla tabağının hemen üzerinde duraksadı. "Gösteriye alınmadan önce ata bindin mi?"

"HAYIR. Ben yapmadım.

Küçük bir kayısı küpünü kendi çatalıyla tabağının çevresine itiyordu. Çiğnerken ve gelmeyen kelimeleri beklerken yaptığı halkaları alışılmadık bir dikkatle inceliyordu.

Daha derine inmeden önce yutkundu. "Ata binmeyi sever misin?"

"Evet." Detaylandırmak yerine, aceleyle ağzına yiyecek bir lokma attı.

Pekala, artık evet veya hayır sorusu yok. "Bunun nesinden hoşlanıyorsun?"

Dolu ağzını işaret etti ve kadın anlayışla başını salladı ve bekledi. Ve bekledi. Ve bekledi.

Çiğnemesi son dakikalarda olağanüstü derecede titiz hale gelmişti. Ama ağzındaki polentayı durmadan çiğnerken onun daha fazla bir şey söyleyeceğini ya da konuyu değiştireceğini umuyorsa...*polenta*, aslında çiğnemeyi gerektirmiyordu - hayal kırıklığına uğramaya mahkumdu.

Yutkunurken boğazı inip kalktı ve kadın ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Hmm. . ." Göğsü küçük bir iç çekişle sıkıştı, öyle ihtiyatlı bir iç çekişti ki, onu bu kadar yakından izlememiş olsaydı bunu kaçırabilirdi. "Açık havada olmayı seviyorum. Ve, uh, oldukça atletik biriyim, bu yüzden ata binmek gibi şeyler bana yakışıyor. Sanırım yeteneklerime uyuyor."

Birden sandalyesinde doğruldu. Kafasını alıştırmalı bir şekilde şıklatarak saçlarını yüzünden geriye attı. "Uyluklarımı güçlendirmeye yardımcı olmak için antrenörümün yapmamı önerdiği bazı egzersizler yaptım. Sana bunlardan bahsedebilirim."

Hayır.

"Doğal olarak atletik olsanız ve doğru şekilde egzersiz yapsanız bile, çokça pratik yapmanız gerektiğini düşünüyorum." Konuşmayı yanlış yönlendirme girişiminin hemen yanından geçerek baskıya devam etti. "Gösteriden biri sana kılıç kullanmayı mı öğretti yoksa kendi kendine kılıç kullanmayı mı öğrendin?"

O sırada tekrar göz göze geldi. Nihayet. "Mürettebatı duymak ister misin?"

"Elbette." Bunun diğer herhangi bir konu kadar aydınlatıcı olabileceğini düşündü. Ağzı büzüldü, hafifçe başını salladı.

"Tamam aşkım." Çatal bıçağını bırakarak öne doğru eğildi. "Hmm. . .
Tamam.

Sahip olduğum kılıçla ilgili her türlü beceriyi
onlara borçluyum." "Nasıl?" diye sordu.

Bir kez daha bekledi. Ve bu kez baraj yıkıldı.

"Kadroya alındığım andan itibaren, sanki tüm hayatım boyunca yapıyordum gibi, kılıcımı ve kalkanımı doğal görünecek şekilde nasıl kullanacağımı öğretmeye başladılar." Bu kez, ondan detaylandırmasını istemesine gerek yoktu. Sormadan öylece yaptı. "Nasıl yürünür, nasıl oturulur, nasıl dikkat edilir. Ve dövüşürken ekranda yetenekli görünüyorsam, bu da onların sayesinde."

Kendine kredi yok. İlginç. "Ne şekilde?"

Zar zor tereddüt etti. "Dövüş koordinatörleri, koreograflar ve dublör koordinatörleri, her savaş sahnesinin yalnızca etkileyici görünmesini sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda her karakterin kişiliğine, geçmişine ve o dövüş için sahip olacakları belirli hedeflere ve zihniyete uymasını sağlamak için canla başla çalıştılar. Sonra, tam olarak ne yapacağımızı ve ne zaman yapacağımızı bilene kadar bizi dizilerden tekrar tekrar geçirdiler.

Başka bir deyişle: Evet, onların yardımı ve rehberliği sayesinde çok pratik yapmıştı. Anlatıdan kendi çabalarını silme konusunda çok yetenekliydi,

Yine de. Özellikle de gururu efsanevi olan bir adam için.

"Bu büyük savaş sahnelerinden bazıları, bizi aylar öncesinden hazırlamaya başlardı," diye ekledi. "Birkaç vakada bir yıla kadar. Her zaman ileriye bakarak, her sahneyi inandırıcı, muhteşem ve akılda kalıcı kılmaya çalışarak."

Mavi-gri gözleri parlaktı ve onunkilere odaklanmıştı, onun dünyanın büyüklüğünü anlamasını istiyordu. *Kapıların Tanrıları* mürettebat, sıkı çalışmalarının kapsamı. Şimdi geniş elleriyle işaret ediyor, noktalarını küçük dalgalar ve eğik çizgilerle noktalıyordu.

Bir hayaletin bir kez daha cisme dönüşmesini izlemek gibiydi. Bir zamanlar sadece bir gölgenin var olduğu hayat. Büyüleyici ve kafa karıştırıcı, hepsi aynı anda.

Ona söylediklerini düşündü. "Yani, her karakterin geçmişini hesaba katarlarsa, Cyprian gibi biri, örneğin Aeneas kadar yetenekli dövüşmemeli. Çünkü Cyprian bu kadar savaş tecrübesine sahip olmayacak ve aynı şekilde kılıç kullanmayı öğrenme fırsatına sahip olmayacaktı."

"Kesinlikle. Bazen birimize beceriyi birkaç çentik geri çevirmesini söylemeleri gerekirdi." Ona sırtıttı ve gözlerinin kenarları çok dikkat dağıtıcı bir şekilde kırıştı. "Çekimler arasında yönetmen gelirdi

ve her birimize o sahnede ne için savaştığımızı sorun. Amacımız neydi. Karakterimiz için o anı şekillendirecek o sahneden önce başımıza gelenler. Yani bir muharebe yüzlerce kişiyi kapsayabilir ama ana aktörler için o sahne, o kavga da özel olacaktır. Herkes için farklı.”

Yüzü tutkuyla hareketliydi. Çok fazla tutku ve yoğunluk ve . . . istihbarat.

Bacaklarını masanın altında kavuşturdu. Onları çaprazlamadım.

“Ve bu, silah ustası, kılıç ustası, at ustası, görsel efektler ve ses efektleri çalışanlarının yaptığı tüm işlere bile girmiyor. . ” Başını iki yana salladı, altın rengi saçları mum ışığında parlıyordu ve kadın gözlerini başka tarafa çeviremedi. “Gösterinin binden fazla ekibi var ve hepsi harika, April. Tanıdığım en çalışkan, en yetenekli insanlar.”

Bu kulağa pek basmakalıp bir laf gibi gelmiyordu. Kemik derinliğinde bir gerçek gibi geldi.

April o gece ilk kez tuvalete gitmek için izin istedi. Oraya vardığında tesisleri kullandı, ellerini yıkadı ve hemen ayrıldı.

Bunun yerine bileklerine biraz daha soğuk su vurdu. Boynunun arkası. Pek çok yerden sadece ikisi, daha iyisini bilmesine rağmen aniden çok sıcaktı. *Oyaptı.*

Aynada kendine baktı. Kızıl saç. çiller. Kontakt lenslerin arkasındaki kahverengi gözler. Yuvarlak göğüsler, yuvarlak karın, yuvarlak kalçalar.

Herşey normal.

Normal değil: yanaklarındaki pembe kızarıklık ve baldırlarının arasındaki hafif ağrı.

Çünkü aniden onu istedi. Marcus. teker. Tire. Rupp. Görünüşe göre ne kendini beğenmiş ne de soluk olan donuk, kendini beğenmiş adam. Ya da en azından iddia ettiği kadar kendini beğenmiş ve sönük değildi.

Ancak yine de muhteşemdi. Hala ünlü.

Ve bu gece onunla sadece nezaketen akşam yemeği yemek, onun arkadaşlığını, vücudunu ya da ona özgü herhangi bir şeyi arzulamak değil.

Kahretsin.

KAPILARIN TANRILARI: 1. SEZON, BÖLÜM 3

HARİCİ DAĞ YAKISI MAĞARASI – ALACAK KARŞILIĞI

*JUNO girişte yarı gölgeler içinde, sakın ve haklı bir ifadeyle bekliyor. LEDA içeri girdiğinde, kocasının kadına haksızlık ettiğini fark eden Juno ani bir hareket yapmaz.
- ihlal ettiği başka bir kadın - ona güvenmek için hiçbir nedeni yoktur ve sahiplenici bir eşin intikamından korkabilir..*

JUNO

İyi niyetime güven, eğer yapabilirsen. Artık küçük kıskançlıkta rahatlayamıyorum ve artık her şeye gücü yeten bir tanrının açgözlülüğü için ölümlü bir bakireyi suçlayacak kadar aptal değilim.

YOL GÖSTERMEK

Sana ihanet etmezdim anne Juno. Direniş benim gücümde olsaydı olmaz.
EUROPA girişten süzülüyor, silahlı, korkudan titriyor.

AVRUPA

Bana hangi işkenceyi yapmayı seçersen seç, kocam dediğin adamdan daha kötüsünü yapamazsın.

JUNO

Artık ona koca demiyorum. Ve eğer ortak bir davaya varırsak, hiçbirimizin ona uzun süre tanrıların kralı demesine gerek kalmaz.

KAPILARIN TANRILARI: 6. SEZON, BÖLÜM 2

INT. AENEAS VE LAVINIA'NIN EVİ – GECE

LAVINIA ateşin yanında bekler. Kızdı. Dido'nun kız kardeşi Anna'yı beceriyor. O biliyor. AENEAS eve girer..

LAVİNYA

Neredeydin kocam?

AENEAS

Bu seni ilgilendirmez.

Her neyse. Bu boka ihtiyacı yok. Lavinia ağladığında uzaklaşır.

APRİL BANYOYU ZİYARET ETTİĞİNDE, MARCUS TOPLANTI.

Her nasılsa, onu aslında bildiği şeyler hakkında konuşturmuştu.*aranan* hakkında konuşmak. Daha da kötüsü, bunu tereddüt etmeden güvendiği tek kişi olan Alex'le yaptığı gibi yapmaktı. Kesinlikle bir blog yazarıyla iletişime geçip şöyle demeyecek olan Alex, *Bence Marcus Caster-Rupp büyük bir şaka olsun diye bunca zamandır herkesle dalga geçiyor.*

Halka açık kişiliği şaka değildi. Hiç olmamıştı. Ama anlatıyı kontrol etmedikçe -o gece ona yapmasını tavsiye ettiği gibi- davranışları kolayca bu şekilde yorumlanabilirdi. Kişiliğinden kurtulmayı seçerse, bu onun şartlarına göre ve sadece onun şartlarına göre olmalıydı. Kariyeri uğruna, ama aynı zamanda kendi rahatsız vicdanı için.

April banyodan döndüğünde, Bakımlı Golden Retriever, zor kazandığı birkaç numarasını yapmaya hazır olarak sahneye muzaffer bir şekilde geri dönecekti. Ya da belki konuşmayı onun hayatına, işine çevirir ve gecenin geri kalanında tüm konuşmayı onun yapmasına izin verirdi.

Bu sırada telefonunu çıkarıp mesajlarına baktı. Ulsie'den gelen DM'leri okumak için zaman ve mahremiyet istediği için Lavineas sunucusundakiler değil. Ancak şimdiye kadar, dizi yapımcılarının birkaç gün önceki uğursuz mesajına verilen tepkiler, oyuncu kadrosunun özel grup sohbetinin her yerinde olmalı. Ve . . . yeterince emin.

Cara:kayıtlara geçsin, bu sezon hakkında kimseye tek kelime etmiyorum

Cara:bunu benim lanet ANILARIM için saklıyorum, sürtükler

Ian:Ton balığı mı kim sakladıysa, hiç komik değil

Cara:hahahahaha

Ian:geri verin pislikler, Jüpiter'in bu son çekim haftası için proteine ihtiyacı var

Yaz:Neden her sezon sözleşmelerimizdeki gizlilik maddesi hakkında yeni bir hatırlatmaya ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum.

Yaz:bu biraz aşağılayıcı

Yaz:@Carah:☞ bunu okumak için sabırsızlanıyorum tatlım

Alex:Kimse cep ton balığını istemiyor Ian, muhtemelen farkında olmadan yedin.

Maria:BU ↑

Alex:Demek istediğim, bugün senin on ikinci balık porsiyonun gibiydi.

Peter:evet, muhtemelen çok akılda kalıcı değil, her şey düşünüldüğünde

Maria:Cıva zehirlenmesinin semptomlarını biliyor musunuz ve bunlar kendinize üçüncü şahıs olarak bir tanrı olarak atıfta bulunmayı içeriyor mu?

Bu noktada, Ian'ın her zamanki gibi deniz ürünleriyle ilgili uzun, savunmacı rantları nedeniyle konuşma raydan çıktı. Adam birkaç karbonhidrat daha kullanabilir ve kendisi ile rolü arasında biraz daha mesafe bırakabilirdi. En azından kendisinden şu şekilde bahsetmekten vazgeçebilmesi için yeterliydi.*Jüpiter*kameralar dönmediğinde.

Marcus telefonunu tekrar ceketinin cebine koyarken başka bir hücrenin kamerasının ona doğrultulduğunu gördü. Öncekiyle aynı değil ama. Bu sefer, April'in arkasındaki masadan bir kadın, randevusunun yokluğunda onun engelsiz, flaşsız bir fotoğrafını çekme fırsatını değerlendiriyordu. Etrafına baktığında, en azından birkaç müşteri daha spekülatif bir şekilde ona bakıyor, yemek arkadaşlarına yaklaşp fısıldaşıyorlardı.

Ama en azından gerçek paparazzilerden ziyade hepsi amatördü. O gece, diğer randevularının çoğunda olduğu gibi, restoran girişinin önünde toplanmış devasa kameralara sahip bir avuç dolusu insan tarafından karşılanacağını tahmin etmişti.

Paparazziler onu o restoranlara kadar takip ettiği için değil. Çünkü randevuları medyaya nereye gideceklerini önceden söylemişti.

Affedilemez derecede aptalcaydı. Toy. Bunu biliyordu. Ama her seferinde, flaşların sert çakmasına karşı gözlerini kırıştırarak, adını haykıran ve ona gitmesini söyleyen seslerin uğultusu arasında şaşkına döndü.*buraya bak*, onun olduğunun farkına varmak

tarih onu gerçekten istememişti, daha çok tuhaf, geçici şöhretinin şüpheli avantajları -

Her seferinde bir an için kendi dışında süzülüyordu. şaşırmış Kayıp.

Bu gece restorana rahatsız edilmeden girmişti, sadece gün batımının kalıcı parıltısı ve canlanan sokak lambalarıyla aydınlanmıştı. Yine de, April onları uyarmış olsaydı, sayısız muhabir merakla beklenen tarihi haber yapmak için yarışırdı.

SKATRANMETSSbronzluk, bir blogcu çok önemli bir olay olarak adlandırmıştı.

O halde, Nisan gelmeden önce bile, randevularını, rol aldığından beri yaşadığı çoğu zamandan daha eğlenceli bulmuştu.*Kapıların Tanrıları*. Sonunda restorana girmesi de bu değerlendirmeyi sarsmamıştı. Bu, herhangi bir gerçek bağlılıktan ziyade zorunluluktan birlikte geçirilen bir akşam olabilirdi, ancak yine de onun arkadaşlığını, masanın diğer ucundan ona bir iki saat hayran olma fırsatını ve San Francisco ve ailesine yakın olmasının rahatlığını takdir edebilirdi.

Akşam yemeği bittiğinde, Twitter'da yayınlamak ve ondan nefret edenlerin haksız olduğunu kanıtlamak için birkaç fotoğraf çekerlerdi. Daha sonra, kendi yollarına gittiklerinde, tüm vızıltı yavaş yavaş azalırdı. Birlikte yedikleri yemek Vikipedi girişinde sadece bir dipnot haline gelene kadar, şovunun bir hayranıyla çıktığı zamanı hatırlattı, çünkü o sönük olabilir ama aynı zamanda nazikti.

Herkes bu yemeği böyle yorumluyordu. Gerçek bir çekiciliğin ifadesi olmaktan çok sempatik bir jest olarak.

Açıkçası yanılmıyorlardı. Ama kolay varsayım*Elbette*April'in ilgisini çekemezdi,*Elbette*onunla gerçekten çıkmak isteyemezdi, içinde ham bir nokta vardı. Onu biraz kızdırdı. Geçen günkü o çirkin yazışmadan sonra, herkesin neden varsayımlarda bulunduğunu öğrenmekten kendini alamadı. O anladiysa, April de anladı.

İroni: Tamamen doğru da değillerdi.

Evet, onun konumunda olan herhangi birine çıkma teklif ederdi. Köprünün altında yaşayan bir trol. Bir güzellik kraliçesi. her kimse.

Ama April trol değildi. Mum ışığında, saçları parıldayan bir bakır levhaydı ve omuzlarının hemen altından akıyordu, gözleri koyu renkti ve ateşten kıvılcımlar saçıyordu. Yaptığı makyaj ne olursa olsun çillerini kapatmamıştı ve burnunun üzerindeki ve yuvarlak yanaklarının üstündeki her bir sevimli benekleri saymamak için büyük çaba harcıyordu. Bakmamak için kendini zorlamış olsa da

Vücudunda bir kalp atışından daha uzun bir süre, gür ve giydiği yeşil elbiseyle sadık bir şekilde ana hatları çizildi.

Bu anıran hayranlar sadece acımasız değildi. Onlar aptaldı.

April Whittier bir tanrıçaydı. Ve Lawrence Caster ile Debra Rupp'un oğlu olarak, kendisi de bir yarı tanrıyı oynayan bir adam olarak, bunu bilirdi.

Onlarınkine dönerken diğer masaların etrafından dolanırken kendinden emin adımları yukarı kalkmış çenesiyle uyuşuyordu. Belki de bakışları, en az bir cep telefonu kamerasının ilerlemesini takip etme şeklini fark etmemişti. Belki de umursamadı. Ya da belki de umursamıyormuş gibi davranıyordu.

Her halükarda, bütün gece yaptığı gibi onu çok etkilemişti.

Zekiydi. Eğlenceli. Keskin. Pratik. Çok fazla dürüstçe söylediğinde bile iyi bir dinleyici. Doğrudan tavrı, espri anlayışı, kendini zekice ve açık sözlü ifade etmesi ona bir şekilde Ulsie'yi hatırlattı.

Hayır, yemeklerinin geri kalanında ona bakmak ve onu dinlemek bir zorluk teşkil etmezdi.

Yerine oturduğunda, "World's Hottest Men" dergisinin yıllık sayısında art arda beş yıldır yayınlanan fotoğrafları süsleyen sevimli gülümsemesini sundu. "İşimi duydun. Bana ne hakkında daha fazla bilgi verSenYapmak."

"Ben bir jeoloğum," dedi tavuğundan sağlıklı bir ısırık daha almadan önce.

Aptal rutinini ne kadar ileri götürmek istedi? Daha önceki hatalarını göz önünde bulundurarak oldukça uzak, diye düşündü.

"Demek harita yapıyorsun?" O sordu.

Dudakları seğırdi ama nedense ona gülmüyor gibiydi.

Dahaileo. Bu çok daha endişe vericiydi.

"Bu bir coğrafyacısı olurdu. Ya da daha doğrusu bir haritacı." Düzgünce, yeşil fasulyesinden yönetilebilir bir ısırık dilimledi. "Çalışmam için bazen haritalara başvuruyorum ama ben bir jeoloğum. En basit tabirle kayaları inceliyorum."

Daha önce bir jeologla tanıştığını söyleyemezdi. Adil olmak gerekirse, bu coğrafyacısı veya haritacılar için de geçerliydi ama o onlardan biriyle akşam yemeği yemiyordu.

"Neden kayalar?" Bir kez olsun, en basit soru dürüst merakını yansıtıyordu.

Çatalının dişlerini tabağına vurdu ve cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Sanırım . . ." Son birşeyporselene karşı metal ve ona tekrar baktı. "Northridge depremi ben çocukken oldu ve bir ara televizyona bir jeolog çıktı. Söylediği her şey çok etkileyiciydi. Çok akıllı. Beni çok etkiledi. Ondan sonra bir süre sismoloji ile ilgilendim."

O depremle ilgili haberleri kendisinin izlediğini hatırlıyordu ama Loma Prieta depremi çok daha içgüdüsel bir anıydı.

Çoğu insan World Series oyununa çoktan alışmıştı. Yine de, tüm bu süre boyunca içerlemeye dolup taşarak hâlâ çalışıyordu. Ve sonra: Her yerden aynı anda gelen uğursuz gümbürtü, kırılğan cam ve porselenlerin takırtısı, altlarında hareket eden evlerinin gıcırıtısı, onu her gün birlikte acı çektikleri yemek masasının altına iten annesinin sesindeki aciliyet. Bir salı akşamı o birkaç saniye boyunca onu elinden geldiğince koruyarak onun başını vücudunun altına sokmaya çalışması.

Bu hatıra neden bu kadar canımı yaktı?

"Sonra, lisede bir yaz yaptığım bir jeoloji programından sonra, sismolojinin ilk aşkım olmadığını anladım." April devam etmeden önce tavuğundan bir ısırık daha aldı. "Bu tortul kayaçlar olurdu."

Eh, bu seferki cehaleti sahte değildi. Tortul bir kayayı tanımıyordu. . . peki, başka herhangi bir kaya. Başka kaya türleri ne olursa olsun. Ailesinin bilim öğretme arzusu, dil ve tarihe olan sevgilerinin yanında sönük kalmıştı.

Geniş gülümsemesi sadece bir kötülükle parladı ve adam koltuğunda kıpırdandı. "Bugüne kadar devam eden bir aşk ilişkisi. Kirli bir tane. Gerçekten."

Aceleyle bir yudum su aldı. Konuşmadan önce boğazını temizledi.

"Tamam aşkım.

Ek kayaları neden bu kadar çok seviyorsunuz?"

Gülümsemesi hiç değişmedi, sanki ona hak veriyormuş gibi çenesini eğdi. Duncce Arts'taki örnek çalışmalarını kabul ederek *Aferin, Marcus*, dediğini neredeyse o boğuk, sıcak sesiyle duyabiliyordu.

Tanrım, başı büyük beladaydı.

Olaf sularını tazelemek için uğradı ama Marcus bakışlarını April'dan ayıramadı.

Öne doğru eğildiğinde göğüs dekoltesi...

Hayır, göğüs dekoltesine bakmazdı. O yapmazdı.

"Tortulu kayaları seviyorum" -haklı olarak doğru kelimeyi vurgulamamıştı- "çünkü anlattıkları hikayeleri seviyorum. Onları yeterince yakından incelerseniz, yeterince eğitim aldıysanız, doğru araçları kullanırsanız, belirli bir noktaya bakıp orada bir zamanlar göl olup olmadığını anlayabilirsiniz. O bölgenin bir akarsu sisteminin parçası olup olmadığını, volkanik bir olaydan sonra bir lahar gelip gelmediğini, heyelan olup olmadığını, toprak kayması olup olmadığını anlayabilirsiniz.

Konuşurken elleri havada resimlerin izini sürüyor, su ve toprağın hareketini taklit ediyordu; yıkımın, kaosun ve kendi incelemesi altında kendini gösteren yaratılışın zarif bir görsel kısaltmasıydı.

Bok. Anlatan jestlere rağmen, söylediklerinin yarısını bile anlamamıştı ama şu anda çok tahrik olmuştu. Zeki, başarılı, tutkulu kadınlar her zaman onun mahvoldu, bilse de - *obiliyordu*- onlar için asla yeterli olmayacaktı. Sahte o değil, gerçek o da değil.

Devam etmeden önce onun gözleriyle buluşmasını bekledi. Her kelime kesin. Her kelime bir sirenin yankısıydı ve bunu akla gelebilecek her şekilde kastediyordu.

"Kazmak zorundasın." O uzağa bakmadı ve o da bakamadı. "Dikkatlice bakmalısın ama seni bekleyen bir hikaye var. İşaretleri görmenizi istiyor. Söylenmek istiyor."

Bu berrak, sakın bakış altında bir kez daha masanın altına saklanmak istedi. Başını örtün ve altındaki zemin sallanıp bükülürken kendini koruyun.

Sonra çatalını aldı ve kuru üzümlerinden bir ısırık daha sapladı ve adam tekrar nefes alabildi. Ayaklarının altındaki toprağın aslında katı ve hareketsiz olmadığını bir an daha görmezden gelebilirdi. Sürekli hareket ediyordu. Ve derin, sakın, serin bir yüzeyin çok altında, taş bile erimiş, ateşli ve sıvı hale gelmişti.

"Ayrıca, jeoloji çeşitli bilimlerin doruk noktasıdır," diye ekledi gelişigüzel bir şekilde. "Kimya, fizik, biyoloji hepsi devreye giriyor. Bunu da beğendim çünkü çok farklı konular ilgimi çekiyor."

Sormamalı. Kesinlikle sormayacaktı. Ve henüz-

"Neden bunun kirli bir aşk ilişkisi olduğunu söylüyorsun?" O sordu. İşte oradaydı.

Gözlerini kapatarak çenesini göğsüne dayadı ve burnundan derin bir nefes verdi. Bok. April'i istemek için daha fazla nedene ihtiyacı yoktu, onun solgun, çilli teninin her bakışıyla midesi zaten kasılırken.

mum ışığında yıkandı. Lanet bir şey yaptığında değil yaşamak yüzeyleri delip geçiyor ve altında ne olduğunu keşfediyor ve keşfedilmeden kalmak istiyordu. En azından şimdilik.

"Şu ana kadar, iş günlerimin büyük bir kısmını toprak işlemekle geçirdim. Eski sanayi bölgelerinde kirlilik aramak ve bu koşullar altında mümkün olan her türlü temizliği koordine etmek." Gözlerini tekrar açtığına, tabağındaki son polenta parçalarını da sıyrıyordu. "Son birkaç haftadır, eski bir pestisit tesisiyle uğraşıyorum, bu yüzden zemin metallerle kirlenmiş."

Eh, bu hem tahmin ettiğinden hem de korktuğundan çok daha az seksiydi. Gerçekçi tonuna rağmen, yaptığı iş kulağa... . . tehlikeli. Teknik. Fiziksel, beklemediği şekillerde.

Büyülenmiş gibi dirseklerini masaya dayadı. "Temizlik bittiğinde o araziye ne olacak?"

Yuvarlak bir omuz kaldırdı. "Site sahibinin kararına bağlı olarak, burası bir otoparktan yerleşim alanına kadar her şeye dönüşebilir."

anlamadı. Gerçekten yapmadı. Böyle bir dönüşüm nasıl mümkün oldu? Bu kadar tamamen zehirlenmiş bir şey nasıl bir aile yeri haline gelebilirdi? Bir ev için mi?

"Ama bu bana ya da önümüzdeki haftadan itibaren siteyi devralacak danışmana bağlı değil." Suyunu yudumlarken solgun boğazı kıpırdadı ve kendisi de güçlkle yutkunmak zorunda kaldı. "Ya mal sahibi, tüm kirliliği kazıp başka bir yere atmak için gereken muazzam miktarda zaman, çaba ve parayı ayıracak ya da vermeyecek. Çoğu durumda olamaz.

Ceketinin manşetinin kenarıyla oynadı. Ya yapmazlarsa? Yoksa olamaz mı?

Elini kavis yaparak, ön kolunu dikeyden yataya çevirerek, yukarıdan bir şey düşüyormuş gibi yaptı. "Danışmana araziye bir kapak koymasını söyleyecekler. Kirlenmenin üzerinde iki ila beş fit temiz toprak. Bu daha ucuz. Daha kolay."

"Ancak?" Bir yakalama vardı. En ufak bir jeoloji bilgisi olmamasına rağmen bunu anlamıştı.

"Ancak bu koşullar altında, arazi asla yüzey seviyesinin altında kazmayı gerektirecek herhangi bir amaç için kullanılamaz. Kullanım seçenekleri, geleceği sonsuza kadar sınırlıdır." Sesinde yargılama yoktu. BT

bir kınama değil, bir gerçeğin ifadesiydi. "En azından o veya bir sonraki sahibi farklı bir karar verene kadar."

Göğsü ağrıyordu ve kendini yavaşça nefes almaya zorladı. Tavşan gibi atan kalbinin birkaç uzun atışıyla nefesini üfleyin.

Olaf daha sonra tabaklarını çıkarmak, masa örtüsünü temizlemek ve sularını tekrar doldurmak için geldi. O gittikten sonra hiç konuşmadan oturdular ve tatlıyı beklediler.

"İşin hakkında konuşurken beni ağlatacağından endişelendin," dedi sonunda. "Ama ortaya çıktığı gibi, tam olarak geriye doğru almışsın."

Onu masanın karşısından izliyordu, saçları ipeksi kırmızı-altın rengindeydi, cildi takımyıldızlarla benekliydı ve geniş ağzının köşeleri kıvrılmıştı. O alaycı, muhteşem gülümseme ona takıldı, bir kanca onu kaçınmayı planladığı yerlere çekti.

Yine de farklı bir karar vermek istiyordu. O yaptı.

"Seninle tekrar çıkmak istiyorum." Daha önce bahsettiği toprak kayması gibi ani bir kelime akışıydı. Akılsız. acımasız. "İstersen akşam yemeği ya da başka bir şey. Bir sanat galerisi veya bir müze veya . . ."

Onun gibi bir kadının ilgisini ne çekerdi? Nasıl olabilir

Onun gibi bir kadının ilgisini çekmek?

Anlatımının kontrolünü elinde tutabilecek

miydi? Ve onunla çıkıyor musun?

"Daha da iyisi, kapalı bir su parkına gidebiliriz." Kendinden emin bir şekilde sırtıtmaya zorlayarak ona göz kırptı. "Spor salonunda sıkı çalışmamı göstermekten her zaman mutlu olurum."

Sonunda, her şey yolunda giderse, ona güvenebileceğine karar verirse, yüzeyinin daha da altını kazmasına izin verecekti. Bu arada, onu Bakımlı Golden Retriever Marcus'un bildiği en iyi şekilde eğlendirecekti. İşe yarayabilir. *BTistemekiş.*

April, onunla tanıştığından beri ilk kez afallamış görünüyordu.

Dudakları aralanmış, gözleri kocaman açılmış, vücudu hareketsizdi. Olaf korkunç bir zamanlamayla gelip önlerine tatlılarını koymadan önce tek bir ses bile çıkarmadı.

Sessizce ortadan kayboldu ve sonra yine sadece ikisiydiler.

Gözlerini yere indirerek dudağını ısırды ve Marcus biliyordu. Bir kelime söylemesine gerek kalmadan. Yine de darbeyi karşılamaya hazır olarak bekledi.

Cevap, belli ki kendisi için olduğu kadar onun için de açıktı.

Onun gibi bir kadının ilgisini nasıl elinde tutabilirdi? Yapamadı. O yapmadı.

"Üzgünüm, Marcus," diye başladı, sesi sakın ve isteksizdi, "ama bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Ve işte oradaydı. Beklediği tekme göğsüne indi.

"Tamam aşkım." Daha fazlasını söylemedi. Kaburgalarının altındaki ağrı yüzünden yapamazdı.

"Sadece..." Tereddüt etti. "İşe yaramaz. Bu şartlar altında değil."

Daha fazla açıklama istememiş olsa da, ona yine de bir açıklama yapıyor gibiydi. Açıkça söylemek yerine, darbeyi yumuşatacak kadar nazik olmasını umuyordu: *benim için çok sığ ve aptalsın.*

Ve neredeyse tüm yemeğini onun halk kişiliğinin eşliğinde geçirmişken, bunu düşündüğü için onu nasıl suçlayabilirdi?

"Ben, şey, yazıyorum *Kapıların Tanrıları* fanatik," dedi, yanakları aniden pembeleşti. "Bazı hikayeler dahil . . . bir nevi açık."

Şimdi sükûnete ve sessizliğe irkilen oydu. Hayran kurgu mu yazdı? *Seksi* hayran kurgusu mu? Ve hem Twitter tanıtıcısına hem de paylaştığı fotoğrafa bakılırsa OTP'si...

"Neredeyse sadece Lavinia hakkında yazıyorum. Ve Aeneas. Böylece, sana yüzbinlerce kelime ayırdıktan sonra seninle çıkmanın ne kadar tuhaf olacağını görebilirsin..." Durdu. "İyi değil *Sen*, gerçekten, ama bir Aeneas kim *görünüyorsen*in gibi. Her neyse, sana benzeyen bir Aeneas'a yüzbinlerce kelime ayırdıktan sonra aşık oluyor ve, um-"

Lanet olsun.

Aradığı kelime kesinlikle *kahrolası*. "*—samimi olmak* Lavinia ile," diye bitirdi.

Aeneas ve Lavinia hakkında yüz binlerce kelime. Bu, kısa süreli veya acemi olmadığı anlamına geliyordu. Hayır, bir süredir gönderi paylaşıyordu. Kurgularının da kendisi kadar zeki ve keskin olduğuna bahse girerdi ki bu da AO3'te Lavineas topluluğu tarafından fark edilmeyeceği anlamına geliyordu.

O halde çalışmalarını neredeyse kesinlikle okumuştı.

Hatta - hayır. Lavineas sunucusunda olup olmadığını bilirdi. Bir şekilde bilirdi.

Yine de sorması gerekiyordu. Sadece emin olmak için.

Yavaşça, "Bazen hayran kurgu okudum," dedi. "Merak ediyorum, hikayelerinizi hangi adla yayınlıyorsunuz?"

Dişleri yeniden alt dudağına çökmüştü ve kızarıklığı çillerini silip süpürmüştü. Masa örtüsünün üzerinde parmakları sıkıca birbirine kenetlenmişti.

Dudağını serbest bıraktı. Nefes verdi.

Sonra, bariz bir isteksizlikle, sonunda sorusunu yanıtladı.

"Ben Pişmanlık Duymayan Lavinia Stan," dedi. "Kimseye söyleme ve *yapmakurgularımı oku.*"

Lavineas Sunucu DM'leri,Bir YılGÖ

Özür dilemeden Lavinia Stan:LavineasOTP ne iddia ederse etsin, kurgunuza ilk bölümde patlarsa "yavaş yanma" diyemeyeceğinize kesinlikle inanıyorum. Bu, bilinen tüm yavaş yazma ilkelerinin ihlalidir ve gerçekten sizin tarafınızdan ciddi şekilde gözden kaçırma dahil - ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere - çeşitli cezalara tabidir.

Book!AeneasWouldNever:Ben de biraz şaşırdım. Adil olmak gerekirse, bu görücü usulü bir evlilik AU. Ardışık amaçlar için, birlikte uyumak zorundalar. Yavaş yanan kısım, oluşturdukları duygusal bağlara atıfta bulunabilir, belki?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Çaldılar ve bundan zevk aldılar. Bu formalite icabı bir kemik atma ise, ilgili herkes için sadece biraz zevkliyse, elbette ihlali görmezden gelebilirim. Ancak birden fazla karşılıklı orgazm olursa: HAYIR.

Book!AeneasWouldNever:Aslında aşk sahnelerini yakından okumadım. Bu nedenle, bu konudaki üstün aklınızın önünde saygıyla eğiliyorum.

Özür dilemeden Lavinia Stan:TEŞEKKÜR EDERİM. Şimdi daha önemli konulara geçelim.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Yavaş yanıklardan bahsetmişken: Daha iyi hissediyor musun? Ateş gitti mi?

Book!AeneasWouldNever:Evet. Sorduğun için teşekkürler, Ulsie. :-)

SEKSİ FICS BİR BAHARE OLDU, TABİİ.

April, Lavineas topluluğuna kendini açıklamadan önce Marcus'un bunları okumasını veya iki milyon takipçisine bunlardan bahsetmesini kesinlikle istemiyordu, ancak bunlar ikinci bir buluşma için aşılmaz bir engel oluşturmuyorlardı.

Ne yaptı: Marcus'un onun için performans gösterme konusundaki ısrarı.

Bazen, belirli şantiyelerde, delici toprak numunelerini toplamak için içi boş gövdeli burgu teçhizatı yerine doğrudan itmeli teçhizat kullandı. Böylesi daha kolaydı. Daha temiz.

Dezavantajı: Doğrudan bir itme teçhizatı ile genellikle belirli bir derinliğin ötesine geçemezler.

Bir işte, yüzeyin sadece bir metre altında durmak zorunda kalmışlardı çünkü tekrar tekrar reddedilmeye devam ediyorlardı. Ta ki sonunda hiçbir şey başaramadıkları için teçhizatlarını değiştirmek zorunda kalana kadar.

Deneyim tamamen bu gece Marcus'la olan randevuyu anımsatıyordu.

hakkında yaptıkları konuşma ile *Kapıların Tanrıları* mürettebat, üç fit yere düşmüştü.

Sonra ret düşmesine bastı. Tekrar ve tekrar.

Onun çok çekici yüzeyinin altını görmesini istemeseydi, görmezdi. Bu kadar basit. Ama yüzey onu altında yatan kadar ilgilendirmediğinden, onunla ikinci bir randevuya çıkarak hayal kırıklığına uğramak istemiyordu. Aniden onu ne kadar istemesine rağmen.

Belli ki istediği için kaldığı kadar şok oldu.o. En azından ikinci bir görüşme talep edecek kadar.

Bu gerçekten gelmiş geçmiş en tuhaf randevuydu.

Limonlu-lavantalı panna cotta'sından birkaç lokma yemişti -lezzetli, tadı hiç sabunlu değildi- ta ki onun bir süredir konuşmadığını fark edinceye kadar. Başını kaldırdığında, ona, yüzüne bakıyordu. . .

Gevşekti. Boşluk.

Ta ki, göz açıp kapayıncaya kadar, artık değildi. Bunun yerine, o sinir bozucu, boş gülümseme ona bir kez daha parladı. "Öykülerini okumamı gerçekten istemiyor musun?"

Konuyu birkaç dakika düşündü.

"Yani, sanırım yapabilirsin. Ama dediğim gibi biraz garip olabilir." Aslında her an daha da garipleşiyor. "Bunu yaparsanız, başlamadan önce derecelendirmeleri kontrol edin. Gereksiz gariplikten kaçınmak için derecelendirilenleri atlardım/*Eiçinaçık*"

Şimdi panna cotta'sı özellikle ilgisini çekmişe benziyordu. Yavaş ve dikkatli bir hareketle muhallebinin içine daldı ve mükemmel bir kaşıkla çıktı. "Belki bir gün hikayelerinden birini okurum. Gerektiğinde her zaman önemli bölümleri gözden geçirebilirim.

AO3'e çıkıp onun kurgularını aramasına asla imkan yoktu. Ama hala- "*güzel adam*, fahişem/müşterim modern alternatif evren. . ." O burnunu kırıstırdı. "Evet, onu seçme. Her şeyi gözden geçiriyor olurdun.

BAWN ile ortaklığından önce yazdığı en eski kurgularından biriydi ve en iyi eseri değildi.

Marcus tatlısına başka bir hassas kaşık saldırısından başını kaldırdı. Pürüzsüz yanakları -restorana gelmeden hemen önce tıraş olmuş olmalı- ani bir sırtışıla kırıştı.

Kaşları çatıldı. "O fahişe benim sanırım?"

"*Aeneas*fahişe, "diye vurguladı.

"Ama o güzel." Bir kaşık muhallebinin tadını çıkarmak için zaman harcadı. "Böylece başlık."

"İyi evet." Açıkça.

"Ve kurgularında Aeneas'ın bana benzediğini söylediğine göre, bu şu anlama geliyor olmalı:

—"

"Evet evet." Gözlerini devirdi. "Çok güzelsin Marcus. Hangisi sen iyi biliyorum."

Sırtışı aniden söndü ve ciddileşen mavi-gri gözlerin altında neden gölgelerin toplandığı konusunda hiçbir fikri yoktu. niyet. Beklenmedik bir şekilde o kadar savunmasızdı ki, göğsünün içinde bir şey büküldü.

Kalbi değil. Kesinlikle kalbi değil.

“Senin hikayende . . .” Kaşığıyla oynadı, kaşığı elinde tekrar tekrar döndürürken aşığı baktı. "O *musadecetatl*ı?"

Ah. İşte oradaydı. O bozulmamış yüzeyinin altında yeni bir katman. Ve kahretsin, evet, kalbi onun için sızlıyordu. Sadece biraz.

“O çok güzel. Muhteşem.” Boş gibi görünen bir hareketle, adam gözlerini tekrar ona kaldırana kadar kaşığını porselen ramekine vurdu. Sonra ona gerisini anlattı. “Ayrıca hafife alınmış, onurlu ve oldukça zeki. Yakışıklılık ve çekicilikten başka bir şey sunmayan bir adam hakkında yazmakla ilgilenmiyorum. Ama gizli derinlikler beni büyüüyor.”

İşte oradaydı. Son bir şans.

Ve onun olduğundan şüphelenmeye başladığı kadar zekiye, bunun farkına varacaktı.

Marcus ona gözlerini kırptırdı, kaşlarının arasında derin çizgiler oluştu. Ama daha fazla bir şey söylemedi ve onun gitmek istemediğı bir yere onu itmeye niyeti yoktu.

Yine de son bir dürtmeye karşı koyamadı. “Hiç kendi başına bir düzeltme kurgusu yazmanın cazibesine kapıldın mı? Gösteride yanlış giden her şeyi düzeltereğiniz bir hikaye? Dido ve Aeneas'ın ilişkisi raydan çıktıktan sonra olabilir mi?”

Atılan söz biraz kabaydı ve bunun için üzgündü ama onun cevabını duymak istiyordu. Baskı altındaki adamı biraz daha görmek istedim.

Kulağa şöyle bir şey mırıldandı:*Hiçbir fikrin yok.*

"Ben..." Boğazını temizleyerek daha yüksek sesle konuştu. "Ben . . . senaristlerimizin yeteneğinden ve sıkı çalışmasından memnunuz elbette. Ve elimizdeki hikaye buydu. Senaryo buydu. Tamamen mantıklı.

Acılı ifadesinden, yapmacık sözlerinden doğaçlama bir rehine videosunda rol almış olabilir. İronik bir şekilde, onun yaptığı en kötü oyunculuktu ve buna onun ne yaptığına dair komik sahte cehaleti de dahildi.*jeolojio* akşam daha erken anlamına geliyordu.

Son derece eğlenerek ona gülümsedi.

"Var... alternatif senaryo yok, alternatif evren yok, yani... .” Ellerini açtı. “Evet, Aeneas'ın hikayesi beni heyecanlandırdı. Tamamen. Dido da öyle.”

Evet. Çok ikna edici. Altıncı sezon için basın toplantısı başlamadan önce cevaplarını birkaç kez daha prova etmesi gerekecekti.

Rağmen . . .

Gülümsemesi genişledi.

lanet olsun oöyleydiakıllı. Tüm bu yıllar boyunca Bay Sönük ve Güzel'i oynayarak, herkesin önünde senaryoları, olay örgüsünü ve şovunun E. Wade'in kitaplarından nasıl farklılaştığını tartışmaktan kaçınmayı başarmıştı. Bunun yerine, şovmenleri veya kostarlarıyla başını belaya sokmayacak konular olan egzersiz rutinlerine ve bakım ritüellerine odaklanabilirdi.

Komplocu bir şekilde yakınına eğildi, dirseklerini destekledi. "Alternatif evren yok, bu doğru." Bu sefer kaşığını onun ramekinine vurdu. Ona göz kırptım. "Hayran kurgu yazıp bir tane bulmadığın sürece. Benim yaptığım gibi."

Tahmin ettiği gibi gülümsemedi.

Bunun yerine, başı yana eğik, ona baktı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Dirseklerini masaya dayadı ve duraksayarak konuştu, aralarındaki birkaç santim mesafeye rağmen sesi güçlkle duyuluyordu.

"Büyürken, ben..." Boğazı düğümlendi. "Asla çok fazla yazar olmadım. Ya da bu konuda bir okuyucu.

Bu . . . bu daha önce duyduğu bir hikaye değildi. Hiçbir röportajda yok. Herhangi bir blog yazısında değil.

"Hikayeleri severdim. Sevilen hikayeler." Başını sabırsızca salladı. "Tabii ki istiyorum. Olmasaydım oyuncu olmazdım. Ancak-"

Bu kadar yakından, her nefeste onun ince kokusunu ciğerlerine sürükledi.

Bitkisel. Musky.

Bu kadar yakından, kirpiklerinin gerçek uzunluğunu ölçebiliyor, nasıl yelpazelendiklerini ve uçlarının soluk altın rengine döndüğünü izleyebiliyordu.

Bu kadar yakından, onun sözlerindeki, acılı gözlerindeki ham samimiyeti gözden kaçıramazdı.

Sözcükler için mücadele ediyor gibi görünürken, o çok hareketsiz, sabit bir mevcudiyetini sürdürdü. "Ancak?"

Usulca. Usulca. O bocalarken onu tutan görünmez bir el, sırtına tek bir itiş bile değil.

Baş ve orta parmağıyla şakaklarını çimdikledi. Nefes verdi. "En başından beri sorunlar vardı. Konuşmaya başlamam uzun sürdü. Ve okula başladığımda, devam ettim, uh . . . Harflerimi ve rakamlarımı tersine çevirmeye devam ettim."

Ah.Ah.

Bunun şimdi nereye varacağını biliyordu ama oraya kendi zamanında varması gerekiyordu. Kendi yolunda. "Tamam aşkım."

"Ailem öğretmenleri suçladı, bu yüzden annemin bana evde eğitim vermesi gerektiğine karar verdiler. Yakındaki bir hazırlık okulunda öğretmenlik yaptı, bu yüzden fazlasıyla nitelikliydi." Küçük kahkahası gerçek bir eğlence belirtisi içermiyordu. "Hepimiz sorunun öğretmenlerde olmadığını çok çabuk anladık. Ben ... idim."

Hayır, bu karşı çıkılamazdı. "Marcus, d-"

Onu duymuyor gibiydi. "Bana ne kadar okutmuş olursa olsun, ne kadar yazdırmış olursa olsun, benim için ne kadar kelime listesi hazırlamış olursa olsun, heceleme konusunda berbattım. Korkunç bir el yazım vardı. Hızlı yazamıyor veya okuyamıyordum, doğru telaffuz edemiyordum, okuduğumu her zaman anlayamıyordum."

Kahretsin. Marcus'la ününü pekiştiren, ama pek parlak olmayan o erken görüşme, şimdi -

"Ailem tembel olduğumu düşündü. Meydan okuyan." Gözleri onunkilerle buluştu ve onlar*vardı*meydan okuyan Onu yargılaması, ailesinin ikinci kez kınanması için cesaretlendirmek. "Sorunumun bir adı olduğunu ancak üniversiteyi bırakıp Los Angeles'a taşındıktan sonra öğrendim. Bundan başka bir isim*aptallık*, Neyse."

Çenesi kibirli, o ünlü ağzı yumuşatan bir gülümsemeden eser yoktu, bekledi. Bir şekilde, kelimeyi kendisinin kullanmasına gerek olmadığını bilmek.

Disleksiksin. Mahremiyetini korumak için sesini alçalttı. "Marcus, hiçbir fikrim yoktu."

O sert ifade titremedi.

"Alex dışında kimse yapmaz." Kaşları çatılınca netleşti. "Alex Woodroe. aşk tanrısı En iyi arkadaşım. Eski kız arkadaşlarından birinde de disleksi olduğu için bunu çözen oydu. Teşhis kondu, benimkinin aksine."

Bu son cümledeki acılık dilinin arkasını kapladı ve panna cotta'sını kenara itti. Saçına muhallebi sürmeye gerek yoktu ve onun hikayesini dinledikten sonra artık aç değildi.

Parmak boğumlarının üzerindeki deri, sınırlarına kadar gerilmiş gibiydi, yumrukları neredeyse altlarındaki masa örtüsü kadar beyazdı. Parmak ucunu o kemikli eklemlerden birine koyduğunda şakağında bir damar zonkladı.

"Marcus. . ." Dokunuşundan uzaklaşmadığı için, elinin arkasında yumuşak bir çizgi çizdi. "Tanıdığım en zeki, en yetenekli insanlardan biri disleksik. O da harika bir yazar."

BAWN, kurgularından birkaçını ilk kez beta-okuduktan ve düzelttikten bir süre sonra, herhangi bir yazım hatası için bir özür telaşının ortasında, DM aracılığıyla ona disleksisinden bahsetmişti.

Sesi metne dönüştürme yazılımım var, o yazdı, ancak bazen eş anlamlılarla ilgili sorunları vardır. Üzgünüm. Korkarım kurgularınızı düzeltme konusunda pek yardımcı olmayacağım.

Yazımla kendi başıma başa çıkabilirim, diye yazmıştı. Yardıma ihtiyacım olan nokta, modern bir AU'da bile, plan yapmak ve karakterlere sadık kaldığımdan emin olmaktır. Duygusal derinlik de. Tüm güçleri senin. Bana bu parçalarda yardımcı olabilirsiniz, çok minnettar olurum.

Uzun süredir cevap vermemişti.

Bunu yapabilirim, diye yazmıştı sonunda.

"Geçici çözümler var," dedi, Marcus onun bakışları ve dokunuşu altında sessiz ve hareketsiz kaldığında. "Onları çoktan bulduğuna eminim."

Elini geri çektiğinde irkildi, sonra huzursuzca koltuğunda kıpırdandı.

BAWN'ı düşünürken başka bir adama dokunmaktan duyduğu suçluluk duygusu parmak uçlarında dolaşırken, o da aynısını yaptı.

"Evet. Birçok geçici çözüm." Boğazını temizledi. "Bu tanıdığın kişi, disleksisi olan. Zeki, yetenekli olan. Fanfic de yazıyor mu?"

Gülümsemesi gerekiyordu. "Onun ne kadar büyük bir yazar olduğunu böyle biliyorum."

"Hangi ismi kullanıyor?" Marcus mükemmel bir yarı oval muhallebi alırken, dikkati bir kez daha tamamen kaşığına odaklanmış gibiydi. "Hikâyeleri için demek istiyorum. Hayran kurgu sitenizi ziyaret edersem diye."

Bu gelişigüzel bir soru muydu? Onun sağduyunun bir testi mi? Her iki durumda da cevap vermiyordu.

Keten peçeteyi kucağından alıp katlayıp yarısı bitmiş panna cotta ramekisinin yanına koyarken parmaklarının altında pürüzsüz ve çıtır çıtırdı.

Bu onun sert tonuna uyan bir kesinlik hareketiydi. "Üzgünüm. Onun izni olmadan bunu sana söyleyemem."

"Ah." Tatlıdan son bir kaşık daha aldıktan sonra, ramekinini de bir kenara itti. "Anladım."

Olaf birdenbire bulaşıkları kaldırmak, sularını doldurmak ve kahve ya da yemek sonrası içecekleri sunmak için ortaya çıktı. Her ikisinden sadece birkaç dakika sonra

reddetti ve sunucuları bir kez daha muhteşem ahşap işçiliğe dönüştü, çenesi beklenmedik, kocaman bir esnemeyle çatladı.

Marcus homurdandı.

"İyi ki, akşamı bitirmek üzereyiz." Parmağını azarlarcasına ona doğrulttu. "Bilgisayar başında da çok geç kalma. Bütün gün temizlik yaptıktan sonra dinlenmeye ihtiyacın var."

Başını ona doğru salladı, bıkkın ve eğlenmişti.

yani *oyaptı*hafta sonu için planlarını kısaca açıkladığı Twitter DM'lerini hatırlayın. Çünkü tabii ki yaptı.

Bakışlarında yeni bir sıcaklık vardı, beklemediği bir sevgi. Kendini ne kadar dikkatli koruduğu düşünülürse, birlikte bir akşam geçirdikten sonra olmaz. En azından birkaç dakika öncesine kadar.

O konuşmadan sonra ona tekrar ikinci bir randevu teklif ederse... Eh, yapmazdı. Bunun yerine çeki istemişti.

Geldiğinde, yarısını ödemesi bir yana, toplamı görmesine bile izin vermiyordu.

"En azından ipucunu alabilirim," diye itiraz etti.

Sessiz bir yanıtla kaşlarını kaldırdı, her şeyi söyleyen bir bakışla onu sabitledi.

Dünyanın en popüler televizyon programında başrol oynuyorum. Los Angeles'ta milyonlarca dolarlık bir evim var. Moda dergilerine göre, her saç kesimi için dört yüz dolar ödüyorum ve her gün yedi farklı şekillendirici ürün kullanıyorum, bunların her biri sizin saat başı kazandığınızdan daha pahalıya mal oluyor.

Tamam, belki birkaç ayrıntıyı kendisi doldurmuştu ama yine de. Bunlar lanet olası anlamlı kaşlardı. Adamın Hollywood tepelerinde yuvalanmış o evi karşılayabilmesine şaşmamalı.

Yüksek sesle, "Akşam yemeğini karşılayabileceğime inanıyorum," dedi sadece.

Daha fazla tartışmadı. Yorgunluğu artık omuzlarına çöküyor, bacaklarını ağrıyan sütunlara çeviriyordu ve bir duyguya engel olamıyordu. . .

Deflasyon, belki.

Bu bitmişti. Bu gece aralarında her ne olmuşsa, o kredi kartı makbuzunu alıp gitmek için ayağa kalkar kalkmaz olmuştu.

Ama imzasını attıktan ve küçük deri defteri kapattıktan sonra ayağa kalkmadı. Bunun yerine bir yudum su aldı, o bulutlu mavi gözler - eğer bakış açısını doğru değerlendiriyorsa - saçlarının üzerinde duruyordu. Yanakları. Çıplak kolları.

Sonra kendi bakışlarıyla buluştu. Göğsü büyük bir nefesle genişledi ve masanın diğer tarafına uzandı. Parmak uçlarını hafifçe bileğinin arkasına koydu ve dokunuşuyla titrememeye çalışarak konuştu.

Benimle ikinci bir randevu istemiyorsan, bu kesinlikle sorun değil ve seni bir daha rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum. Ayrılmadan önce birkaç özçekim çekebilir, bu gece veya yarın yayımlayabilir ve kendi yollarımıza gidebiliriz.” O bıçak keskinliğindeki çenesi yeniden çalışıyordu ama sakın görünmeyi başardı. Elbette. "Bununla birlikte, ayrılmadan önce bir şeyi anladığınızdan emin olmak istiyorum."

Boştaki eliyle su bardağını aradı. Cevap vermeden önce boğazındaki kuruluğu yudumladı.

"Tamam aşkım." Bilse de bilmese de parmak uçları onun etinde geziniyordu. Şimdiye kadar tanıdığı en ince okşamada sadece bir milimetre ileri geri veyandı. "Ne anlamalıyım?"

"Hayran kurgun, her ne yazdıysan..." Parmakları hareketsiz kaldı. "İşleri biraz garip, biraz daha karmaşık hale getirebilir ama beni rahatsız etmiyor. Seni tekrar görmeyi ummamı engellemiyor. Beni geri çevirmenizin asıl sebebi buysa, bilmenizi isterim."

Eğer ana sebebin buysa.

Duygularını kurtarmak için yalan söylediğini biliyordu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Pek yalancı değildi. Hiç olmamıştı. Ve onun aksine, oyunculuk için doğal bir yeteneği yoktu.

Sandalyesinde doğrulurken parmak uçları kadının bileğinden kaydı ve kadın neredeyse onları geri kapacaktı.

"Başka nedenlerin varsa, o da iyi." Sesi tuhaf bir şekilde resmileşti. Ciddi, sanki birlikte akşam yemekleri onun için sandığından daha fazla anlam ifade ediyormuş gibi. "Ve eğer bu son görüşmemizse, lütfen akşamı seninle geçirmekten onur duyduğumu bil, April Whittier. AKA Özür Dilemeyen Lavinia Stan."

Ona son bir şans vermişti ve o da bunu kullanmıştı. Şimdi onunki vardı.

Bir an daha tereddüt etmedi.

"İkinci bir randevu yapalım," dedi ona. "Öbür gün boş musun?"

O gülümseme. Kahretsin, o gülümseme.

Loş restorandaki gölgeleri kovdu. Gözlerini yaktı. Eli tekrar onunkine uzandığında ve onu güvenli bir şekilde toprağa bağladığında, onu helyum kadar hafif, canlı ve baş döndürücü bir hale getirdi.

"Evet," dedi, parmakları onunkilere kenetlenirken. "Evet. Senin için özgürüm."

Derecelendirme: Müstehcen

Fandomlar: Kapıların Tanrıları – E. Wade, Kapıların Tanrıları (TV)

İlişkiler: Aeneas/Lavinia, Lavinia ve Turnus, Aeneas ve Venüs, Aeneas ve Jüpiter Ek

Etiketler: Alternatif Evren – Modern,seks işçiliği,EskiPyasal Cinsel İçerik,KirVe

Konuşmak,Feelin ile pornoGS, BirGst ve Fluff ve Smut,Acı/Rahatlık,yazar yenidenGnadir
HiçbirseyG,Annem hariçVeBu Fic'e Yol Açan Önceki Yaşam Seçimlerinin Tümü Olun,Sa'ya
zorVeGerçekly,Ama Ciddibiraz önPSmutathon için

İstatistikler: Kelimeler: 12815 Bölümler: 4/4 Yorumlar: 102 Tebrikler: 227 Yer İmleri: 34

Özet:

Y
akışıklı
Adam
Özür
Dilemey
en
Lavinia
Stan

Aeneas, annesi ve büyükbabasının emriyle Latium'a vardığında, kendini şaşkın, suçluluk duygusu içinde ve hayatta kalmak için yeterli kaynaktan yoksun bulur. Tabii en az değer verdiği kaynağı kullanmadığı sürece: şaşırtıcı yakışıklılığı.

Şans eseri, ilk seks işçiliği müşterisi Lavinia'dır. Başkasına ihtiyacı olmayacak.

notlar:

Seks işçiliği söz konusu olduğunda bu hiç de doğru değil, eminim, çünkü işleri kabarık tutmak istedim. Ama görünüşleriyle tamamen zıt şekillerde tanımlanan iki insanın seks aracılığıyla nasıl rahatlık, sevgi ve öz-değer duygusu bulabileceğini keşfetmeyi amaçladım.

Aeneas, kadını görmeden önce onu görür. Ve kesinlikle onu ya da onun gibi birini arıyor; buna hiç şüphe yok. Hiçbir kadın gecenin bu saatinde onun sunabileceğinden başka bir şey için bu sokağa gelmez: seks. Bir fiyat için.

Henüz bu fiyata karar vermedi. Bu ilk gece, kulaktan kulağa çalmaya niyetli.

Onun bir sokak lambasının altında solgun, çarpık ve çirkin yüzünü gördüğünde bilir: Bolca ödeyecektir. Bu tek hareket, ona en azından bir otelde bir gece geçirmesi için yeterli olacaktır. Ve barınak karşılığında, ona hayatının en iyi sikişini yapacak.

Aramaya devam etmene gerek yok tatlım, diye seslendi gölgelerin içinden. "İşte buradayım." Ancak onu da görünce güler ve yürümeye devam eder.

Omzunun üzerinden, "Benim için fazla güzel," diye seslendi ve adam bir şekilde şaşırtıcı derecede öfkeli olduğunu fark etti.

Affedersiniz, diye homurdandı.

"Dikkate almak kendin mazeret," o diyor, Olumsuz seyir geri,
Ve olmadan nedenini oldukça anlayarak, onun fikrini değiştirmek
istediğini keşfeder.

O GECE, DUŞ YAPIP KIYAFETİNE DEĞİŞTİKTEN SONRA pijamaları, April dizüstü bilgisayarını açtı ve çevrimiçi oldu. Büyük olasılıkla, BAWN'den birkaç yeni DM almıştı, ancak daha önce yayınlanmış olan akşam yemeği fotoğraflarına Twitter tepkisi şöyle dursun, bunlarla yüzleşmeye henüz hazır değildi.

AO3, en son hikayesine verilen tepkiyi kontrol etmek için.

Lavineas sunucusunun kendi kendini hayran kurgusu ilan ettiği Aeneas's Angry Boner Week'e yanıt olarak, tek seferlik kurgusunu dün gece geç saatlerde yayınlamıştı.

Katkısı şimdiye kadar tatmin edici sayıda tebrik ve yorum almıştı. Kendi yarattığı modern bir AU yerine kitap kanonuna uygun hikaye anlatımına yaptığı ender girişlerden birinin ardından tüm gerekli ve memnuniyetle karşılanan teşvik.

Hikayede Lavinia, ölü lideri Turnus ile olan nişanını bozduğu için ona tüküren ve daha kötüsünü yapmakla tehdit eden Aeneas ile paylaştığı evin dışında eski sevgilisinin askerlerinden biriyle karşı karşıya geldi. Kocasından yardım istemek yerine davetsiz misafiri kendi kılıcıyla uzaklaştırdı ve Aeneas olayı duyduğunda, kendi güvenliği söz konusu olduğunda onun dikkatsizliğine açıklanamaz bir şekilde öfkelenen, çirkin, küskün karısına doğru yürüdü ve -

Evet. Platonik uygunluk evlilikleri kesinlikle daha az platonik hale geldi, ancak örneğin karşılıklı cinsel tatmin açısından biraz daha uygun hale geldi.

April, başlangıçta normal bir şekilde kabarık, modern bir AU yazmayı amaçlamıştı. Ama her nasılsa, randevularından önce bile, bir kahramanı Marcus Caster-Rupp'ın modern dünyada bir kadınla -April'e değil Lavinia'ya benzeyen bir kadın olsa da- buluşması, aşık olması ve düzmesiyle hayal etmek birdenbire... .garip. Daha önce hiç olmadığı kadar sömürücü.

Hikâyeyi yazdığında, modern AU'lara geri dönmesinin, tarihlerinden bir veya iki ay sonra alacağını düşünmüştü. Aktörün düşünceleri, oynadığı karakter hakkındaki düşüncelerine artık müdahale etmeye kadar. Ta ki ikisini zihninde bir kez daha etkili bir şekilde ayırana kadar. Artık o kadar da gerçek olmayana kadarkişiona göre, sadece seçtiği kahramanın içinde yaşadığı ve sevdiği fiziksel beden.

Şimdi OTP'sini kalıcı olarak değiştirmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Cyprian ve Cassia'ya, belki sonsuza kadar o lanet adada mahsur kalan ve birbirlerinin hasretini çekenlere. Veya Venüs ve Jüpiter'in entrikalarıyla parçalanmış Cupid ve Psyche.

Ama kendini en sevdiği fandomdan iyi bir sebep olmadan atmıyordu. Diğer seçeneklerini düşünmek, en azından ikinci bir randevu sonrasına kadar bekleyebilir.

Aeneas's Angry Boner Week etiketi altında yayınlanan diğer hikayeleri boş boş kontrol etti ve gülmek zorunda kaldı. Sunucularındaki hemen herkes modern AU'larda tam gaz gitmişti ve bilmesi gerekirdi.

Son çevrimiçi etkinlikleri gerçekten *vardı* sayısız fic üretti. Aeneas'ın son birkaç gündür öfkeli kemikleri, Twitter'da tanıştığı bir Lavinia'nın, internet zorbalarından kurtardığı bir Lavinia'nın, tek bir kader yemeği boyunca aşık olduğu ve şehvet duyduğu bir Lavinia'nın varlığında gerçekleşiyor gibiydi.

Hikayelerde, sayısız kaba paparazziyi, bir düzine kıskanç Dido'yu ve alaycı fanboy taburlarını gönderdi ve sonra -kanı hâlâ öfkeden sıcaktı- Lavinia'yı mum ışığında gördü, gözleri kocaman açılmış, ağzı şok ve şaşkınlıktan O'ydu ve...

Kuyu. Virgil'in Aeneas'ı, korkusuz dindarlığı nedeniyle ölümden sonra tanrılar diyarına yükselmiş olabilir, ancak bu haftaki kurgularda, Küçük Aeneas kesinlikle farklı nedenlerle şişkin yüksekliklere yükselmişti.

Bu kurguları okumak çok sıcaktı. İnkâr edilemez derecede sıcak. Ayrıca tamamen yeni bir şekilde rahatsız edici. Bir noktada, genellikle yaptığı gibi mutlu bir şekilde üzerlerinde oyalanmak yerine seks sahnelerine göz atmaya başlamak zorunda kaldı, çünkü kafasındaki Marcus'tu. Marcus sayfada. Marcus ona acı veriyor.

Tebriklerini ve yorumlarını bıraktıktan sonra, AO3'ten çıkış yapmak ve onun yerine Lavineas sunucusuna dönmek için can atıyordu. Ve bir kez daha, yapması ve söylemesi gereken şeyi erteleyerek BAWN'ın DM'lerini görmezden geldi.

Grup ileti dizilerinde son zamanlarda pek etkinlik yok. Şimdiye kadar, Twitter'da veya Insta'da Marcus'la randevusuna ait herhangi bir fotoğraf görmediler, ancak

bu sadece bir zaman meselesiydi. Ve sunucunun halka açık akşam yemeği davetine verdiği yanıt bir yol göstericiyse, kendisini büyük bir kargaşaya hazırlaması gerekiyordu.

Buna inanabiliyor musun???!!!Bayan Pius Aeneas çarşamba gecesini yepyeni OMFG MC-R A'sında neredeyse çığlık atmıştı.KAŞIKÖUT AFBİRSohbet dizisi, ilgili tweet'lere bağlantı.

LaviniaIsMyGoddessAndSavior, yalnızca kelimelerle anlatılamayacak kadar duygusal, sonsuz bir kalp-gözleri akışı ve akan-gözyaşları emojileriyle yanıt verdi.

SANA onun gerçekten iyi bir adam olduğunu söylemiştim. SANA SÖYLEDİM!TopMeAeneas öttü.Onu savunma şekli, ben sadece...Sonraki bacakları açık, kasık gif gerçekten her şeyi söyledi.

Şu korkunç ipi gördün mü? Gerçekten ona nazikti, LavineasOTP yazdı.Zavallı kadın.

April, LavineasOTP'nin gönderisine yüzünü buruşturdu. Gözlüklerini çıkardı ve korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak ederek gözlerini ovuşturdu.

Acımak. Kahretsin, acımdan nefret ediyordu ve olmak isteyeceği en son şeydi.*o zavallı kadın.*

Sonra Book!AeneasWould, birkaç gündür sunucudan büyük ölçüde uzak olan araya girdi.Neden herkes onu sadece nezaketinden istediğini varsayıyor? Demek istediğim, ona bak. O güzel ve belli ki çok yetenekli.

Yorumu, -kendi görüşüyle aynı fikirde olan bir dizi gönderiden sonratarihin neleri içerebileceğine dair spekülasyonlara dönüşen konunun gidişatını değiştirmişti.

April, sonsuz kalp gözleri ve akan gözyaşı emojileri yayınlamak için cazip gelmişti.

Bunun yerine, yatmadan önce son bir kez BAWN'a DM göndermişti.Teşekkür ederim. Sadece . . . Teşekkürler.

Ne için?hemen cevap vermişti ama o açıklayamayacak kadar yorgundu. Bu hafta sonu konuşabiliriz. Sana söylemem gereken bazı şeyler var. Ancak şimdilik biraz uyumam gerekiyor. O zamana kadar senden haber alamazsam eve iyi yolculuklar, tamam mı? xx

Yanıp sönen noktalar yanıp söndü ve yanıp söndü.Tamam aşkım. Tatlı rüyalar Ulsie. Yakında saat diliminize geri döneceğim.

İkisi de Kaliforniya'da yaşıyordu. Bu kadarını biliyordu.

Ayrıca onun iş için çok seyahat ettiğini de biliyordu, bu da şimdiye kadar sahip oldukları başka bir ortak noktaydı. Kesin olarak bilmesede onun bir tür danışman olduğu hissine kapıldı. Son aylarda ikisi de kariyer yollarını ve sonraki profesyonel adımlarını değerlendirmekten bahsetmişlerdi. Sonunda, onun birO, kendi gruplarındaki Lavineas hayranlarının büyük çoğunluğunun aksine.

Aslında, sunucunun kurulmasına yardım eder etmez, daha sonra öğrenirlerse yanıltılmış veya rahatsız hissedeceklerinden endişe ederek herkesi açıkça bilgilendirmişti.

Buradaki varlığım herhangi birinizi herhangi bir şekilde güvensiz hissettirirse, lütfen bana söyleyin, hemen boyun eğeceğim., Yazmıştı. Not: Bir cishet adamı olarak, benim için geçerli olmayabilecek belirli konular var, bu yüzden onları dışarıda bıraktığım için lütfen beni bağışlayın.

DM aracılığıyla, geçen yıl Nisan'dan biraz daha fazlasını söylemişti. Herhangi bir şekilde istemeden ürkütücü veya saldırgan olduğumu fark ederseniz, lütfen, LÜTFEN bana bildirin. göremeyebilirim.

Kabul etmişti ama şu ana kadar müdahale etmesi gerekmemişti. Bir kez değil. Çeşitli aktörlerin seksiliği ve sevişebilirliğiyle ilgili konuşmaları hemen geri çekmesi dışında, erkekliği sunucudaki etkileşimlerini pek etkilemiyor gibiydi.

Tabii kurgularına seks de yazmamıştı ki bu onu meraklandırmıştı.

Belki genel olarak seks ve cinsellik onu rahatsız etti. Belki de kurgularına seks yazmak, gruplarındaki birkaç erkekten biri olarak statüsü göz önüne alındığında, ona bir şekilde yırtıcı veya sınırları aşıyor gibi geldi. Ya da belki de müstehcen sahneler yazmaktan hoşlanmıyordu. Bazı insanlar yapmadı.

Nisan değil. Kurgularına Vaat Edilen Patlama'yı dahil etmeyi severdi. Ama uzun zaman önce bu belirli hikayeleri BAWN yerine diğer beta okuyuculara yönlendirmeye ya da ona gönderdiği taslaklardaki müstehcen bölümleri düzeltmeye karar vermişti çünkü kesinlikle, yüzde yüz onu rahatsız etmek istemiyordu.

Buna göre, en son hikayesi, BAWN tarafından değil, TopMeAeneas tarafından beta haline getirilmişti, ancak -bir kez olsun- kanon veya en azından kanon uyumluluğunu biraz araştırmıştı.

Gözlüğünü burun kemerine daha sıkı itti. Tamam aşkım. Daha fazla gecikme yok.

Ya başucuna yaslanıp BAWN'ı düşünebilir ya da adamın o sabahki gerçek mesajlarını okuyup ona yanıt verebilirdi. Söylemek

ona bilmesi ve tepkisini ölçmesi gerekenleri anlattı.

Book!AeneasWouldNever:Kanonla uyumlu hale geldin, öyle mi? Cesur seçim, Ulsie.

Book!AeneasWouldNever:Hiç denersen canon sallayacağını söylemedim mi? Lavinia'nın evliliğe duyduğu kızgınlığı, çekiciliğindeki isteksizliği çoğu kişinin yakalayamadığı bir şekilde gerçekten yakaladınız. Ayrıca kılıcı kullanmasının açıklaması: A+. Karakterinin geçmişinden, kişiliğinden ve sahip olacağı ve sahip olmayacağı becerilerden yola çıkarak net bir aksiyon sekansı anlatmak çok zor ve siz bunu başardınız.

Ekrana gülümsedi. BAWN işini çok destekledi.
Her zaman.

Aksiyon sekansına yaptığı övgünün, Marcus'un*Kapıların Tanrıları*ekip, gösterinin savaş sahnelerini ele aldı. Bu yaklaşım, bir dövüş dizisi acemi olarak fark ettiğinden daha yaygın olmalı.

O sabah daha sonra bir mesaj daha göndermişti.

Book!AeneasWouldNever:Bu hafta sonu benimle konuşacak bir şeyin olduğunu mu söylemiştin?

Bunun kendi işareti olduğunu düşündü. Neler olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Pek çok yönden, pek çok nedenden dolayı.

O da onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. İddia ettiği utangaçlığına rağmen, bir sonraki Con of the Gates'te onunla şahsen tanışmak istedi. Belki bu gece, o ilk adımı attığında ve ona Twitter'da kim olduğunu söylediğinde, ona nasıl göründüğünü gösterdiğinde, sadece çevrimiçi olmayan bir ilişkiye doğru ilerleyebilirler.

Ve eğer onunla Marcus arasında her ne oluyorsa, BAWN ile olan şansını zedeleyecekse, seve seve ya da en azından, aşırıya kaçmadan*Vemutlu* bir şekilde - aktöre DM atın ve ona ikinci randevunun bittiğini söyleyin. Birçok saç ürününden biriyle kendini rahatlatabilirdi.

Dudağını ısırarak kendi duygusuzluğu karşısında yüzünü buruşturdu.

Bir zamanlar düşündüğü sığ, ilgisiz adam değildi. Bunu artık biliyordu. Yaralanmış olabilir.*İstemek*ikinci randevuları hakkında fikrini değiştirirse incinir. Ama BAWN için suçluluk duygusunun üstesinden gelir ve Marcus'un yüzeyinin daha derinlerine inme fırsatından vazgeçerdi.

BAWN için şimdi kalbini açığa çıkarırdı.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Burada ve AO3'te güzel yorumlar için teşekkür ederiz. Yakın gelecekte çok daha fazla kanon yazacağıma dair bir his var içimde. Bu aslında sana söylemem gereken şeyle ilgili.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Bu yüzden . . . Geçen gece Marcus Caster-Rupp Twitter'da bir hayranına çıkma teklif ettiğinde o kargaşayı gördün mü?

Özür dilemeden Lavinia Stan:O hayran, uh, bendim. Orada @Lavineas5Ever tanıtıcısını kullanıyorum. Lütfen henüz grubun geri kalanına söyleme. Eninde sonunda konuşacağım ama önce seninle bunun hakkında konuşmak istedim.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Bu akşam randevumuz vardı. Bir restoranda akşam yemeği. Bu gece daha sonra Twitter'da fotoğraflar paylaşacağım, ancak restorandaki diğer insanlar muhtemelen kendi çekimlerini yapmışlardır.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Çevrimiçi olduğunuzda, lütfen bana bildirin. Muhabbet edelim.

Bu bilgiyle, sonunda onu görebilecekti. Yüz. Vücut.
Konuşurken ya da yemek yerken yakalandı. Yandan, arkadan, önden.
Hareket halinde.

Hala.

Tanrım, kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu. BAWN'ın yanıtı saniyeler içinde ortaya çıktığında, kelimenin tam anlamıyla sıçradı.

Book!AeneasWouldNever:Buradayım.

Book!AeneasWouldNever:Vay. Bu şaşırtıcı bir gelişmedir.

Book!AeneasWouldNever:Yüzünü görmek harika, Ulsie.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Sadece yüzüm mü?

Book!AeneasWouldNever:Hepiniz. Az önce kontrol ettim ve senin de dediğin gibi bu akşamki akşam yemeğinin çok güzel fotoğrafları internette görünüyor.

Müthişdedi.Çok güzel.

Yavaş yavaş nabızı sakinleşiyor, saç çizgisindeki gergin terler azalıyordu.

Sorun yoktu. Sorun yoktu. Onu görmüş ve arkasını dönmemişti.

Bilmesi gerekirdi. BAWN sığ ya da kaba değildi.

Garip bir şekilde, OTP'lerinin yarısıyla çıktığı haberine özellikle şaşırmış görünmüyordu bile. Dayanamadı, az önce kendisinin hangi versiyonunu gördüğünü keşfetmek için kendi başına hızlı bir internet araması yaptı ve... . .

Evet. İşte oradaydı, Twitter'da, Insta'da ve şimdiden bir eğlence blog gönderisinde. Bazı çekimlerde, o piçler onun ebesini yakalamıştı. Diğerlerinde ise gülümsüyordu.

Birinde, Marcus masanın üzerinden eğilmiş, dikkatle ona bakıyordu. Bileğinin arkasına öyle bir dokunuyor ki onu hatırladıkça ürperiyor, dışarıdan birinin bakış açısıyla görünce ürperiyor.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Haklısın. Sadece birkaç fotoğraf buldum.

Book!AeneasWouldNever:Özel hayatınızın bir anda bu kadar görünür hale gelmesi zor olmalı. Seni rahatsız ediyor mu?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Şey, bu dünyadaki FAVORİ şeyim değil, ama sorun değil. Genel olarak, yabancıların ne düşündüğü umrumda değil. Sadece önemsemişim insanlar.

Book!AeneasWouldNever:İyi.

Book!AeneasWouldNever:Peki tarih nasıldı?

Burada ejderhalar olsun, düşündü.

Aeneas'ı oynayan adamla alt üst olduğu akşam yemeği hakkında ona pek bir şey söyleyemediği için, değil mi? Marcus'un mahremiyetini ihlal etmeden ve yapmayı reddettiği, seçtiği kamuya açık kişiliğiyle çelişmeden olmaz.

Bu bir sorun olmasa bile, tarihi ayrıntılı olarak tarif etmezdi. BAWN onu ona önem verdiği kadar önemsiyorsa, bu ayrıntıları duymak acı verirdi ve onu incitmeyecekti. Hiçbir şey için değil.

Tanrım, eğer ünlü bir aktrisle çıksaydı, ne kadar güvensiz ve endişeli olacağını hayal bile edemezdi. Yani hayır, ayrıntıları paylaşmıyordu. Ve bu geceki sohbetlerine nasıl tepki verdiğine bağlı olarak, gelecekte atlanacak herhangi bir ayrıntı olmayabilir.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Hoştu. Gerçekten düzgün bir adama benziyor. Gıda da MÜKEMMEL oldu. Con of the Gates için San Francisco'ya gidersen belki oraya gidebiliriz? Benim tedavim.

Book!AeneasWouldNever:İlginç bilgiler var mı? Gözden kaçmasına izin verdiği perde arkası sırlar? Yoksa kişisel anekdotlar mı?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Hayır. Hiçbiri.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Çok dikkatliydi.

Book!AeneasWouldNever:Onu tekrar görmek istiyor musun?

Marcus'un onu tekrar görmeye istekli olacağı, ikinci bir randevunun olup olmamasının tamamen ona bağlı olduğu varsayımı gurur vericiydi - ama BAWN onun yüz yüze görüşme sözünü tamamen görmezden gelmişti. Kahretsin.

Ve ona yalan söylemezdi, bu yüzden çifte kahretsin.
Cevabını yanlış anlamamasını umuyordu.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Tekrar görüşmek üzere sözleştik.

Hâlâ cevabının ikinci bölümünü yazmanın ortasındaiken, BAWN bunun yerine şahsen görüşmek isterse, Marcus'la kararlaştırılan bu tarihi iptal etme isteğini açıklayacağı bölüm, arkadaşının bir sonraki mesajı ekranda canlandı.

Daha sonra-

Ardından, BAWN'ın DM'sini okurken safranın tadına karşı yutkunmak zorunda kaldı. Doğru anladığından emin olmak için tekrar okuyun. Gerçek bilgi, evet, ama aynı zamanda olası sonuçlar.

Book!AeneasWouldNever:Bu gece sohbet etme şansı bulduğumuza sevindim, çünkü yakında tekrar seyahat edeceğimi bilmeni istedim. Yeni bir işim var. Gittiğim yerde, varsa bile fazla internet erişimim olacağını düşünmüyorum. Yani bu, en azından bir süreliğine, benden son haberiniz olabilir.

Book!AeneasWouldNever:Üzgünüm, Ulsie.

EN KISA ZAMANDAREstorandan otel odasına döndü, Marcus en yakın arkadaşını aradı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Formalitelerle uğraşmadı, İspanya'da böylesine kutsal olmayan bir saatte -ha, tanrısızca- Alex'i rahatsız ettiği için sembolik bir özür bile dilemedi. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

Alex'in kredisine göre, ayrıntıları sormadan önce Marcus'a yalnızca bir veya iki kez pislik dedi. Alex hala son bir haftadır çekim yapıyor olsa da, hâlâ o sonu gelmeyen doruğa ulaşan savaş sahnesinden mustarip ve hâlâ Cupid'in karakter yayının anı, şaşırtıcı sonu yüzünden öfkeli.

İyi arkadaşlar için teşekkürler.

Minnetle, Marcus tüm hikayeyi, April'i, Ulsie'yi ve Book!AeneasWouldNever'ı ve - hepsini döktü. Nisan ona kendisinininkinden bahsetmişken bile kendi fanatik ikinci kişiliğini April'a nasıl itiraf etmemişti. Yakında onunla ikinci bir randevuya nasıl gidiyordu. nasıl söyleyeceğini bilemedi

Kitap olarak Ulsie! Aeneas Asla Olmazdı, ya da bu bağlamda, gerçeği açıklamadan ya da gölgeli bir pislik olmadan onunla yazışmaya devam edebilseydi.

Belki de ona kim olduğumu söylemeliyim. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Muhtemelen kimsenin ağzından kaçırmasına izin vermezdi. Ondan disleksi olan arkadaşının AO3 kodunu sorduğumda bana söylemedi. Onun - benim - mahremiyetini çok koruyor gibiydi.

İki yıldan fazla süren yakın çevrimiçi arkadaşlıktan sonra bu onu şaşırtmamıştı. Yine de, insanların çevrimiçi kimlikleri her zaman gerçek hayattaki benlikleriyle eşleşmedi. O bunun yeterince kanıtıydı.

April'la ikinci bir şans kazanmak için kendisiyle ilgili kişisel bir şeyi açığa çıkarması gerekiyordu. Özel bir şey. Ve bir iki dakika düşündükten sonra, vardı. Ama bir nedenden dolayı disleksinin açığa çıkmasını seçmişti. Bu küçük haber kırıldıysa, dürüst olmak gerekirse o kadar da umursamadı. Diğer pek çok aktör disleksik olma konusunda açtı ve onların saflarına katılmak onu rahatsız etmeyecekti.

Bu özel sır, örneğin, yıllardır sık, belirsiz bir Hollywood aktörü klişesini taklit ettiği gerçeği kadar zarar verici değildi. Ya da karakteri, şovu hakkında son sezonlarda kendisine verilen senaryolardan ne kadar nefret ettiğini açıkça gösteren yorumlar yayınladığını ve hikayeler yazdığını.

"Ona söylemek istiyorum." İçini çekti ve telefonunun üzerine çöktü. "Ama yanlışlıkla yanlış kişiye bir kelime söylersem her şeyimi kaybedebilirim."

Sektördeki itibarı. Gelecekteki kazançlı istihdam beklentileri. Yirmi yılı aşkın süredir başardığı her şeyden duyduğu zorlu gurur ve başkalarından kazandığı saygı.

Alex arka planda ara sıra, uykulu onaylama homurdanmaları yaparken, Marcus bir süre daha gevezelik etti. *Auzunuzun* süre. Sonunda kendini toparlayıp doğrudan April'a Book!AeneasWould'dan bahsetmesi gerekip gerekmediğini sorduğunda, arkadaşı hiçbir şeyi şekerleme yapamayacak kadar yorgundu.

Alex fikrini üç kısa kelimeyle ifade etti: "Dostum. Seninkariyer" April ile daha fazla DM'ler hakkındaki yargısı şu şekilde: Kitap! Aeneas Asla onun yerine dört kişi istemezdi: "Pislik olma."

Ve sonunda buydu.

Nisan sonunda Lavineas sunucusunda görünüp önceki DM'lerine yanıt verdiğinde, Marcus ne yapması gerektiğini zaten biliyordu. Vardı

söylemek.

Üzgünüm, Ulsie, mikrofona dikte etti ve ciddiye.

April'la ikinci bir randevu olasılığı, yakın mesafede bir vaha gibi parıldadı. Ya da daha iyisi, Virgil'in cennet tarlalarına ilişkin betimlemesi *Aeneid*, hangisi *Kapılar* ekip sadakatle final için hayata geçirmeye çalışmıştı. Karşılama mutlu.

Hala. Book! Aeneas Would Never olarak onunla iletişimi kesmek *acıtmak*. Marcus'un hayal ettiğinden bile daha kötü. O zamandan daha da kötüsü, Ian kameraya tekmeyi yeterince çekmemiş ve Marcus'u böbreğine çivilemişti.

Ama başka ne yapabilirdi? Akşam yemeğinden sonra onu arabasına götürdüğünden ve telefonuna elini sıkarak ve yanağına bir öpücük bırakarak bıraktığından beri...

Ilık. Kadifemsi. Gül kokulu. Sonsuza kadar buruna takılabilir. Tanrım, istedi

o.

- o yapardı olmuştur düşünen onun seçenekler, Ve gibi Alex vardı yardımsever

doğruladı, hiç yoktu. Tam olarak değil. Aptal ya da pislik olmak istemediği sürece hayır.

Ailesinin ve dünyanın büyük bir bölümünün inandığının aksine, o bir aptal değildi. Ve onun bilgisi olmadan April'la başka bir isimle iletişim kurmaya devam edecek kadar da pislik değildi.

Bir tür test olarak kendisi hakkında içeriden bilgi alması için onu dürtme şekli, onun ikinci randevuları hakkındaki duygularını keşfetme şekli ve sahte iddialarla kamuoyu incelemesi, bunların hepsi yeterince kötüydü. Daha kötüsünü yapmıyordu. Yıllardır yazıştığı kadına ya da bu gece tanıştığı kadına değil.

İkinci buluşma başarısız olursa, Book! Aeneas iş gezisinden erken dönebilir ve çevrimiçi arkadaşlıkları kaldığı yerden devam edebilirdi. Ve eğer ikinci tarihi *yaptı* antrenman yapmak . . .

Pekala, tüm bu DM'ler olmasaydı, April'la yüz yüze geçirecek daha çok zamanı olurdu.

Yüz yüze. Vücuttan vücuda. Nihayet.

Lavineas topluluğu ve yazıları olmadan ne yapacağını dürüstçe bilmesede. Zor, zor bir ayarlama olacaktı. Yine de buna değer. Onun için.

Özür dilemeden Lavinia Stan:İnternet erişiminiz olmayacak mı? Telefonunuzda bile değil mi?

Book!AeneasWouldNever:İş dışında kimseyle iletişim kurmama izin verilmiyor, bu iş dışında.

Özür dilemeden Lavinia Stan:ahÖzür

dilemeden Lavinia Stan:casus musun

yoksa**Özür dilemeden Lavinia Stan:**Kahretsin.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Bak BAWN, bana karşı dürüst olmanı istiyorum.

Oh hayır. Hayır hayır hayır.

Ona zaten olduğundan daha fazla yalan söylemek istemiyordu ama...

Özür dilemeden Lavinia Stan:O resimlerimi gördün ve düşündün mü?

Book!AeneasWouldNever:Ne düşünüyorsun?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Sence onlar yüzünden artık benimle konuşmak istemiyor muydun?

*Ne?*Gerçek, sürekli seven sikiş neyden

bahsediyordu?**Book!AeneasWouldNever:**HAYIR.**Book!Aen**

easWouldNever:Kesinlikle hayır. JFC, Ulsiel!

Özür dilemeden Lavinia Stan:Tamam, eğer bu değilse, bu benim Marcus'la ikinci randevum hakkında mı? Çünkü şahsen, Con of the Gates'te veya herhangi bir yerde, ne zaman, eğer görüşmek isterseniz

Özür dilemeden Lavinia Stan:Benimle bu şekilde ilgilenirsen, ona DM atabilirim. İkinci tarihi iptal edin.

Onun kendisine olduğu kadar onun da ona bağlı olduğunun, internette olduğunu gösterdiği adama -gerçek benliğine- değer verdiğinin onaylanması üzerine.*Daha*O gece erken saatlerde sergilediği parlak yıldızdan çok, Marcus kendi içine kapandı.

Çenesi göğsünde, yüzünü kapattı. Derin nefes aldı. Sadece birkaç dakika önce çok parlak bir şekilde yanan kesinliği yeniden yakalamaya çalıştım.

Dostum. Seninkariyer.

Onunla yüz yüze görüşemezdi. Yapamadı.

Bu, şimdi onu, Marcus'un henüz sakinleştiremediği şekillerde incitmesi gerektiği anlamına geliyordu ve Ian'ın onu tekrar tekmelemesini istiyordu. Bu sefer daha sert.

Book!AeneasWouldNever:Yapamam. Ben çok üzgünüm.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Tamam aşkım.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Tamam aşkım. Sanırım seninle ne zaman istersem o zaman konuşacağım.

Book!AeneasWouldNever:Ulsie,

ben**Book!AeneasWouldNever:**Kendinize dikkat edin.**Özür**

dilemeden Lavinia Stan:Aynen.

Book!AeneasWouldNever:Seni özleyeceğim.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Elbette.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Şimdi gitsem iyi olur. Hoşçakal.

Daha fazla bir şey söyleyemedi, çevrimdışı oldu ve gitti.

Yarından sonraki gün onu görecekti. Her an tam olarak ne zaman ve nerede buluşacakları hakkında mesaj atabilirlerdi.

Her nasılsa, o anda, bilgi hiç yardımcı olmadı.

Derecelendirme: Olgun

Fandomlar: Kapıların Tanrıları – E. Wade, Kapıların Tanrıları (TV) İlişkiler:

Aeneas/Lavinia

Ek Etiketler: Alternatif Evren – Modern, Kabartmak ve İs, Ünlü Ve! Aeneas Koleksiyonlar:

Aeneas's Angry Boner Week

İstatistikler: Kelimeler: 1036 Bölümler: 1/1 Yorumlar: 23 Tebrikler: 87 Yer İmleri: 9

Rising Fury
LavinialsMyGoddessAndSavi
or

Özet:

Aeneas'ın daveti yalnızca kibarlık amaçlıydı. Ancak paparazziler, Twitter randevusuna hakaret ettiğinde, yükselen tek özelliğinin öfke olmadığını anlar.

notlar:

Evet, bu yüzden @Lavineas5Ever için ölürüm ve ayrıca o olmak için ölürüm. Bu karmaşık, tamam mı?

. . . Paparazzilerin sonuncusu, kollarında beşikte kırık kameralarla restoranın kapısından sızıyordu.

Belki dava açarlar. Lavinia masanın üzerinde mum ışığında, şehvetli ağzı şokla aralanmış, şiddetli yüzleşmenin ardından göğüsleri inip kalkmışken, gerçek bir endişeyi toparlayamıyordu.

Kanı öfkeyle akıyor, aletin bir kehanet çubuğu haline geldiğini fark ediyor ve böylesine derin, derin susuzluk için tek çareye doğru sert ve gerçek bir şekilde işaret ediyor: daha dün Twitter'da tanıştığı kadın.

Belli belirsiz, camın kırılma sesini duyar. Diğer yemek yiyenlerin soluğu.

"Hmm. . . Aeneas?" Tatlı ve alçak sesi, işleri daha da kötüleştiriyor.

"Evet?" Uzun, gururlu ve dimdik duruyor. Şu anda, istediği her şeyi ona verecek.

"Sanırım sakinle bir su bardağını devirdin," diyor. Ve öyle yaptı.

“ANTRENÖRÜM TAVUK GÖĞSÜ YEMEYECEĞİMİ SÖYLÜYORher şekilde ulaşılabilir kere,” dedi Marcus ertesi gün ailesine. "Ne kadar çok protein o kadar iyi, özellikle kilo almaya çalışırken."

Ki o değildi. En azından şimdi değil.

Yine de bu önemli değildi. Bu özel gösteri uğruna, numara, gerçeğin önüne geçti.

Bir kolunu uzattı ve yanındaki yemek odası sandalyesinin üstüne koydu. Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, tişörtünün altında ve altında görünen kas tanımına okşayıcı, uzun bir bakış attı. Pazılarının şişkinliği. Ön kolunun kalın sağlamlığı. Ellerinin arkasındaki damarlar. Dünyanın dört bir yanındaki sayısız otel spor salonunda bitmeyen, terli saatlerin tüm kanıtları. İşini ne kadar ciddiye aldığının ve bu işte ne kadar sıkı çalıştığının tüm kanıtları.

Mesleğinde, yedi yıldır içinde bulunduğu rolde bedeni, sürdürülmesi gereken bir araçtı. Hem güçlü hem de esnek tutuldu. Cilalı İzleyiciler tarafından beğenildi.

Gerçek egzersizi, nasıl hissettirdiğini ve başarmasına yardımcı olan şeyleri, sonuçlarının aynada nasıl görüldüğünden çok daha fazla takdir etti. Ama bir kez daha, bu gerçeklikle ilgili değildi.

"Her zaman tavuk göğsü taşıman mı gerekiyor?" Annesinin yüksek alnında, ensesindeki kırışan atkuyruğu kadar tanıdık yatay çizgiler çiziliyordu. "Bu nasıl işe yarayacak? Her yere yanında bir soğutucu getirir misin?"

Masanın altında biraz uzanmak için yeterince açık alan bulmaya çalıştı ama birbirine dolanmış dört sandalye, anne babasının kendi uzun bacakları ve masanın ayakları arasında gidecek hiçbir yer yoktu. Haklısın. dizleri olsaydı

Kendini biraz sıkışık hissetmeye başlayarak, bu rahatsızlığı bir saat kadar daha sürdürebileceğini düşündü.

Bu San Francisco evinin geri kalanı gibi, yemek odası da amacına hizmet edecek kadar büyüktü. Beş yıl önce, aynı zamanda *Kapılar* para, ailesinin sıkışık odasını göz önünde bulundurarak, onlara daha büyük bir şey almayı teklif etmişti. Hemen ve kesin olarak reddetmişlerdi. İkinci kez sormamıştı.

Vermek zorunda olduğu şeyi istemediler. Yine: yeterince adil.

"Soğutucuya gerek yok." Rastgele bir omuz silkmeye omzunu kaldırdı. Jüpiter'i oynayan Ian'ın cebinde her zaman bir porsiyon balık bulunur. Bir kese ton balığı ya da bir somon fileto."

En azından bu kadarı gerçektir. Bu, Marcus ve oyuncu kadrosunun çoğunun Ian'dan kaçınmasının birçok nedeninden yalnızca biriydi.

Fishy orospu çocuğu Neptune'ü oynamalıydı, diye mırıldanmıştı Carah daha geçen hafta.

"Uygulama kulağa hoş geliyor. . . en azından temizlik açısından şüpheli." Annesi başını eğdi, gözleri tel çerçeveli gözlüğünün arkasından kısıldı. "Neden kilo alman gerekiyor? Oynamanın bittiğini söylemedin mi? . . . Önceki rolünüz mü?"

Hala söylemeye dayanamadı *Aeneas*. E. Wade'in kitaplarının Virgil'in kaynak malzemesini piçleştirdiğine ve eski dillere adanmış kalbinin her zerresiyle inandığında değil. *Kapıların Tanrıları* showrunners, yarı tanrının lirik, anlamlı öyküsünü yalnızca pisliğin daha da içine sürüklemişti.

Babası kabul etti tabii.

"Aeneas oynamayı bıraktım ama işler arasında bile temel bir kondisyon ve güç seviyesini korumam gerekiyor. Yoksa dönüş yolu çok zor. Bunun için teşekkürler." Elinin bir hareketiyle, yarısı bitmiş yemek tabağını gösterdi. Birinci sınıf bir fiziksel örnek olarak kalmama yardım ediyorsun. A sınıfı erkek eti.

Babası başını kendi tabağında haşlanmış tavuk ve kavrulmuş kuşkonmazdan kaldırmadı, bunun yerine o sabah erken saatlerde Marcus'un izlediği sırada eşiyle birlikte küçük, güneşli mutfaklarında hazırladıkları yeşil tanrıça sosundan bir çatal dolusu ihale kümes hayvanını sürükledi.

Ailesinin birlikte yemek yapması, Carah'la yaptığı kılıç dövüşü gibiydi. Bir dans o kadar çok prova edildi ki, her kesin hareket çok az düşünmeyi gerektirdi. Çabasız.

Anne babası tökezlemedi. Asla.

Lawrence, kokulu bitki demetlerinden kırılğan yapraklar toplarken, Debra kuşkonmaz saplarının rahatsız edici odunsu uçlarını kopardı. Lawrence kaçak avlama sıvısını hazırlarken, Debra tavuk göğüslerini kesti. Güneşte parıldayan kaşıklar, mutfak robotunda sosun tadına baktılar, başlarını hafifçe eğdiler ve bir tutam daha tuz gerektiğini gösterecek kadar göz teması kurdular.

Kendi tarzında güzeldi.

Her zamanki gibi, Marcus kapıya en yakın dolaplara yaslanmış, onların yolundan güvenli bir şekilde çekilmiş ve kollarını göğsünde ya da yanlarında sımsıkı tutarak izlemişti.

Daha fazla yer kaplarsa, bir izinsiz giriş olur. Çoğu dersinin aksine, bu dersi kavraması uzun sürmemişti.

Marcus'un annesi çatalını ve bıçağını artık boş olan tabağına özenle koydu. "Akşam yemeğinde de bize katılacak mısın? Bu öğleden sonra alışverişe gitmeyi, sonra da bu akşam ızgara cioppino yapmayı planladık. Baban biraz yassı ekmek pişirmeyi planlıyor, ben ise deniz ürünleri şişlerine bakıyorum.

İkisi, küçücük güvertelerinde, eski kömür ızgarasının etrafında toplanır, birbirlerine kol mesafesinde çalışırken sevimli bir şekilde tartışırlardı. Danslarının başka bir versiyonu. Sabahın bozulmamış valsinden ziyade ateşli ve dumanlı bir tango.

Ailesi her şeyi birlikte yaptı. Marcus'un hatırlayabildiği kadarıyla hep vardı.

Birlikte yemek yaptılar. Mavi düğmeli gömlekler ve uçsuz bucaksız haki bol pantolonlar giymişti. Birlikte yıkanmış ve kurutulmuş bulaşıklar. Akşam yemeğinden sonra birlikte dolaşmaya çıktık. Akademik dergi makalelerini birlikte okuyun. Eski metinleri birlikte tercüme etti. Her iki Yunanlının da açık üstünlüğü hakkında çekişme

- onun durumunda - ya da Latince - onun durumunda - birlikte. Aynı prestijli özel hazırlık okulunda, aynı yabancı diller bölümünde, emekli olana kadar birlikte eğitim aldılar, çünkü Debra artık Marcus'u evde okutmak zorunda kalmamıştı.

Uzun zaman önce, aynı zamanda, artan endişeleri, hayal kırıklıkları ve onun başarılı olmasına yardımcı olma kararlılıkları hakkında karşılıklı anlaşma içinde, gece geç saatlerde oğulları hakkında yeterince sessiz olmayan konuşmalar yürütmüşlerdi. Onu daha fazla zorlamak için. onu yapmak için *anlamakeğitimin* önemi, kitapların görünüşün, ciddi düşüncenin uçarılığın üzerinde.

hakkında ortak yazdıkları fikir parçalarından *Kapıların Tanrıları* kitaplar

ve diziler, ortaklıklarının bu yönünün hiçbir zaman tamamen

neredeyse kırk yıl sonra bile ortadan kayboldu. Çeşitli tabloid muhabirlerinin neşesine göre.

Yani, evet, onlara yalan söyleyecekti.

Genel olarak masaya gelişigüzel, ışıltılı bir gülümseme yöneltti, özel olarak hiç kimseye ve hiçbir şeye odaklanmadı. "Davetine minnettarım ama bu akşam bir yemekli nişanım var. Aslında, hazırlanmak için yeterli zamanım olması için bir saat içinde ayrılmam gerekecek." Saçını okşamaksadece *bu yüzden* alışılmış, kolay bir hareketle annesine göz kırptı. "Bu tür bir güzellik çaba gerektirir, biliyorsun. Ve akıllı telefonların her yerde bulunmasıyla, kameralar bugünlerde her yerde."

Dudakları büzüldü ve bakışları kocasınıninkileri aradı.

Marcus tabağını birkaç santim öteye itti ve sosun ortasında yenmemiş bir parça tavuk bıraktı. Yeşil tanrıça kıyafetlerinde asla yeterince ısı veya asit yoktu. On yıllardır hayatta kalan başka bir gerçek.

Babası, eğer ona yeterince sık maruz kalırlarsa, Marcus'un saf damak zevkinin kurnazlığı takdir edeceği konusunda ısrar etmişti. Ancak ısrar tek başına gerçeği dönüştüremezdi.

Bu bir dersti *Onlardaha* kolay öğrenmeliydi.

"Bu akşam yemekten sonra size yeni mahalle parkını göstermeyi umuyorduk." Lawrence nihayet bakışlarını karısından kaçırdı, tanıdık mavi-gri gözleri taktığı gözlüklerle büyümüş ve ciddileşmişti. "Birlikte yürüeyebiliriz. Her zaman açık havayı severdin."

Çocukken -hatta somurtkan, şımarık bir gençken bile- Marcus bu teklife hemen atlardı. Evlerinin dışında, hareket halindeki vücudu tam olması gerektiği gibi çalıştı ve kaldırımın yanındaki banklar, sayfadaki harflerin aksine, güvenilir bir şekilde tek bir yerde, tek bir yöne baktı. Ailesi sonunda onun bulunduğu tek arenayı fark edebilir. *yaptı* mükemmel. Yeteneklerini takdir edebilir *yaptı* sahip olmak.

En azından tek bir gece boyunca yanlarında dans edebilirdi.

Bunun yerine, ebeveynleri her akşam yürüyüşe çıkarken, o günün okul ödevlerini bitirmekle görevlendirilmişti. Herkesin zamanını boşa harcadığını ve potansiyeline ulaşmadığını söylemişlerdi. Bu pasajı tercüme etmenin en fazla yarım saat sürmüş olması gerektiğini söylemişlerdi. ihtiyacı vardı *öğrenmek*, dediler.

Doğuştan gelen zekasına rağmen, tembel ve inatçıydı ve davranışları için rutin, adil ve öngörülebilir sonuçlara ihtiyaç duyuyordu, demişlerdi.

"Üzgünüm," demişti onlara defalarca, başı öne eğik, ta ki sonunda hiçbir anlamı olmadığını anlayana kadar. Hiçbir zaman bir anlamı olmadı. İnanmadıkları özürlerine değil. Asla yeterince meyve vermeyen çabalarına değil. Midesini bulandıran ve onu bazı akşamlar yemek yiyemeyecek hale getiren utancına değil. Onu her gece kararan evde bırakıp el ele uzaklaştıktan sonra, ara sıra çocukça gözyaşlarına değil.

"Üzgünüm," dedi şimdi onlara ve bir parçası öyleydi. Güvenli, değişmez bir mesafeden zarif, iki kişilik valslerini izlerken hâlâ ağrıyan kısım.

Onu önemsiyorlardı. Kendi yöntemleriyle deniyorlardı.

Ama aynı zamanda umursamış ve denemişti. Çok sert, çok uzun, yalnızca yanıt olarak şaşkın bir onaylamama almak için.

Artık işi bitmişti. On beş yaşından beri bitmişti. Ya da sadece bir yıl sonra üniversiteden ayrıldığında on dokuz yaşındaydı.

"Bir akşam yemeği nişanınız varsa, bu bölgeden biriyle çıktığınız anlamına mı geliyor?" Annesinin dudakları umut dolu bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

April'dan, tüm heyecanından, özleminden ve pişmanlığından bahsetmek için can atıyordu ama annesiyle değil. Ailesi onun hakkında ne kadar az şey bilirse, o kadar az eleştirmek zorunda kalıyorlardı.

"Hayır." Peçetesini tabağının yanına koydu. "Üzgünüm."

Masaya sessizlik çöktüğünde onu bozmadı.

"Bir sonraki rolünü seçtin mi?" diye sordu sonunda babası.

Başparmağı ve orta parmağıyla Marcus su bardağıyla oynadı ve bardağı sonsuz daireler çizerek çevirdi. "Henüz değil. Birkaç teklif aldım ve bazı senaryolara bakıyorum."

Lawrence kendi öğle yemeğinin son kırıntılarını da bırakmıştı ve şimdi yuvarlak masanın karşısından oğlunu izliyordu. Açık pencereden gelen esintide, Marcus'un gelecekteki gümüş tilki rolleri alma yeteneği için iyi şeylerin habercisi olan, hala güven verici bir şekilde gür olan beyaz saçları dalgalanıyordu. Lawrence, parmaklarını kullanarak, ters düşen bukleleri dikkatlice taradı ve yerine yerleştirdi.

Üniversiteye gitmek için ayrılmadan hemen önce, Marcus nihayet yalnız banyo lavabosunun altındaki merhemi fark etmişti. O yaşlı adam saç ürünü markası kesinlikle ona ait değildi. Ove merak ederek kavanozu avucunun içinde tutmuştu. Gerçeği anlayana kadar kafası karışmıştı.

Onun babasıyaptıg Görünüşe önem ver. En azından biraz.

O zamanlar Marcus, Lawrence'ın kendi kibrine sahip olduğuna dair kanıtlara sevinmişti, ancak oğlunun yakışıklılık ve bakımlı görünme takıntısıyla karşılaştırıldığında küçük kalıyordu. Marcus aylarca babasıyla o kahrolası pomat hakkında alay etmişti, bu Lawrence'ı açıkça hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunu babasının çok sevdiği bir tabirle yapmıştı.

*“Kibirlerin kibri, hepsi kibir, baba*Mümkün olduğunda şarkı söylerdi.

Kibirlerin kibri, her şey kibir, baba. Ekstra kin için Latince konuşulur.

Bu sırtış alayının her tekrarında hem tatlı hem de acı tat vardı.

küçük ön bahçelerinde mücadele eden ağaçtan bütün olarak yediği kumkuatlar gibi.

Yine de artık meydan okuyan, kalp hastası bir genç değildi. Cezbedilmiş olabilir, ancak sette kadınlar söz konusu olduğunda yönetmenin itibarı ve filmin gerçekten korkunç senaryosu göz önüne alındığında, asla ve asla üstlenmeyeceği teklif edilen rolden bahsetmezdi.

Ailesine dürüstçe, "Seçeneklerimi hâlâ düşünüyorum," dedi. "Umarım bu sefer izlemek istediğimiz bir şey seçersin." Onun Annem dudaklarını büzerek başını salladı. "Biz emekli olmadan önce, Madam Fourier bize her hafta o korkunç gösteriden bahsetmekte ısrar etti. Çok detaylı. Anlatı tarihe, mitolojiye, edebi geleneğe ve tüm sağduyuya meydan okusa da.”

Lawrence içini çekti. Senin işin içinde olduğunu öğrenince bize işkence etmekten zevk aldı. fransızlar olabilirçokpasif agresif."

Ebeveynleri birbirlerine baktılar, gözlerini devirdiler ve bu anıya kıkırdadılar.

Bu sevgi dolu eğlencede bir şeyler vardı, onların yedi yıllık ezici çalışmayı, çabayı ve güçlkle kazanılmış başarıyı kolayca, ortaklaşa reddetmeleri...

Sette bir keresinde, Rumpelstiltskin'in dikkatsizce düşmesi, Marcus'un birkaç kaburgasını kırmıştı. Bu bir şekilde öyle hissettirdi. Sanki göğsü çökmüştü, sadece biraz.

Bugünden önce, ailesi onu neredeyse bir yıldır görmemişti. Onunla daha uzun süre yemek paylaşmamıştı.

Arkadaşlığına duydukları sözde arzularına rağmen, onu gerçekten bir an için bile özlemişler miydi? Yaptığı hiçbir şeyi, olduğu hiçbir şeyi anlamadıkları veya saygı duymadıkları zaman, ona karşı hissettikleri duyguya aşk diyebilir miydi?

Ağız açıldı ve birdenbire onlara o rolden bahsediyormuş gibi göründü. Mümkünse nefret edecekleri tek senaryo, hatta daha fazla *Kapıların Tanrıları*.

“Modern bir uyarlamada Mark Antony rolü teklif edildi. *Julius Sezar*” Sesi neşeliydi. Tembel bir alay hareketi. Hepsine nahoş bir şekilde tanıdık. “Yönetmen, Kleopatra'yı hikayenin ana kahramanı yapmak istiyor.”

Elbette olabilecek en kötü, en sömürücü şekilde. Marcus menajerine o yönetmen ve senaryoyla çalışmaktansa barmenliğe dönmeyi tercih edeceğini söylemişti.

R.J. ve Ron, E. Wade'in Juno ve Dido'yu yedi yıl boyunca yinelemelerinin yeterince acı verici olduğunu kasten yanlış yorumladı. Kadınların hırsını istikrarsızlık ve kötülükle eş tutmaya hazır başka bir hikayeye -olabilecekleri gibi- zamanını ve yeteneklerini ödünç vermesine gerek yoktu. Çok sayıda ve en iyi ihtimalle şüpheli rızalarla dolu olan şiddetli seks sahneleri, zaten zehirli erkeklikle lekelenmiş bir pastanın üzerindeki zehirli kremaydı.

Hayır, bir filmin kadın düşmanı tren kazasının ya da bir yönetmenin o güler yüzlü yırtıcısının yanına bile yaklaşmıyordu.

Her nasılsa yine de konuşuyor, konuşuyor, konuşuyordu. “Tabii ki hepsi vampir. Ah, ve Sezar bir şekilde kazığa oturtulmaktan intikam alma niyetiyle geri döner ve mümkün olan en tüyler ürpertici şekilde senatörleri birer birer öldürmeye başlar. En yavan gülümsemesi yerinde, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Biçimsel olarak, tam olarak Marc Bolan ve David Bowie, bu yüzden adam gibi sallanırdım ve ‘Arkadaşlar, Romalılar, vatandaşlar, bana kulak verin’ sahnesinde, büyük konuşmamı yapmak için yalnızca stratejik bir parıltı ve bir gülümseme giyerdim. Şimdi cebime biraz tavuk göğsü koymaya başlasam iyi olacak, değil mi?”

Yemek odasına bir ölüm sessizliği çöktü ve bir an için gözlerini sımsıkı yumdu.

Kahretsin. Kahretsin.

Görünüşe göre, oöyleydi hala pislik bir genç. Yaralandığında dışarı vurmak. Olası En Kötü Oğul'u Oynamak. Azami sıkıntıya yol açacak şekilde gerçeği dile getirmek, sonra bir bok uydurmak, anne babasını dehşete düşürecek hayal edebileceği her şey.

Otuz dokuz yaşında bir adamdı. Bunun durması gerekiyordu.

“Sen. . .” Babası gözle görülür şekilde yutkundu. “Bu rolü düşünüyor musun?”

Neredeyse söylüyordu. Neredeyse omuz silkti ve cevapladı,*Neden? Yönetmen kostümler içinde harika görüneceğimi söylüyor.*

Su bardağını bu kadar sıkı tutmaya devam ederse kırılacaktı.

Çok nazikçe yere bıraktı ve parmaklarını kırılğan cam kabuktan birer birer çıkardı.

Doğrusu. Bu sefer, onlara kendini korumak için hiçbir yapmacıklık yapmadan, süssüz gerçeği anlatacaktı.

"Hayır, baba." Sesi eşitti. Tonsuz, neredeyse sıkılmış. O anda toplayabildiği kadar zarafet vardı. "Hayır, rolü düşünmüyorum. Temsilcime hemen geri çevirmesini söyledim. Roma tarihini çiğnediği için değil, bir oyuncu olarak daha iyisini hak ettiğim ve yönetmenlerimde ve senaryolarımda daha iyisini talep ettiğim için."

Ebeveynleri tekrar birbirlerine baktılar, kelimeler tükendi. Belki de kendisini böyle biri olarak gördüğü için şaşkına dönmüştü.*standartlar.*

Sonunda annesi temkinli bir gülümseme sunarak, "Bu sefer seçimlerini daha dikkatli yaptığina sevindim," dedi. "*Ojulius Sezar* remake hariç, neredeyse her şey son projenize göre bir gelişme olacaktır.

Onu ailelerinin en aptal üyesi olarak görmelerine şaşmamalı. Hala öğrenememişti.

Ayağa kalktığında altındaki sandalye gıcırdadı. "Gitsem iyi olur," dedi onlara. "Öğle yemeği için tekrar teşekkürler."

O yemek odasından çıkarken, ceketini ve anahtarlarını toplarken ve sert bir gülümsemeyle genel iyi dileklerde bulunurken itiraz etmediler. Babası, posta pulu giriş holünde ona çenesini kibarca daldırdı ve Marcus bunu geri verdi.

Kapıdaydı, neredeyse gidiyordu ki annesi uzandı. . . bir şey. Bir çeşit temas. Yarım bir kucaklama, yanaktan bir öpücük, bilmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse önemli değildi.

Şu anda ona dokunursa, ikisinden biri dokunursa, o su bardağı gibi paramparça olacağını düşündü.

Ondan geri adım attı.

Eli yan tarafına düştü, yeşil gözleri o tanıdık gözlüğün arkasından kısılmıştı.

Bir kış gecesi geç saatlerde, küçük yatak odalarının kırık kapısını dinlemek için gizlice yataktan kalktığında, onun ağladığını duymuştu. bir gözyaşında-

Boğulmuş bir sesle, duraksayarak kocasına hazırlık okulundaki çocuklara ders vermeyi, onun yanında çalışmayı ne kadar özlediğini açıklamıştı. Lawrence dış dünyanın parlaklığında parlarken, anaokulu ve birinci sınıf öğretmenlerinin yapamadığı, yapamadığı şekillerde ona ulaşmak için her gün oğullarından bir masanın karşısına oturmayı neredeyse dayanılmaz bulduğunu itiraf etmişti.

Asla kocasıyla aynı miktarda para kazanamayacaktı. Pozisyonunu geri alsa bile, onun kıdemine asla kendi bölümlerinde sahip olma.

"Saat saat kendimin temel parçalarını kaybediyordum gibi hissediyorum, Lawrence," diye ağlamıştı. "Marcus'u seviyorum ama ona ulaşamıyorum ve bazen onu sarsmak istiyorum ama bunun yerine onu ikna etmeye çalışmaya devam etmeliyim.öğrenmek—"

Sözcükler neredeyse histerik bir biçimde birbirinin üzerine yuvarlanmıştı ve Marcus bunların gerçekliğinden şüphe edemiyordu. O gece ve her gece yatağına dönerken bu gerçeği yanında taşımıştı.

O acı çekerken o da acı çekti. Onun yüzünden.

Bu yüzden şimdi boğazındaki safraya rağmen onu kollarının arasına aldı. Başının üstünü öptü ve yanağını öpmesine izin verdi. Arabasının camından ona el sallamayı teklif etti.

Sonra ne zaman dönüp dönmeyeceği hakkında hiçbir fikri olmadan oradan defolup gitti.

JULIUS SEZAR: DÖNÜŞ

INT. KLEOPATRA'NIN YATAK ODASI - GECE YARISI

KLEOPATRA, mum ışığında solgun görünen, yuvarlak, kadife kaplı bir yatağın üzerine çırılçıplak uzanıyor. O bir erkeğin istediği her şey Güzel, doyumsuz ve şehvetli bir gizem, iri göğüsleri diri ve sağlam ve onların etkisi altına giren her bahtsız adama tüm dünyayı vaat ediyor. MARK ANTONY, zevkten bayılmış halde onun yanında yatıyor. Kelimenin tam anlamıyla onu kısa saçlarından yakaladı..

KLEOPATRA

Sezar ölmeli. Tekrar.

MARK ANTONY

HAYIR! Böyle bir ihanet onuruma leke sürer!

KLEOPATRA

Onu riske atmalısın!

Onun üzerine eğiliyor, göğüsleri cinsel çılgınlıktan bahsediyor ve adam gözlerini onların sarkık salınımından ayıramıyor. Havva'nın cazibesi karşısında hiçbir erkek bunu yapamazdı..

MARK ANTONY

Israr edersen hain çiçeğim.

KLEOPATRA

Bir kez daha ölümden dirilebileceğinden korkma. Mart ayının son günlerinden bu yana, tam olarak bir yıl önce bugünden beri, iki kez öldürülen, doğal olmayan hiçbir yaratık düşmanlarından kanlı intikam almamıştır.

MARK ANTONY

Kadın en doğal olmayan yaratıktır.

10

POZ VERMEKİN TAM TERSİNİ YAPIYORLARDI VETESETTİR

kapalı su parkı. Yine de Marcus itiraz etmemişti. Her ne kadar öyle olduğundan şüphelense de, planlarının bir tür test amaçlı olup olmadığını sormamıştı. 11'de Cal Academy'de buluşalım, April dün gece otel duşunun çok sıcak spreyinin altında durup onu yakmasına izin verirken mesaj atmıştı. Doğa tarihi sergilerine bir göz atmayı düşünüyordum ve planetariumdan hoşlanabileceğini düşündüm. (Bir yıldız yapmaya direndi orada şaka. Yaşasın.) Kafede öğle yemeği yiyebiliriz. Kulağa hoş gelmek?

Duştan çıktıktan sonra onun mesajını okumuş, saçını kurulamış ve lojistiği düşünmüştü. Kulağa iyi geliyor. Karanlık bir tiyatrodan kayalara bakıp uzanmadan önce neden bir kafede bol bol kahve içmek için buluşmuyoruz? j/k

Sanırım seni karanlıkta uyanık tutmayı başarabilirim. geri dönmüştü. Ama evet, önce kahve.

Bu mesaja bir dakikalığına gözlerini kırptırmış, bunun yerine duşunu soğuk yapmış olmayı dilemişti.

Flört. Bu kesin bir flörttü.

Gecenin geri kalanında, Book!AeneasWouldNever olarak onu nasıl incittiğini, Lavineas topluluğunu nasıl özleyeceğini ve ailesinin onu o küçük masanın karşısından hayal kırıklığı ve onaylamamayla nasıl izlediğini her düşündüğünde, göğsündeki acı dilimini hafifletmeye yetiyordu.

Şimdi buradaydı, bir bilim müzesi kafesinin önünde bir pazartesi sabahı durmuş, gerçek yıldızları görme olasılığı onu utandıracak kadar heyecanlandırmıştı. Görünürde en az bir çocuğu çekmeyen tek kişi gibi görünmesine rağmen.

"Hey!" Nefes nefese ve boğuk sesi arkasından geldi. "Üzgünüm. BART ve Muni bu sabah biraz geç kaldılar, bu da benim de geç kaldığım anlamına geliyordu.

Arkasını döndüğünde, kendi nefesi biraz fazla güçlü bir şekilde dışarı çıktı.

Hey, diye hırıldadı. "Sorun değil. Buraya kendim geldim."

Hardal sarısı tuniğinin altında tozluk gibi kalacak kadar dar olan kot pantolonu, baldırlarının cömert kıvrımlarını sevgi dolu bir kesinlikle ortaya koyuyordu. Yüksek bir at kuyruğu yakalamış, muhteşem kızıl-altın saçları pencerelerden gelen ışıpta parlıyordu ve kalın çerçeveli bağa gözlükleri, gözlerinin yumuşak kahverengisini vurguluyordu.

Sağduyu için giyinmişti. Kot. Spor ayakkabı. Basit bir mavi henley. Beyzbol şapkası.

Haklı olarak, bugün kimse ona ikinci kez bakmamalı, Nisan yakınlardayken değil. Takip eden paparazzilerinin olmaması bir mucizeydiğittiği her yerde, sadece her şeyin parlak ihtişamını belgelemek için.

"Çok güzel görünüyorsun." Basit gerçek. Bunun söylenmesi gerekiyordu.

Geldiğinde yumuşak ve hafifçe aşağı dönük olan ağzı tatlı bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

Sarılmak için kollarını açtığında, kollarının arasına düştü. Onu kendine çekti, bir eli sırtına uzandı, diğer eli ipeksi küçük tüylerin parmaklarını gıdıkladığı çıplak ensesine dayadı. Yanağını tacına dayadı ve gülleri ve baharı soludu. Nisan.

Onun sıcacık, dolgun vücudu onunkine uydu, boyun eğdi ve varlığından bile haberdar olmadığı boşlukları doldurdu. Kendi sırtında, parmak uçları ona bastırdı, baskıları fark edilebilirdi. Zevkine göre, o da ona, onun kendisine sarıldığı kadar tam anlamıyla sarılıyordu.

Beklediğinden daha uzun süre sarıldı, bir kez nefesi kesildi. Sonunda birkaç santim geri çekildiğinde, o gözlüklerin ardındaki gözleri biraz fazla parlaktı.

"Teşekkürler," dedi. "Buna ihtiyacım vardı." Kahretsin.

Başının arkasını avucunun içine alarak, gözlüğünün kolunun yukarısında, şakağının solgun, çilli derisine nazik bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm."

"Üzülecek bir şey yok." Son bir kez sıktıktan sonra ondan uzaklaştı ve sadece biraz gergin görünen bir gülümseme sundu. "Biraz kahve alıp kayalara bakalım."

Adam alaycı bir şekilde inledi ama onun elini tuttu ve onu kahve barına götürmesine izin verdi.

"Bazıları çok kötü olacak," diye şarkı söyledi, sonra sıra halinde dururlarken boştaki eliyle adamın saçından bir tutamı çekiştirdi. "Tıpkı senin gibi."

Bir an spor ayakkabılarına baktı.

Güzel bir yüz, demişti Ron.Daha güzelini bulamazdık.

"Toprakta geçen yıllarıma rağmen, parlak şeylere karşı zaafım var. Ben bir saksaganım, gerçekten." Kıvrılan gümüş iplikçiklerin omuzlarına döküldüğü kulak memesine hafifçe vurdu. "Bazı parlak şeylerin nasıl ortaya çıktığı beni özellikle büyüledi."

Bu bir cazibeydi. Etkili bir tane.

Gözleri ona döndü. "Söyle bana."

Dudaklarının kıvrımı yumuşacık olmuştu. "Belirli mineraller, çok uzun süreler boyunca muazzam bir baskı altında yaratılır ve bu da onları güzel oldukları kadar sert hale getirir."

Ailesi bilimi ilginç bulmamıştı ama cahil de değildi.

Yavaşça nefes verdi.

"Elmaslar." "Elmaslar," diye onayladı.

Gülüşü biraz titrekti.

"'Uzun zaman dilimleri' mi?" Ona bir kaşını kaldırdı. Az önce bana yaşlı mı dedin?

Kıkırdadı. "Söyleyeceklerimi söyledim."

Arkadaş canlısı bir sessizlik içinde kahvelerinin parasını ödeyip kendi zevklerine göre karıştırdılar. Onun için biraz krema, onun için süt ve bol miktarda şeker.

Yıllar içinde abartılı iltifatlar almıştı. Genellikle ondan bir şey isteyen insanlardan -para, şöhretle bir fırça, bir yıldızla seks- ama aynı zamanda onu sadece pohpohlayıcı veya rahatsız edici nedenlerle veya her iki nedenle de hayran olan insanlardan.

Her nasılsa, minerallerle ilgili bir tartışmayı kahvesi kadar tatlı bir övgüye dönüştürmeyi başarmıştı. Nerdy de, bu onu bir şekilde daha da tatlı kılıyordu.

Kayaları sevmesine şaşmamalı. Elllerinde, dilinde, onlaryaptıhikayeler anlatmak. Yıllarca hayran kurgusu yazarak yaratmayı başardığı her şeyden daha yönlü ve kristalimsi olanlar.

"Elmaslar bu kadar pahalı ya da nadir olmamalı ve onların dünyadan çıkarılmalarından ve bir elmas için gerekçe olarak kullanılmalarından nefret ediyorum.

sömürü ve boyun eğdirme. Elmas endüstrisinin çoğu nefret dolu ve yozlaşmış durumda. Bahsedilen . . .” Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra burnunu kırıştırdı ve biraz daha şeker ekledi. "Hope Diamond'ı DC'de ilk gördüğümde, bir suç hayatı olarak düşündüm."

Güldüğünde, bebek arabasıyla yakındaki bir anne onun hücre fotoğrafını çekti.

April'ı ihtiyatlı bir şekilde pencerelere doğru yönlendirdi ve birlikte içki içip en sevdikleri müzeler hakkında konuşurken dışarı baktılar. Ya da daha doğrusu, önceki müze ziyaretlerinin sefaletini duymaya ihtiyacı olmadığı için April'ı kendisinininkini tartışmaya teşvik etti.

"Taşlar için hazır mısınız?" diye sordu, onlar bitirdikten sonra. Kolunu teklif etti ve o aldı. "Kayalar için hazır."

Müzedeki başıboş dolaşarak yaklaşık bir saat geçirdiler, önce şaşırtıcı derecede parlak bir mineral gökkuşağına baktılar ve kullandılar, ardından penguenleri ziyaret ettiler ve uzman tahnitçilik yoluyla korunmuş bitki ve hayvanlarla dolu geniş diyoramaları incelediler.

Karşılaştıkları ilk yoğun metin bilgilendirme tabelasında ekrana bir göz attı. Dudağını ısırdı.

Elbette hatırladı, önemsedi ve daha fazlasını öğrenmek istedi.

"Okuyabilirim ama benim okumam senden uzun sürer. Sadece . . .” İçini çekti. "Lütfen sabırsızlanma."

Kaşları çatıldı. "Elbette sabırsızlanmayacağım."

Ve ne kadar uzun sürerse sürsün, o yine de onları takdir etmek için fazla bağlam gerektirmeyen gösterileri tercih etme eğiliminde olmasına rağmen, bunu yapmadı. Uygulamalı aktiviteler veya muazzam mavi balina ve T. rex iskeletleri veya - April'ın zevkine göre - Shake House.

"Bu benim ilk deprem simülatörüm." Gülümseyerek onu kapı aralığından çekti. "Sacramento'da pek çok belirgin deprem olmuyor, bu yüzden heyecanlıyım."

Sahte pencerenin yakınındaki bir noktaya doğru sürüklenmesine izin verdi. "Öyleyse iyi haber. Artık Körfez Bölgesi'nde yaşadığınıza göre, en azından her iki yılda bir bir şeyler hissedeceksiniz. Umarım bir değilbüyükbir şey ama."

Burnu irkilerek kırıştı. "Eh, en azından Washington ya da Oregon'da değiliz. Er ya da geç, o zavallı insanlar derin, derin—"

Tam o sırada müze görevlisi konuşmaya başladı ve Seattle'a taşınmamayı kafasına not etti.

Polo giyimli kadın bundan sonra ne olacağını açıklarken çevresini inceledi. Yanındaki April da aynı şeyi yapıyordu; gözleri keskin ve kısılmış, kumaş kaplı tavanı, pencere kılığına girmiş ekranı, mavi desenli duvarları ve gömme rafları inceliyordu.

İçerisi Viktorya dönemine ait bir oturma odasını andıracak şekilde inşa edilen simülatör, bu duvarlarda ve raflarda çok fazla dekorasyona sahip değildi. Bazı kitaplar, dekoratif tabak ve bardaklar, ayna, tablo, avize. Bir akvaryum da, yeterince eğlenceli. Beyaz boyalı metal korkuluklar, her küçük ziyaretçi grubunun zamanla ihtiyaç duyacağı tutacaklar sağlayarak odanın çaprazlamasına uzanıyordu. Bir duvar boyunca, ekranda Alamo Meydanı yakınlarındaki Boyalı Hanımlar'ın pencereden görünüşü görülüyordu. Müze çalışanına göre, şehrin 1989'daki Loma Prieta depremi sırasındaki hali. Sonunda, onlara görüntünün 1906'da görüldüğü şekliyle değişeceğini söyledi.

San Francisco tarihindeki en rezil felaket.

karşılaştırıldığında *Kapıların Tanrıları* set, oda en iyi ihtimalle seyrekti. Ancak bugünkü sahnede, kamera önünde aptalca, aptalca bir şekilde ölmek zorunda kalmayacağını bilerek April'in elini tutmalı ve parmaklarını birbirine geçirmeli. Sonuç olarak, her seferinde o ticareti yapardı. Her ne kadar birden fazla cep telefonu artık odaya ya da olacakların ana hatlarını açıklayan rehberde değil, ikisine doğrultulmuş olsa da.

Önce, polo giyinmiş kadının açıkladığı gibi, oda 1989 depremiyle, ardından 1906 depremiyle sarsılacaktı. Ya da en azından değiştirilmiş versiyonları, gösteriler güvenli ve sıradan ziyaretçiler için yeterince kısa. İlk, daha zayıf deprem simülasyonu çok sinir bozucu çıkarsa, ikinciden önce ayrılabilirler.

saçma sapan bir sahnede *Kapılar* Aeneas'ın beşinci sezonunda, annesi Venüs'ü yüce göksel meskeninde ziyaret etmek için bir pegasusa bindi. Bu sekansı filme almak için Marcus, yeşile boyanmış devasa bir hangarda toplanmış ve uçarken kanatlı devasa bir atın hareketlerini simüle edecek şekilde programlanmış, yeşile boyanmış dev bir teçhizatın üzerine tehlikeli bir şekilde tünemiş saatler geçirmişti.

Alınan tüm önlemlere, fiziksel zorluklara olan tüm sevgisine ve mümkün olduğunca kendi numaralarını yapmasına rağmen, deneyimi bulmuştu. . . rahatsız edici En azından başta, ritme alışana kadar.

Güvenlik önlemlerinin gayet iyi olması gerektiğinden, yalnızca korkuluk gerektiren bir odayı düşündü.

Bir kayıt, her depremi çevreleyen koşulları kısaca açıklarken, o ve April, kalçadan kalçaya korkuluk yamalarına yaslandılar. Sonra Loma Prieta depreminin yeniden yaratılması başladı, ışıklar titreşti ve oda ayaklarının altında sallandı ve sallandı.

Avize sallanırken ve kitaplar milimetre milim yerlerinden fırlarken kolunu onun omuzlarına doladı ve onu daha da yaklaştırdı.

"Tedbir olarak," dedi, bakışları kendisine çevrildiğinde.

Homurdandı. "Sağ."

Sonuçta, daha mutlu olması dışında, gerçek depremle ilgili anısına tamamen farklı gelmiyordu. Ve daha seksi. Çok, çok daha mutlu ve daha seksi. Kolunun altında kıpırdanırken göğüslerinden biri göğsünü dürttü ve adam utanç verici bir ses çıkararak yutkunmak zorunda kaldı.

1906 depreminin simülatörü versiyonu başladığında, iki deprem arasındaki fark hemen ortaya çıktı. Bu depremde sadece tıkırtılar değil, keskin sarsıntılar ve uğursuz bir yuvarlanma hissi de vardı ve tüm deneyim çok daha uzun sürdü. Benzer bir felaketin her an bulundukları yerde yeniden yaşanabileceğini istemeden hatırlayacak kadar uzun.

Yine de April'in yuvarlak, güzel yüzündeki sırıtış an be an genişledi. Ani bir hareketle parmak uçlarında yükseldi ve daha yakına sokuldu.

Göğsü artık sadece onun göğsünü dürtmüyordu. Bu temas, kör edici derecede zevkli bir yumuşaklık baskısına, altlarındaki zeminin her sarsıntısında ona sürtünen bir alay haline gelmişti.

"Bu harika," diye fısıldadı kulağına, parmaklığı çarpıp birbirlerini kavrarken. "Bunu yapmalarına ne kadar doğru izin verildiğini merak ediyorum."

Konuşurken dudakları onun kulak memesine değdi ve sıcak, nemli nefesi çıplak boynunu okşadı. Keskin bir şekilde nefes aldı. Pamukla kaplı etini ısırılmaları fazla sahiplenici veya acı verici hale gelmeden önce parmaklarını teker teker omzunda gevşetti. O eli kürek kemiklerinin arasından ve sırtının küçük kısmına doğru kaydırdı.

İkisi, simüle edilmiş depremlerini gerçekleştirirken bir dinleyici kitlesine sahipti ve artık umurunda bile değildi. Yanındaki tırabzanı daha sıkı kavradı, denge için ayaklarını birbirinden ayırdı. Gerektiğinde iki kişilik yeterli denge.

Koruyucu kolunun tek ve kasıtlı bir hareketiyle onu önden öne, ısıdan ısıtmaya oturttu. Dudakları sessiz bir solukla aralandı ve kalçaları birbirine dolandı. Dünya etraflarında sallanırken, bir elini denge için onun göğsüne bastırdı, diğer eli ise kışındaki parmaklığına uzanmaya devam etti.

Odadaki çocukların çığlıkları, kulaklarındaki vızıltı ve kalbinin gümbürtüsüyle boğuk bir şekilde kayboldu.

O uzaklaşmadı. Bunun yerine, sıcak avucu yavaşça, yavaşça göğsünden aşağı kaydı, her sarsıntıda biraz ileri geri sürtündü, kot pantolonunun hemen üzerinde durdu, parmakları genişçe açıldı ve artık odayı izlemiyordu. O da değildi.

Eğildi. Burnunu kulağının güzel, solgun kıvrımında gezdirdi ve vücudunu onunkine yaslayan o ürperti lanet olası simülatörden değildi.

"İzin verirseniz?" kulağına üfledi.

Başını salladı. Başını çevirdi ve göz kapakları ağır bir şekilde ona baktı, sonra parmaklarını onun henley'ine geçirdi ve...

Işıklar açıldı. Kişisel zemini sarsılmaya devam etse bile oda hareket etmeyi bıraktı.

Hareket etmediler, konuşmadılar, bakışlarını kaçırmadılar.

Kayıt onlara neşeyle, gerçek depremin üç kat daha uzun süreceğini ve müzenin tarihsel ve bilimsel doğruluğa gerektiği gibi değer vermediği için lanet olsun, çünkü oarananfazladan bir dakikalık mide bulandırıcı kaos. O dolgun, pembe ağzın tadına bakmak ve üst dudağının kıvrımını izlemek istedim. Nefesi kesilene ve tekrar titreyene kadar dişlerini ve dilini kullanmak istedi ve vücudunu daha da yakınlaştırmak için gömleğini tuttu.

Ancak bazı insanlar gürültülü bir şekilde gevezelik ederek odadan dışarı çıkıyordu, diğerleri ise fazlasıyla halka açık bir yerde meydana gelen bu özel anın her saniyesini hala belgeliyordu.

İkisi de bundan daha iyisini hak ediyordu.

Geri çekildi, sol elini çekti - eh, belli ki bir noktada hareket etmiş, o dar, dar kot pantolon içindeki kışının baştan çıkarıcı şişkinliğinin sadece birkaç mikron yukarısına yerleşmişti. Sonra tırabzanı da bıraktı ve tam olarak sabit olmayan sağ elini ona uzattı.

O aldı. "Sıradaki gökevi?"

Başını salladı, kelimelerle boğulmuştu. Parmaklar bir kez daha birbirine kenetlenerek sergiden ayrıldılar ve planetaryuma doğru yürüdüler.

Onu orada öpmek, deprem simülatöründekinden daha iyi sonuç verir miydi? Loş bir aydınlatmaya, belki izole bir koltuk kümesine ve tepelerinde dönen yıldızlara sahip olacaktardı ve eğer elini tuniğinin altına kaydırırsa, belki...

Tamam, karanlık bir tiyatroda yapabilecekleri düşüncesi şu anki durumuna yardımcı olmuyordu.

"Yolda giderken bana Loma Prieta depreminden bahset." Sesi titriyordu ve devam etmeden önce boğazını temizledi. "Eğer uygunsa. Bunu yaşadım ve bunun nasıl ve neden olduğunu anlamalıyım.

"Gerçekten mi?" Şüpheli bir kaş kaldırdı. "Çünkü benimle dalga geçmene gerek yok. Şu anda jeoloji hakkında daha fazla şey duymak istemezsen alınmam."

"Gerçekten mi." Halka açık kişiliğini bir kenara atarak, en azından şimdilik, derine indi ve doğru kelimelerin - gerçek kelimelerin - ortaya çıkmasına izin verdi. "Ben, şey... Aslında pek çok şeyle ilgileniyorum. Kurgusal olmayan sesli kitapları her zaman dinlerim, özellikle seyahat ederken."

Aptalca, yanakları kızarmıştı.

Ne söyleyeceğini asla, asla bilememişti. kim olmak Nasıl davranmak. Nasıl hayal kırıklığına uğratmamak.

Ama ona vermek zorundaydı. *bir şey*, gerçek ve gerçek bir şey, çünkü sadece görünüş onu ilgilendirmiyordu. İnkâr edilemez cinsel kimyaları bile onu elinde tutmaya yetmeyecekti, eğer içinde hiçbir şey görmeseydi. *otutmaya* değer. Ve belki de yıllarca süren çevrimiçi arkadaşlıkları, kariyerini mahveden bir sırrı ona emanet etmek için yeterli değildi, ama kalbinin bu küçük gizli köşesini ona emanet etmek için yeterliydi.

Bu yüzden kendini devam etmeye zorladı. "Yaptığım şeyle ilgili en sevdiğim şeylerden biri" - dili o kadar lanet olasıydı *kikalın* birdenbire - "oyunculuk hakkında - sizi yeni beceriler öğrenmeye nasıl ittiğidir. Mesela, bu korkunç pilot bana yelkenin temellerini öğretti.

Çevresel görüşünde, onun yüzünün kendisine dönük olduğunu görebiliyordu. Mutlak dikkati ona ve yalnızca ona odaklanmıştı.

"Serinin adı olması gerekiyordu *Suç dalgası*. Bir tekne suç çözen bir adam olduğum için mi? Dünyanın en iyi konsepti değildi." Hiçbir ağ o pilota dokunmak istememişti. Haklı olarak televizyon tarihinin yüzeyinin altına hiçbir iz bırakmadan batmıştı - konu yelkencilik becerileri olduğu zamanlar dışında. "Tam bir romantik komedi fiyaskosu, nasıl yapacağımı öğrenmeme yardımcı oldu.

bir şefin bıçağını tut ve profesyonel bir mutfakta yolunu bilen biri gibi doğra.

"Bunu gördüm!" haykırdı. "*Aşk tarafından Julienned*, Sağ? Ve aşk ilginizin adı aslında—"

"Evet. Julienne. Julie. Ölmekte olduğunu sanan ama ölmeyen ve sonunda jambalaya-cheesecake füzyon yemeğiyle ünlenen cesur yardımcı şefim. İrkildi. "Özür dilerim. Paranızı kişisel olarak iade etmekten çok mutluyum."

Gülüştü geniş alanda yankılandı. "Ah, bunun için ödeme yapmadım. Sadece hastalıklı merakımdan ücretsiz bir deneme sırasında yayınladım.

Kulağa doğru geliyordu.

"İçin*Kapılar*, Eski gemi yapımını ve askeri taktikleri inceledim. Geçen gece dediğin gibi kılıç oyunu da." Gözlerini ilerideki tabelaya dikti, boştaki eliyle çenesindeki var olmayan kirli sakalı beceriksizce kaşıdı. "Eğer, şey, bunu hiç duymak istersen. Belki hayran kurgunuza yardımcı olabilir?"

Sessiz kaldığında, o tekrar ona dönene kadar yavaşladı.

Sonra içten bir değerlendirme ve takdirle onu baştan aşağı süzdü, dişlerini alt dudağına geçirdi *veisa*. Saçlarını savurmak ve esnetmek ona o kadar ilgi, onun bakışlarındaki o sıcaklığı getirmemişti. Bir kez değil.

"Kılıç oyununu duymak istiyorum. Güven bana." Parmakları onunkini sıktı. "Yine de bu arada, Loma Prieta depremi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsan sor, alacaksın."

Bu yüzden ona yürürken söyledi ve o çok lanet oldu*akıllı*ve her şeyi çok lanet hale getirdi*temizlemek**Veilginç*, bir gram küçümseme olmadan.

Kahretsin, seksiydi. Aslında ölümcül bir depremle ilgili bir tartışmadan istediği şey bu değildi, ama işte oradaydı. OradaOona tepkisini gizlemesini sağlamak için pantolonunun eteğini aşağı çekiyordu.

"Yani eğik kaymalı bir yırtılmaydı," diye açıkladı, kollarıyla zarif bir şekilde hareket edebilmek için elini geri aldı ve ikisi de -en sonunda- bunun aslında ne anlama geldiğini kavradı.*Ve*o küt parmaklardan birini tutup ağzına sokmak istedi. Dişlerini başparmağının içine geçirir ve o uyanık kahverengi gözlerin buğulanmasını izleyin.

Dili teknik bir terimin etrafını sardığında, o dilin de onun etrafını sarmasını istiyordu. Herhangi bir yer. Her yer.

Onun ağzını onun, onun ağzını kendi üzerinde tutma arzusu dolaylı değildi. Doğrudandı. Ve evet, bunun sismolojik açıdan bir anlam ifade etmediğinden emindi ama umursamıyordu çünkü yalamak istiyordu.o.

Sonunda, planetaryum özel gösterileri için doluydu, bu yüzden elini uyluğuna tescilli bir şekilde koymasına rağmen, uslu uslu davrandı. Onunüstüylük.

Şahsen, Ulsie hakkında çevrimiçi olarak taptığı her şey inanılmaz derecede daha yoğun görünüyordu. Açık sözlü pragmatizmi ve sakinliği, nezaketi, zekası, kolay mizahı, kendine güveni - hepsi her hareketinden, her kelimesinden yayılıyordu ve parıltı, gösteriden sonra gökevindeki ışıklar kadar kör ediciydi.

Tereddütlü görüldüğü, kendinden emin olmadığı tek an, öğle yemeğinden sonra müzeden çıkıp bahar esintisinde girişin dışında oyalandıkları zamandı.

"Bu muydu? . . Tamam?" Bakır rengi saçlarından bir tutam atkuyruğundan kurtulmuştu ve yanağında dalgalanıyordu. "Tam olarak bir su parkı olmadığını biliyorum ama... ."

Dikkatle, o ipeksi bukleyi tuttu ve yüzünden uzaklaştırdı. "Aileme müzelerden nefret ettiğimi söyledim," dedi ona. "Gitmeyi reddettim, sonra bir süre."

Başı öne eğildi. "Üzgünüm. Almalıyım-"

"Doğru değildi." O gevşek dalın ucuyla oynadı. Başparmağı ve işaret parmağı arasında okşadı, güneşte nasıl parladığını izledi. "Bunu söylemek, tüm bu tabelalardaki küçük metni istedikleri kadar hızlı okuyamadığımı söylemekten daha kolaydı."

Söylemekten daha kolay,*Sabırsızlığın beni o harfler kadar küçük hissettiriyor.*

"Marcus. . ." Kaşı çatıldı. "Üzgünüm."

O kırmızı-altın saç tutamını sonuna kadar takip ederken, başparmağını onun çenesi boyunca ve boynundan aşağı kaydırды. Boyunla omuz arasındaki soluk derinin çukurunda oyalandı, eti yumuşadı, yumuşadı ve her an ısındı.

O gölgeli yayı okşadı. Çillerinin izini sürerek birbirine bağladı. Üzgün olma. Bana müzeleri sevebileceğimi gösterdiğin için teşekkür etmeye çalışıyorum."

Şimdi kalçalarını tutuyordu, başparmağının yolunu kolaylaştırmak için başını yana eğmişti, dudakları açık, gözleri gözlüklerinin arkasında yarı kapalıydı. Her nefeste, kenarda

daha yakın. Daha yakın, ta ki—

dayanamadı. Bilmesi gerekiyordu.

Öne doğru eğilerek ağzını başparmağının yanındaki savunmasız et kıvrımına bastırdı, böylece her sözü dudaklarının onun güzel kokulu boynunu okşamasına dönüştü. “Mükemmel bir öğleden sonra için teşekkür ederim. Bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Çok akıllı. Çok muhteşem. İçin teşekkür ederim . . .”

Parmakları onun saçlarının arasından geçti, becerikli eli onun kafatasını kavradı ve ağzını ona daha çok bastırdı ve o da sustu ve söylenmemiş emre itaat etti.

Dilinde gül ve tatlılık, tuz ve ter gibi tadı vardı. Titrerken ikisini de sabitlemek için ensesini avuçladı, sonra ağzını ona daha sıkı yerleştirdi. Adam onun etini çekip dişleriyle boynunu sıyırdığında, kadın nefesini tuttu ve ona doğru eğildi.

Bu bir iz bırakacaktı. İyi.

Ve sonra, onun kalçaları onunkilerden birinin arasına girmesi için ayrıldığında ve adam umursamaz bir istekle inledi...

Onları duydu.

"Marcus, bu tarafa bak!" biri seslendi. "Twitter'daki kız mı bu?"

Marcus başını kaldırdığında, başka bir adam April'a yaklaşıyordu, kamera merceği devasa ve pahalıydı ve tamamen ona odaklanmıştı. "Adın ne tatlım? Siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?"

Gerginleşti ve Marcus saldırı altında ondan uzaklaştığı için onu suçlamadı ama bilmesi gerekiyordu: bu sadece başlangıçtı.

Paparazziler sonunda onları bulmuştu.

AŞK TARAFINDAN

JULIENNED INT. RESTORAN MUTFAĞI – GECE YARISI

MIKE ve JULIE tutkuyla öpüşüyorlar, Julie metal tezgaha yaslandı. Beklenmedik bir şekilde, hasta ve neredeyse buruşmuş bir şekilde sallandı ve öpücük bozuldu. Elini alnına koydu ve ona baktı, gözlerinde yaşlar akıyordu. Ona uzandığında, kaçır.

JULIE

Artık senin yardımcı şefin olamam.

MIKE

Ancak . . . Neden? Neden, Julie?

JULIE

Sahip olduğumuz şey asla olamaz. Güven bana. Jambalaya-cheesecake füzyon yemeğimi mükemmelleştirmek kadar imkansız.

Adım adım ondan uzaklaşıyor, bir eliyle tezgâhlara, duvarlara ve karanlık yemek salonunun kapısına dayayarak kendini destekliyor..

MIKE

Julie! Julie, beni bırakma!

Neredeyse restoran çıkışında, ağlıyor.

MIKE (OS)

beni bırakma Sensiz ben yabancı otların arasında olacağım. . . sonsuza kadar.

Mike, yankılanan mutfakta tek başına dururken, atılmış saç filesini göğsüne bastırdı..

MIKE

Güle güle benim tatlı, baharatlı sous şefim. Güle güle.

11

MARCUS'UN YEMEK DAVETİNİ KABUL ETTİĞİNDEN BERİ, NİSANNASİL olduğunu merak etmişti

gerçek, gerçek hayattaki paparazzilerin görünümüne tepki verebilir. Donar mıydı? Utandırıcı? Saklanmaya mı çalışıyorsun? Son birkaç gündür hayalinde canlandırdığı gibi, onları tamamen görmezden gelip işlerine devam mı edecekti?

Sonunda, yukarıdakilerin hiçbiri.

Bunun yerine, tamamen Marcus'un müthiş bir şov yapmasını izlemekle meşguldü. Her nasılsa, katıksız karizması ve arsız flörtüyle sadece saniyeler içinde dikkatlerini ondan çekmeyi başarmıştı ve...

Evet. Evet, striptiz yapıyor gibiydi.

Ondan bir adım daha uzaklaşarak seyircilere sııttı. "Bugün güneş çok sıcak."

Aşağıya uzanarak kollarını kavuşturdu ve helezonunu yukarı çekti, kumaşın kumaşa sürtünmesi aynı anda alttaki tişörtü daha da yukarı çekiyor ve çıplak teni açığa çıkarıyordu.

Serin bir bahar günüydü. Cildindeki soğuğu hissetmemesinin hiçbir yolu yoktu.

O ne yaptığını biliyordu. Biliyordu.

İlk olarak karnı göründü, düz ve sıkıydı ve ipeksi görünümlü altın-kahverengi saçlarla ikiye bölünmüştü ve bu yalanabilir çapraz çizgilerle sevgiyle desteklenmişti. Kot pantolonu, onun hayal ettiğinden daha alçakta, güçlükle yutkunmak zorunda kalacak kadar düşüktü.

Sonra, henley'ini daha yükseğe çekmeye devam ederken -yavaşça, çok yavaş- kaslı ve hafif tüylü göğsü göründü ve... .

meme uçları İsa, *meme uçları*. Henley başının üzerine gelmeden ve yerçekimi tişörtünü birkaç santim aşağı çekmeden önce, soğukta sert bir şekilde hepsinde de bir flaş vardı.

Paparazziler her şeyi kaydediyordu, kameraları uzaktaydı.

Ancak içlerinden biri nihayet varlıklarının nedenini hatırlamayı başardı. Randevu için mi buradasın, Marcus? Bayan arkadaşının adı ne?"

"Eh, hepimiz müzelere ilgi duymadığımı biliyoruz." Göz kırptığında, paparazzilerden biri gerçekten de kamerasının arkasında kızardı. "Ama güzel bir kadını etkilemek için her şey var, değil mi? Çoğu zaman yaptığım gibi, güzellik uğruna acı çektim."

Evet, kesinlikle etkileyici bir gösteriydi.

En azından, April onun bir şov yaptığını varsaydı. Umut etti.

Çünkü aksi halde, sadece bugün oyunculuk yapıyordu. Müzeden zevk alıyormuş gibi yaparak, onun arkadaşlığından zevk alıyor, bariz olanlarını sürme umuduyla - eğer şaşırtıcıysa

- orgazmik gün batımına cinsel uyumluluk.

Bilebilir miydi? Dramatik yeteneklerinden dolayı bir ödül kazanması gerektiğini daha birkaç gün önce düşünmemiş miydi? Bugün gördüğü adamın, akşam yemeğinin sonunda kısa bir an için gördüğü adamın, başka bir rol değil de gerçek Marcus olduğunu nasıl düşünebilirdi?

Seyircilerine son bir parlak gülümseme hediye ettikten sonra tekrar elini tuttu ve onu müzenin girişine gelmek üzere olan bir taksiye doğru çekti. Paparazziler daha fazla soru sorarak, daha fazla fotoğraf çekerek peşlerinden gitti, ama o sadece el salladı ve sırttı.

İçerideki yaşlı kadın şoföre ödemeyi bitirmeyi bile başaramadan o taksinin arka koltuğuna kayıyorlardı.

Kadına yeterince yer açmak için Marcus, April'ı kucağına çekti ve o, temasa girerek rahatlamayı, onun bilenmiş, güçlü vücudundan yayılan ısıya karşı erimeyi diledi ama yapamadı. Şimdi olmaz. Bunun yerine, sırtı cetvel gibi dik bir şekilde ona karşı dik durdu.

Çıktığı diğer kadınlara kıyasla onun ne kadar kilolu olduğunu mu düşünüyordu?

Veya - ve bu bir şekilde, mantıksız bir şekilde daha kötüydü - düşünüyordu, *Sonunda, lanet olası taşlardan bahsetmeyi bırakıp gerçek düzüşmeye dönebilir miyiz?*

Marcus, arka koltuğun diğer tarafında oturan iri gözlü taksi patronuna özür dilercesine gülümsedi. "Böldüğüm için üzgünüm. İzin verirseniz, yolculuğunuz için bahşişi ödemekten memnuniyet duyarız."

Bunun üzerine kağıt gibi yanaklarını bir gülümseme kırıştırdı ve bastonuyla adamın dizine hafifçe vurdu. Bahşişi zaten kartıma koydum. Ayrıca, arabayı sürerken performansını gördüm. Bu fazlasıyla yeterli bir tazminattı, genç adam."

Güldü, neşesi kucağında Nisan boyunca çınladı ve kadının uzattığı serbest eli kabul etti. Taksiden inmeye başlamadan önce, bir dakika daha sohbet ettiler, tüm süre boyunca el ele tutuştular.

April, beceriksizce, ona dirsek atmamaya çalışarak, Marcus'u arka koltuğun ortasına doğru dürttü ve kucağından indi. Karşıya doğru kayarak, yavaşça dışarı çıkan yaşlı kadının dirseğinden destek aldı.

"Şu Lavinia kızı hoş görünüyor." Bastonunu onun incik kemiğine bir kez daha vurdu. "İşleri mahvetme." Gözleri Nisan'a kaydı. "Bu, bunun için de geçerli."

Sonra güvenli bir şekilde kaldırımdaydı ve Marcus, soruların uğultusunu ve kamera flaşlarının kör edici flaşını bir anda engelleyerek arkasından kapıyı kapattı.

Bakışları hemen uzaktaki kapıya yaslanmış olan April'a döndü. Gülümsemesi yok olurken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

"Nereye?" diye sordu.

"Üzgünüm ama bunu anlamak için biraz zamana ihtiyacımız var. Sayacı başlatmaktan çekinmeyin." Marcus gözlerini April'dan ayırmadı. "Hmm. . . Bu taksi yolculuğu benim fikrimdi, senin değil. Lütfen parasını ödememe izin verin. Seni otele ya da gitmek istediğin yere geri götüreceğim. Şu saatte takılabiliriz—"

Her ne önercekse, bunu yapmak istemiyordu. Düşünme şansı bulana kadar değil. Ve onların gerçeküstü randevu ikilisi, mevcut koşulları göz önüne alındığında, zamanının ve düşüncelerinin tamamen çoğunu almıştı.

"Çarşamba günü mobilyalarım gelmeye başlamadan önce daireme dönüp biraz daha hazırlanmam gerekiyor. Üzgünüm." Şoförle konuşmak için öne eğildi. "Lütfen beni Civic Center istasyonuna bırakın."

"Onun yerine seni doğrudan dairene götürmeme izin ver. Eğer bu senin için uygunsa." Marcus çekingen görünüyordu. "Seni biraz zahmetten kurtarmak istiyorum."

Nazik bir teklifti ve o bunu geri çevirmek için çok yorgundu.

"Teşekkürler." Şoföre yeni adresini verdikten sonra taksi hareket etmeye başladı.

Artık araçtaki tek ses Lizzo'nun sesiydi.

Belki o gece BAWN, Marcus ve özel hayatına kesinlikle yansıyacak şekilde kamera önünde olmak hakkındaki tüm karmaşık duygularını yazmak için birkaç dakikası olacaktı. Bol zamanı olmalı. Ne de olsa, artık en iyi çevrimiçi arkadaşıyla yazışarak bir iki saat geçirmeyecekti.

Pencerenin dışındaki manzara bir an için bulanıklaştı.

"Hey." Marcus parmak ucuyla hafifçe onun dirseğine dokundu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi ve parmaklarını onun sağlam uyluğuna geçirmesine izin verdi.

Bu da pasif-agresif bir kaçış değildi. *Oöyleydi*yi. O olurdu. BAWN'a ne olursa olsun ve Marcus'a ne olursa olsun.

Ve belki -belki- paparazzilerin araya girmesi, sandığından daha fazla kafasını karıştırmıştı. Ne de olsa Marcus'un medya kişiliğini zaten biliyordu. Yeniden ortaya çıkması onu şaşırtmamalı ya da rahatsız etmemeliydi.

Eşsiz tarzıyla onu korumuş, paparazzilerin dikkatini onun adı, işi ya da diğer kimlik bilgileri hakkında ona baskı yapmaktan uzaklaştırmıştı. Gerçek kimliğinin kamuoyu tarafından bilinmesinin - diğer pek çok şey gibi - sadece an meselesi olduğunu bilse bile.

Daha da önemlisi: Henüz ona güvenemese bile kendine ve kendi içgüdülerine güvenmeye ihtiyacı vardı. Bu içgüdüler ona, ciddi gözleri ve nazik tutuşuyla yanındaki adamın gerçek Marcus olduğunu söylüyordu. Birlikte geçirdikleri günü, fiziksel yakınlık ve mahremiyet karşılığında ödemek zorunda olduğu gerekli bedel olarak görmezden gelen adam değil.

Pencereden uzaklaşarak dizlerini onunkine değene kadar yana doğru salladı. "O insanların dikkatini çok iyi dağıttın." Bir parmağıyla göğsünün ortasında bir çizgi çizdi. Hem de çok çıplak. Otele döndüğünüzde muhtemelen sıcak bir duşa ihtiyacınız olacak."

Zayıf vücudu parmak ucunun altında hareket etti, göbeği her hızlı, derin nefes alışında inip kalkıyordu. "Bana böyle dokunmaya devam edersen olmaz."

Bedenine oturan kot pantolon, temasa verdiği tepkiyi tam olarak gizlemiyordu. "Pekala, donmanı istemiyorum." Yumuşak kumaşı sayesinde

tee, kot pantolonunun üstünü izledi, kumaş bandı o sıkı, esneyen karınlarına doğru iniyordu. "Vücudunu benim için feda ettiğinde değil."

Sesi alçaldı. Cidden. "Vücudum bir araçtır. Bu kadar."

"Hala." Koltuğa biraz daha yaklaştı. "Beni elinden geldiğince koruduğun için teşekkür ederim."

O altın rengi saç tutamının altında alnı kırıştı ve kadının gezinen parmaklarını hafifçe tuttu. "Sadece kaçınılmazı erteledim. Bir noktada, adınızı ve adresinizi bilecekler. Muhtemelen senin

telefon numarası da.” Parmağının ucuna bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim Nisan."

Omuz silkti. "Bu senin hatan değil. Akşam yemeğini ve bugünün tarihini kabul ettiğimde, bunun bir olasılık olduğunu biliyordum. Kendimi zihinsel olarak hazırlamaya çalıştım ama bununla başa çıkmakta sorun yaşarsam, senden tavsiye isteyeceğim.

"Elbette," dedi avucunu yanağına bastırarak. "Neye ihtiyacın varsa."

Denese bile onu halkın incelemesinden koruyamadı. Onu kirli bir sır gibi dünyadan saklamadan olmaz - ki bu onu en aşağılayıcı samimi çekimden veya araya giren telefon görüşmesinden bile çok daha fazla incitirdi. Ayrıca, onu korumak onun işi değildi.

Onunla çıkmanın tüm uygunsuz yönlerini buna değer mi? Şimdi, Onun işiydi. Devam edebileceği biri. . . belki yarın? Uçağı çok erken kalkmadıysa?

Los Angeles'a ne zaman dönmen gerekiyor? Elmacık kemiğinin çizgisi - öyleydi *belirgin* parmak uçlarının altında. Çenesi gibi çok keskin. "Yarınki temizlik şirketi için hazırlık yapmak için gecenin geri kalanında çalışmam gerekiyor. Ama onun dışında özgürüm."

Alın bu kez kırıştığında, çizgileri düzeltti. "Uçağım yarın sabah kalkıyor. Keşke olmasaydı." Sonra yüzü gevşedi, yüzünü buruşturması umut dolu bir gülümsemeye dönüştü. "Ama sabah ilk iş, duş alıp çıkış yapmadan önce otelin spor salonunda egzersiz yapmayı planlamıştım. Bana katılmak ister misin? Daha sonra hızlı bir kahvaltı yapabiliriz. Otelin iyi bir açık büfesi var."

Elini kucağına koydu, ensesi uyarmak istercesine karıncalandı.

"Seninle çalışmamı ister misin?" diye sordu. Bu

andan önce, diye düşündü...

önemli değil Artık tanıdık bir zeminde yürüyor, aynı zehri daha da derine kazıyordu ve kadın o noktayı uzun zaman önce terk etmişti.

Geri dönmüyordu. Hiç kimse için değil, özellikle de şirketi zaten sonsuz zorluklar ve çelişkilerle dolu olan bir adam için değil.

"Oh evet." Sesi şimdi daha sakindi. Biraz belirsiz. "Yarın sabah erkenden. Eğer ilgileniyorsanız.

Midesi bulanıyordu, yanakları öfke ve aptalca, aptalca bir utançla kızarmıştı.

Bir şans daha. Yanlış anlamış olması ihtimaline karşı.

"Söyle bana Marcus." Onun bacakları. Onunkine dokunuyorlardı. Dizlerini ondan uzaklaştırdı. "Kahvaltı büfesinden ne önerirsin?"

Başını eğmiş, kaşlarını indirmiş, onu yakından inceliyordu.

"Hmm. . . Genelde yulaf ezmesi yerim. Çok haşlanmış yumurta. Meyve." Kelimeler yavaş yavaş geldi. "Ama orada-"

"Davetine minnettarım." Gülümsemesi, onun az önceki çıplak göğsüne vuran rüzgardan muhtemelen daha soğuktu, sözleri açık ve sakindi. "Yine de ikinci kez düşündüğümde, sanırım yarın bir şey yapamayacak kadar meşgul olacağım."

Yarın ve hayatının geri kalanında.

Dudakları titriyordu ve onları sıkıca bastırdı. Acı midesini tersyüz etmeyi bırakana kadar burnundan nefes aldı.

Oh, vay, biri beni spor yapmaya teşvik ediyor! Ne kadar yeni! kollarını sahte bir şaşkınlıkla iki yana açarak neşeyle ağlamak istedi. Ve sağlıklı yiyecek alternatifleri önerisi için ne kadar minnettarım! Senin yardımın olmadan, benim boyumda bir kadın egzersiz ve beslenmenin önemini nasıl bilebilir?

Ama yaralı kalbini bu kadar çok ortaya çıkaran bir şey söylerken sesini sabit tutabileceğini sanmıyordu. Enerjisini alaycılıkla harcamanın da bir anlamı yoktu. Muhtemelen böyle kaydetmezdi bile. Asla yapmadılar.

Bedenim bir araçtırdedi. Görünüşe göre vücut gibi, sahibi gibi.

Bilmesi gerekirdi. Onunki gibi bir vücut, bu kadar güzel bir yüz? Tabii ki, görünüşe altında yatandan daha çok önem veriyordu. Elbette.

Ereksiyon, ona saygı duyduğu anlamına gelmiyordu. Bu onun vücudunu beğendiği anlamına bile gelmiyordu. Sadece feromonlarının uyumlu olması, muhtemelen onun sefil kafa karışıklığına ve dehşetine yol açmıştı.

Parlak şeyleri severdi, her zaman sevmişti. Ama o bir elmas değildi. Sadece aptalın altını.

Marcus Caster-Rupp, ilk başta koşulsuz şefkat gösteriyor gibi görünen, sonra onu spor salonuna gitmeye ikna eden, ona yüksek teknoloji ürünü bir terazi hediye eden, ona bir

bir kilo verme organizasyonuna üyelik, ona faydalı beslenme ipuçları verdi.

Yirmi yıl boyunca ara sıra onun gibi adamlarla çıkmış ve onları becermişti. Ondan önce on sekiz yıl onun gibi insanlarla yaşamıştı.

Yeterli.

Şişman utandırılmaktan bıkmıştı. Onun tarafından. Herkes tarafından.

Bu gece bir kadeh şarap dolduruyor ve Lavineas sunucusundaki arkadaşlarına tam olarak bunu anlatıyordu. Acıları paylaşmak, çok daha önce kabul etmesi, onlara hiçbir şey söylemek zorunda kalmadan anlamalarını dilediği gerçekleri söylemesi gerekiyordu.

Nazikçe yapmaya çalışacaktı, çünkü onlar*vardı* Bu takside karşısında oturan adamın aksine, onun kadim arkadaşları. Ama o yapıyordu. Dönem. Kendini bu şekilde ifşa etmek ne kadar zor olursa olsun ve ne kadar kötü tepki verirlerse versinler.

"Tamam aşkım." En azından Marcus, o mavi-gri gözler onu dikkatle izlerken bile tartışmayacak, ona tekrar uzanmayacak kadar duyarlıydı. "Bu mantıklı. Başına gelen çok şey var.

"Gerçekten yaptım."

Çantasının iç cebinden telefonunu çıkardı. Birkaç dokunuşla, gerekli temizlik malzemeleriyle birlikte şarap almak için kendine bir not yazdı.

"Belki..." Vücudu hâlâ onunkine değmiyordu ama yine biraz daha yaklaşmıştı. O kadar yakındı ki, ondan yayılan ısı kararlılığını eritmekle tehdit ediyordu. Çok yakın. "Belki hafta içinde geri uçabilirim? Bavulunu açıp yerleşmene yardım ettin mi? Şu anda işler arasındayım, yani . . ."

Sesindeki o utangaçlık, tam olarak gizleyemediği kırgınlık bir hileydi. Bir hareket. Bu olmak zorunda.

Artık ona yumuşaklıkla karşılık vermesine gerek yoktu.

"Ne zaman biri eşyalarımı boşaltmama yardım etse, her şeyin nereye gittiğini anlamakta her zaman sorun yaşarım." Telefonu güvenli bir şekilde cebine koydu, çantasının fermuarını kapattı. tatmin edici bir şekilde yaptı*sonses*. Sonra pencereden dışarı bakmak için döndü. "Haftanın geri kalanında programımın nasıl görüneceğinden emin değilim, bu yüzden plan yapmamalıyım. Yine de yardım teklifin için teşekkür ederim."

O an anlamış göründü. En azından denemeyi bırakmaya yeter.

"Tamam," dedi tekrar.

Taksi yeni, boş kiralık evinin önüne gelene kadar aralarında geçen son söz buydu. Yapmacık vedalarını bir kez bile dokunmadan yaptılar.

İlk kez bakmaya cesaret edebildiğinde yüzü asılmıştı. Ağırbaşlı. İstifa. Umurunda değildi. *Oyapmadı.*

Taksiden indikten sonra girişine doğru yürüdü. Kapının kilidi açıldı. Açıldı. Kapattı. Kilit cıvatasını çevirdi.

Arkasına bakmadı.

Lavineas Sunucu DM'leri,On Ay BirGÖ

Özür dilemeden Lavinia Stan:görünüyorsun. . . bu gün kapalı. Her şey yolunda?

Book!AeneasWouldNever:Şikayeti hak eden hiçbir şey yok. Ama teşekkürler, Ulsie.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Dinlemem için dünyayı sarsan önemli bir şey olmasına gerek yok. Hava atmak istersen ben buradayım.

Book!AeneasWouldNever:Sadece yorgunum, sanırım. En azından şimdilik seyahat etmekten bıktım. Bundan sonra kariyerimin nereye gitmesini istediğimden emin değilim.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Kariyer değişikliği yapmak zordur. Aylardır mevcut işimden ayrılmak istememe rağmen, daha yeni farklı pozisyonlara başvurmaya başladım.

Book!AeneasWouldNever:Yine de cesur olduğun için yapıyorsun.

Book!AeneasWouldNever:sızlanmaya hakkım yok. İşime sahip olduğum için çok ama çok şanslıyım. Ancak

Özür dilemeden Lavinia Stan:Ama ne?

Book!AeneasWouldNever:Yalnızlaşıyor. Gerçekten kimsenin yanında kendim gibi hissetmiyorum.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Üzgünüm BAWN. ::kucaklar::

Özür dilemeden Lavinia Stan:Yardım etmek için ne yapabilirim?

Book!AeneasWouldNever:Kendin olmaya devam et, Ulsie. Bu fazlasıyla yeterli. :-)

MARCUS KENDİNİ OTEL ODASINA GİRDİ. OLDULOŞ ve soğuk ve bozulmamış

Banyoda yüzüne soğuk su çarptı, sonra ellerini mermer tuvalet masasının kenarlarına dayadı ve lavabonun başında durarak damlamalarına izin verdi.

April onu bir daha görmek istemiyordu. Taksi yolculuğundaki tüm karmaşa arasında bu yeterince açıktı.

Yanlış bir şey söylemişti. Yanlış bir şey yaptım.

Artık onu şaşırtmamalı ve artık onu incitmemeli.

Sonunda kurduğunda, onun yerine pürüzlülük istediğinde havlu teninde yumuşaktı. Marcus Caster-Rupp'un yeni bir yinelemesini ortaya çıkarana kadar etini ovalamak ve ovalamak istedi. Boğazı kalın ve sıkı olmayan biri. Hem April'in arkadaşlığını hem de birkaç gün içinde çok daha fazlasını elde etme olasılığını kaybetmemiş biri.

Dizüstü bilgisayarını açıp Twitter'a baktığında oradaydılar. O ve April, parmakları renkli bir kaya görüntüsüyle iç içe geçmiş. Altlarındaki zemin sarsılırken, bir raya yaslanmış, beden bedene. Planetaryum koltuklarına sıkıca sarıldılar.

Çeşitli eğlence sitelerinde paparazzilerin fotoğrafları da çıkmaya başladı. Bunlarda, parmaklarını saçlarının arasından geçirip onu kendine yakın tutarken, çenesi güneşe dönük, gözleri o sevimli gözlüklerin arkasında kapalıyken, ağzı açık ve boynunda, omzunda sıcaktı.

Her ne yaptıysa ondan sonraydı. Paparazzilerin önünde veya takside.

Görüntüler-

Sert bir nefes vererek aşığı, aşığı, aşığı, onlardan uzağı kaydı.

Bir makalenin altındaki yorumları kontrol ettikten sonra, April'in aldığından daha akıllıca bir karar vermesini umarak, elinden geldiğince çabuk onlardan uzaklaştı. Twitter'daki Fanboy Pislik Olayı sırasında onun vücudu hakkında hassas olduğu hissine kapılmamıştı ve Lord onun muhteşem olduğunu biliyordu ama yeterince gaddarlık herkesin güvenini sarsabilirdi.

Bununla birlikte, birisi zaten yalnızca Nisan ayının resimlerini retweetlemeye ve hayranlık uyandıran yorumlar eklemeye adanmış bir Twitter hesabı oluşturmuştu. Elleri mi? @Lavineas5Ever5Ever. Takipçi sayısı şimdiden iki yüze ulaşmıştı ve o izlerken artmaya devam etti.

Lavineas'ın sunucu adını biliyorlarsa, ikinci bir hesabın görünebileceğinden şüpheleniyordu: @UnapologeticLaviniaStanStan.

Hangisinden bahsetmişken. . .

April'a var olmayan iş gezisi ve internet ve cep telefonu kullanımına ilişkin var olmayan yasağı hakkında Book!AeneasWouldNever olarak yalan söylediğini sessizce doğrulamadan, artık orada gönderi paylaşamazdı, ancak herkesin ne söylediğini görmesi gerekiyordu.

Tek bir tıklamayla görünmez oldu. Eşzamanlı olarak uzun süredir yaşadığı topluluğun içinde ve dışında. gözlemlemek Issız bir mesafeden bile arkadaşlarından teselli almak.

April'la olan randevusunun yeni fotoğraflarıyla birlikte yeni başlıklar açıldı. Ulsie'den gelen ve doğru olamayacak bir tane de dahil olmak üzere yeni DM bildirimleri de.

Ekrana göz kırptı. şaşı. Birkaç dakika sonra tıklandı, kalp atış hızı rahatsız edici seviyelere yükseldi.

Hayır, bir şeyler hayal etmiyordu. Adam sonsuza kadar iletişimden kopacağını söylemesine ve apaçık yalanlarıyla onu incitmesine rağmen ona son birkaç dakika içinde yazmıştı.

Özür dilemeden Lavinia Stan:İnternete giremeyeceğin bir işe gideceğini söylediğini biliyorum ama sana bir şey bildirmek istedim.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Bu tamamen doğru değilse, çevrimdışı seyahatinizin benim flörtüm Marcus Caster-Rupp ile bir ilgisi olabilir diye: artık çıkmıyoruz.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Onunla ikinci randevumu iptal etsem bile benimle şahsen tanışmak istemediğine göre, sana söylemem aptalca bir şey. Yani bu anlamsızdı.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Üzgünüm. Şu an kafam çok karışık ve düşünmüyordum. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.

Artık çıkmıyoruz. seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.

Eh, bu onun ne istediğinin ne de ihtiyaç duyduğunun kanıtıydı.

April ile üçüncü bir randevusu yoktu. Sahte seyahatinden döndükten sonra, onunla yüz yüze görüşmeyi kabul etmedikçe, onun Book!AeneasWouldNever'a yazacağından bile emin değildi. Ki yapamadı. Teorik olarak, muhtemelen neden buluşamadıkları hakkında bir hikaye uydurabilir, agorafobi hakkında makul bir açıklama bulabilirdi ama ona bir daha yalan söylemek istemiyordu.

Evet, becerilmişti ve canı yanıyordu ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu...

- mesajlarına yanıt olarak söyleyebilirdi. Onun kafası karışıkça, onunki de öyleydi. Zamana ihtiyacı vardı.

Buna göre hiçbir şey söylemedi. Bir yanı çaresizce ikinci randevusunda neyin yanlış gittiğini sormak istese bile.

Omuzları çöktü, ana konu listesine geri döndü.

Yeni bir konu açılmıştı. Biri Nisan ayında başladı, A Big Fat Shame başlıklı. Tıkladığında, gönderisi belirdi ve tüm monitörünü doldurdu.

Güzeldi. İçtendi. Doğrudandı.

Bu aynı zamanda, soracak kadar pislik olmadığı soruya da bir cevaptı.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Yıllardır bu konu hakkında konuşmak istiyordum ama konuşmaya nasıl başlayacağımdan emin değildim. Bu topluluktaki insanlar - hepiniz - benim için çok şey ifade ettiğiniz için özellikle gergindim ve duygularınızı incitmek veya hiçbirinizi yabancılaştırmak istemiyorum. Ama basit gerçek şu ki, istemeden de olsa bazılarınız BENİM duygularımı incittiniz, tıpkı nasıl olduğunu anlamadan bazılarınıza veya hepinize aynısını yaptığımdan eminim. (Eğer öyleyse, lütfen bana söyleyin. Bilmek ve daha iyisini yapmak istiyorum.)

Özür dilemeden Lavinia Stan:İşte olay şu: Ben şişmanım. Aslında çok şişman. Tombul veya sadece kıvrımlı değil. YAĞ. Başlangıçta bu özel OTP'ye ilgi duymamın büyük bir kısmı, sanırım bu nedenleydi. Lavinia'nın hikayesi bende yankı uyandırdı. Karakteri ne book!canon'da ne de show!canon'da şişman değil, ama book!canon'da, bildiğiniz gibi, geleneksel güzellik açısından itici olarak tanımlanıyor. Aeneas'ın adamlarından birkaçı ona çirkin bile diyor. Birçok kez tartıştığımız gibi, makyajsız ve donuk, çirkin giysiler içinde bile muhteşem olan Summer Diaz'ın Lavinia'yı oynama seçimi, bu hikayenin rezonansının altını çizdi, ancak yankıları şovda hala orada.

Özür dilemeden Lavinia Stan:En çirkin ya da düpedüz çirkin olarak görülen bir kadının, arzuladığı ve kendisini sevdiği adamdan nasıl saygı, hayranlık, arzu ve sonunda sevgi kazanabileceğinin hikayesini çaresizce okumaya ve izlemeye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. (Elbette Aeneas.) Onun karakterinin, seçimlerinin ve sözlerinin sonunda onun için dünyanın geri kalanının ona güzel diyip demeyeceğinden daha fazla anlam ifade edeceğine tanık olmam gerekiyordu.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Aile geçmişim nedeniyle bunu istedim. Bunu kişisel ve romantik geçmişim için de istedim. Bir randevunun, bir erkek arkadaşın ya da arkadaş olarak gördüğüm birinin bedenimden dolayı beni kaç kez utandırdığını anlatamam. Bazen bunu doğrudan yaparlar, ancak daha sıklıkla, eminim incelikli buldukları veya hiç düşünmedikleri şekillerde. Bunu, onları her gördüğümde beni spor yapmaya veya onlarla yürüyüşe çıkmaya teşvik ederek veya sağlığımla ilgili görünüşteki endişelerini tartışarak veya beni beslenme açısından daha sağlıklı olduğunu düşündükleri yiyecek seçeneklerine doğru iterek yapıyorlar.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Ama tamir edilmek istemiyorum. Bedenimden dolayı, bedenime rağmen değil, BEN olduğum için sevilmek, beğenilmek ve arzulanmak istiyorum. Benim karakterim, benim seçimlerim, benim sözlerim. Önemseydiğim biri beni aynı şekilde umursamadığını her gösterdiğinde, canımı yakıyor. Kolayca ifade edebileceğimden daha fazla acıtıyor.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Yani bu gemi, bu topluluk benim için önemli. Benim için daha iyi şeylerin, daha iyi ilişkilerin ve hatta gerçek, kalıcı, tutkulu aşkın mümkün olduğunun güvencesi. Bedenimden dolayı değil, bedenime rağmen değil, ben olduğum için.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Bu nedenle, topluluğumuzdan çıkan kurguların şişmanlığı açgözlülük, kötülük, çirkinlik veya tembellik için kısaltma olarak kullanması bana acı veriyor. Hepimizin gönderdiği çiftin yarısının book!canon'da geleneksel olarak çekici görülmediği göz önüne alındığında, bunun ne sıklıkta meydana geldiği beni hayrete düşürdü. Lavinia/Aeneas ilişkisi, en azından kitaplarda, temelde karakter lehine görünüşleri reddetmekle ilgilidir. Yine de Lavinea'nın hayran kurgusunda yağdan utandırmayı sık sık görüyorum ve her seferinde bir tokat gibi geliyor.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Açık olmak gerekirse, kurgularımızda yağ yakmanın genellikle bilinçli bir seçim olduğunu düşünmüyorum. Şişman nefreti, şişmanları küçümseme kültürümüzde o kadar yaygın ki, istemediğimiz şekillerde ortaya çıkıyor ve ben bu söze kendimi de dahil ediyorum. Şişman olmak, söz ve davranışlarımı şişmanlık konusunda dikkatli bir şekilde düşünmekten beni muaf tutmuyor, çünkü ben de bu kültürün bir parçasıyım.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Sizden benim şişmanlığımı kutlamanızı ya da hikayelerinizde Lavinia'yı şişmanlatmanızı ya da geri dönüp içinde şişmanlık olan eski kurguları değiştirmenizi istemiyorum. Yine de, yazınızda şişmanlıktan her söz ettiğinizde düşünceli olmanızı rica ediyorum. Beni düşünmeni ve kendine şunu sormanı istiyorum: "Bunun sonuçları ULS'ye zarar verir mi?" Cevabınız evet ise, lütfen benim için, kendiniz için ve diğer herkes için daha iyisini yapın.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Daha önce yazdığım gibi, duygularınızı incitmek veya hiçbirinizi uzaklaştırmak istemiyorum çünkü sizler benim arkadaşlarım ve topluluğumsunuz. Ama bunu düşündüm

önemliydi, ben de söyledim ve umarım konuyu tartışarak şu an olduğumuzdan daha iyi, daha kapsayıcı bir topluluk haline gelebiliriz.

Özür dilemeden Lavinia Stan: Teşekkür ederim ve bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

Özür dilemeden Lavinia Stan: TL;DR: Lütfen kurgularınızda şişman insanları otomatik olarak berbat, çirkin veya tembel yapmayın. Gerçek bir şişman olan beni üzüyor.

Özür dilemeden Lavinia Stan: Not: Şişmanım dediğimde kendimi aşağılamıyorum. Bazılarının yaptığı gibi yağı aşağılayıcı olarak kullanmıyorum. Benim için sadece bir sıfat, sarışın veya uzun boylu veya (TopMeAeneas'ın favorisi) TUMESCENT gibi. Saldırgan olup olmadığı, birçok tanımlayıcıda olduğu gibi tamamen bağlama bağlıdır.

Marcus oteldeki fazla sert sandalyede arkasına yaslandı ve yavaşça nefes verdi.

Yıllar boyunca ona tavsiye ettiği tüm kurmacaların arasında en azından birkaçı şişman ikincil veya üçüncül karakterler içeriyordu. Bu karakterlerin açıklamalarının artık onu utandıracağından şüpheleniyordu.

Bok.

Ama en kötüsü bu değildi. Uzakta değil.

Beni çalışmaya teşvik ederek yapıyorlar, yazmıştı, veya beni beslenme açısından daha sağlıklı yiyecek seçenekleri olarak gördükleri şeylere doğru iterek.

Lanet olası hayatı tehlikedeyken, yemin ederdi ki...*küfür*- spor salonuna, büfeye davetinin, daha fazla egzersiz yapmaya veya sözde daha iyi beslenmeye yönelik ataerkil bir dürtü olmadığını. Ama geçmişiyle, sözlerini nasıl bu şekilde yorumlayabileceğini görebiliyordu. Neden soğuduğunu, neden ondan uzaklaştığını ve o sonsuz taksi yolculuğunun geri kalanında neden onun gözlerinin içine bakmak istemediğini görebiliyordu.

Kişisel geçmişi göz önüne alındığında, yıllarca kameraların önünde canlandığı görüşlere yönelik rezil, her şeyi tüketen endişesi göz önüne alındığında, elbette onun hakkında en kötüsüne inanırdı. Henüz onu aksini yapacak kadar iyi tanımıyordu. Book ile bile! AeneasWouldNever—

Alnını başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdı, o kadar sert bastırdı ki parmak izi bırakmayı yarı yarıya bekliyordu.

Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Nasıl unutmuştu? Uzun süredir sadık arkadaşı olan Book!AeneasWouldNever'a bile, görüşünün onu kendisiyle iletişimini kesmeye teşvik edip etmediğini sormuştu. Çünkü birlikte geçirdikleri akşam yemeğinin fotoğraflarının onu ilk kez gerçek anlamda gördüğü anlar olduğunu düşünmüştü ve o zamana kadar onun onu çoktan görmüş olduğunu bilmiyordu. Ona şimdiden hayran kaldım. Onu zaten dayanılmaz derecede seksi bulmuştu.

Boyundan dolayı değil. Boyuna rağmen değil. Çünkü öyleydi. . .
Nisan. Ulsie.O.

Ve hayır, Twitter randolarının acımasız görüşlerinden özellikle rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ama Twitter DM'lerinde bu ayrım konusunda netti, değil mi?

Yabancıların ne düşündüğü umrumda değil. Sadece önemsedğim insanlar.

Ya Marcus Caster-Rupp olarak onun için hâlâ bir yabancıydı ve onun ya da beceriksiz, kötü düşünülmüş davetinin umurunda değildi - ya da onu birazcık da olsa önemsemeye başlamıştı ve adam onu incitecekti. Book gibi! Aeneas'ın dün gece asla sahip olamayacağı.

Kahretsin.

Bu sefer sadece birbirazAlex'in İspanya'daki her zamanki yatma saatinden sonra. Ve arkadaşının kendisi tam olarak bir dürtü kontrolü örneği olmadığı için, Marcus affedileceğini düşündü. Sonunda. Alex iyi bir gece uykusu çektiğinde.

"Kahretsin, çok fena batırdım," dedi Marcus, arkadaşı cevap verir vermez. "Öyle demek istemedim amaTanrı, işleri batırdım mı?

Alex takdire şayan bir sabırla ona bir daha pislik demekten vazgeçti. "Tam olarak neyi batırdın?"

"Her şey." Boşta kalan eliyle yüzünü ovuşturdu. "Her şey" Alex, "Ne kadar acayip bir drama kraliçesi," diye mırıldandı. "Belki bir biraz daha spesifik?"

Marcus bir drama kraliçesiye, Alex de bir dramaydı. . . bir kraliçeden daha güçlü ve dramatik olan her şey. Dram diktatörü mü? Dram tanrısı mı? Yine de, çaydanlık-pot-karanlık sorunları bir yana, Alex dinliyordu ve Marcus bundan yararlanmayı planlıyordu.

Tüm hikayeyi anlatması beklediği kadar uzun sürmedi. İş bittikten sonra, Alex uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldı.

"Belki de en iyisi budur," dedi sonunda.

Telefon, Marcus'un bakışının şiddetiyle parçalanmış olmalıydı. "Ne?"

Bir kıta ve bir okyanus ötesinden bile, Alex'in iç çekişi duyulabilirdi.

Marcus suçlarcasına parmağını ekrandaki en iyi arkadaşının ismine vurdu. "Tek bir hafta sonu boyunca, çok sevdiğim bir arkadaşımı ve yıllardır gerçekten istediğim tek kadını kaybettim" -ya da muhtemelen sonsuza dek, ama bu onun içindeki drama kraliçesinin bir kez daha ortaya çıkması olabilir- "ve o, benim Marcus ve yalancı bir pislik olduğuma ikna oldu." *terk etmek* gibi

Kitap!AeneasWouldNever. Hangi evrende bu muhtemelen en iyisi olabilir?"

"Dostum." Arkadaşı esnemesini bastırdı. "Az önce söylediklerini bir düşün.

Kendi sorunuzu yanıtladınız."

Marcus kaşlarını çattı.

"Yapmadım."

"Biraz önce, kendinden üçüncü şahıs olarak bahsettin. İki kere. İki farklı kimlik olarak." Alex'in sesindeki sabır biraz gergin geliyordu. "Bu biraz görünmüyor mu? . . . senin için fazla mı karmaşık?"

hmpf.

"Ben birçok yönü olan bir elmasım." April ona o gün çok erken söylememiş miydi?

"Kendi kendini tebrik etme saçmalığını kameraya sakla, Marcus." Hattın aşağısından bir sürtünme sesi geldi. Alex, büyük olasılıkla, dağınık sakalını kaşıyordu. "Sadece seni tek bir isimle tanıyan, yalan söylemediğin ve ondan çeşitli sırlar saklamadığın hoş bir kadınla tanışabileceğini söylüyorum."

"Güzel bir kadın istemiyorum. April'i istiyorum. Ulsie." Burnunun kemerini çimdikleyerek yüzünü buruşturdu. Hoş olmadığından değil. En azından, onu egzersizle kilo vermeye ve diyet yiyeceklere yönlendirmeye çalışan bir pislik olduğumu düşünmediğinde.

Alex daha fazlasını söyleyemeden Marcus ekledi, "Biliyorum, biliyorum. Ben de ondan iki farklı kimlik olarak bahsettim. duymak istemiyorum."

Evet, bu kesinlikle şiddetli bir iç çekişti. "Öyleyse neden aradın?" "Çünkü ben . . ." Çenesini göğsüne indirdi.

"Çünkü belki de duymak istemesem de duymaya ihtiyacım var." Kalın gırtlğından, kelimeleri söylemeye zorladı kendini. "O zaman gitmesine izin vermem gerektiğini mi düşünüyorsun? Ben kuramsal, muhtemelen casuslukla ilgili iş seyahatimden döndükten sonra Marcus olarak onunla bir daha iletişim kurmamak ve Lavineas sunucusunda onunla DM'lerden kaçınmak değil mi?"

"Bana anlattığın her şeye dayanarak, ona karşı tek bir isim ve kimlik altında açık ve dürüst olabilecek birini hak ettiğini düşünüyorum." Arkadaşının sesi çatallaşmıştı. Yorgun. "Bunu yapabilir misin? Bunun sana neye mal olacağını bile bile mi?"

Eğer biri için kariyerini tehlikeye atacak olsaydı, bu o olurdu.

Sırlarını ifşa etmeyeceğinden neredeyse emindi. Neredeyse.

Onunla sadece iki kez yüz yüze görüşmüş olmasına rağmen. Kahretsin.

Bu neredeyse kesinlik için yirmi yıllık bir çalışma üzerine bahse girmeye istekli miydi? Repliklerini sonsuz saatler boyunca tekrarlayarak ve zanaatını, yelkenciliği, kılıç dövüşünü, doğrama ve kare dansını öğrenerek, titizlikle biriktirdiği profesyonel itibar?

Bu ona şunu hatırlattı: Eğer *Do-Si-Tehlike* Kendini bir akış hizmetine kaptırdığında, saklanmaya başlıyordu. Karakteri gibi, kibirli, güçlü bir yönetici ve yeni bir tanık koruma kimliği üstlenen ve ev yapımı kare dansçılar arasında talihsiz bir aşk bulan bir çete cinayetine tesadüfen seyirci.

O film çok kötüydü. Neredeyse her açıdan korkunç.

Yine de işini yapmıştı. Ekibine, rol arkadaşlarına ve setteki diğer herkese profesyonelmış gibi davranmış ve kendisi de bir profesyonel gibi davranmıştı. Sonunda cebine biraz para koymuş ve çalışkan, rahat bir aktör olarak itibarının bir köşesini daha parlatmıştı.

Ama filmin onun için yaptığı tek şey bu değildi.

O sete yirmi üç yaşında hevesli ve heyecanlı bir şekilde gelmişti ve onun telafisi olmayan bir pislik olduğuna yarı ikna olmuştu. Çekimler sona erdiğinde, kendini hâlâ berbat hissediyordu. Ama kurtarılabilecek bir pislik. *DSÖ* istemek çok çalışarak ve işinde her yönden daha iyi hale gelerek daha iyi rollere düşerek kurtarılabılır.

Oyunculuk ona profesyonel saygı getirmişti, evet, ama aynı zamanda kendine saygının başlangıcını da. Bu onun başarı, topluluk ve gurur kaynağıydı. Tek kaynağı, en azından hayran kurgusu bulana kadar.

Çalışması, itibarı olmadan bir hiç olurdu. Hiçbir şeye sahip olmama. Tekrar.

April gibi zeki, aşırı yetenekli bir kadın zaten onu istemezdi.

"Evet. Ne dediğini duyuyorum. Gözleri acıdı ve bir an için onları kapattı. "Teşekkürler."

"Bakmak . . ." Hattın aşağısında bir şey hışırdadı. Alex, değişiyor. "Üzgünüm. Değeri ne olursa olsun, eğer karar verdiyseniz, *Siktir et, onu kariyerimden daha çok istiyorum*, ve ona her şeyi anlattım, arkanı kollardım. Bunu biliyorsun."

Marcus isteksizce eğlenerek nefesini dışarı verdi. "Senin yapacağın türden bir bok."

"Yüzde yüz yapacağım bir şey. Muhtemelen canlı televizyonda, ardından şimdiye kadar yazdığım en iğrenç, en gösterişten kaçan hikayenin doğaçlama bir okuması." Alex'in kahkahası kısa sürdü. ile renklendirilmiş

acılık "Ron ve R.J.'nin bir nedeni var. bana bir dadı verdi. Ama sen ben değilsin ve her zamankinden daha iyi kararlar vermene yardım etmeye çalışıyorum.

Yakın zamanda bir bar kavgasında tutuklanmasının ardından dizi yapımcıları, Alex'i beladan uzak tutmak için ücretli bir bakıcı tutmuştu. Bir şekilde Ron'la akraba olan bir kadın, ki bu pek iyiye işaret değildi.

"Hangisinden bahsetmişken, nasıl gidiyor" - adı neydi?

-"Defne? Laura?"

İleOAlex tek başına bir rüzgar çiftliğini çalıştırabilirdi. Lauren. Benim amansız, mizahtan yoksun, inanılmaz derecede kısa, can sıkıcı albatrosum.

Marcus, üçüncü sezonunda ateş ettikleri çöl gibi sesini kuru tuttu.*Kapılar*. "O zaman iyi gidiyor."

"Gidiyor. O değil." Her kelimenin her hecesine keder doydum. "Görünüşe göre, geçen sezonun yayınlanması bitene kadar tüm halka açık gezilerde bana eşlik edecek. Bir daha içmeyeceğime söz vermeme rağmen. Ya da kesinlikle gerekli olmadıkça başka bir bar kavgasına karışsınız."

O ekte, Marcus şakaklarına masaj yaptı. Alex, "Ron'a işaret ettiğim gibi, bir tür tabure üzerinde durmadığı sürece beni kavga etmekten alıkoymazdı," dedi. "Düşündüğünden daha güçlü olmasına rağmen. Belki beni dizlerimden tutar ve ben ayılana kadar üzerime otururdu.

Alex'in ifadesinde belli bir tatsızlık vardı ve bu da şu soruyu gündeme getirdi: Lauren'ın gücünü tam olarak hangi koşullar altında keşfetmişti?

Arkadaşı, "Tüm prömiyerlerden ve ödül programlarından nefret edecek," diye bağırdı. "haaaaaat. bekleyemem.

Ses tonundaki tüm şeytani neşeyle, Alex tüysüz bir Chihuahua'yı okşuyor ve gizli sığınağından uşakların yarattığı bir süper volkanın patlamasını planlıyor olabilirdi.

Marcus yüzünü buruşturdu. Filmdeki talihsiz rolü düşünmemek daha iyi.*Magma! Müzikal*. April'in onun varlığından asla haberdar olmamasını umabilirdi, çünkü her şeyin arkasındaki bilim...

Hayır. Artık April'in ne düşündüğü önemli değildi çünkü ne yüz yüze ne de çevrimiçi olarak iletişim kurmayacaklardı. Bundan sonra, son kez, bu gece.

Artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Anlaşmadan ne kadar sapkın olursa olsun biraz zevk aldığına sevindim. Yine de Lauren'a iyi davran. Seni ayık ve huzurlu tutmakla görevlendirilmesi onun suçu değil. Dizüstü bilgisayarına hızlı bir bakış, April'in gönderilerine bir ekran dolusu yanıt verdi ve birkaç saniyede bir yenileri çıktı. "Artık gitsem iyi olur ama dinlediğin için teşekkürler. Tekrar."

"Sorun değil." Bir hışırtı sesi. "Bir saniye bekle. Programıma bir bakayım."

Beklerken, Marcus ilk birkaç yorumu gözden geçirdi. Çoğu destekleyiciydi, ancak AeneasFan83 -sunucuda yakın bir arkadaş olmasa da yine de uzun süredir üyeydi- savunmaya doğru ilerliyordu, bu kadar hassas olma bölgesi, Marcus'un tüylerini diken diken etti.

Alex bir dakika içinde geri dönmüştü. "Pazar günü Los Angeles'ta olacağım. Gelecek hafta geç saatlerde İngiliz pişirme şovunu art arda izlemek ister misiniz? Çok uzun zamandır birinin "claggy" kelimesini söylediğini duymadım. Sesi spekülatif bir hal aldı. Neredeyse rüya gibi. Bahse girerim Lauren'in yanında "çıtçıtılı sünger" tabirini kullansaydım, bunun kirli bir şey ifade ettiğini düşünürdü. Denemek zorunda kalacağım.

Marcus, Lauren'in işini kıskanmıyordu. Hiç de bile.

Ancak bu feci haftadan sonra, Marcus en iyi arkadaşıyla mümkün olduğu kadar çok zaman geçirebileceğini düşündü. "Arka arkaya çıtır çıtır süngerler izlemek kulağa harika geliyor. Geri döndüğünüzde detayları halledeceğiz. Bu arada kendinize iyi bakın, iyi yolculuklar. *Vekibar ol*"

Daha fazla şeytani kahkaha ve Alex gitmişti. Sonra düşünme zamanıydı.
Zor.

Marcus'un April'in başlığına verdiği yanıt, yazması onu utandıracak kadar uzun sürdü. Sonunda doğru kelimeleri buldu. Ya da en azından bu koşullar altında söyleyebileceği en iyi sözler. Yeterli olmaları gerekirdi.

Book!AeneasWouldNever:İnternet kullanımı ile ilgili iş gereklilikleri nedeniyle, yakın gelecekte burada fazla gönderi paylaşamayacağım. Bunu şimdi yapmamalıydım ama iki şey söylemek istedim.

Book!AeneasWouldNever:Öncelikle, bu kadar misafirperver ve destekleyici bir grup olduğunuz için teşekkür ederiz. Geçtiğimiz birkaç yılda, bu özel fandoma dahil olmak bana hikaye anlatımı ve topluluk hakkında çok şey öğretti ve - kulağa ne kadar saçma gelse de - kendim.

Book!AeneasWouldNever:İkincisi, konuksever ve destekleyici olmaktan gurur duyan bir topluluksak, üyelerimizden biri kişisel rahatsızlığı pahasına bazen kendini yabancılaştırmış ve incinmiş hissettiğini söylediğinde bakışlarımızı kaçırmamalıyız.

Yazdığımız şeyler tarafından. Özellikle de, ULS'nin haklı olarak işaret ettiği gibi, Aeneas/Lavinia ilişkisinin temel mesajı basittir: Karakter, görünüşe, nezaket ve onur her şeyin üzerindedir.

Book!AeneasWouldNever:Bu yüzden, ULS'den, az önce gündeme getirdiği önemli konuyu daha önce dikkate almadığım ve geçmişte ona ve hepinize önerdiğim kurgularda aşırıya kaçmayı fark etmediğim için içten ve içten bir özür dilemek istiyorum. Bugün yazdıkların sayesinde gelecekte daha iyisini yapacağım. Bunun için teşekkür ederim.

Book!AeneasWouldNever:Ayrıca ULS, özel hayatındaki insanlar -çıktığın erkekler- seni yargılanmış veya utanmış hissettirdiği için çok üzgünüm. Söyleyebileceğimden daha çok üzgünüm.

Book!AeneasWouldNever:Dikkatli ol. Geri döneceğim . . . bazen. Seni özleyeceğim.

Bundan sonra, Marcus durumunu tekrar görünmez olarak ayarladı.

Oturumu kapattı.

Ve sonra, daha önce pek çok kez yaptığı gibi, aldığı her nefeste göğsü ağrıyana kadar yazdı.

TEHLİKE GEL

INT. FARNSWORTH BARN – AKŞAM

Ahır yüksek ve saman saçılmış, cam konserve kavanozlarındaki fenerlerin ışığı yumuşak. diğer çiftler hala kare dans ediyorlar ama CHRISTOPHER ve MILLIE sessiz bir köşe bulmuşlar. Pahalı takım elbisesinden bir parça samanı silkeliyor ve ikisi de gülüyor.

MILLIE

Sadece bir ay önce, bunu hayal bile edemezdim.

CRISTOPHER

Neyi hayal ettin?

Elini alıyor, nazikçe tutuyor. Şefkatle.

MILLIE

Sen, allemande-ing left, esinti kadar kolay. Biz beraberiz.

CRISTOPHER

Bir daha asla ayrılmamak, Millie. Asla.

Bir öpücük için onun önüne geçer. Aniden bir silah sesi ve ardından çığlık. Millie ağır çekimde yere yığılır; yüzü boştur, göğsünde kan fışkırır ve Millie çaresizce onu yakalamaya, canlandırmaya çalışır; ama artık çok geç. Başını kaldırdığında, tetikçinin tüm izleri gitmiştir..

CRISTOPHER

Millie! Millie, beni bırakma!

Ama cevap vermeyi geçti. Kirişlere karşı, artık yeni motivasyonu, yeni hedefleri olduğunu bilerek kederini, çaresizliğini ve öfkesini evrene haykırıyor: onun anısında daha iyi bir adam olmak ve onun intikamını almak. Onun ölümü artık onun karakterinin anahtarı olacak - tam da onun isteyeceği gibi.

NİSAN'IN YENİ İŞİNİN İLK GÜNÜ İŞ ARKADAŞLARINA öğle yemeği için suşi ısmarladı ve hafif bir sorgulama yaptı.

Heidi'ye göre daha kötü olabilirdi. Çok, çok daha kötü. "'Blowin' in the Wind'in bu yorumuna sahipler," diye fısıldamıştı o sabah yazıcının yanında. "Mel, şarkı sözlerini 'Arkadaşım, kirletici maddeler rüzgarda esiyor' olarak değiştirdi."

"Vay canına," April başarmıştı. "Bu. . . Vay."

Meslektaşları kesin bir şekilde başını salladı. "Hava gözetleme istasyonları hakkında da bir ayet var. Pablo ve Kei bu konuda biraz katkıda bulundu.

"Ve o şarkıyı öğle yemeğinde benim için söylemeyi düşündüler mi? Bir tür karşılama töreninde mi?"

Dürüst olmak gerekirse, Heidi'nin rahatsız edici gözlerine rağmen kulağa harika geliyordu. Geçen haftaki gibi bir haftanın ardından April, karmaşık düşüncelerinden dikkatini dağıtan her şeyi kucakladı. Korkunç bir halk konseri, eski ofisindeki ilk öğle yemeğinde yaptığı gibi, masasında tek başına bir sandviç yemekten çok daha fazla dikkat dağıtma ve eğlence değeri vaat ediyordu.

Herhangi bir biçimde yaratıcılığı takdir etti. Özellikle söz konusu yaratıcılığın, özellikle kulak delici olduğu ortaya çıkarsa, öğle yemeği saatinin sonunda durması gerekeceği zaman. Ancak, bu yaratıcılığı kendisine bir davet olmaksızın empoze etmeme nezaketini de takdir etti.

"Biraz tartıştıktan sonra, bunun iyi iş arkadaşı davranışı sınırlarını ihlal edeceğine karar verdiler." Heidi'nin gök mavisi ojesi saçına çok yakışmıştı ve April zihinsel olarak onun gardırobunun kapsamını ve iş için makyaj seçeneklerini genişletti. "İlgilenmiyorsan seni dinlemeye zorlamak istemediler. 'This Land Is Your Land' versiyonlarından gurur duysalar da."

Oh, sonsuz lirik olasılıklar.

Sonunda, yine de ögle yemeği şarkı söylemeyi içermiyordu. Sadece birkaç dostça soru.

"Ben bir*Kapılar*hayranım," dedi Mel, yemek çubuklarıyla baharatlı ton balığı rulosundan bir parça seçip tabağına aktarmadan önce. "Twitter'da Lavinia kostümünüzü gördüm ve öyleydi.*inanılmaz*. Ne zamandır cosplay ile ilgileniyorsun?"

Mel'in sorabileceği tüm ilgi çekici konular arasından seçmişti... . . . Kostüm oyunu. Marcus değil. Tarihler değil. Marcus'u ve o tarihleri çevreleyen tanıtım bile ya da halka açık ama samimi fotoğraflar internetin her yerine sıçradı ve birkaç düşük puanlı kablolu eğlence programında yer almadı.

April, ilk günün evrak işlerini tamamlamak ve İK tarafından zorunlu tutulan videoları izlemekle geçen bir sabaha rağmen, yeni işini çoktan sevmiştir.

"Yalnızca geçen yıl." Hem tempura karidesi hem de avokado içeren herhangi bir suşi rulosu açıkça ona aitti, bu yüzden bir parça kaptı. "Bu resim iyi çıktı ve tasarımımla gurur duyuyorum ama sorunlu kısımlar var. Başka bir şekilde poz verilseydi, zimba teli ve çift taraflı bant görürdün.

Topluluklarından birkaç kişi çok ihtiyaç duyulan kostüm yapım ipuçlarını sunabileceğinden, cosplay'e ve beraberindeki Twitter kimliğine olan ilgisini geçen hafta Lavineas sunucusunda paylaşmayı planlamıştı. Yine de bu, onun Marcus'un gizemli randevusu olduğunu kabul etmek anlamına geliyordu ve onun şişmanları utandıran gönderisini çevreleyen tüm gürültüden sonra, bunun yerine birkaç gün ortalıkta yoktu.

Çoğu insan, özellikle - ve yürek burkan bir şekilde - BAWN, bu konuda nazik ve nazik davranmamıştı. Ayrıca karşılığında ona hiçbir şey veremeyecek insanlara verecek daha az sikiş buluyordu. Ancak birkaç muhalif, sunucuda gergin dakikalara neden olmuştu ve bant genişliğini bu kadar kısa süre sonra tekrar tüketmeye niyeti yoktu.

"Dikiş makinesi ödünç alman gerekiyor mu?" Pablo sashimisinden başını kaldırdı. "Sana ödünç verebileceğim bir tane var. Süslü değil, ama işi yapıyor.

April suşisini yuttu ve ona minnet dolu bir gülümseme gönderdi. "Teşekkür ederim ama onu nasıl kullanacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Kendi makinemi satın almak, denemek ve muhtemelen kırmak daha iyi."

"Yani o harika kostümü sen tasarladın ama dikiş dikemiyor musun?" Heidi düşünceli görünüyordu. "Mel, sevgilim, sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Muhtemelen değil." Mel yemek çubuğuyla suşisinin üstündeki karacayı dürtüyordu. "Yumurtalarını tükettiğimiz türlerin zihinsel bir

listesini yapıyordum.

ve çizginin nerede ve neden çekildiğini merak etmek.

Heidi ona göz kırptı. "Haklısın. Düşündüğüm bu değildi.

"Biliyorum." Kei yemek çubuklarını düzgün bir şekilde peçetesinin üzerine koydu. "Bu My Chemical Folkmanance ile ilgili."

Pablo, "Hala grubun adı üzerinde çalışıyoruz," dedi. "'She Blinded Me with Science'ın bazı yorumlarına oy verdim, ancak Kei ve Mel bunun mesleğimiz hakkında zararlı şeyler ima ettiğini söylediler."

Dikkatini yumurta endişelerinden başka yöne çeviren Mel, Heidi'ye düşünceli bir şekilde baktı. "Ah. Evet. Şimdi görüyorum. Evet, April'in neyi tercih edeceğine bağlı olarak bu işe yarayabilir. Daha yeni taşındı ve yeni bir işe başladı ve ona başka bir şey yapması için baskı yapmamalıyız.

"Özellikle şu anda başka kişisel öncelikleri olabileceği için." Kei şans kurabiyesini kırdı ve içindeki kağıdı inceledi. "Kahretsin, bilmiyorum *istek* yeni maceralara atılmak için. Tam zamanlı çalışıyorum, bir ailem var ve adı belirsiz bir halk triosunda şarkı söylüyorum. Bu yeterli değil mi?

Heidi onun koluna vurdu. "Bunun yerine servetimi alabilirsin. Daha akıllıca kararlar vermekle ilgili ve bununla hiç ilgilenmiyorum.

O güldü. "Bahse girerim ki yapmazsın."

Nisan kayıptı. Üzgünüm Heidi ama bir şeyi gözden kaçırdım. Ne hakkında düşünüyordun? Ayrıca benimle ne ilgisi var?"

"Zamanınız ve ilginiz varsa birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşünüyordun." Mel April'a gülümsedi. "Performanslarımız için

kostümlerimiz olması gerektiğini söyleyip duruyoruz. Bilirsiniz, sahnede birlikte çalışacak ve bizim bir halk grubu olduğumuzu gösterecek kıyafetler.

Ama hiçbirimiz bunun tam olarak neye benzediğini çözemiyoruz. Tasarım

bakışınızı onlara çevirmek isterseniz..." Pablo, "Kostümlerinden birini

dikmene yardım edebiliriz," diye tamamladı. "Eğer

bu seni ilgilendirecek bir şey. Değilse, endişelenme."

April ileri atılırken altındaki kalıplı plastik sandalye gıcırdadı, hareket onun coşkusuyla sarsıldı.

"*Evet*" Yeni iş arkadaşlarına gülümsedi. Hepsi sırayla. "Buna bayılırım."

Bu içinde kaçırdığı şey buydu. Açıklık ve ofis dışındaki hayatı hakkında konuşma yeteneği. Bu açıklık üzerine ve bu açıklık nedeniyle kurulan ilişkiler.

Tanrım, özgürlük sarhoş ediciydi. Neredeyse başı dönüyordu.

"Önce biraz daha yerleşmene izin vereceğiz, sonra ayrıntıları halledebiliriz." Mel yüzüklerle süslenmiş elini salladı. "Bu arada fikrini değiştirirsen sorun olmaz."

"Şu anda çok şey yaşıyorsun. Açıkça." Sandalyesinde arkasına yaslanırken Heidi'nin burun halkası parladı. "Bak, bu gerçekten bizi ilgilendirmez ve cevap vermemekte özgürsün, ama..."

Mel, "Marcus Caster-Rupp bir lezbiyen olarak varlığımın belası," diye sözünü kesti. "O olmasaydı, ben olurdum. *Tümü* Kinsey ölçeğinin sonundaki yol, ama ne yazık ki.

Heidi omuz silktilti. "Ben biseksüelim, bu yüzden durumumu Casterseksüel olarak kabul ediyorum." "Şahsen nasıl biri?" diye sordu. "Aynı derecede sıcak mı?"

Kei gözlerini devirip çöpünü toplamak için ayağa kalkarken, Pablo dirseklerini masaya dayadı. "Cilt bakımı rutini hakkında bir şey söyledi mi?"

"Lütfen bize onun gerçekten iyi bir adam olduğunu söyle. Tüm röportajlarında öyle görünüyor, ama. . ." Heidi beklentiyle yüzünü buruşturdu. "Sadece bilmiyorsun."

Nisan ne diyebilirdi? "Imm, tamam." Önce kolay şeyler. "Cilt bakım rutini hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Üzgünüm Pablo. Çevrimiçi kontrol etmek isteyebilirsiniz. Bununla ilgili makaleler olabilir."

Başını salladı, sonra kendi çöpünü toplamaya başladı. "Zaten kullandığı ürünlere param yetmezdi muhtemelen ama merak ettim. Kız arkadaşım yüzünün "mükemmel miktarda hava koşullarına" sahip olduğunu söylüyor. Bu ne anlama geliyorsa."

April bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklar ve alnındaki belli belirsiz çizgiler çekiciliğini artırıyor. Zaten muhteşem olan zambağının üzerindeki yaldızlardı.

Şimdi daha sallantılı zeminde.

Mel'e, "Şahsen de bir o kadar yakışıklı," dedi. "Belki daha çok."

Çünkü o, bizzat *gerçek*. Yumruğuyla kırışan bir gömlek ya da gevşek bir ayakkabı bağı onu yalnızca daha sıcak, daha sağlam gösteriyordu ve... . . dokunulabilir.

Yüz yüze, hâlâ kör edici derecede güzeldi, evet ama mükemmel değildi. Yarı tanrı değil. Sadece bir adam. Ve artık onun için gerçek bir insan olduğu için, yabancılara onun cinsel çekiciliği hakkında konuşmak istemiyordu. Açık kurguları gibi, konu birdenbire bir ihlal gibi göründü.

Fiziksel güzelliğini memnuniyetle tartışırdı. Sikişebilirliği mi? Hayır. Artık değil.

“Vay.” Mel kendini yelpazeliyormuş gibi yaptı. "Fiziksel olarak mümkün olduğundan emin değilim ama senin muhakemene güveniyorum. Ne de olsa onunla yakın ve kişisel olan tek kişi sensin.

Son olarak, hepsinin en karmaşık yanıtı.

Lütfen bize onun gerçekten iyi bir adam olduğunu söyle.

April, kamusal kişiliği ile özel tavrı arasındaki farkları tartışmayacaktı. Her ne olursa olsun, bu görünümü korumak için kendine göre nedenleri vardı ve o da onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmezdi. Ayrıca birlikte geçirdikleri son anları veya öfkesinin nedenini anlatarak kendi anını ihlal etmezdi.

Ama sınırlı bir gerçeği söyleyebilirdi.

"Endişelenmene gerek yok, Heidi." Gülümsemek için elinden geleni yaptı çünkü *öyleydidogr*uyu söylüyor ve samimiyetine inanılmasını istiyordu. "Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı."

Onu spor salonuna ve sağlıklı bir kahvaltıya yönlendirmiş olsa da, bunu kastetmişti. İçsel küçümsemesine rağmen, daveti bir endişe jesti olarak tasarladığı neredeyse kesindi. Ve büfe hakkında konuştuğunda, ona seçimleri anlatmayı bitirmeden sözünü kesmişti. Belki kilo verme dostu seçenekleri listelemeye devam ederdi, ama belki de...

Hayır, o anın üzerinden tekrar geçmenin bir anlamı yoktu. Kararını vermişti ve bununla yaşayacaktı. Geçen hafta onun sözlerine verdiği ani tepkiyi kaç kez sorgulamış olursa olsun.

Bilirsiniz, bunlar muhtemelen vardırışinin beslenme ve zindelik talepleri göz önüne alındığında, kahvaltıda her zaman sahip olduğu ürünler. Kutuları açıp mobilyaları taşımakla ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu düşünce peşini bırakmıyordu. Ne tavsiye edebileceğini sordunuz ve yediği şey buysa, dürüstçe tavsiye edebileceği tek şey sağlıklı yiyeceklerdi..

Tüm çabasına rağmen gülümsemesi soldu. "Tekrar dışarı çıkacağımızı sanmıyorum, bu yüzden korkarım gelecekte içeriden daha fazla bilgiye sahip olmayacağım."

Bu noktada fikrini değiştirse bile, ona başka bir randevu teklif etmesi için mesaj atsa bile - ki kesinlikle, kesinlikle yapmazdı - kabul etmeyebilir. Takside soğuk ve umursamaz bir tavır takınmasından ve o noktadan sonra adamın söylediği her kelimenin altını çizirken duyduğu incinmesinden sonra değil.

Ama onu incitmeye de zorlamamıştı. Onu fikrini değiştirmesi için manipüle etmenin bir yolu olan duygusal bir sopaya dönüştürmemişti.

Daha sonra onu tartışmamış veya mesaj yağmuruna tutmamıştı.

Görevden alınmasını nezaketle karşılamıştı.

Sonunda, onu yayınlarken kullandığından daha fazla lütuf.

Mel sandalyesini geri itti ve bakışlarında şefkatle ayağa kalktı. "Sana bir daha onun hakkında soru sormayacağız. Söz veriyorum. Ve gelecekte herhangi birimiz çok meraklı olursa, lütfen bize söyleyin, biz de geri çekilelim. Anında ve incitmeden."

"Bu iyi." April, daha fazla göz teması kurmaktan dikkatle kaçınarak artıkları masada birleştirdi. "Senin konumunda olsaydım, tamamen aynı soruları sorardım."

Sonra hepsi işe döndü ve o, çeşitli belgelerle uğraşarak sakin bir öğleden sonra geçirdi.

Belgeler ve şüpheler. Pek çok şüphe.

KAHVERENGİ TOHUMU YAYINLANDIış günü boyunca yeni bir fic.

Gözyaşlarıyla karıncalanan ve kızaran April, o akşam üzerine tıkladı.

Hikâye, eğer ihtiyacı varsa, onay niteliğindeydi. Ona yalan söylemişti. Belli ki en yeni eserinin yüklenmesine yetecek kadar internet erişimi vardı. İsteseydi, kısa bir DM göndermek için de yeterince uzun olurdu. Ki artık yapmadı.

Her zaman olduğu gibi, kurgusuna başlık vermek için E. Wade'in kitaplarından bir cümle kullanmıştı. Bu sefer, üçüncü hikayedeki Lavinia'nın Aeneas hakkındaki düşüncelerini içeren bir pasajdan alıntı yapmıştı: *Bir yarı tanrı olmasına rağmen, daha az insan değildir. Ve bu nedenle, kardeşlerinden herhangi biri kadar sık hata yapmaya eğilimli.*

BAWN'nin önceki tüm kurgularının aksine, "No Less a Man" yatak odasına girmeyi göze aldı. E derecelendirmesi gerektirmiyordu, bu yüzden çok fazla grafik olmamalı, ancak M olarak derecelendirilen ilk hikayesiydi.

Bu ... idi . . . garip.

Onu kullanmıştı *ey sefalet!* etiketi ve bir zamanlar önerdiği alternatif, *işte endişe* ve onun yardımı veya katkısı olmadan yazdığı ve yayınladığı hikayeye tesadüfen dahil olması üzerine, bir dakika tavana bakmak ve gözlerini sertçe kırıştırmak zorunda kaldı.

Önce hikayeyi görmeden, birlikte beyin fırtınası yapmadan veya onun için düzeltmeden okumadan, alışılmadık bir yerden onun sözlerini okumaya başladığında, durmak zorunda kaldı. Sinüsleri tıkanıyordu, yarı boşalmış masasından kalktı ve darmadağın mutfığa girdi. Karanlık

Lavabonun üstündeki pencereden arka bahçeye bakmak, sızlayan gözlerini yatıştırdı ve soğuk su, boğazındaki kalınlığı geçmesi için yutkunmasına yardımcı oldu.

Parçalanmış kağıt mendilini çöp kutusuna attı ve tekrar bilgisayarının başına oturdu. Belki gelecekteki hikayelerini okumayacaktı ama bunu görmezden gelemezdi.

İlk birkaç paragraftan sonra, başka birinin hikayeyi beta olarak okuduğunu biliyordu. Normalden daha fazla transkripsiyon hatası vardı, ancak dışarıdan yardım alınmadığında var olandan çok daha azdı.

Birkaç paragraf daha sonra yine ağlıyordu, bu sefer açıkça.

Kanon'a uygun ama yer almayan hikayede, Lavinia ve Aeneas kendilerini yeni evli ve yatak odalarında yalnız bulmuşlar, her ikisi de tanrıların iradesine ve Kaderin hükmüne itaat etmelerine rağmen, her ikisinin de istemediği bir evlilikle uzlaşmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlar.

Her iki taraf için de yeterince zevkli bir şekilde öpüştüler. Birbirlerini tuttular. Devam etme isteğini sorguladığında, daha fazla yakınlaşmaya izin verdi.

Kollarını, saçlarını, sırtını okşamaya başladı, irkildi ama artan arzudan memnundu. Ancak Lavinia, onun dokunuşu altında kaskatı kesildi ve Aeneas sonunda kafası karışarak geri çekildi.

Wade'in kitapları bağlamında, yazarın Lavinia tanımlaması kullanıldığında, tereddütünün nedenleri fazlasıyla açıktı. Kocasını çok az tanıyordu ve onun yerine başka bir adamla -Turnus- evlenmeyi umuyordu. Aeneas'ı yatağına kabul etmeden önce, hayatındaki bu kadar büyük ve beklenmedik değişiklikleri kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı.

Ama onu daha uzun süredir ve daha iyi tanıyor olsa bile, bunun bir önemi olmayacaktı. İlk kez birlikte değiller. Geçmişi göz önüne alındığında, herhangi bir erkeğin köşeli vücuduna, gagalı burnuna, çarpık gülümsemesine ve çıkık kulaklarına vereceği tepkiden korkardı.

Yatak oyunu sırasında rahatlamak için nazik davranması gerekirdi. Sabır. Anlamak.

Ancak BAWN'ın hikayesi, her zamanki gibi Aeneas'ın bakış açısından yazılmıştı ve yeni karısının ne düşündüğü ve hatırladığı hakkında en ufak bir fikri yoktu, sevişirken rahatlamak için neye ihtiyaç duyduğu çok daha azdı. Bu yüzden, tam da Lavinia'nın fark etmiş olabileceği gibi, hata yaptı.

Lavinia'nın çıplaklığını mum ışığında sergilemekten çekindiğini ve rahatsız olduğunu varsayarak, yatağın yanındaki çanak çömlek lambasının alevini söndürdü.

Bu hareketi nasıl yorumladığını anlamamıştı. Tabii ki yapmadı.

Bir  m r boyu sadeliği yüzünden alay edilmemişti.  z babası onu saymamıştı. *Medusa kadar çirkin*ve kendi zekasının zekasına gürültülü bir şekilde güldü. Hiç kimse Aeneas'a onunla evlenme tenezz l nde bulunan herhangi bir kadının çirkinliğini daha iyi gizlemek için karanlıkta yatak takımları için ısrar edeceğini söylememişti.

Ancak Lavinia o hakaretlere, o yaralara katlanmıştı ve lambanın sönmesiyle donup kaldı ve yatak odalarının karanlığında ağlamaya başladı. Bir sonraki dokunuşunda, duygusal duvarlarını yeniden inşa etmek için onun hayali k   msemi ve tiksintisinden saklanarak koştu.

Aeneas nihayet bir yaz fırtınasında sırlıklam olmuş bir zeytin ağacının altında oturan onu tekrar bulduğunda, dönüşmüş bir eş buldu. Artık temkinli ve istekli değil, soğuk ve küçümseyici.

Bir şekilde hata yaptığını biliyordu ama nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve Lavinia da söylemiyordu.

" zg n m," dedi ona çaresizce ama nedenini açıklayamadı.

Lavinia sadece arkasını döndü ve ondan uzaklaştı.

Hikaye orada bitti.

April kendi gözyaşlarını silerken telefonu çaldı ve cevap vermeye tenezzül etmedi. Numarasını birkaç gün önce değiştirmişti, yani arayan muhtemelen artık Marcus'u sormak için aramıyordu, ama annesiyle -araması en muhtemel kişiyle- konuşma düşüncesi şu anda midesini bulandırıyordu.

Muhteşem bir şekilde yazılmış, i  karartıcı hikayenin BAWN'ın ruh hali hakkında ne verebileceğini bilmiyordu. şu anda, garip bir şekilde, umursamıyordu.

"No Less a Man", karşılıksız özleminin nesnesi olan eski  evrimi i arkadaşı tarafından yazılmış olabilirdi, ama ona tamamen başka bir erkeği hatırlattı.

Marcus.

Onu cüssesi nedeniyle hedef alan kabadayılara karşı savunarak hayatına dalmış olan Marcus. Kimse, kimse, konuyu görmezden geldiği için onun hakkında daha az düşünmezdi, ama o bunu yapmadı. Bunun yerine, ona muhteşem demiş ve çıkma teklif etmişti. Elini tuttu. Zevkle titrerken sıcak ağzını boynuna koydu ve yerinde bir çürük oluşana kadar emdi.

Birlikte geçirdikleri iki öğün boyunca ne sipariş ettiği ve ne yediği hakkında tek kelime etmeyen Marcus. Güvendiği arkadaşları bile sık sık kahvesine kattığı şeker miktarı konusunda onunla dalga geçerdi, ama onu azarlamak şöyle dursun, gözünü bile kırpmamıştı.

Marcus, daha sözünü bitiremeden sözünü kestiği adam, iptal edildiğini açıklamadan önce daha fazla sorgulama zahmetine katlanmadığı adam, o taksinin arka koltuğunda sessizce otururken ciddi yüzünde kafası karışmış bir incinmeyle onu izleyen adam.

BAWN ile olan arkadaşlığının ilk zamanlarında, kurgularından birinde ilk kez birlikte çalıştıklarında, duygusal olarak dolu bir sahnede Lavinia'nın motivasyonu boğuşmuştu. Sonunda, April onun için mümkün olan en basit terimlerle anlatmıştı.

Güven sorunları var, BAWN'a söylemişti. Büyük güven sorunları. Ona karşı adil olmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da, Aeneas'a olan tüm tepkilerini renklendirecekler.

Bok, diye cevap verdi. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum. Elbette güven sorunları var. TEŞEKKÜR EDERİM. Bu gerçekten yardımcı olur.

Zarar verme niyetinde olmayan insanlar genellikle hata yaptı.

Bazen, kişisel geçmişleri onlara belirli konulara duyarlı olmayı öğretmediği için hata yapıyorlardı. Ve bazen hata yaptılar çünkü—

Bazen güven sorunları yaşadıkları için hata yaptılar. Büyük güven sorunları.

Kahretsin. Lavineas fandomunun bir parçası olmasına şaşmamalı. Marcus muhtemelen ondan haber almak istemiyordu. Ama onu aptalın altını diyerek bir kenara atmadan önce, haklı olduğundan emin olması gerekiyordu, kesinlikle emin olması gerekiyordu. En azından bir kez daha denemesi gerekiyordu.

Göğsü sinirlerle gerilmişti, nefesleri sık ve hızlıydı, Twitter'ı açtı. Adamın onu takip etmeyi bırakmamış veya engellememiş olması onu rahatlatmıştı. Devam eden tartışmaları ekranda kaldı ve onun konuşmaya devam etmesini bekledi.

O da yaptı.

Merhaba, Marcus. Spor salonuna davetini düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse, egzersiz yapmaktan pek hoşlanmam. bu senin için uygun mu? Ayrıca, yine bir araya gelmekle ilgileniyorsanız, alternatif bir öneriniz var mı?

Cevabı birkaç dakika içinde geldi ve onu okuduktan sonra gözleri tekrar karıncalandı.

Bu sefer mutlu gözyaşları.

Çalışmayı sevmiyorsan, birlikte çalışmayacağız. Endişelenme. Seni tekrar görmek isterim. Gelecek hafta sonu SF'ye gelip seni çocukluğumdan beri en sevdiğim çörek dükkanına götürmeme ne dersin? Ya da daha iyisi, neden yeni yerinizin çevresindeki çeşitli donutçulara bakıp lezzet sırasına koymuyoruz?

Siktiğinde daha iyi bir randevu fikri duymadığını dürüstçe söyleyebilirdi.*hayat.*

Altın. Neredeyse altını bir kenara atıp ona pirit adını vermişti.

bekleyemem Üzgünüm. BEN-

Henüz kişisel geçmişinin ayrıntılarını paylaşmaya hazır değildi, ama yetersiz de olsa bir özrü ve bir tür açıklamayı hak ediyordu.

Üzgünüm. geçen gün aklımda çok şey vardı, sonunda yazdı.

Endişelenme, tekrar yazdı.O halde Cumartesi görüşürüz?

İşaret parmağıyla ensesindeki solmuş morluğa dokundu, bir kez daha nefessiz kaldı. Şimdi tamamen farklı - tamamen daha iyi - nedenlerle.

Sadece dene ve benden uzak dur, O ona söyledi.XOXO.

Lavineas Sunucu DM'leri,Dokuz Ay BirGÖ

Özür dilemeden Lavinia Stan:Bu akşamki bölümü izledikten sonra şunu düşünmeye devam ediyorum: Ne büyük kayıp.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Kitapların sağladığı ham maddenin israf olduğunu gördük. Gerçekten harika oyuncular ve ekip israfı. Ve bu, benim bildiğim türden bir hikayeyi anlatma fırsatının boşa harcanmasıdır.

Book!AeneasWouldNever:Ne tür bir hikaye?

Book!AeneasWouldNever:Ulsie mi?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Summer Diaz çok yetenekli. O da muhteşem.

Book!AeneasWouldNever:Evet. İkisi de.

Book!AeneasWouldNever:Orada bir yerlerde bir "ama" seziyorum.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Lavinia'nın çirkin olması gerekiyordu. Sade değil ya da gösterişsiz giysiler içinde değil. ÇİRKİN.

Book!AeneasWouldNever:Bu, en azından Wade'in kitaplarında doğrudur.

Özür dilemeden Lavinia Stan:BAWN Lavineas ilişkisinin temel güzelliği bu.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Zeki, cesur ve kibar olmasına rağmen görünüşü yüzünden hayatı boyunca aşağılanmış ve aşağılanmış bir kadın. Sonra Aeneas gelir ve kendi bagajı vardır ama onu görür. Onu GÖRÜYOR. Herkesin onu çirkin bulduğunu kabul eder, ancak

Özür dilemeden Lavinia Stan:Onun değerini görüyor. Kadın ona güvenmeyi öğrenirken bile onu sevmeye ve onu arzulamaya başlar. Bu onun için zor ama o da onu sevdiği için yapıyor.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Lavineas hikayesinin can alıcı noktası bu. Rolde Summer Diaz'a ne kadar bayılsam da, onu seçmenin insanların televizyon ekranlarında görmeye ihtiyaç duyduğu anlamlı bir hikayeyi boşa harcadığını düşünmeden edemiyorum.

Book!AeneasWouldNever:Ne demek istediğini anlıyorum. Başka bir oyuncunun Lavinia'nın zekasını ve kararlılığını bu kadar iyi somutlaştırabileceğinden emin değilim, ama - evet. Haklısın. Henüz daha fazla potansiyel boşa gitti.

Book!AeneasWouldNever:Oyuncuların da tüm bunları gördüğünü hayal ediyorum. Summer'ın kendisi bile.

Book!AeneasWouldNever:Aeneas'ın hikayesi. . . ben sadece

Book!AeneasWouldNever:Sadece onun hikayesinin kalbinin de yok edileceğini hissediyorum. Ailesi tarafından kendisine öğretilen değerlerle ilişkisini sorgulayan ve dünyada yolunu açan bir adam. Kendi ahlaki kodunu bulmak. Aşık olmak ve hem kendisine hem de o aşka geçmişinden ve başkalarının ona yüklediği görevlerden daha çok değer vermeyi öğrenmek.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Bunu söylemenin harika bir yolu.

Book!AeneasWouldNever:Ve son sezonda, dizi yapımcıları tüm bunları boşa harcayacak. Acıtacak, Ulsie. Oynama şekli beni incitecek ve seni de incitecek. Ben çok üzgünüm.

Book!AeneasWouldNever:Demek istediğim, olacağını tahmin ettiğim şey bu.

Book!AeneasWouldNever:Ancak Lavineas ilişkisi, televizyon ekranında olmasa da her zaman sayfadadır. Ve ben de her zaman buradayım, bilgisayar ekranının başındayım. Ne zaman bana ihtiyacın olursa.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Senin gibi bir arkadaşı hak ettiğimden emin değilim BAWN.

Book!AeneasWouldNever:bilmiyorsun Çok daha fazlasını hak ediyorsun.

“DÜNYANIN BİR COCROFFINUT'A İHTİYACI OLDUĞUNDAN TAMAMEN EMİN DEĞİLİM”Nisan

Son lokmayı ağzına attı, dudaklarında şeker kristalleri parıldadı. "Ancak, artık vücudumdaki her atomun çekirdeğinin etrafında dönen bireysel elektronları hissedebiliyorum. Yaratıcının niyeti buysa, görev tamamlandı."

Marcus onun ağzıyla meşgul olmasına rağmen gülmek zorunda kaldı. "Benimle bilimsel konuşmana bayılıyorum."

Kız ona gülümsedi, çilli yanakları güneşte pembeydi ve Tanrım, Alex'in tavsiyesini ve kendi sağduyunu görmezden gelmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Asla.

Pazartesi akşamı ona yazdığında, görünüşe göre yanlışlıkla kendisi için kazdığı çukurdan çıkmasına izin vermeye istekli, tereddüt etmemiş veya iki kez düşünmemişti. Temassız günlerinin sefaleti verilmedi.

Nisan'ın hayatında olmaması her geçen gün içini boşaltmıştı. Her seferinde bir iki saatliğine belki dikkatini bu boşluktan uzaklaştırabilirdi. Yazarak, menajerinin gönderdiği senaryoları okuyarak, Alex ile birlikte İngiliz yemek programlarını art arda izleyerek. Ama sonunda, Los Angeles'ta yankılanan evinde her zaman yalnızdı. Yalnız. Sevgili bir arkadaşı ve daha fazlasını özleyorum. Onun kişisel kara mayınlarından birini açmadan önce bir araya geldikleri her neyse.

Yani evet. İyi karar lanet olsun. Durumun tüm karmaşıklığına rağmen, April'la birlikte olma şansını değerlendirecekti.

"Bunu söylemen komik. Yeni işimdeki insanların bir grup tişörtü olduğunu bu hafta öğrendim." Dikkatsiz bir süpürmeyle göğsündeki kırıntıları ve meraklı kuşların yaklaştığı kaldırıma fırlattı. "Diyor ki *Benimle Kirli Konuş*"

Görünüşe göre bilim adamları da kelime oyunlarından hoşlanıyorlardı. Bunu bildiğim iyi oldu. "Güzel."

Güneş ışığında saçları bir alevi andırıyordu ve Marcus sığa yaklaşmaktan kendini alamadı. Tahta bankta yan yana oturana kadar kıpırdandı. Kadın, gözlüğünün arkasındaki kahverengi gözlerle onu izlerken, o yapışan kristalleri serbest bırakmak için başparmağını onun yumuşak alt dudağında gezdirdi.

Boynu kemerliydi, sadece biraz.

Göz temasını kesmeden baş parmağındaki şekeri yaladı ve kadın titrek bir nefes aldı.

Hayır. İlk kez herkesin içinde, herkesin görebileceği ve olayı belgeleyebileceği bir parkta bankta onun gerçek ağzını öpmeyecekti. Tekrar.

Gergin bir andan sonra bakışlarını kaçırmayı başardı. Boğazını temizleyerek dükkânın içinden eline geçirdiği kağıt menüyü karıştırdı ve az önce bitirdiği öğenin açıklamasını yüksek sesle okuyarak zaman harcadı.

“*koko—*” İçini çekti. “Kahretsin, bu çok zor. Tamam, tekrar deneyeyim.*hindistancevizi—*”

Alkışladı. “Tebrikler.”

“Alkışlarınızı iki kez yapıp yapamayacağımı öğrenene kadar saklayın.” Her seferinde bir hece. “*Dünyanın ilk ve en lezzetli kahve/kruvasan/çörek/çörek karışımı olan cocroffinut, dört espressoya eşdeğer kafein içerir.*”

Kucağındaki boş kutuya baktı. “Lanet etmek. Dört espresso?”

Açıklamayı tekrar okudu. “Evet. Bu, yörüngedeki elektronlara karşı yeni keşfettiğin hassasiyeti açıklar.”

Ayağa kalkarken gözlerini devirdi. Yenilikçiler, adamım.

Yenilikçiler.” Ona sırtıttı. “Lezzetli olduğunu söylemiştin.”

“Öyleydi,” diye onayladı, çöplerini toplarken. “Ayrıca son mekanımızda paylaştığımız, kafam büyüklüğündeki sırlı çöreğin de lezzetli olduğunu ve timsahın yaklaşık onda biri kadar pahalı olduğunu düşündüm...”

“Cocro-” diye düzeltti otomatik olarak.

“—muffinut ya da her neyse, yemeyi yeni bitirdim. Ayrıca beni bir defibrilatöre ihtiyaç duyma ihtimaline karşı da bırakmadı.” Çöplerini en yakın geri dönüşüm ve çöp kutularına attıktan sonra avucunu göğsünün üzerine koydu. “Aslında jitterbug'un ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, sanırım kalbim orada bir jitterbug yapıyor.”

Daha dik oturdu. “Bir doktora görünmen gerekiyorsa, seni götürebilirim.”

"Hayır. Muhtemelen tüm kafein yüzünden aşırı dramatik davranıyorum. Elini hayır anlamında salladı. "Bana aldırma."

Vay. Mümkünse üçüncü randevularının tıbbi müdahale gerektirmemesini gerçekten tercih ederdi. Özellikle de akşam için umutları olduğu için.

Büyük umutlar.*turgid*TopMeAeneas'ın en sevdiği sıfatlardan birini kullanmayı umuyor.

"Drama kraliçesi olmak benim işim hanımefendi. Dokunma." Tekrar geriye yaslanarak kollarını bankın tepesine dayadı. "İşimden bahsetmişken, aslında tarihi bir mini dizi için nasıl heyecanlanacağımı öğrendim. Sana gösterebilirdim.

*Lindy Umut*Swing dansının bir 2. Dünya Savaşı muharebesinin gidişatını nasıl değiştirdiğine dair ilham verici -tamamen kurgu olsa da- hikaye, izleyici kitlesi rekorlarını tam olarak kırmamıştı ama en azından bazı düzgün hareketler ve bundan makul bir maaş çeki almıştı.

"Sen bana daha fazlasını anlatırken neden yürümüyoruz?" Elini uzattı. "Haresiz oturamayacak kadar kafeinliyim."

Elini aldı ve ayağa kalktı, suya doğru ilerlerken parmaklarını birbirine kenetledi. "Hmm. . . ne bilmek istiyorsun?"

Normalde konuyu saç bakımına ya da antrenmanlara yönlendirir ya da sadece yıllar boyunca öğrendiği en yüzeysel şeylerden bahsederdi. Birkaç saat önce ilk donut barakalarına gelmeden önce, o kalkanı çoktan elden çıkarmıştı.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onunla bugün gerçekte olduğu gibi tanışıyordu.

Onun olma ihtimali*Olumsuz*sanki biraz kendi kalbi küt küt atıyordu. İtibarını da hindistancevizi kırıntılarıyla birlikte çöpe atıyor olma olasılığı gibi, çünkü o daha hazır olmadan, o açıklayamadan, onun bir sahtekar olduğunu dünyaya ifşa ederse...

O yapmazdı. O yapmazdı. Ona o kadar güvendi ve saf olduğunu kanıtlarsa yeterli hasar kontrolü yapma yeteneğine güvendi.

Fanatik ikinci kişiliği olsa da. . . hiçbir PR ve hasar kontrolü, bunun bilgisinin kariyerini mahvetmesini engelleyemez.

Sonunda, belki ona Book!AeneasWouldNever olduğunu söyleyebilirdi. Şimdi değil. Henüz değil.

"Tamam, önce eğlenceli şeyler." Ellerin kocaman, hızlı, sarsıntılı bir kavis çizerek sallıyordu ve evet, her zamankinden daha fazlasına sahip olduğunu kesinlikle söyleyebilirdi.

kafein payı. lanet oldusevimli. "Parçası olduğun en unutulmaz film hangisi?"

Homurdandı. "Bu düşündüğünden daha zor bir soru. Yirmi yılı aşkın süredir oyunculuk yapıyorum. Dikkate alınması gereken pek çok olasılık var."

Nedense kötü rolleri hatırlamak, prömiyerlerini içten bir gururla izlediği filmlerden çok daha kolaydı. Muhtemelen duymak da daha eğlenceli.

Adımları alışılmadık bir şekilde yarı dürtme, yarı atlama haline geliyordu, saçları her hiperaktif, sıçrayan adımda omuzlarının etrafında sallanıyordu. "O zaman bana hepsini anlat."

"Bu haftalar sürebileceğinden, temsili bir örnekleme seçeceğim." Kahretsin, ona yetişmek için daha hızlı koşması gerekiyordu. "Genel olarak en kötü filmim muhtemelen, um. . . *Takip edilen*, Sanırım."

Düşünürken kaşları çatıldı. "Onda bir parfümcüydün, değil mi? Yanlışlıkla korkunç bir suçla itham mı edildin?"

"Evet. Olağanüstü koku alma duyum nedeniyle Tazı lakaplı usta bir parfümcü." Burnundan abartılı bir nefes aldıktan sonra devam etti, "Daha sonra bunu karımın gerçek katilini bulurken yetkililerden saklamak için kullandım."

"İnsanın yaptığı gibi." Sesi, Ekim ayındaki California tepeleri kadar kuruydu. "Ve tabii ki karısının öldürülmesi onun motivasyon kaynağı oldu. Elbette."

"En sıradan haliyle soğutmak. Sonunda, ticari rakiplerimin gizli bir çete oluşturduğunu, bir suikastçı tuttuğunu ve beni parfüm endüstrisinden kalıcı olarak uzaklaştırma umuduyla bana tuzak kurduğunu keşfettim."

"Spoiler uyarısı," diye onu azarladı, dudakları kıvrıldı.

Bir kahkaha attı. "Çoğunlukla ilgili sahnelerim *koklama*. Görünüşe göre, bir izleyici için koklamayı çekici veya ilginç hale getirmek zor. Bu, filmin neden başarısız olduğuna dair bir açıklama. Tanrım, incelemeler. Onlar *incelemeler*. Seyrek yerel gösterilerden birini izledikten sonra ailesinin yaptığı telefon görüşmesinden bahsetmiyorum bile. "Yine de, rol arkadaşlarımdan bana anlattıklarına göre, X dereceli bir parodiye ilham verdi. Özellikle zekice bir isme sahip olan."

Yürürlerken, onun bulabileceğinden emin olarak bekledi.

Birkaç saniye dudağını ısırды, sonra neşelendi. "*Dövüldü!*"

Brava, Nisan. Birleştirilmiş ellerini zaferle başlarının üzerine kaldırarak ona sırtıttı. "Bu film görünüşe göre çok fazla koklama içeriyordu."

Diğer etkinlikler arasında. Ayrıca ilhamından daha fazla para kazandı. Muhtemelen daha iyi oyunculuk da yaptı.”

Onun kıkırdamasını istedi ama o yapmadı. Bunun yerine, anlayamadığı bir nedenle, gözleri ciddileşmişti ve onun bakışının ağırlığı altında omuzlarını oynattı.

"Şaka yapıyorsun ama rol için parfümeri hakkında çok şey öğrenmiş olmalısın," dedi sonunda. "Seni iyi tanımıyor olabilirim ama profesyonel olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Zanaatına önem veriyorsun.”

Bunun neden kalbini acıyana kadar burktuğunu söyleyemezdi.

"Eh, evet, aslında." Suyun onları beklediği mavi, serin ve rahatlatıcı uzaklara gözlerini kısarak baktı. "Fransa'da bir parfümeri okulunu ziyaret ettim. Birinci sınıf bir parfümcü, çoğunlukla kokuları belirli anılarla ilişkilendirerek binden fazla farklı kokuyu tanımlayabilir. Bunun üzerinde biraz çalıştım. Parfümün tarihi hakkında bilgi edinildi. Bir kadının amberi havan ve tokmakla öğüttüğünü de izledim, sadece tekmeler için.

"Nedir-diramber? diye sordu. Hep merak etmişimdir.

Ona sıırttı. "Kıyıda yıkanan katılaşıp balina dışkısı." "Beni buna sen ayarladın." Gözleri kısılmıştı ama ağzı seğiriyordu. "Yazıklar olsun sana. Şimdi parfümlerimi gözden geçirmem ve tarihler boyunca kendime ne kadar balina kakası sıktığımı öğrenmem gerekiyor.

Bugünkü parfümü öncelikle gül kokuyordu. Burnu, Fransa'daki o pastoral hafta boyunca keşfettiği gibi pek hassas değildi ama aynı zamanda bir miktar misk kokusu da alıyordu. Ve . . . gerçek parfümcülerin bir anda saptayabilecekleri diğer şeyler.

O parfümü tam olarak nereye sıktığını toplum içinde düşünmemeliydi.

Her neyse, bu unutulmaz bir roldü. Şimdiye kadar sahip olduğum mutlak en kötü senaryo, muhtemelen *1 Tekerlek, 2 Gerçek*’ Şaşkın bakışı karşısında durumu netleştirdi. “Sorunlu bir tek tekerlekli bisikletçinin moral verici reşit olma hikayesi. Sanırım doğrudan Tulsa'daki bir adamın DVR'ına aktarıldı.

Güldüğünde biraz yavaşladı. "Vay be. Tek tekerlekli bisiklete binebilir misin?

Tabii ki, dedi kibirli bir şekilde, burnu havada. "Ciddi bir tiyatrocu gibi."

Bakımlı Golden Retriever Marcus, elbette bu terimi asla kullanmaz. Kendisi olarak bile garip bir şekilde dilinin üzerine oturdu. Çok büyük. Çok kibirli. Bir aktörün aksine bir tiyatrocu, tüm dünyadan saygı beklerdi.

sadece eğlence endüstrisindeki diğerleri değil. Bir tiyatrocudur, yalnızca sıkı çalışma kapasitesi ve güzel bir yüz değil, yeteneğe de sahiptir.

Onu kaldırımın kenarına çekerken aniden durdu. "Ama sen *vardı* ciddi bir tiyatrocudur, Marcus."

Tüm o kafein açıkça kafasına gitmişti. Sesi geldi. . . kızgın, neredeyse.

Bir omzunu kaldırıp ona yatıştırıcı bir gülümseme sundu. Olmaya çalıştım. Ne kadar başarılı oldum bilmiyorum."

"Bir sürü ödül için yarıştın. Dünyanın en popüler televizyon programında başrol oynuyorsunuz. Dido'yu geride bırakıp geminizdeki o kahrolası cenaze ateşini gördüğünüzde, ağlamayla ilgili susuzluk sorunlarım için neredeyse tıbbi müdahale gerektirecektim."

Sanki mankafa bir çocuğa konuşuyormuş gibi yavaşça konuştu ve çocuk o tanıdık ses tonuyla içgüdüsel olarak tüylerini diken diken etti. En azından sözlerinin asıl anlamını anlayana kadar. Sonra utançtan kızardı ve kaldırımındaki bir çatlağı tekmeledi.

"Ve tüm bu adaylıklar sadece *Kapıların Tanrıları*," o ekledi. "Stoppard oyunu ve astronot rolü de vardı."

Yıldız konuşması. Uluslararası Uzay İstasyonunda meydana gelen feci bir olaydan kurtulan tek kişiyi oynamıştı. Belki bağımsız film sinemalarda umduğu kadar başarılı olmamıştı, ama evet, o kırmızı halı için muhtemelen biraz kasılmıştı, doğruyu söylemek gerekirse.

Neredeyse fısıltıyla iletişim kurabilene kadar yaklaştı. Onu yakından inceleyinceye kadar, dikkati adamın asla elinde sallamadığı kahraman kılıç kadar keskindi. *Kapılar* savaş sahneleri.

"Ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen oynadığınız en zorlu ve etkileyici rol bunlardan hiçbirisi değil." Çenesi sertti, sesi hâlâ kararlıydı ve anlayamadığı sebeplerden dolayı karşı koyucuydu. "Bu mu?"

Kaşlarını çatarak ona baktı.

Belki de o zaman bir uyarlamada Posthumus'u oynamıştı. *Sibelin*, dil sorunları göz önüne alındığında, ancak—

"Hangi rolü kastettiğinden emin değilim," dedi ona.

Kaşlarını kaldırdığında, başının belada olduğunu biliyordu.

"Sensin. Marcus Caster-Rupp. Bir ömür boyu performans." Avucunu sanki ölçüsünü alıyormuş gibi onun göğsüne, kalbinin üzerine koydu. Belki öyleydi. "Gezegendeki en kibirli, en aptal aktör, aslında

hiç biri. Görünüşte bir su birikintisi kadar sığ ve parlak ama Mariana Çukuru kadar derin.”

Derin?O?

Gerçekte ne var?

"Bana açıkla lütfen." Kibarca konuştu ama bu bir rica değildi. Bu bir talepti. Er ya da geç paparazziler bizi tekrar bulacak. Bir sonraki performansınızı izlemeden önce anlamam gerekiyor.”

O alev saç onu uyarmalıydı. Her nasılsa, o onun potasıydı, gerçek dışında her şeyi yakıyordu. Onu yüksek sesle konuşmaya ve onun önünde kendini arındırmaya zorluyordu.

Ağzını açtı. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl başlayacağımı bilemeyerek kapattım.

Eliyle göğüs kafesine nazik ama sert bir dokunuş yaptı. Bir uyarı. "Mariana Çukuru'nun ne olduğunu da bilmiyormuş gibi davranma. akış yaptım *köpek balığı* ve o huysuz piçler o siperden kasırgaya doğru roket gibi geldiler. Beyaz laboratuvar önlüğünüz ve güvenlik gözlüğünüzdeki tehlikeyi başkana anlattınız, boşuna."

Aptalca, onun filmi 3 boyutlu izleyip izlemediğini merak etmekten kendini alamadı, çünkü anne köpekbalığının yolcu gemisini üç dev lokmada yediği sahne gerçekten de...

Hayır. Şu an mesele bu değil.

Yavaşça nefes verdi. Gözlerini kapattı.

Tavrındaki değişikliği, üzerinde bir şey söylemeden kabul edebileceğini neden düşünmüştü ki? Ne demek istediğini sormadan?

Karşısında duran kadın, hikayelerindeki tutarsızlıklara meydan okuyan beta okuyucu Ulsie idi.

Karşısında duran kadın, yüzeyleri altında yatanlarla karşılaştırarak geçimini sağlayan April'di.

Karşısında duran kadın, istediği kadındı. Bu kadar basit.

Sonunda, ağzını tekrar açtı ve ona ne veriyse aranan.

Doğrusu.

En azından şimdilik bu kadar gerçek.

1 TEKERLEK,2

GERÇEK HARİCİ PORTLAND'IN ORTAK SOKAKLARI –

ÖĞLE ÖĞLE

EWAN yanında oturan parlak pembe saçlı, güzel, ilginç kıza, tek tekerlekli bisikletine bakar. sıralarının arka çıtalarına yaslandı. Aniden, onun hakkında her şeyi bildiğini fark eder, ama onun hakkında hiçbir şey bilmez..

BİLMEMEK

Adınız ne?

peri

Önemli değil.

BİLMEMEK

Tabii ki önemli.

Sevimli bir şekilde burnunu kırıstırıyor ve konuşurken boş boş hokkabazlık yaparak gülüyor..

peri

Gerçekten değil. Şu anda ne istediğim, neye ihtiyacım olduğu, ne düşündüğüm, hedeflerim ve hatta adım bile senden çok daha az önemli, Ewan. Senin Hikayen. Senin hayatın. Senin kurtuluşun.

Ağlamak üzereyken gülümsemeye çalışır ve onun ağzına hızlı bir öpücük kondurur..

BİLMEMEK

Şimdiye kadar hiç bu kadar anlaşılmış hissetmemiştim. Senin gibi biri daha önce hayatımda olsaydı, bence...

peri

Ne?

BİLMEMEK

Belki de başlangıçta o tek tekerlekli bisiklet çetesine karışmazdım. Ve şimdi, belki—belki—düşünmeye başlıyorum

(titreyerek nefes alır)

Tek tekerlekten geçiş yapabilirim. . . ikiye.

Pixie ona gülümser. Bu hayatının en mutlu anı.

SABAHIN SİSLİ AŞAĞIDA YOK OLMUŞTUGüneş ve

Marcus onun ışınlarında altın gibi parlıyordu. Bu açıdan, doğru sinematografi verildiğinde, yıllardır çok ustaca oynadığı yarı tanrı olabilirdi. Bir efsane figürü ya da genç April'in hararetli hayal gücünün ve şu anki April'in en hararetli kurgularının sadık, şövalye kahramanı olabilirdi.

Ama hiçbir kamera onu çekmiyordu ve bu bir hikaye değildi ve yenilmez bir yarı tanrı da değildi. Daha yakından bakarsa hayır.

Ağzını gergin bir şekilde buruşturdu ve o ünlü mavi gözlü bakışını ondan başka her yere yöneltti. Ayaklarının altındaki kaldırımda, çoktan geçtikleri işyerlerinde, yaklaşmaya başladıkları köpüklü suda. Aniden ondan kaçıp bu konuşmadan kaçmak için Körfez'e daldıysa -belki de taktığı gibi bir kuyruk fişkırtıyordu.*hizmetçi*, yosuna alerjisi olan bir kadını sevmeye lanetlenmiş yarı insan bir deniz yaratığı hakkındaki trajik filmi - kadın şok olmayacaktı.

Yine de kaçmadı. Bunun yerine sadece baktı. . . kayıp.

Sonra o bıçak ağzı sertleşti ve gözleri onu mızrakladı. Nabızı hâlâ kulaklarında güm güm atarken ve adamın kalp atışları avucunun altında güm güm atarken bile kafeinin neden olduğu kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır kıpır oldu.

"On beş yaşımıdayken pes ettim." O zengin, alçak ses düzdü. Sayısız senaristin sözlerine döktüğü tüm duygulardan yoksundu. Bunlar için, kendi sözleriyle, onun kavraması ve kendisini kendisine yaklaştırması için hiçbir pürüzlü kenarlara, yarı ufalanmış tutamaklara izin vermedi. "Herkesi hayal kırıklığına uğratacaktım. Onlardan tiksiniyorum. Ne kadar uğraştığımı veya ne sıklıkta özür dilediğimin önemi yoktu."

Dikkatli olmak. Dikkatli olmak. Herhangi bir çekim, sempati ya da yanlış yorumlayabileceği herhangi bir şey yoktu. "Herkes?"

"Sana annemin beni evde eğittiğini söylemiştim. Okul ödevimi bitirene kadar dışarı çıkmadım ve ailem organize sporların büyük bir hayranı değildi. Diğer çocukları pek görmedim. Bunu söylediğimde ne diyeceğimi bilemedim." Bir omzu yukarı doğru seğirdi, gelişigüzel bir hareket sarsıcı bir hal aldı. "Ailem benim dünyamdı. Onlar herkeste."

"Pes ettin." Bu cümlenin içerdiği olasılıklara karşı nefesini tutarak onun kendi sözlerini tekrarladı.

"Ben her zaman iyi bir taklitçiydim. Odamda kendi kendime pratik yapardım. O zamana kadar ailemi üşüttüm. Ailemin de sevdiği tüm tarihi belgesellerdeki kendini beğenmiş adam. Royal Shakespeare Company'den aktörler, ne zaman performansları kamu televizyonunda yayınlansa ve ailem bana izletiyorsa." Gülümsemesi ince ve kırılıyordu. "Fazla düşünmeme gerek kalmadan, onu tanıyordum. Ne derdi? Bunu nasıl söylerdi. Onun duruşu. Ne jestler yapardı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatması dikkatini çekmiş olmalıydı.

"İlk ve en uzun soluklu rolüm. Olabilecek En Kötü Oğul. Kendini beğenmiş, tembel, aptal ve dikkatsiz ve nefret ettikleri diğer her şey." Elini gelişigüzel bir şekilde savurarak güneşten kırıışmış bir tutam saç geriye attı. Bir gösteri. Bir hatırlatıcı. "Kolaydı. Eskisinden çok daha kolay."

Gözlerini kapattı.

Gözkapaklarının ardında sıska, yalnız bir çocuğa dönüştü. Sinirli. Acıtmak.

Zor değil, bir zamanlar ona adını verdiği elmas değil. Zaten altın, diye tahmin etti, gençken bile. Altın gibi, o kadar yumuşaktı ki, kendini bir şekilde korumadığı sürece çok fazla basınç altında oyulabilir ve bükülebilirdi. Tabii kendisiyle ailesinin hoşnutsuzluğunun acımasız, öğütücü ağırlığı arasına çakmaktaşı ve kımıldamayan bir şey sıkıştırmadıysa.

Olabilecek En Kötü Oğul, demişti. Kendini beğenmiş, tembel, aptal ve dikkatsiz.

O zaman onu küçümsedilerse, gerçek onu hor görmediler. Gerçek ona zarar veremezlerdi. bile yapamadılar *Görmek* gerçek o, eğer sahiplerse.

Bu bir meydan okumaydı, göğe kaldırılmış bir orta parmak. Zırhtı. Oldu . . .

Tanrım, boğazını yakmaya, göğsündeki eli yumruk gibi kıvrılmaya yetmişti.

Gözyaşı tehdidi ortadan kalktıktan sonra, bitmek tükenmek bilmeyen çaresiz öfkesi olmasa bile, gözlerini yeniden açtı. Onunla tanıştım.

O aldı. Gerçekten yaptı. Rolünün kökenleri, en uzun süredir devam eden rolünün katalizörü. Ama o artık yetişkin bir adamdı, öyleyse neden? Neden hala oyunculuk yapıyordu?

Onu dikkatle izliyordu, sesi o kadar uzaktı ki onu korkuttu. “Üniversite için ayrıldıktan sonra veya okulu bırakıp Los Angeles'a taşındıktan sonra rolü sürdürmeyi düşünmedim. Karakterde olmadığım sürece ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyordum ama denedim. Sonunda, özellikle Alex yanıma taşındığında, herkesle biraz daha konuşma pratiği yaptım. Diğer insanların yanında daha rahat hissetmeme yardımcı oldu.”

Utangaç. Kahretsin, *outangaç*.

Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

Ayrıca kendime not:*Marcus'a aslında onun yerine en iyi arkadaşıyla akşam yemeği yemek istediğini söyleme.*

"Önce *Kapılar*, Çok fazla röportajla uğraşmak zorunda kalmadım. Sonra Aeneas rolünü aldım ve. . .” Boğazı çalıştı. "Birdenbire, söylediğim her şey için çok fazla soru ve çok daha fazla dinleyici vardı ve ben hazırlıklı değildim. Alex ve ben olası soruları gözden geçirmiştik ama kimsenin bana lanet bir kitap verip Aeneas hakkında bir sayfayı yüksek sesle okumamı isteyeceğini hiç düşünmemiştik.

Kahretsin. Kahretsin, hangi röportajı kastettiğini biliyordu. Bir sabah haber ve eğlence programında, annesinin favorisi olan o rezil iki bölümlük bölüm.

Hatta annesi o günün ilerleyen saatlerinde, yıllar önce yaptığı bir telefon görüşmesinde bundan bahsetmişti. "Sen o kitapları okumaz mıydın? Röportajı sessizde izleyebilirsiniz. O çocuk yakışıklı, ama tam olarak parlak bir konuşmacı değil.

April, annesinin uyarısına rağmen o öğleden sonra YouTube'da sesli olarak yayınlamıştı. İki haftadan kısa bir süre önce, planladıkları randevu için zihinsel bir hazırlık olarak, Marcus'la akşam yemeğinden önce bu şarkıyı tekrar çalmıştı.

Her ikisinde de, ev sahibi ona küçük metinler içeren bir kitap uzatıp buğulu bir kısmı yüksek sesle okumasını isterken Marcus'u incelemişti. Canlı televizyonda. Uyarmadan. Artık bildiği gibi, disleksi ile, bunu tanımlayıcı bir zayıflık ve utanç kaynağı olarak görmesi öğretilmişti.

Yine de, sunucu ve izleyiciler rahatsız bir şekilde gülene ve gösteri reklamlarla bitene kadar kelimeler üzerinde tökezleyerek denemişti.

O videonun altındaki birkaç yorum onun sarhoş olduğu tahmininde bulunmuştı, ancak grup fikir birliği hızla birleştı: aptal, dövölmüş değil.

Neden IQ'ları her zaman düzülebilirliklerinin tersidir?

Bu kadar güzel bir yüzle, sanırım okumayı öğrenmesine gerek yoktu, değil mi?

"Röportajı gördün, sanırım," dedi ve kadın ifadesini toparlamaya çalıştı. "O noktada, disleksik olduğumu biliyordum. Bundan utanmadım, rol aldığımda değil*Kapılar*"

Buna inanıp inanmadığından emin değildi ama yine de başını salladı.

Hikayeyi anlatırken elinin altında kalp atışları hızlandı. "Ama o anda, ben sadece... . . boş Panikledim. Işıkların altında terliyordum ve stüdyodaki insanlar hala kendi kendilerine fısıldayarak gülüyorlardı ve reklamlardan sonra geri döndüğümüzde kendimi soruları cevaplarırken duydum.o"

"Olabilecek En Kötü Oğul," dedi. Diğer rollerden daha sık oynadığı rol, geçmişte ona pek çok kez küçümsemekten korunma sağlayan rol.

Tanrım, artık bildiğine göre, bunu çok net görebiliyordu. E. Wade'in kapı eşiğindeki kitabı kucağına düşmeden önce ara sıra aşağı bakıp kelime arayan adam ile iki bölümlük röportajın geri kalanında kameralara bakan adam arasındaki geçiş.

"Eh, tamamen değil." Gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırmadı. "Potansiyel izleyicilerimizi yabancılaştırmamak için her nasılsa özellikle arkadaş canlısı bir aptal olarak görünmemi sağlayacak kadar sağduyuya sahiptim. Bu yüzden orijinal rolümün bir varyasyonuydu. Daha Bakımlı Golden Retriever, Olası En Kötü Oğul daha az.

Sözlerinin keskin tarafı incitmekt*ibirisi*. Kendisi mi? Onu küçümseyen var mı? İki birden?

"Anladım." En azından, durumun esasları. "Ama neden bir sonraki görüşmende farklı davranmıyorsun?"

Çenesi hareket etti. "Sovmenler eğlendi. Her zamanki röportajlarımdan daha az sıkıcı olduğunu söylediler ve zaten senaryo veya dizi hakkında fazla bir şey söylememize izin verilmediğinden, seyirciyi farklı bir şekilde eğlendirebilirim. Bir süre sonra, bunun bir oyun olduğunu unuttuklarını düşünüyorum."

Onlara göre onun aşağılanması eğlenceliydi.*Eğlence*. kahretsin, hayır*merak etmek*O orospu çocukları artık Wade'in kitaplarını takip edemeyince şov raydan çıktı.

"Diğer kadro üyelerine kıyasla ne kadar kolay sahip olduğumu da oldukça çabuk fark ettim." Marcus'un sesi gıcırtilı ve yorgun bir hal almıştı ve eli adamın iç çekişinin üzerine kalkıp iniyordu. "Onlardan her zaman karakter içgörülerini veya kitaplarla diziler hakkında görüşleri isteniyordu, ancak medya aptal olduğuma karar verdiğinde, bana zor sorular sorma zahmetine girmediler. Saptırmak ya da yalan söylemek zorunda değildim. Sadece esneyebilir, hazırlayabilir ve egzersiz rutinim hakkında konuşabilirim. Sonunda, çoğu satış noktası bireysel röportaj talep etmeyi tamamen bıraktı, bu da bir rahatlama oldu."

"Çünkü ne diyeceğini bilmiyordun," dedi. "Kendin olarak değil."

Sessiz bir anlaşmayla başını eğdi.

Şimdi sorunun özüne ulaşmışlardı. Kalbi avucunun altında durmadan atıyordu. Kalbi, ona sunduğu her gerçek zerresinde açıkça görülüyordu.

Onu başparmağıyla hafifçe okşayarak okşadı. "Çünkü kendi kabuğunda rahat değildin."

"HAYIR. Şimdi olduğum gibi değilim." Sohbet başladığından beri ilk kez karşılık olarak ona dokundu. Eli onun elini kapladı ve süveterinin yumuşak, kabarık kumaşına bastırdı. "Ama kendimin bu versiyonunu kurduğumda, April, bir şekilde sıkışıp kaldım."

Yaşlı bir çift yakınlardaki kaldırımında kol kola yürüyor, yaklaştıkça sevimli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Marcus'un henüz dünyaya ifşa edilmesini istemediği şeyleri duyacak kadar yakındı.

İki yaşlı adam onu dinlemese de, o yine de sesini ince bir fısıltıya indirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Yaklaştı. Doğrudan kulağına konuşmak için başını eğdi, o altın rengi saçlar yanağında serin ve ipeksiydi. Sesini onunkine uyması için yumuşattı.

"Bir veya iki yıl sonra, kamusal kişiliğimi değiştirmeyi düşündüm ama istemedim. *Kapılar* hayranlar, bunca zamandır onlarla bir tür tuhaf, kötü şaka yaptığımı düşünüyorlar. açıklamak zorunda kalacağım *Neden* Rol yapıyordum ve bunu onları tatmin edecek ama beni küçük düşürmeyecek şekilde nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bir nefes verdi ve kulak memesini ürpertecek kadar gıdıkladı. "Açıkçası, son üç sezondur senaryolarla ilgili soruları yanıtlamamaktan da mutlu oldum."

Bu, onun girişimde bulunduğu duyduğu kadarıyla şov eleştirisine en yakın şeydi. Ve müdavimlerinin onun verdiği her röportaja bağlandığı ve onu analiz ettiği Lavineas sunucusunun bir parçası olarak, ne kadar yavan olursa olsun bunu bilecekti.

Başka bir güven hareketi, bu kez sorulmadan sunuldu.

Çift onların yanından geçmiş ve ayaklarını sürüyerek caddede ilerlemişti ama o geri çekilmemişti. Konumlarının mahremiyeti onu bahar esintisine karşı ısıttı ve o da...

Bir parfümcü bilirdi, her lezzetli bitki notasını ayırabilirdi. Öyle söylemişti.

Yapamadı. Tek yapabildiği nefes almak, sallanmak ve... merak etmektir.

"Bütün bunları eski kız arkadaşlarına anlattın mı? Neden özel hayatında toplumdakinden farklıydın?" diye sordu. "Çünkü biraz önce zorlamasaydım, bu konudan mümkün olduğu kadar uzun süre kaçınacağın hissine kapıldım."

Kot pantolonunun kumaşı onun örgü tozluklarına değiyor, baldırları uyluğuna değiyordu ve Lily'nin dudakları aralandı.

"Pek fazla ilişkim olmadı, April." Artık kulağına konuşmuyordu ama ona birkaç santim öteden bakıyor, o ritmik kalp atışı kadar sabit bakıyordu. "Sadece açıklığa kavuşturmak için."

Ah, o çok, çok açıktı. Ondan yayılan ısıdan, şişmiş göz bebeklerinden, aşağıya bir bakışın onun mevcut durumunu daha da yadsınamaz hale getireceğini düşündü.

Eli onunkinin üzerinde sıkılaştı. "Ve çoğunlukla, bendeğildiözelde farklı Onları tanıyana ve sağduyularına güvenene kadar hayır. Bir zamanlar onlara güvenmişim. . ." Biraz geriye yaslandı ve boştaki elini saçlarının arasından geçirdi. "Yavaş yavaş geçiş yapmaya çalıştım. O noktada, bariz sebeplerden dolayı işler ters gitti."

Bu çıplak santimetrelik mesafeyle biraz daha rahat nefes alabiliyordu. Ama feromonlar ve şehvetin şimşek çakması onun düşüncelerini bulandırmıştı ve onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kaşlarını çattığında, detaylandırdı. "Benimle genel kişiliğime dayanarak çıkmaya başladılar ve sonra kendilerini tamamen farklı biriyle buldular. Anlaşılmaz ve biraz sıkıcı biri. Çekim yapmadığım veya spor yapmadığım zamanlarda evde kalıp sesli kitap dinlemeyi veya internete girmeyi seviyorum ya da..." Durdu. "Ya da ata bin. Ya da Alex ile pişirme şovlarını izleyin. Ben..."

Yarım adım uzaklaştığında, sabah soğuğu aralarına sinsice girdi. "Bir hayal kırıklığı oldum sanırım."

Eski sevgililerine, değişiklik açıklanamaz görünmüş olmalı. Ve Marcus'a. . . kahretsin. Gerçekte kim olduğu için reddedilmiş hissetmiş olmalı. Tekrar.

"Üstelik, herkesin gözü önünde biriyle çıkmak bir ilişki açısından zordur, eşit olmadan diğer sorunlar," O söz konusu. "sen zaten birkaç olumsuzluk yaşadı. Paparazziler seni geçen hafta mı buldu? "Evet." Sesi umursamıyormuş gibi görünüyorsa, bu neredeyse tamamen gerçek. Özellikle şu anda, bu adam sadece birkaç santim ötedeyken.

Artık sis dağıldığına göre, güneş ışığı onun ciddi gözlerinin kenarlarındaki ince çizgilerin yıldız patlamalarını, mükemmel ağzını çevreleyen köşeli parantezleri ve o asil alnındaki kırışıklıkları aydınlatıyordu. Her nasılsa, çizgiler, filtrelenmemiş, affetmeyen parıltıda bile kusur gibi görünmüyordu. Bunun yerine, onun apaçık güzelliğini daha dünyevi bir şeye, avucunda kavrayabileceği ve dişlerinin arasına alabileceği bir şeye dönüştürdüler.*tüketmek*.

Dürüst olmak gerekirse, eğer başlamasaydı *beğenmek* konu o kadar çok severdi ki, onun aşırı yakışıklılığını son derece sinir bozucu bulurdu. Ve tüm sevgisine rağmen, yine de tüm o güzelliği alt üst etmek, parmaklarını o parlak, ipeksi saçlara batırmak *ve çekmek* çakmaktaşı gibi keskin çenesinin çıkıntısını diliyle takip ederken bile.

Onu orada ısıtırırsa nasıl bir ses çıkarırdı?

Yutkunduğunda boğazı düğümlendi. "Bu yüzden mi numaranı değiştirdin?"

Artık daha hızlı nefes alıyordu ve kahretsin, ihtiyacı olduğu için nefesinin kesilmesini istiyordu.

Onun için. Sadece o.

Omuz silkti. "Adımı öğrendikten sonra birkaç telefon görüşmesi yaptım ve birkaç fotoğraf çektim. Ama numaramı değiştirmek işe yaradı ve birkaç gün sonra ilgilerini kaybetmiş gibiydiler." *Artık çıkmadığımıza karar verdikten sonra*. Ertelemenin yakında sona ereceğini düşünüyorum ve sorun değil. Bu, ödemeye hazır olduğum bir bedel."

Yabancıların söyledikleri onu ilgilendirmiyordu.

Ancak annesinin telefon aramalarından o ilk buluşmadan beri kaçmıştı.

"Emin misin?" Nazık bir parmak ucuyla, onun yüzünü kendi yüzüne doğru itti.

Tekrar. "Çünkü haklısın. Bizi tekrar bulacaklar. Seni bulmak. Mahremiyetinizi korumaya karar vererseniz ve benimle görüşmeyi bırakırsanız, bunu anlarım."

Bugün ona mecazi olarak kendini göstermişti. Yeterliydi. Dahil olmalarının tehlikelerine rağmen fazlasıyla yeterli.

Bu yüzden onu kelimenin tam anlamıyla engellemeye niyetliydi.

Mümkünse bu gece. "Belki anlarsın. Ben yapmazdım. Cesurca, ona

adım attı

Tekrar. "Seni istiyorsam, kameralı birkaç yabancıнын beni durdurmasına izin vermem.

sana sahip olmaktan.

Elini göğsünden çekerek sırtına doğru kaydırđı. Parmak ucunu süveterinin eteğinin altına kaydırđı ve kot pantolonunun hemen üzerindeki sıcak, çıplak teniyle dalga geçti.

Sert bir ses çıkardığında, onu sağlam görünümlü dövme demir bir çite sıkıştırana kadar her adımda uylukları birbirine dolanarak onu ileri geri yürüttü ve ona sıkıca bastırđı.

Kalbi onu sallayacak kadar güçlü atıyordu ve bunun nedeni o kadar kafein değildi.

Parmak uçlarımda yükseldiğinde ağzını onun çenesine koydu. En ufak bir kirli sakal bile dudaklarını sıyrıyordu, bu hoş bir sürtünmeydi. Oradaki sınımsıkı gerilmiş et, dilinde tuz tadındaydı ve adamın hafif iniltisiyle titredi.

O deriyi dişlerinin arasına aldı ve yaladı.

Kalçaları büküldü ve sadece bir anlık akılsız bir an için ona böylesine şiddetli bir şekilde vurması onu övdü.

"Ne diyorsun Marcus?" Yoldan geçenlerin göremediğı o çite geri döndü, iki elini de süveterinin altına kaydırđı ve sırtının saten çizgisini okşadı, sonra tırnaklarını hafifçe geriye doğru sürükledi. "Sana sahip olmalı mıyım?"

Sözlerle cevap vermedi.

Buna ihtiyacı yoktu.

Görünüşe göre onun tüm nezaketini ve geçmiş olsun. Bir eliyle saçını yumrukladı ve diğer eliyle kışının şişkinliğine yayarak onu kendisine daha sıkı çekti. Kendi süveteri yukarı kalkmıştı ve bu örgü tozluklar, onun uyluğunun onunkiler arasında dürttüğü, aletin göbeğine değdiği hissini köreltmeyordu.

Onu çitin içine sıkıştırmış olabilirdi ama kontrol kendisinde değildi. Artık değil.

Turnabout, diye mırıldandı boynuna doğru, açık ağzı teninde sıcak ve lekeyi yaladı. Kıştırdım. "Burada hâlâ bir iz var. İyi."

Adam pozisyonlarını değiştirirken sırtı çite çarptı ve kalçalarının arasına sertçe yerleşti. Zorba bir nefes verdi, başı döndü ve o kadar tahrik oldu ki, adam ağrıyı kesene kadar tırmalamak ve pençelemek istedi.

Dişleri ve dili, onun boynunda, kendi çenesinin altında bir ateş yolu çizdi ve sonra...

Oh, ağzı bir savaş ödülü gibi onunkini talep etti, sert ve çaresizdi ve o iddiayı tereddüt etmeden açtı.

Daha sonra şefkatli ve tatlı olmayı deneyebilirlerdi ama şu anda onun dilini ağzında, dişlerini alt dudağında ve inlemesini nefes nefese yutarak yutmak istiyordu. Saçlarının çekişi sinir uçlarını akkor haline getirirken, kıcını sahiplenişin onu daha da yakına sıkıştırmasını istiyordu.

Burada tadı tuz yerine şeker gibiydi. nane gibi Karanlık ve sıcaklık gibi.

"Çok tatlı," diye tısladı, sonra sert, kızarmış dudaklarını bir kez daha onunkilere doğru eğdi ve adam ona sürtünürken ağzının içine inledi.*tam kararında*. Kot pantolonu o kadar boldu ki, eğer onları düz tutarsa iki elini kotun altına sokabilirdi, ultra yumuşak iç çamaşırının altına da sokabilirdi ve sonra kısa, küt tırnaklarını onun saten, kenetlenmiş, yuvarlak yanaklarına batırıyordu.

Sokma anında, alçak, kaba bir sesle yeniden ona yaslandı ve açgözlülükle dillerini büktü. Bitkisel kokusu her an daha da derinleşiyordu ve kendi aşırı ısınmış cildi artan nemle karıncalanıyordu.

Bacaklarını beline dolayıp onu bu çitin önünde beceremezdi. Gün ışığında değil. Halk arasında değil. Bedeni verilmedi. Ama bir dahaki sefere komodinın üzerinden technicolor vibratörünü aldığı anda, yatağı sarsan bir orgazma gitmek için yeni bir fantezisi vardı.

Sonunda ağzı onunkinden kıl payı kalktığı anda, onu kovaladı.

BT.

Sonra sesi o da duydu.

Hey, siz ikiniz! Mülkünden defol!"

Bu tiksindirici bir bağırıştı,

çitin ötesindeki evin kapısından geliyor. "Cumartesi sabahı için bu çok fazla gevezelik!"

Marcus sessizce homurdandı ve kulağına fısıldadı, "Görünüşe göre bu öğleden sonra tekrar çitine dayanabiliriz."

"Normal iş saatlerinde." Üzülerek, ellerini kot pantolonundan çıkardı. "Gerçi dikkate alınması gereken kamu ahlaksızlığı suçlamaları da var."

Alnını bir an için onun omzuna yasladı, hâlâ nefes nefeseydi. "Doğru tespit."

Sonra garip bir inlemeyle ondan uzaklaştı ve kapıdaki adama her zamanki sevimli gülümsemesini sunmak için döndü. "Özür dileriz efendim. Artık yolumuza devam edeceğiz."

Adam yatıştırılmamış bir homurtu çıkardı ve evinin içinde gözden kayboldu.

Kaldırırma döndüklerinde, Marcus onun kalçalarını kavradı ve onu önünde hareket ettirdi. Neredeyse dokunacak kadar yakın, ama tam olarak değil. "Bir dakika burada kal, lütfen."

Sırtını biraz bükerse. . . Evet. Orada.

Kıçını ereksiyonunun çıkıntısına bastırırken, parmakları tozluklarının arasından zevkli bir ısırıkla sıkıldı. "Nisan . . ." Sıkıdığı dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi konuşuyordu. "Sorunlara yardımcı olmuyorsun."

Tamam o zaman. En azından şimdilik bel altı teması yok. Bunun yerine başını arkaya yatırdı, omzuna koydu ve onun vücudunun sakinleşmesini beklerken gülümsedi. "Gerçekten mi? Çünkü yardım ediyordum gibi hissettim."

"Tutuklanmama yardım ediyor belki."

"Bilge bir adamı yankılamak için: adil nokta." Şans eseri, şu anki şişkin uyarılma durumu o kadar bariz değildi, ama *Tanrı*, kalçalarını birbirine sıkıştırması gerekiyordu. "Çantamı tutmak ister misin?"

"Bunun ne alakası var..." Durdu. "Ah. Evet. Bu muhtemelen işe yarayacaktır."

Yine de ikisi de yürümeye başlamadı. Bunun yerine, onu biraz daha yakına çekti ve onlar sadece... . . Bir dakikalığına ona sarıldı, başı onun omzunda, güçlü, geniş elleri onun yanlarını, kalçalarını ve kollarını hafifçe okşuyordu. Sonunda onu kucağına aldığı anda, kollarını onun üstüne koydu.

Bir an sonra şakağını öptü ve yanağını oraya koydu. Kendi kendine istemediğini söylediği nezaket buydu.

Yalancı olduğu ortaya çıktı çünkü hepsini istiyordu. Dişleri ve hassasiyeti. Güzel yüzü ve gülüş hatları. Saygın tiyatrocusu ve hammy yıldızı *köpek balığı*.

Altın ve pirit.

Boynunu çevirip çenesinin alt tarafına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Benimle eve gel. Lütfen."

Bir an bile tereddüt etmedi. "Evet," dedi. "Evet."

HİZMETÇİ

HARİCİ UÇURUMLARIN ETKİLERİNDEKİ KIYI ŞERİDİ – ŞAFAK

CARMEN tamamen giyinik olarak göğsüne kadar gelen dalgaların içine daldı ve TRITUS onun deniz köpüğü yeşili gözlerine hayranlıkla bakarak önünde dik durmak için kuyruğunu tembel tembel salladı..

KARMEN

Ne zaman döneceksin?

ezilmiş

Ne zaman bana ihtiyacın olursa.

Kirpiklerinin arasından ona utangaç bir bakış atıyor..

KARMEN

Farzedelim . . . Ya benim senden istediğimi sen veremezsen?

Kaşlarını çattı, kafası karıştı. Sonra idrak başlar ve arzu da öyle. Daha yakın yüzüyor.

ezilmiş

Güven bana. Sadece yarı insan olabilirim ama tamamen insanım.

KARMEN

Diyorsun ki . . . ?

ezilmiş

Sana göstereyim.

Ama ilk kez birbirlerine dokunduklarında, elleri birbirine dolanmış, bacakları onun kuyruğunda, gözleri faltaşı gibi açılıyor ve arzuyla değil. Aniden, nefes almakta zorlanıyor, nefesi kesiliyor ve sendeleyerek ondan uzaklaşıyor..

KARMEN

Alerjim! yosun için! Ben...
unutulmuş!

ezilmiş

HAYIR! Benim lanetim! Sonunda gerçekleşti!

Aşklarının trajedisi onu alt eder ve yüzerek uzaklaşır, dalgaların altında kaybolur..

"Demek burası benim yaşadığım yer." April onu içeri aldı. "ONUNKayınpeder daire, bu yüzden kendi girişim var ve nispeten özel.

Marcus etrafına bakındı. "Harika bir keşif gibi görünüyor, özellikle bu bölgede."

Yatak odaları ve banyo hariç açık kat planı. Aşırı geniş değil ama rahat. Pırıl pırıl parke zeminler, paslanmaz aletler ve mermer görünümlü tezgahlarla da bakımlı. Yerleşme şansı bulduğunda, agresif modern iç tasarımıyla Los Angeles'taki kendi evinden çok daha sıcak olacağından şüphelendi. Elbette süreci kendisi denetlemediği için ona hizmet etti, ancak o sırada denizaşırı ülkelerdeydi ve bitmiş bir eve geri dönmeye can atıyordu.

"Kutular için üzgünüm." April ayaktan ayağa kaydı. "Her şeyi kaldıracak ya da duvarlara resim asacak zamanım olmadı."

Girişteki beyaz mermer konsol masası -ahşap yerine taşı seçmişti, bunda şaşılacak bir şey yoktu- elini üzerine koyduğunda sallanmadı, yüzeyi parmak uçlarının altında serin, pürüzsüz ve sağlamdı. "Bu kadar kısa bir süre içinde paketlerinden çıkarmayı başardığın her şeyden etkilendim."

Dudaklarını büzdü ama küçük mırıltısı şüphe gibiydi.

Onu daireye kadar takip edene kadar kendine olan güveni ve arsız, sarhoş edici cinsel saldırganlığı biraz solmuştu. Şu anda bakışları odanın içinde geziniyordu, görünüşe göre odanın tüm kusurlarını katalogluyordu. Bu, onu şimdiye kadar gördüğü kadar gergindi ve buna birlikte geçirdikleri ilk akşam yemeği ve paparazzilerle ilk karşılaşmaları da dahildi.

Bu talihsiz bir durumdu, çünkü değişiklik kanının soğumasına ve kafasının da berraklaşmasına neden oldu. Kararını hatırlaması için yeterli

Kendilerini birbirlerine açmadan önce onunla son bir hassas konuyu konuşun.

Yapacaklarını tahmin ettiğinden değil ve şimdi ya da istediği zaman fikrini değiştirebilirdi. Ama ummuştı. Fantazi.

"Muhtemelen alışık olduğun şey olmadığını biliyorum..." diye söze başladı. "Nisan." Başını iki yana salladı, tek kaşını nazikçe azarlıcasına kaldırdı.

"Ailem hazırlık okulu öğretmeni, unuttun mu? Senin dairenden çok da büyük olmayan bir evde büyüdüm."

Hatırlatıcıyla yüzü hafifçe aydınlandı, ama gergin omuzları tamamen gevşemedi. "Bu doğru. Ben unutmuştum.

Vereceği karardan endişeliydi. Bu yeterince açıktı. Ne değildi: tüm gerginliğinin gerçekten yarı yerleşik evinden kaynaklanıp kaynaklanmadığı.

Evine bir amaç için gelmişlerdi, bunu açıkça belirtmişti. Ama şimdi önlerinde bu kadar çok mahremiyet, bu kadar çok gerçek ve mecazi çıplaklık olasılığı belirirken, onun onu yargılayabileceğinden ve onu tamamen farklı bir şekilde eksik bulabileceğinden endişeleniyor muydu?

"Hımm. . ." Mutfak alanına doğru ilerledi. "Aç mısın? İstersen öğle yemeği yiyebiliriz. Biraz pizzam kaldı. Arta kalan kızarmış pilav da." Omzunu kaldırdı ve buzdolabını açıp raflara göz attı. "Üzgünüm. Taşındığımdan beri fazla yemek yapmadım. Ondan önce de pek yemek yaptığım söylenemez."

Bundan daha iyi bir açılış elde edemeyecekti.

Arkasından yürürken buzdolabından kıpırdamadı. Kollarını arkadan ona dolayıp belinin hemen üzerinde düğümlediğinde bile. Bedeni hâlâ kucağındaydı. Hareket etmemesine rağmen sertti.

Birkaç saniye sonra rahatladı ve daha önce olduğu gibi onun içinde eridi.

Başını eğerek çenesini onun yuvarlak omzuna yasladı. "Ben yemek pişirmeyi severim. Bu iyi, çünkü işim ne yediğime dikkat etmem gerektiği anlamına geliyor. Ben de nasıl egzersiz yapıyorum.

Ve işte oradaydı. Kadının taş tezgahından bir parça tutuyor olabilirdi. Orada sürpriz yok.

"Nisan . . ." Boynunun yanındaki yeni morluğa hızlı bir öpücük kondurdu. "Bu sabahki çöreklerden sonra, muhtemelen başka bir şey yemeyeceğim.

günün geri kalanında protein ve sebzeler. Artık pizza ya da kızarmış pilav yiyemem. Zaten pek aç değilim. Ancak-"

Buzdolabının kapısını kapatıyor, kollarından kıvrılıyor ve ondan uzaklaşıyordu ve adam onu durdurmaya çalışmadı. Konuşmaya devam etti ve onun hala dinlediğini umdu.

"—Başka kimsenin benim yaptığım gibi yemek yemesini veya egzersiz yapmasını beklemiyorum. Bu benim işimin bir parçası. Bu kadar." Parlak buzdolabını işaret etti. "Acıktıysan ve pizza yemek istiyorsan, pizza ye. Kızarmış pilav istiyorsanız, kızarmış pilav yiyin. Daha fazla çörek yemek istersen, kafan kadar, ya da o timsahlardan başka-"

"Cocroffinnuts," diye mırıldandı, sonunda yeniden onun gözleriyle buluşarak. "—o şeyler her neyse, yapmalısın. Rağmen daha fazla kafeinin sizi havaya uçurması gibi çok gerçek bir risk." Her kelimeye toplayabildiği her samimiyeti, her zerre güveni aşlamaya çalıştı. "Ne yiyip ne yemediğim önemli değil."

Müzedeki geçirdikleri günden sonra neden takside üşüdüğünü bilmemeliydi. Ama *oyaptı* biliyor ve birlikte yatağa düşmeden önce gerçeği duyması gerekiyordu.

Vücudu, işi için bir araçtı. Onu güçlü, dayanıklı ve esnek tutmayı amaçladı. Yemeğe ve spor yapmaya vermesi gereken dikkat onun için kaygıyı tetikleyecekse ya da atlatamadığı şekillerde onu rahatsız edecekse, o zaman ikisinin de bunu şimdi bilmesi gerekiyordu.

Kalçasını tezgaha dayayarak ondan birkaç metre uzakta durmuştu. O sevimli gözlüklerin ardında, kahverengi gözleri kısılmıştı. Değerlendirme

Doğruyu söylemesi yeterli değildi. O da inanmak zorundaydı. Oyuncunun oyun kitabındaki her numarayı kullanarak ciddiyet ve güvenilirlik yansıtmayı amaçladı.

Bakışları altında duruşunu açık tuttu, elleri gevşedi ve karşılığında bakışları sabit kaldı. Onun önünde, güvenilirliğin tam bir örneği olarak sakın ve sadık duruyordu.

Bir başka uzun sessizlikten sonra başını eğdi ve ona doğru küçük bir adım attı. "Haklısın."

Gerginliğin aniden gevşemesi bacaklarını zayıflattı ve ona yan yan bakarak ekstra destek için poposunu tezgaha dayadı. "Öğle yemeğinden bahsetmiştin. Bir şey yemek ister misin?"

Dairesine geldiklerinden beri ilk kez, hain bir kenar gülümsemesini keskinleştirdi. yırtıcı. Tanrım, sette Nisan kadar sıcak olmayan o özel ifadeyle ses efektleri ateř toplarının yanından gećmiřti.

Hepsinden iyisi, ifadesi onun yaptığını gösteriyordu. Sözlerine rehberlik eden bir senaryo veya karakter olmadan sözlü bir mayın tarlasında gezinmişti...o, tüm insanlardan - ve o muhteşem kışkırtıcı gülümseme onun ödölüydü.

"Yiyecek değil." Bir adım daha yakın. Bir diğer. "Diğer konularda ikna olabilirim."

Nefesi ciğerlerinden fişkırıyordu.

April, onun sıcak ağzına kıvrılıp titrerken, onun kızıl-altın rengi saçları uyluklarının üzerine yayılmıştı.

Bu özel görüntü, gećen hafta boyunca onu birçok kez orgazma götürmüştü, neredeyse en sık, onu yalarken çıkardığı sesleri, onu yerinde tutarken nasıl başını salladığını, klitorisini emdiğinde parmaklarını nasıl sıktığını, ağzının altında paramparça olurken nasıl nabzının attığını ve inlediğini hayal ettiği zamanki kadar sıkı.

Ancak daha bir saat önce, tamamen farklı bir fantezinin doğuşunda aleti kot pantolonunun fermuarını zorlamıştı. O isterse bunu gerçekleştirebilirdi. şu anda mutfağında, pencerelerinden içeri gün ışığı sızarken.

Elini uzattı. "Buraya gel."

Tereddütsüz. Parmakları onunkilere kenetlendi ve adam onu çevirip sırtını onun göğsüne bastırana kadar ekiştirdiğinde duraklamadı ya da itiraz etmedi. Arkasındaki tezgah sert ve soğuktu ama artık bunu zar zor hissediyordu. Kollarındaki sıcaklık ve yumuşaklık verilmedi.

Büyüyen ereksiyonuna karşı cömert kışının baskısı, göz kapaklarını ağırlaştırdı. Özellikle daha önce o kaldırımında yaptığının aynısını yaptığında. Kalçalarını sallayarak, okşayıcı bir alay hareketiyle yavaşça yukarı ve aşağı ovuşturdu.

Burnunu boynunda gezdirdi. Dişlerini onun kulak memesine bir milimetre geçirerek nefesini tutmasından ve kollarını kavrayan ellerinden gurur duydu.

Parmakları kızın kazağının eteğinde gezindi. "Sana dokunabilir miyim?" "Herhangi bir yer."

Kulağının kenarını yaladı. "Herhangi bir yer? Gerçekten mi?" "Gerçekten mi." Boynunu bükerek kısa, ıslak bir öpücük için onun ağzını kendi ağzına çekti ve görüşü kenarlarda beyazlaşana kadar dilini emdi.

Başını omzuna yaslayarak tekrar öne baktığında, ellerini kazağının altında gezdirdi. Avuçları onun yuvarlak göbeği üzerinde, yan taraflarında okşadı.

Yumuşak. Her yeri çok yumuşaktı. Eğrilerle ve gizli vadilerle dolu.

Başparmağını sutyeninin hemen üstündeki göğsünün şişkinliğine değdirmeden önce bile, satensi teni dokunuşu altında ısıniyordu. Destekleyici, kalın, balenli sutyeni. Meme ucunun bir ipucunu bile hissedemeyecek kadar kalın ve onun için rahat bir şekilde aşağı çekmesine izin vermeyecek kadar destekleyici ve sert.

İyi. Bu daha sonra çıkabilir. Zaten şu anda birincil hedefi göğüsleri değildi.

Tekrar aşağı doğru okşadı. Parmaklarını tozluk belinin hemen üzerinde gezdirdi.

Esnek kumaş için teşekkürler.

Nefesi kesik kesik, boynundaki dudaklarının altındaki hareket hafif ama kesindi. Ağzını ağzına aldı, emdi ve yaladı, bir eli onun göbeğine uzandı, diğeri tozluklarının altından kayd, pürüzsüz iç çamaşırının altına kayd ve titreyen baldırları arasında kayganlık ve sıcaklıkla karşılaştı.

Boğuk bir ses çıkardı ve o da duraksadı. "Tamam aşkım?"

"*Evet*" Kalçaları eğildi, onu eline daha sıkı bastırdı. "Lütfen."

Bağışlayıcı kumaşla bile manevra yapacak fazla yer yoktu ama onun sıcak, ıslak cinselliği adamın eline mükemmel bir şekilde yerleşmişti. Çok mükemmel.

Dikkatle, saçlarını ayırdı ve parmak uçlarını kıvrımları boyunca hafifçe okşadı, yalnız hissederek onun inceliklerini öğrendi. Dokunuşu altında titredi, narin ve yumuşaktı ve adam işaret parmağıyla içeri girmesiyle dalga geçtiğinde, elleri kalçalarını kavramak için geri uzanırken ağırlığının çoğunu ona yaslardı.

Ama onu bulana kadar araştırarak yukarı, yukarı, tekrar yukarı kayd.

Yavaş. Yavaş. Klitorisini nazıkçe daire içine aldı ve şimdi kadın yumuşak, küçük sesler çıkarırken tırnakları uyluklarına giriyordu. Tekrar aşağı daldığında, daha da ıslanmıştı. Daha da sıcak. Bu sefer parmağının ucunu içeri sokup oynadı. Sürtünme.

Eline doğru eğildi ve inledi ve o da gülümsedi.

"Gelirken içinizde bir şey hoşunuza gidiyor mu? Sıkışacak bir şey var mı?" Yanağının dudaklarının altında ateşi vardı. durdurulamıyor

kendisi, sert aletini kıçına dayadı ve bu onu daha da sıcak yaktı. "Yoksa klitoris tek başına mı daha iyi?"

Sesi boğuk bir fısıltıydı. "İkisi birden. İkisini de istiyorum."

Bu sefer dalga geçerek durmadı ve parmağını onun içine bastırdı. İki. Tanrım, şişmişti, kaygandı ve çok ateşliydi. Vücudu penetrasyona karşı hiçbir direnç göstermemesine rağmen çok sıkıydı. Parmaklarını bağıladı. ovuşturdu.

Titrek bir şekilde nefes verdi, sonra başparmağı klitorisini tekrar bulduğunda yüzünü boynuna çevirdi.

Artık ikisine de tezgahın yardımıyla destek veriyor, kadın başparmağının her dönüşüyle, parmaklarının her dönüşüyle inlemelerini ısıtırken kot pantolon kaplı aletini kendi sallanan kalçalarıyla ritim içinde ona sürüyordu.

Başparmağının altında, parmaklarının etrafındaki eti seğirerek ona karşı kaskatı kesildi ve adam boştaki elini onun saçlarına doladı ve dudaklarını onunkine bastırdı.

Öpüşmek için çok ileri gitmişti ve o umursamadı. Nefes nefese ağzına girerken, her nefesi, her sesi açgözlülükle yuttu.

Şişmiş klitorisinin etrafında bir halka daha. Bir diğer.

Sonra nefesi kesildi, büküldü ve kırıldı, parmaklarını sıkarken ve başparmağıyla nabız atarken ve düşük keskin sesler çıkarırken ona doğru eğildi.

Nazikçe, her seğirmesinde, her kesik nefesinde onu okşadı.

Gelmesi bittiğinde elini tozluğundan çekti, onu kollarının arasına aldı ve parmaklarını yalayarak temizlediğinde ağır gözkapakları ile izlemesine izin verdi.

Biraz ekşi. Onun için uygun görünen dünyevi. Mükemmel.

Lavabonun üstündeki pencereden giren güneş ışığı onu yaldızladı. Yüzü kızarmıştı, ter içindeydi ve bitkindi, ağır bir şekilde ona yaslanmıştı ve o da bu bakışı filme çekecek kadar yetenekli olmasını diledi. Bu özel, pastoral bir anın balonunu patlatmak istediğinden değil.

Başparmağıyla, onun hâlâ nemli olan şakağına düşen bir tutam saç okşadı. "Hayal ettiğimden bile daha iyiydi."

Sesi boğuktu. Eğlendim. "Sen . . . Bunu hayal ettin mi? Beni mutfağıma mı getiriyorsun?"

"Mutfak kısmı doğaçlama yapıldı." Dudaklarıyla onun yuvarlak yanaklarındaki kızarıklığı kovaladı ve onu ısıtmasına izin verdi. "Ama onu ovuşturduğunda

kaldırımında bana karşı harika bir kış, parmaklarımın arasından geçerken elimi pantolonuna sokmak ve sana karşı öğötmek istedim.

Nefes nefese bir ses çıkardı ve ona sırtıtmak için geri çekildi.

"Çok kendini beğenmiş," dedi ve adam bunun bir şikayet gibi görünmesi gerektiğinden neredeyse emindi. Ama ses tonunda bunun için çok fazla sevgi, çok fazla memnuniyet vardı.

"Yatağın nerede?" Burnuyla, sonra da diliyle kızın dolgun yarımadasında kulak memesinin izini sürmek için eğildi. Benim için yayıldığını görmek istiyorum.

O sesi tekrar çıkardı ve evet, bunu kabul edecekti.

Onu elinden tutarak yatak odasına götürürken gülümsemesi kesinlikle kendini beğenmişti.

Lavineas Sunucu DM'leri,HAYIRGht Ay AGÖ

Book!AeneasWouldNever:Merhaba Ulsie. Dün mesajlarıma cevap vermedin?

Book!AeneasWouldNever:Bu iyi, ama her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Senden haber almadığım ilk gündü.

Book!AeneasWouldNever:Şey, sanırım aylar. Her neyse, zamanın yoksa, tamamen anlıyorum ama sadece seni kontrol etmek istedim.

Özür dilemeden Lavinia Stan:aman tanrım özür dilerim dün gece bir bardak kırıp bacağımı kestim ve kendimi acil serviste buldum

Özür dilemeden Lavinia Stan:dikişlerden önce bana iyi ağrı kesiciler verdiler, bu yüzden biraz tükendim üzgünüm, sanırım hala öyleyim

Book!AeneasWouldNever:Yaralandığın için çok üzgünüm, Ulsie. İyi misin?

Book!AeneasWouldNever:Lütfen, LÜTFEN bana seni eve başka birinin bıraktığını ve şimdi birinin seninle ilgilendiğini söyle.

Özür dilemeden Lavinia Stan:taksi zamanı, sürtükler

Özür dilemeden Lavinia Stan:arkadaşlarımı bu kadar geç rahatsız etmem ve asla ailemi aramam

Özür dilemeden Lavinia Stan:merak etme ben iyiyim şimdi aeneas'ın kafası karışık gaf haftası benimle ilgileniyor, fanfic ftw

Özür dilemeden Lavinia Stan:şişkin şişkin zonklama kafası karışmış gaflar ftw gerçekten

Book!AeneasWouldNever:Ulsie...

Book!AeneasWouldNever:Bok. keşke ben

Book!AeneasWouldNever:Lütfen dikkatli olun ve yardıma ihtiyacınız olursa birini arayın.

Book!AeneasWouldNever:Fırsat buldukça seni kontrol edeceğim.

Özür dilemeden Lavinia Stan:çelik üzerine kadife mofos kahrolası çelik üzerine kadife

ERKEKLER KENDİLERİNE VE KADINA YALAN SÖYLEDİ.

Horozlar yapmadı.

Bu kadar çok gerçeğe -damarlı, kalın, görkemli kanıtlarla- yüz yüze geldiğinde o bile artık bundan şüphe edemiyordu. Onu istiyordu. O olduğu gibi.

April başını kaldırdı ve şu anda yatağında çırılçıplak uzanmış halde dizlerinin arasında diz çökmüş olan Marcus'a kaçamak bir bakış attı. Mahremiyet için pencerelere yarı şeffaf perdeler çekmişlerdi ama yine de biraz güneş ışığı içeri sızıyordu. Odası onunla parlıyordu, her santimi aydınlandı ve açığa çıktı ve onun ereksiyonu, onun için bacaklarını açtığında etkileyiciden acı verici bir görünüme dönüştü.

Bu adildi, çünkü onu görünce huzursuzca kıvranıyordu.

Süzülen güneş ışığında altın rengindeydi, güçlü, kıvrak ve bilenmişti, her hareketinde titreşen bir enerjiyle bağlıydı. Daha aşağı çömelip ellerini yavaşça kalçalarının yukarısına, her gamzesinin ve şişkinliğinin üzerine kaydırırken, önündeki daha uzun saç tutamları aşağıya doğru savrularak gözlerini ondan korudu.

Yine de göz teması kuramazlardı. Açık parmaklarının yolunu izliyordu, daha doğrusu onun bilinçli okşayışı altında karıncalanan ve yanan etini. Onu hayal kırıklığına uğratacak şekilde içe, kalçalarının birleştiği yere doğru sapmadı, yukarı, yukarı, yukarı hareket etmeye devam etti. Kalçalarını geçti. Adam onun iri göğüslerinin kenarlarını dürtene kadar karnındaki tümseğin ve oradaki gümüşü pembe çatlakların üzerinden, kaburgalarına kadar. Ama orada da oyalanmadı, onun yerine başparmaklarıyla köprücük kemiklerinin çizgilerini bulup takip etti ve parmaklarını hafifçe kollarının boyundan aşağı kaydırды.

Avuçlarını yukarı kıvrıp ona maruz bıraktı. Vücudunun geri kalanının açıklığı göz önüne alındığında bu muhtemelen gereksiz bir ifadeydi ama ikisinin de bilmesini istemişti: ona güvenmeyi seçiyordu.

Artık bir yabancı değildi ve bunun tek gecelik bir ilişki olmasını istemiyordu. Şimdi çekip giderse, onun vücuduna eleştirel bir gözle bakarsa, onu incitecekti.

Yine de orada yatıyordu, savunmasız, hassas elleri o altın parmakların vuruşunun altında solgundu. Vücudu onunkinin etrafında bir kafes gibi, elleri ve dizleri üzerinde, öne doğru eğildi ve burnunu onun sağ avucuna soktu. Orada yumuşak bir öpücük bastırdı.

Sonra, günün bu noktasında çok hafif pürüzlü olan o keskin kenarlı çeneyi kolundan geriye doğru çekti ve gerçekten kıkırdayana kadar boynunu ovuşturdu.

Teninin üzerinde onun gülümsediğini hissedebiliyordu ve hareketsiz yatmayı bitirmişti. Omuzları ve trisepsleri ellerinin altından geçiyordu, cildi sıcak ve pürüzsüzdü, her kası onunkilerin olmadığı ve asla olmadığı bir şekilde belirgin ve belirgindi. Göğsünün üst kısmına serpiştirilmiş, koyu altın sarısı ve kıvrık saçları hafifçe okşadı. Göğüs uçlarını hafifçe yukarı kaldırdı, adam ona doğru eğilip sertçe nefes verirken kendi kendine gülümsedi.

Sonra, sağlam ve düz ve daha canlı saçlarla ikiye bölünmüş karnını okşuyordu ve birdenbire, artık o kadar rahat değildi.

Topuklarının üzerine, bacaklarının arasına oturdu. Adam bir özür mırıltısıyla, ne kadar uzun zaman geçtiğine ve kendini ne kadar az tutabildiğine dair bir şeyler mırıldanarak onun keşfeden ellerini kenara itti. İlk kez göğüslerini avuçlayana kadar kendi elleri yukarı doğru süpürdü. Nazik tutuşundan döküldüler, zapt edilemeyecek kadar büyüklerdi ve o da memnunmuş gibi bir uğultu çıkardı.

"Çok yumuşak." Sanki kendi kendine bir mırıltıydı.

Başparmaklarıyla meme ucunun etrafında dönüyor, tepki olarak pürüzsüz cildinin kıvrılmasını izliyordu. Sonra başparmaklarının uçları göğüs uçlarında tüy gibi oldu, bacakları istemsizce daha fazla aralanırken ileri geri hareket ediyordu.

Tekrar çömelerek, çenesindeki neredeyse sakalı göğüslerinin üst çıkıntılarının üzerine sürdü. Nefesi kesildi ve sonra ağzı meme ucunun üzerinde sıcaktı, emiyor, takılıyor, hafifçe vuruyor, parmakları diğerini koparıken en ufak bir dişin ucuyla oynuyordu. O değişti ve o tekrar değişti. Daha fazla baskı için açgözlülükle ağzını bükte.

Dürüst olmak gerekirse, göğüs oyunu hiçbir zaman onu fazla ilgilendirmemişti, ama şimdi bu his elektrikti, alt göbeği ağırlaşmış sızılaşıyordu. Yine de oyalanmadı, belki de nefesi onunki kadar kısaldığı içindi.

Bir dakika sonra, o çeneyi tekrar aşağı, daha fazla aşağı çekmeye başladı ve ardından nefesi onun kalın saçlarının arasından dalga dalga geçti. Adam onu parmaklarıyla ayırdığında kıvrandı, hem soğuk hava hem de beklenti dayanılmazdı. Alçak, keyifli bir ses çıkardı ve kadın onu tokatlamak istedi ama onun ağzını daha çok kendisinde istiyordu, bu yüzden gergin bir şekilde bekledi.

Piç kuruşu onun klitorisine soğuk bir hava akımı üfledi ve gelecekte bir noktada bunun bedelini ödeyecekti. O sırada kalçalarını o alaycı ağza doğru kaldırma, parmaklarını onun saçlarına sokma ve yüzünü tam da istediği yere sokma ihtiyacıyla titriyordu.

Sonra telaşsız ve eksiksiz bir şekilde onu yaladı ve onun yerine inledi. Yüksek sesle.

Kolları onun uyluk ve kalçalarında ağırdı, yerleşip işe koyulurken onu olduğu yerde tutuyordu. Dili, geri kalanı kadar güçlü, hassas ve çevikti ve Tanrı, onun kayganlığını hafifçe vururken, emerken ve burnunu çekerken gösterdiği amansız sabır...

"Siktir," diye fısıldadı, parmaklarını onun saçlarının arasından geçirip omuzlarını kavrayarak. "Marcus-"

Adını duyunca klitorisini biraz daha sertçe emdi ve kadın yerinde duramadı. Kalçaları kalktığında, onu yere bastırdı, olduğu yerde tuttu ve kollarının amansız gücüyle kendi adımlarını kabul etmesi için onu zorladı. Hiçbiri acıtmadı, hiçbir şey ama o gitmiyordu *herhangi bir yer*, kendisinden çok daha büyük olmasına rağmen, o istemediği sürece hayır.

Bu bilginin gücü bir an beynini beyazlattı ve sızlandı.

Bir an için başını kaldırdı, göz teması kuracak kadar kollarının üzerinde yükseldi ve o inanılmaz derecede yetenekli dilinin aniden yokluğuna inledi.

"Her şey yolunda?" Ağzı onunla ıslanmıştı, gözbebekleri geniş ve karanlıktı. "Hoşlanmadığın bir şey yaparsam, söyle bana. Ya da durmamı istersen—"

Tamam, yeterince konuştuk. Yalamaya geri dön.

"Bir şikayetim olursa sana haber veririm." Hafifçe omuzlarını itti ve kalçalarını tekrar kaldırdı, çünkü Tanrı, *Lütfen*. "Bu arada, aşkına..."

Bir yarı tanrı olarak bile, hiç bu kadar kendinden memnun görünmemişti. "Daha fazla konuşma."

Parmaklarını onun saçlarına dolayarak, adamın dilinin hızlı hareketiyle nefes nefese, takdir dolu bir nefes verdi. Tanrım, diğer etkileyici becerilerinin çoğuna sahip olduğu gibi, bir rol için bu dönen hareketi öğrenmiş olsaydı, rol seçimini alkışlıyor ve muhtemelen onu bir tür geçmişe dönük porno ödülüne aday gösteriyordu.

Tekrar klitorisini emiyor, diliyle hafifçe vuruyordu ve başparmağı girişinde daire çiziyor, tam içine bastırıyor ve etrafını ovuşturuyordu ve çenesi geriye doğru eğilirken ve dünyası göz kapaklarının ardında bir aydınlığa dönüşürken, kadın ona doğru sallanıyor, ağzını gıcırdatıyordu. *Kahretsin.Kahretsin.*

Ve daha sonra-

Ağzı gitmişti. Yataktan güçlükle inip kot pantolonuna uzanıyordu ve kadın orada yattı ve neredeyse orgazm gibi titredi ve hoşnutsuzluğunun tüm gücüyle ona kaşlarını çatı.

Prezervatifi aletin üzerine geçirirken elleri de sallanıyordu ve onunla göz göze gelince özür diler gibi yüzünü buruşturdu.

"Üçüncü bir orgazm için senin içinde yeterince uzun süre dayanabileceğimden emin değildim ve aletime dolandığını hissetmek istiyorum."

"Hım." Bunun yeterince mantıklı olduğunu düşündü ve dik dik bakmayı bıraktı. "Üstte mi istiyorsun, yoksa . . ."

Yüzü kıpkırmızıydı, hevesliydi ve garip bir şekilde gençti. "Eğer senin için uygunsa, bana binmeni çok isterim. Böylece seni tepemde izleyebilirim."

Bunun üzerine kendi yüzü ısındı ve aldığı zevk tamamen cinsel değildi.

Onun ince kalçalarını sardı. Ve görünüşe göre cinsel olarak hüsrana uğradığında intikamcı bir orospu olduğu için, onu konumlandırmak ve aletine batmak için acele etmedi. Yavaşça alçaldı, onu santim santim yuttu, gözleri onunkilere kilitlenmişti, adam onu genişçe açarken elleri onun kalçalarına dayanmıştı.

"*Nisandiye* itiraz etti ama şikayet etmeye hakkı yoktu ve bunu biliyordu.

O kadar kaygan ve hazır ki, penetrasyon onun için zevkten başka bir şey değildi ve içinde onun kalınlığını sıkı ve aşağı, aşağı, aşağı kayarken kendi kendini beğenmişliğiyle gülümsedi.

İşi bittiğinde, horozu sıcak ve sert bir şekilde tamamen içine aldığı anda, nefes nefese kalıyor ve kalçalarını onun ağırlığına çarpıyordu, mavi-gri gözleri sersemlemiş ve çılgına dönmüştü. Ama o pozisyonda, cüssesiyle, artık güce sahipti.

Öne eğilerek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve onun nemli göğsünü okşadı.

"Her şey yolunda?" Kahretsin, ona karşı eziyet etmek zorunda kaldı. Sadece biraz, çünkü hâlâ çok yakındaydı ve gözleri duygunun sarsıntısıyla yarı kapandı. "Hoşlanmadığın bir şey yaparsam..."

"Evet evet." Gülümsemesi gergin ve acılıydı ama içtendi. "Seni bilgilendireceğim."

Kendini hareketsiz kalmaya zorladı. "Seninle alay ediyorum, belli ki." Ufak bir kahkaha attı. "Açıkça."

"Ama ben de ciddiym," dedi ona.

"Biliyorum. Bunu takdir ediyorum. Sert nefeslerinin her biri o düz göbeği kaldırdı ve onu bir okyanus dalgası gibi hareket ettirdi. "Şimdi izin ver..."

Başparmağı klitorisini buldu ve yavaşça ovuşturdu ve kadın gözlerini tamamen kapattı.

Ah.Ah. Evet.

Tekrar arkasına yaslanarak kendini hazırladı ve onun üzerinde sallanmaya başladı. Yukarı ve aşağı değil, çünkü bunun için çok ileri gitmişti. Siki onu doldurup genişçe yayarken, o çevik, alaycı başparmağa karşı ileri geri.

"Nisan." Diğer eli ise sahiplenircesine kalçasını sıkıyordu. "Nisan"

Adam onun altına geçtiğinde, uyluklarının arasındaki zevk şimşegi beklenmedik bir şekilde haykırdı. Ağırlığına rağmen, kalçalarını sık, kısa darbelerle altından kaldırıyor, kadın kalçalarını, kalkık dizlerini, tutabildiği her şeyi kavrarken onu aşağıdan beceriyordu. Kahretsin, o çok güçlüydü, içinde çok sertti, şişiyor ve bir şekilde daha derine bastırıyor, içini ve dışını ovuşturuyordu ve baş parmağı...

Basınç patladı ve kadın yüksek, sert sesler çıkarıyordu, tekrar tekrar adamın etrafını sarıyordu, içinde hareket ederken ne kadar iyi hissettiği dışında hiçbir şeye aldırış etmiyordu, hala klitorisinin etrafında dönüyor, adam tekrar geri düşüp kalçalarını kaldırıp bağırıp sallamadan önce onu sertçe öpmek için kaldırıyordu.

Elini sonuna kadar onun üzerinde tuttu, doymuş teninin her bir seğirmesini ikna etmeye çalıştı. Yan tarafa kaydıığında, isteksizce ondan ayrılarak kemiksiz olarak şiltenin üzerine yığıldığında, yanağını avuçladı ve onu yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. Onun gibi tadı vardı. Parmakları hala onunla kaygandı.

O dokunuş, o telaşsız öpücük, merak edip endişelenecek bir an bile olmadan, sessizce ve anında yapılmış bir ifadeydi, biliyordu.

Bu ifadeyi, her ikisi de hızlı bir şekilde onun banyosuna gittikten sonra, hemen yatağa geri dönüp ona sıkıca sarılarak, yakında boğucu bulacağı ama şimdilik memnuniyetle karşılayacağı bir şekilde onu dört uzvuyla kaplayarak tekrarladı. Sırtını uzun vuruşlarla okşuyor, ona binişini izlemenin ne kadar sıcak olduğunu, geldiğinde çıkardığı seslerin onu sıkma hissi kadar onu kendi orgazmına nasıl ittiğini, bir dahaki sefere sadece ağzıyla onu nasıl parçalara ayıracağını kulağına mırıldanıyordu.

Bunların hepsi hoş sözlerdi, ama onun asıl mesajı değildi.

Bunu sesli söylemesine gerek yoktu. Nasılsa duydu.

Bu sadece bir sikiş

değildi.vücudunu

seviyorum.

Hiçbir yere gitmiyorum.

ŞARKPUN

INT. OVAL OFİS – ÖĞLE

Dr. BRADEN FIN, başkanın önünde GIRL IN BIKINI #3 ile birlikte duruyor, dar yüzme külotu sadece beyaz laboratuvar önlüğüyle kaplı, her ikisi de hala yere düşen, çiğnenmiş meslektaşının kanıyla kaplı. Ayrıca güvenlik gözlükleri takıyor ve kederli ve kararlı görünüyor. Başkan dik dik bakıyor; dirseklerini masasına dayamış, parmaklarını kavuşturmuş.

Başkan Aptal

zamanımı harcıyorsun Bu acil bir durum değil.

BRADEN

Sayın Başkan, öyle. anlamıyorsun Tayfun çok güçlü, köpekbalıkları çok büyük, hiçbir yer güvenli değil. Uçak gemilerimiz değil. Nükleer tesislerimiz değil. Beyaz'a bu kadar yakın olan Yansıtma Havuzu varken burada bile değil—

Başkan Aptal

(soğuk gülümseyerek)

Mariana Çukuru bir kıta uzakta. Görevden alındın.

Sert bir rüzgar ve cam kırılma sesi. Bir köpekbalığı Oval Ofis pencerelerinden içeri çarpıyor ve başkanı ikiye bölüyor, ardından diğer yarısını da yutuyor ve diğer kurbanların peşinden koşarak aynı pencereden kayboluyor.

3 numaralı bikinili kız teselli elini onun koluna koyuyor.

bikinili kız #3

Ona söylemeye çalıştın.

Üzgün bir şekilde başını sallayarak kolunu ona doluyor ve işine geri dönüyor.

SONUNDA, NİSAN DAHA FAZLA PAKET SİPARİŞ VERDİ akşam yemeği - buğulanmış Marcus için tavuk ve sebze, kendisi için karidesli kırmızı köri ve pilav - ve onun gece kalma davetini kabul etti. Kanepede birbirlerine sarılarak, çok geç olana kadar en sevdiği İngiliz pişirme şovunun eski bir sezonunu art arda izlediler ve sonunda yatak odasına geri döndüler.

Orada, çıplak, bacakları birbirine dolanmış, odasının karartma perdeli loşluğunda yüz yüze, onun yatağında yan yatmışlar, sadece bir banyo gece lambasının uzak parıltısı yüz ifadelerini aydınlatıyordu.

Bir eliyle onunkini tuttu. Diğeriyle de saçının bir tutamıyla oynadı. Bir çift olarak ilk defa yatıya kalacakları için, aralarındaki sessizlik şaşırtıcı derecede rahattı. Gergin değil ya da dile getirilmeyen gerginlik ve beceriksizlikle dolu.

Yine de, o sessizliği bozacak ve muhtemelen *yapmak* garip şeyler

Yine de soru karanlıkta daha az endişeli görünebilir. En azından öyle umuyordu. "Marcus?"

"Evet?" O günkü çabaları göz önüne alındığında, sesi oldukça uyanık görünüyordu. Tabii ki mutfak tezgahına karşı. Yatakta. Sonra, yaklaşık bir saat kadar önce, erkek oturma odasının zemininde diz çökmüş, kadın battaniyeyle kaplı kanepeye uzanmış ve bir kırlenti kavrayarak inlerken ve onun hevesli, yaratıcı ağzına o kadar sert bir şekilde yaklaşıırken, onun bacaklarını omuzlarına atmışken, dilini bronzlaştırmak istedi. Ama doğal olarak işini bitirdikten sonra.

"Hiç endişeleniyor musun? . " başladı.

Durdu. Keşfetmek için parmak ucunu o zarif elmacık kemiği boyunca, o hafif hırpalanmış burun boyunca ve o meşhur keskin çene boyunca gezdirdi.

"Hiç ne için endişeleniyorum?" İstem sabırsız olmaktan çok cesaret vericiydi.

Kulağının kıvrımı parmak ucunun altında sıcaktı, kulak memesinin derisi yumuşaktı. Adam avucunu öpmek için başını çevirdiğinde bile, her ikisinin de verdiği hissi ezberlemek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Kırmızı halının kör edici ışıkları altında milyonlarca insan onu tanıyabilirdi. Ama ona yeterince uzun süre dokunursa, belki de onu benzersiz bir şekilde kendisine ait yapacak şekilde, yalnız hissederek karanlıkta bile tanıyabilirdi.

Bu düşüncedeki sahiplenme duygusu onu korkutmalı. Özellikle sınırlı bir süredir tanıdığı bir adam ve hem açıkça ifade edilen hem de kabul edilmeyen bu kadar bagajın altında sendeleyen bir adam söz konusu olduğunda, alışılmadık bir durumdu.

Yine de nedense birbirlerini yıllardır tanıyor gibiydiler. sanki *oanlaşıldı* içgüdüsel olarak hem imkansız hem de karşı konulamaz bulduğu bir duyguydu. O gece gidip gelmeleri o kadar kolay olmuştu ki, yeterince kanıtlanmamış hamur hakkındaki tartışmaları ve jüri üyelerinin eleştirilerinin görece sertliği, sanki uzun zamandır arkadaşmışçasına rahatlamıştı.

Yine de, işi ve ünü, ilişkilerini daha önce hiç düşünmediği şekillerde karmaşıktırılıyordu. Ve artık bu komplikasyonlar hakkında düşünmek için bir nedeni olduğuna göre, bunları tartışmadan bir kenara bırakamazdı.

Yeniden başladı, bu kez söylenmesi gerekeni söylemeye kararlıydı. "Gerçek senden çok televizyonda canlandırdığın karaktere ya da toplum içinde taklidi yaptığın kişiye ilgi duyduğumdan hiç endişelendin mi?"

Bir dakikalığına sessiz kaldı, kaşlarının arasındaki çizgi, onun parmak ucunun o noktaya değmesine rağmen derindi.

Sırtına dönerek, eli onunkinden vazgeçmese de, onun gözleriyle buluşmak yerine tavana baktı. "Ben... ." Uzun bir nefes verdi. "Sana son yıllarda ilişkilerimin nasıl bittiğini anlatmıştım."

Sessiz bir cevap olarak parmaklarını sıktı.

Başını çevirdi ve tekrar göz göze geldi. "Normalde bunun tekrar olması beni endişelendirirdi. Ama en başından beri toplum içinde taklidi yaptığım adamın sana çekici gelmediği konusunda oldukça nettin. Hiç."

Hayır. Bununla gerçekten tartışamazdı.

"Yüzeylerle pek ilgilenmiyor gibisin, gerçekten. Altında daha ne yatıyor. Belki işinizden dolayı, belki de bu yüzden mesleğinizi baştan seçtiniz. Bilmiyorum." Başparmağıyla onun eklemlerini ovuşturdu. "Ama sende en çok sevdiğim şeylerden biri bu."

Aptalca, karanlıkta bile sevgisini kabul etmesiyle yüzü kızardı.

Tamamen yüzeysel güzelliğe odaklanmak yerine neden derinlere inmeyi, hikayeler aramayı, kirlenmeyi aramayı sevdiğini biliyordu. Yine de çocukluğuyla ilgili tartışma, daha uzun süredir çıktıkları başka bir günü bekleyebilirdi.

Biraz oyunbazlıkla yönünü değiştirdi.

"Hatalı değilsin." Parmaklarını göğsünde gezdirdikten sonra ipeksi bir saç tutamını çekiştirmek için uzandı. "Yüzeyin gerçekten güzel."

Gülümsemesi, banyonun gece lambasından sızan loş ışıktaki parlardı. "Seninki muhteşem." Tekrar yan döndü, parmak boğumları onun göğsünün kıvrımı üzerinde geziniyordu. "Biliyorsun, belki..."

Bu kadar ayartmaya karşı koymak zordu, ama elini nazikçe çekmeyi başardı. "İltifatını takdir ediyorum. Ama sorunun geri kalanını yanıtlamadın, Marcus."

Sıkıntıyla tekrar sırtüstü yere çöktü. "Kahretsin. Kelimelerde iyi değilim, April."

Hayır. Bunu bir mazeret olarak kabul etmiyordu.

Bunun yerine, sadece bekledi ve sessizliğin onu zorlamasına izin verdi.

"Sadece . . ." Parmakları onunkileri sıktı. "Sadece . . . kadar beni dinle bitirin ve eğer yanlış bir şey söylersem lütfen kendimi açıklamama izin verin." Bu uğursuz görünüyordu.

"Söylediğim gibi, toplum içinde oynadığım adama ilgi duymandan endişe duymuyorum." Ağırlığını huzursuzca yatağa verdi, tavana bakmaya devam ederken dudaklarını büzdü. "Oynadığım karaktere ilgi duyabileceğinden endişelenip endişelenmediğime gelince. *Kapılar*, gerçek ben yerine . . ."

Göğsü yükseldi ve alçaldı. Bir kere.

İki kere. "Belki," dedi sonunda isteksizce.

Ondan sonuna kadar onu dinlemesini istemişti ve bu onun için bir son gibi görünmüyordu. Bu yüzden, beyni tartışmalar, gerekçeler ve şüphelerle uğuldamasına rağmen beklemeye devam etti. Ama o bunları bir kenara itmeye çalıştı

Çünkü o hala konuşurken cevabını formüle etmek, aslında onu dinlemesine izin vermezdi. Gerçekten, aktif olarak *Dinlemek*. Ve Marcus kadar ketum bir adam -gerçek Marcus- rahatsız edici gerçekleri paylaştığında, ancak bir aptal ona dikkatinin zerresini bile vermezdi.

"Bana Aeneas ve Lavinia hakkında hayran kurgusu yazdığını söylemiştin." Dudaklarını yaladı, o an için tamamen uygunsuz bir şekilde bacaklarının arasında bir tepkiye yol açan bir dil parıltısı. "Ben...ben bazı hikayelerine bakmış olabilirim ve onlar... ."

Adam birkaç vuruş için durakladıktan sonra, "Cinsel," dedi.

Küçük başını sallayarak saçlarını yastığına bastırdı. "Onlardan birkaçı."

"Onların çoğu." Yalan söylemiyor ve utanmıyordu. Olumsuz zaten müstehcen içerik yazmakla ilgili. "Ya da en azından, ana konu seks olmasa bile, çoğu sayfada seks oluyor" - karşı koyamadı —"hikayenin itici gücü. Tabiri caizse."

Buna yarı inledi, yarı güldü. Dikkatimi dağıtma, Whittier. Bu konuşma zor—zorolduğu gibi yeter."

Kahretsin, o haklıydı. Kirli kelime oyunları yerine dinlemeye geri dönelim. En sonunda alnına düşen saçı geriye attı ve konuşmaya devam etti.

"Tamam, demek istediğim şu: Kurgularında, oynadığım karakterle ilgili seks var. Ve hikayelerinizde Aeneas'ı tarif ettiğinizde, Wade'in Aeneas'ı kitaplarına benzemiyor. Koyu saçlı ya da geniş göğüslü değil. Kahverengi gözleri yok. Bunun yerine o . . . daha zayıf Altın. Mavi gözlü."

Belli ki onun hikayelerini gerçekten okumuştu. Bu hem gurur verici hem de endişe vericiydi.

Ve bunu inkar edemezdi. "O sensin. Ya da en azından sana benziyor."

"Evet." Elini bırakarak alnını başparmağının arasına sıkıştırdı.

ve işaret parmağı, gözler sımsıkı kapalı. "Artık çıktığımızı göre, sanırım bu biraz olabilir, uh... . senin için kafa karıştırıcı mı? En azından bazen?"

Birkaç saniye hiçbir şey eklemeyince, kendi sırtına döndü ve kendisini onun söylediklerini düşünmeye ve onu hiçbir şekilde yabancılaştırmama içgüdüsel arzusuyla lekelenmeden ona verebileceği en doğru yanıtı vermeye zorladı.

"Kafa karıştırıcı olabilir." Alçak sesle, zorlu bir itiraftı bu. "Ben özel bir Lavineas sunucusunun parçasıyım ve bazen senin - Aeneas'ın - seks sahnelerinin GIF'lerini yayınlıyorlar ve..."

Onun yanında çok hareketsiz kalmıştı.

“Çıplakken, ellerin pantolonumun altındayken ve içimdeyken ya da beni yalarken, yemin ederim o sahneleri gözümde canlandırmıyordum. Ama bazen, aktif olarak o anda olmadığımızda, bunları anlıyorum. . . yanıp söner.” Kuru bir boğazla yutkundu. "Beğenmek,*bunu daha önce görmüştüm*. Senin kıçın. Göğsün. İfaden. Bunun gibi şeyler."

O cevap veremeden, hızla devam etti. "Hayran kurgu yazdığım için utanmıyorum ve bu kurgularda seks hakkında yazdığım için utanmıyorum. Ama artık seni tanıdığımı göre, Lavineas hikayelerime daha fazla müstehcen sahne ekleyebileceğimi sanmıyorum, çünkü o da... ."

Yardım etmeye çalışmadı, belki de hala nefes alıp almadığından emin olmadığı için. Kelimeleri kendi başına bulması gerekiyordu ve doğru kelimeleri ararken dudağını ısırdı.

Dilinde bakır, dikkatle seçti. "Artık seni tanıdığımı göre çok samimi gelecek. İstilacı. Ve yapmak isteyeceğim son şey, istemeden seni—çıktığım adam Marcus—başka bir kadınla seks yaparken hayal etmek. Kurgusal bir kahraman olan Aeneas hakkında yazıyor olsam bile. Lavinia'yı seviyor olabilirim ama seni onunla paylaşmak gibi bir arzum yok, hayal gücümde bile.

Bok. Çok şey varsayıyordu. İlişkilerinde bu nokta için çok fazla.

O kum kadar kuru gırtlığını temizledi. "Özel olduğumuzdan değil..." "Ben özel olmak istiyorum," diye sözünü kesti. Bil diye söylüyorum.

Durdu, şok içinde gözlerini tavana dikti. "Siz yapıyorsunuz?"

"Evet. Evet." Konuşmaları sırasında ilk kez kendinden tamamen emin görünüyordu. "Yapmak *Senayrıcılık*li olmak ister misin?"

Gülümsemeye başladığında ısırılan dudağı acıdı. "Kesinlikle."

"İyi." Yine o kendini beğenmişlik vardı. Sinir bozucu ama aynı zamanda gurur verici.

Kısa bir hecede, onun hayatında önemli biri olduğunu, kendisinininkine eşit bir sahiplenme duygusuyla kendisine ait olmasını istediği birini ilan etmişti. Ve evet, bu kesinlikle *iyi*.

"Tamam o zaman. Sanırım artık özeliz. Ona bakmak için başını yastığa dayadı, sırtışı yanaklarını ağrıtabilecek kadar genişti. "Bu kadar hızlı oldu."

O da ona bakıyordu, ağzı yumuşak ve kıvrımlıydı. "Neredeyse kırk yaşındayım. Hollywood yıllarında en az iki yüz. Kaybedecek vaktim yok."

"Ne yazık ki bu sadece kadınlar için geçerli. Erkekler değil. Kırıışık burnu, bu çifte standarttan duyduğu tiksintiyi ifade ediyordu. "Sektörünüz tam anlamıyla cinsiyetçi."

"Şaka yapmıyorum. Yapmazdıninanmak—" Kendini durdurdu. "Devam etmek."

Hakkında konuşmayı bitirmedik, uh. . "

Gülümsemesi soldu. "Aeneas'ı istiyor muyum, seni değil mi?"

Yeniden nefes alıyor ve onunla göz göze geliyordu ama hâlâ uzanmamıştı. Bu da konuşmaya devam etmesi gerektiği anlamına geliyordu çünkü onlar bir çift olarak daha yeni başlıyorlardı. Bir güven sorunu onları daha başlamadan bozabilirdi, bu yüzden ona karşı kesinlikle net olması gerekiyordu.

"Sen harika bir oyuncusun." Omuzları utançla kamburlaşarak bakışlarını ondan kaçırdığında, kadın onun ön koluna dokundu. Hayır, bunu hafife alma, Marcus. Beni dinle."

İfadesi acı vericiydi, tekrar göz göze geldi ve bu onun devam etme işaretiydi. "Wade'in Lavinia versiyonunu serideki diğer tüm karakterlerden daha çok seviyorum. Rol için Summer Diaz seçildiğinde çok hayal kırıklığına uğradım." Dudakları gerildiğinde, açıkladı. "Kötü bir oyuncu olduğu için değil. Çünkü oyuncu kadrosu, Lavinia ve onun kitaplardaki romantik ve kişisel eğilimleri hakkında önemli ve çekici bulduğum pek çok şeyi boşa çıkardı."

Bunun üzerine anlayışla başını salladı.

"Gösteri yayınlanmaya başladıktan sonra başka bir fandoma geçmemiş olmam büyük ölçüde senin yüzünden sanırım. Görünüşün değil, her ne kadar muhteşem olsan da, performansın. senOiyi, Marcus. Bir sürü ödöl kazanmadığına inanamıyorum.

Adaletsizliğe kaşlarını çatı, sonra tekrar amacına döndü.

Düzeltilmesi gereken kısım buydu, çünkü ona mutlak gerçeği söylüyordu. Durumlarını bazen kafa karıştırıcı bulabilirdi ama yanında hangi adamın yattığı konusunda hiç şüphesi yoktu. Yepyeni erkek arkadaşının kimliği konusunda hiç şüphesi yoktu. Aslında kimi ve ne istediğinden hiç şüphesi yoktu.

"Milyonlarca insan Wade'in kitaplarını okudu. Aeneas oynadığınızı daha da fazlası gördü. Onu tanıyorlar ve hikayesini biliyorlar. Onu tanıyorum. Onun hikayesini biliyorum. Ben sahibim yazılıonun hakkında yıllarca hikayeler ve yüzlerce başka hikaye de var. Ve beni yanlış anlama. Hala harika olduğunu düşünüyorum. hala düşünüyorumsenharika, onu tasvir etmenle." O günün erken saatlerinde yaptığı gibi, avcunu onun kalbinin üzerine koydu, bu kez atışı giysilerle engellenmiyordu. "Ama

bilmek istiyorum*Sen.* Marcus Caster-Rupp, Aeneas değil. Bilmek
istiyorumsen*in* hikaye. Ben

çekici*Sen*. Çünkü gizli olan, gerçek olan benim için her zaman görünüşlerden veya performanslardan daha ilginç ve önemli.”

Onu o kadar dikkatli izliyordu ki kaşlarının arasındaki çizgi tamamen gitmemişti.

Konuştuğunda sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Ben cesur bir kahraman değilim, April."

Neden böylesine lanetleyici bir itiraf olarak değerlendiriyor gibiydi, neden ona bu kadar yalvarma ve kaygıyla bakıyordu, onun hiçbir fikri yoktu. Ama yüzündeki o endişeli ifadeyi silmeye niyetliydi, ne kadar erken olursa o kadar iyi.

"Yapmıyorum . . ." Çenesi çalıştı ve her kelime boğazından isteksizce sürükleniyor gibiydi. "Her zaman doğru olanı ya da cesurca olanı yapmıyorum."

Onun homurdanmasıyla, aslında biraz sıçradı.

"Yani kurgusal bir karakter ya da gerçek bir yarı tanrı değil, bir insansın." Bu özel endişeyi el salladı. "Ne kadar korkunç ve hayal kırıklığı. Ayrıca, adil olmak gerekirse, Aeneas da bazı boktan şeyler yaptı. Örneğin, bir yıldır yattığı kadını ona veda etme zahmetine girmeden terk etmek gibi.

Karakterinin savunmasına atılırken bile kaşları biraz gevşedi. "Tanrılar ona talimat verdi..."

"Bla, bla, bla." Gözlerini devirdi. "Onun manevi sorumlulukları Olimpos Dağı sakinleriyle başlayıp bitmedi. En azından lanet bir not bırakabilirdi.

Nefes verirken burun delikleri genişledi. "Tamam tamam. Haklısın. Bu boktandı. Ama her ikisinde de yer alan parçalardan biriydi.*Aeneid* ve Wade'in kitapları, bu yüzden farklı oynamanın bir yolu yoktu.

BAWN daha önce de aynı tartışmayı ona yapmıştı ve o zaman da aynı şekilde yanılmıştı. "Elbette. Çünkü showrunner'larınız kendilerine verilen kaynak malzemeye her zaman çok sadık kaldılar.

Tartışma zahmetine girmede, çünkü muhtemelen gerçektenöyleydiyi bir karşı argüman yok. Bunun yerine, ona sadece sırtı ve parmaklarını birbirine geçirerek tekrar elini tuttu. "Yorum yok."

"Ah, sanırım bu kadar yorum yeter." Ona yaklaştı. Tekrar yakınlaştı, ta ki onun yan tarafı boyunca bastırılana kadar, gergin kuvvete karşı yumuşaklık. Isıya karşı ısı. "Hala endişeleniyorsan, kim olduğunu bilmiyorum.

sen,göstermeksen kimsin ben Adamı performanstan ayırt edebileceğimi kanıtlayacağım.

"Ben..." Kızın açık ağzı omzunda gezinirken sesi boğularak sustu. Kaburgalarının üzerinden. Kalçasındaki o kutsanmış boşluğa, sonra tekrar içeri ve aşağı. "Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim. Şimdi ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya niyetliyim."

Bundan sonra, ağzı daha fazla konuşamayacak kadar meşguldü ve onunla işi bittiğinde, o endişeli ifade gitti, gitti, gitti, yerini sersemlemiş bir zevk ve takdir aldı ve ona doğru bir tür nefes nefese ışık aldı.

"Nisan . . ." Daha sonra ona uzandı ve onu terli, titreyen kollarının arasına sürükledi. "İsa. California, ağzınızı bir tür ulusal hazine ilan etmeli. Bir dönüm noktası mı?*Bir şey*"

Her zamanki gibi kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek, hak ettiği her övgünün tadını çıkardı. Lord onun onunla tartışmayacağını biliyordu.

Tek tekerlekli bisiklete binmede, doğramada ve duygusal koklamada ve kılıç kullanmada ustalaşmış olabilirdi, ama iş kılıçlara geldiğinde onun kendine özgü becerileri vardı. Takdiri de hak ettiler.

Derecelendirme: Genç Ve Üst Kitleler

Fandomlar: Kapıların Tanrıları – E. Wade, Kapıların Tanrıları(TV)

İlişkiler: Aeneas/Lavinia, Aeneas/Dido, Lavinia & Dido

Ek Etiketler:Alternatif Evren – Modern, Alternatif Evren Lisesi, İlePetisyon, kabartmak, Trivia Domination Yoluyla Duygusal Yüceltme, KıskançVe, Yazar Gerçekbiraz Çok Fazla Bilgi Bilin, Muhtemelenbiraz Başka Bir Öncül Seçmeliydim, Her neyse, Artık çok geç

Koleksiyonlar: Aeneas ve Lavinia Haftası

İstatistikler: Kelimeler: 1754 Bölümler: 1/1 Yorumlar: 34 Tebrikler: 115

Yer imleri: 8

Özet:

Öne
msiz
Endişeler
Pişman
Olmayan
Lavinia
Stan

Dido ve Lavinia birbirlerinden hoşlanmazlar. Daha spesifik olarak, Dido, Lavinia'dan Dido'nun eski sevgilisiyle çıktığı için nefret eder ve Lavinia, Dido'dan kaçınmak için elinden geleni yapar. Ancak bilgi yarışmaları çağrıldığında, bir kadın cevap vermelidir.

notlar:

Komut istemine bir yanıt:*Aeneas'ın iki sevgilisi arasında bir hesaplama.* Book!AeneasWouldNever'a her zaman olduğu gibi anlayışlı, sabırlı ve destekleyici beta hizmetleriniz için teşekkür ederiz.

. . . sonraki turda skorları berabere kaldı.

Ekranda yeni bir soru belirdi.*Bu film James Cameron'a 1998'de En İyi Yönetmen dalında altın bir heykelcik kazandı.*

Bu yeterince açıktı. Önce Lavinia zili çalmayı başardı. *"titanik"*

"Ah evet." Dido Sınıf Başkanı duruşuna geçti, gözleri kısıldı. "Uzun bir ayrılıktan sonra bile gerçek aşkın asla ölmediğinin hikayesi."

Lavinia gözlerini devirdi. "Rose sonunda başka bir adamla çocukları oldu, Dido. O üstesinden geldi

BT."

Söylenmemiş mesaj:*Belki sen de yapmalısın.*

"Jack'e veda etmek için seksen dört yıl bekledi.*Seksen. Dört. yıl*" Dido

diye karşılık verdi, elleri kalçasında.

Lavinia kendi ellerini havaya kaldırdı. "Seksen dört yıl beklemek yerine, belki de kıcını biraz yana çekmeli ve en başta lanet olası tahtayı onunla paylaşmalıydı!"

"Bayanlar..." diye söze başladı sorumlu öğretmen.

"Ona izin verseydi, yapardı!" Diye bağırdı. "Ama onu uyarmadan bir Popsicle'a dönüştü!"

Rose ve Jack hakkında konuşmuyorlardı, eğer konuşmuşlarsa bile, ve Lavinia derin bir nefes aldı.

Aeneas onun erkek arkadaşıydı. Onu sevdi. Ama lise balosundan hemen önce ailesinin talebi üzerine Dido'yu hayalet gibi görmesi acımasızdı ve Dido onun için mazeret üretemezdi. O ve Dido hiçbir zaman yakın olmayabilirdi ama diğer kızın o zaman incindiğini ve şimdi de incinmekte olduğunu biliyordu. Tamamen.

"Haklısın." Dido'nun yaşlanmış gözleriyle karşılaştı. Ama sonra o gitti ve geri gelmeyecekti ve o, onsuz tekrar mutlu olmayı hak etti. Bunu isteyeceğini biliyorum çünkü onu gerçekten önemsiyordu.

Dido titreyen çenesini hafifçe sallayarak başını salladı. "Belki devam edebiliriz?" öğretmen dürttü.

Lavinia, Dido'ya sorgularcasına baktı. Diğer kız yine başını salladı ve hatta Lavinia'ya gülümsemeye çalıştı. Titrekti ama gerçekte.

"Bence yapabiliriz," dedi Dido.

Ertesi gün, Aeneas öğle yemeğinde aynı kafeterya masasının etrafında toplanmış, birlikte gülüp sırlarını paylaşan iki kızı görünce topuklarının üzerinde döndü ve koştu.

APRİL KÜÇÜK OFİSİNE GEZİLDİKTEN SONRA-SASH-onunla misafir odası
iş arkadaşı Mel, kadınların dikiş payları, ayrılabilir paneller ve Marcus'u tamamen şaşırtan diğer konular hakkında sohbet etmesiyle, Alex tıka basa doldurulmuş kanepede ona döndü.

"Yani kız arkadaşını başıboş bir kedi yavrusu gibi eve kadar takip ettin ve sonrasında kucağından ayrılmayı reddettin, öyle mi?" Alex tek kaşını kaldırdı, eğlendiği belliydi. "İyi hareket. Zavallı, elbette ama etkili."

o değildiyanlış, mutlaka. Tahriş edici, evet. yanlış, hayır.

Alex'in çok iyi bildiği gibi, April'la geçirdiği o ilk geceden sonra, Marcus sadece... . . San Francisco'dan hiç ayrılmadı. En azından bir hafta sonundan fazla değil. Geçen ay için değil.

Yakındaki bir otel odasını kendi adına ayırmış, ücretini kredi kartıyla ödemişti ama süitte fazla vakit geçirmemişti. Mümkünse, asla niyetinde değildi. Kullanılabilirliği daha çok Nisan ayına ait bir açıklamaydı. Şu anda birlikte olsalar bile, onun dairesine hoşgeldin kabul etmeyeceğine dair bir açıklama. Ondak sıkılırsa, onu toplayabileceğine ve gecenin karanlığında bile kalacak bir yeri olacağına dair güvence.

Ancak şimdiye kadar, onun hayatında ve evinde neredeyse sürekli olarak bulunmasına aldırış etmemiş gibiydi. Şimdiye kadar, orada kalmayı seçtiği için bir an bile pişmanlık duymamıştı.

Başka bir rol seçene kadar onu Los Angeles'ta tutan hiçbir şey yoktu ve sadık temsilcisi tarafından gönderilen her zamankinden daha endişeli e-postalara rağmen bunu henüz yapmamıştı. April'ın dairesi, önemli ölçüde daha küçük ve daha ucuz bir şekilde döşenmişse, evinden daha rahattı ve çekim programı onu aylarca Los Angeles'tan uzak tutmuştu. Uzayan yokluk onu rahatsız etmedi. Körfez Bölgesi, acı verici olmasına rağmen

çağrışımlar onun için her zaman Güney Kaliforniya'dan daha çok evi gibi hissetmişti zaten.

Şu anki konumu, yeni kız arkadaşıyla bir televizyon yıldızının özel fotoğrafları için Los Angeles'tan kuzeye seyahat eden, ancak gönülsüzce ve kısa süreliğine seyahat eden paparazzilere karşı da belirli bir miktar ekstra koruma sağlıyordu.

En önemlisi, bölgede kalmak, artık Nisan ayının her sabah iki kez ertelediğini bildiği anlamına geliyordu. Yatakta gerinirken, saçları darmadağınık ve yumuşak vücudu onunkine karşı kayarken, puslu kahverengi gözlerinin nihayet, şafağın sıcak ışığında isteksizce nasıl kırıştırdığını ezberlemişti. Bir şantiyede geçirdiği ender günlerden birinin ardından, onun kokusunun sabahları gülden akşamları tere ve toprağa nasıl dönüştüğünü anlamıştı. O site ziyaretlerinden birinden sonra, tembel, ortak bir hafta sonu düşündükten sonra ve özellikle acı-tatlı bir kurgu okurken ağladıktan ve ağzıyla onun gözyaşlarını sildikten sonra teninin tadına bakmıştı.

Kalmak, yemek için alışverişe çıkmadan ve öğleden sonra otelin spor salonunda egzersiz yapmadan önce, hafta içi sabahlarını yeni bir adla yayınlamak üzere senaryolar okuyarak ve kurgular yazarak geçirebileceği anlamına geliyordu. Kalmak, akşamları ona yemek hazırlamak demekti. Onu güldürmek. Gelmesini sağlamak.

Alabileceği herhangi bir alay, ödüle değer olduğunu düşündü. Alex, "Yerleştiğin için seni suçladığımı söyleyemem," diye ekledi. "Görünüşe göre çok rahat kucak."

Bunun üzerine Marcus, arkadaşına gözlerini kıstı. Alex'in o öğleden sonra April'la karşılaştığında ona attığı hızlı ama takdir dolu bakışı ya da onun kızarıp neredeyse kızarmasını kaçırmamıştı. *kıkırdadı* Alex'in elini sıktıktan sonra.

Marcus'la tanıştığında yüzü kızarıp kıkırdamamıştı, bunu kesinlikle biliyordu.

Belli ki daha az yakışıklı bir en iyi arkadaş bulması gerekiyordu. Tek mantıklı çözüm buydu. Özellikle söz konusu en iyi arkadaşın, ilk ortak konukları olarak April'ın dairesinde bir gecede kaldığı için, ki bu artık akıllıca olmayan bir karar gibi görünüyordu.

Alex'in sırtışı daha da iğrenç bir hal almıştı ve teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Bana böyle kaşlarını çatmana gerek yok, ahbap. Nesnel bir gerçeği belirtiyordum, senin tercih ettiğin kucağına tırmanma isteğini belirtmiyordum." Homurdandı. "Ayrıca iş kadın arkadaşlığına gelince handa yer yok. Doydum."

Harika. "Lauren?"

Sanki Marcus bilmiyormuş gibi. Alex, haftalardır kendisine atanan bakıcı hakkında kısa mesaj, e-posta ve ara sıra telefon görüşmeleri yoluyla durmadan şikayet ediyordu. Bir noktada Marcus, bir taşıyıcı güvercinin April'ın dairesine ayak bileğine sarılı bir notla, kahretsin lauren'in ne kadar asık suratlı bir değirmen taşı olduğunu yazan bir notla gelmesini bekliyordu. Ya da bunun yerine bir telgraf: Lauren en fazla iki içki molası diyor ki bu hiç adil değil çünkü o kadar kısa ki biramı kafasında dinlendirebilirim.

"Başka kim? İyi davranışlarla ilgili saatlik raporlar istemeden bu hafta sonu seni ziyaret etmeme izin vermesine şaşırdım. Alex kendini kanepeye yasladı ve ön kapıya doğru baktı. "R.J. ve Ron, evimin dışında olduğum her an beni gözetlemesi için ona talimat verdi ve aptal kadın, sömürüldüğünü kabul edemeyecek kadar inatçı."

Oyeni bir argümandı. "Nasıl yani?"

"Bugün haftalar sonra ilk izin günü. Ve iyi uyuyamadığımı biliyorsun, bu yüzden genellikle tuhaf saatlerde evden çıkıyorum ve ayrıldığımda ona haber vermem gerekiyor, bu da demek oluyor ki iyi uyuyamıyor ve . . ." Alex ayak bileğini diğer dizinin üzerinden atmıştı ve ayağı sallanıyordu, sallanıyordu, sallanıyordu. DEHB'si ve buna eşlik eden kıpırdanma eğilimi göz önüne alındığında şaşırtıcı değil, ancak hareket bugün özellikle heyecanlı görünüyordu. "O yorgun gözüküyor."

Marcus kaşlarını kaldırdı. "O yapıyor mu?"

Görünüşe göre seni iyi bir etki olarak görüyor. En azından kız arkadaşının şirketinde. Bu yüzden sonunda izin aldı. Uzaya daha fazla göz kamaştırıcı. "Bugün uyuyor olsa iyi olur."

Bu nasıl söylenir? "İm, Alex, hiç düşündün mü, uh, belki de senin..."

Arkadaşı, Marcus'un sözünü kasten duymazdan gelerek, "Yan tarafımdaki kısa ama inatçı diken bu kadar yeter," diye sözünü kesti. "Bugün erken saatlerde e-postayı ve grup sohbetini gördün mü?"

Evet. Ne yazık ki, evet, Marcus *vardı* hem showrunner'larından gelen e-postaları hem de aralarında uçuşan mesajları gördüler. *Kapıları* arkadaşları.

Cara: lanet olası ifşa etmeme anlaşmalarımız ve senaryoları paylaşmama ya da kötüleme yapmama ya da AĞIR SONUÇLARLA karşılaşmama uyarıları hakkında BAŞKA BİR e-posta daha

Cara:Senaryoları sızdıran ve bu sezonun tozdan kurtulan bir Hoover gibi berbat olduğu hakkında gevezelik eden orospulardan biri mi, yoksa

Ian:Bence final harika

Alex:tabi ki yaparsın, karakterin vahşice katledilmedi

Alex:çevrenizdeki ton balığı popölasyonunun aksine

Cara:hahahahaha

Yaz:Con of the Gates yaklaşıyor ve bu sezon ve Lavinia ile Aeneas'a ne olduğuyla ilgili soruları yanıtlama düşüncesi sadece

Yaz:gaaaaaaaaah

Peter:Ron ve R.J. "önceki taahhütleri" gerekçe göstererek son dakikada panellerinden çekilme niyetinde

Cara:Sızan senaryoları gören hayranlar tarafından kışlarına bakılmama taahhüdü, belki

Maria:ama kimse sızan parçaların gerçek olduğunun henüz farkında değil

Maria:hepsi ÇOK gerçek

Peter:İnsanlara o senaryoları gösterenin ben ya da Maria olmadığını biliyorum.

Peter:geri kalanınız mıydı, yoksa mürettebat mı, yoksa...

. . . ?**Marcus:**kariyerlerimiz uğruna, umarım

ikincisi**Ian:**Maria olmadığını nereden biliyorsun, Peter

Ian:ah, doğru, ağzın onun kışına ameliyatla yapıştırılmış, o yüzden birisine söyleseydi bilirdin

Maria:The Human Centipede'i TEKRAR izledin mi, Ian

Peter:cıva zehirlenmesi, Maria,

unutma**Peter:**tüm ton balıklarından

halüsinasyonlar**Maria:**ah evet gerçekten çok

üzücü

Ian:Demek istediğim, onun kışını her zaman ÖPÜYORSUN, pislikler

Ian:ona yavru köpek bakışları attığınız tüm röportajlarınızın bir saatlik YouTube derlemeleri var ve bu UTANÇ verici

Maria:Boş zamanlarında iş arkadaşlarınızın YouTube derlemelerini izlemekten daha mı utanç verici?

Cara:hahahahahahahaha

Ian cevap vermeyi bıraktıktan sonra, tartışmanın geri kalanı büyük ölçüde son sezonun galası için basın toplantısını ve herkesin yaklaşan dolandırıcılığını içeriyordu. Ama bu onu merakta bırakmıştı...

"Lütfen bana o senaryoları sızdırmadığını söyle," dedi Marcus, Alex'e. Bu abartılı bir fikir değildi. Alex anında karar verme eğilimindeydi. Sonra iki ayağıyla sıçradı, kahretsin sallanan zemin, kendini yara bere içinde ve kanlar içinde buldu ve daha sonra neden zıpladığını açıklayamaz hale geldi.

Tam olarak kendine zarar vermiyordu. Sadece . . . dürtüsel.

Yürütme işlevi sorunları, o son, kaderci bar kavgasından sonra, şişmiş kapalı gözüne, sıyrık yanağına ve titreyen ellerine rağmen FaceTime'a kayıtsız davranarak Marcus'a yaklaşmıştı.*Beyni çoğu kişiden biraz farklı çalışan tek kişi sen değilsin..*

"O senaryoları ben sızdırmadım." Kesin ifadesine rağmen Alex'in gülümsemesi biraz fazla genişti ve Marcus'un rahatı için memnundu. "Bununla birlikte, senin için beta okuduğum hikayeler ilgimi o kadar çekmişti ki..."

"Şşşt," diye tısladı Marcus çılgınca elini sallayarak. "Burada değil." Kadınlar diğer odada konuşuyorlardı ve sanki Mel'in getirdiği dikiş makinesini çalıştırıyor gibiydiler ama isterlerse oturma odasındaki bir konuşmaya kolayca kulak misafiri olabilirlerdi. Bu felaket olurdu. Tamamen felaket.

Alex'in gülümsemesi silindi, ama nezaketle sesini bir fısıltı düzeyine indirdi. "Ona hâlâ söylemedin mi?"

Marcus başını salladı.

"Ona güvenmiyor musun?" arkadaşı ağzını açtı.

Onun evinde ve yatağında geçirdiği bir ay boyunca, bloglarda ifşa edici kör şeyler, magazin dergilerinde kendisi veya hayatı hakkında yeni mahrem detaylar, eğlence televizyon programlarında her şeyi anlatan röportajlar olmamıştı. İş arkadaşı Mel, kadının ilgili tüm coşkusu için*Kapılar*, onun hakkında temel bilgiler dışında hiçbir şey bilmiyor gibiydi: adı, rollerinden birkaçı, bir zamanlar yerel olarak statüsü. Mel'e göre April'in ona tek söylediği, onuntür.

Koşullar göz önüne alındığında, April'dan şüphe duyması ve ondan önemli bilgileri gizlemesi göz önüne alındığında, bu tanım karşısında irkilmesi gerekmişti.

Hayır, Marcus onun onu herhangi birine ihanet edeceğine dair tek bir işaret bile görmemişti. Onun Ulsie olduğunu öğrendiği andan itibaren bilmesi gereken bir şeydi ama kendi içgüdülerine yeterince güveni yoktu.veyave şimdi bunun bedelini ödüyordu.

Alex'e daha da yaklaşarak fısıltıyla konuştu. April'a güveniyorum. "O zaman neden ona söylemedin?" Arkadaşının kaşları çatıldı. "Eğer onun hakkında ciddisin—"

"Elbette onun hakkında ciddiyim," diye çıkıştı elinden geldiğince sessizce. "Ama bunca zaman ondan çok önemli bir şey sakladığımı öğrenirse... ."*Güven sorunları var*April, Lavinia hakkında yazmıştı.*Büyük güven sorunları*. "Beni affeder mi bilmiyorum. Bunu riske atmaya istekli değilim.

Bir ihmal yalanının, düpedüz bir yalan kadar iğrenç olmadığı konusunda kendi kendine defalarca bilgi edinmişti. Artı, onunla Kitap! AeneasWouldNever olarak yazışmayı, çıkmaya başlar başlamaz bırakmıştı, yani öyle değildi.*fazla*bir yalan ve kesinlikle kimse onu suçlamaz -

"Dostum." Ağzı kısıldı, Alex ona azarlayıcı bir bakış attı. "*Dostum*. Geçen sefer tavsiyemi bir kenara attığın için seni suçlamıyorum ama...*dostum*"

"Biliyorum. Sadece . . ." Omuzları çöktü, içini çekti. "Bana ne söyleyeceğini söyle ama beta okumasını bir kenara bırak, tamam mı?"

Son bir kez ağzı sıkı, onaylamayan bakışların ardından, diğer adam buna mecbur kaldı. "Ben okuyordum*Kapılar*geçen gece hayran kurgusu, bana bahsettiğinden beri

*nisan*AO3'te çevrimiçi alter ego," dedi fazla alaycı bir imayla, "ve ilgimi çekmişti. Ben de birkaç Cupid/Psyche kurgusu okudum. Onlar*inanılmaz*. Dürüst olmak gerekirse, özellikle geçen sezon gerçek senaryolara göre çok büyük bir gelişme."

Aman Tanrım. Marcus, işaret parmağını April'ın misafir odasına doğru itti; orada, her ikisinin de pek iyi tanımadığı iş arkadaşı, arkadaşının ağzından çıkan her lanet olası kelimeyi muhtemelen duyabilirdi.

Alex gözlerini devirerek bu sessiz azarlamayı el salladı. "Artık dikiş dikerken korkunç bir halk müziği çalıyorlar. Hiçbir şey duyamazlar."

Marcus yakından dinlediğinde, akustik gitarı ve anahtarsız feryadı da duydu. Nesnel anlamda korkunçtu. Ama aynı zamanda iyi, çünkü müzik Alex'i bastırdı.

“Ne tür hikayeler okudun?” diye sordu. "Hastalıklı bir meraklan."

Arkadaşı göz kırptı. “Yalnızca E olarak derecelendirilenler, çünkü açık” Elbette. Elbette.

Alex'in başı yana eğildi ve kaşları çatıldı. "Bu kadar çok hayranın neden dipte olduğuma ve Psyche tarafından çivilenmeye çaresizce ihtiyaç duyduğuma ikna olduğundan tam olarak emin değilim, ama... .” Bir omuz kaldırdı. Belki de haklıdır. Bu yüzden, kendi Cupid-sabitlenme kurgumu yazdım, yalnızca orijinal bir karakter baş peggerim olarak, çünkü iş arkadaşlarımızı teğet olarak bile dahil etmenin ürkütücü olacağını düşündüm. Takma adım CupidUnleashed.”

Marcus alnını çimdikledi ve inledi.

“Yalnızca en iyi etiketleri seçtim. *Konusuz Porno.müstehcen müstehcen müstehcen.Yarı İnsan Afet Aşk Tanrısı.Altlar Yukarı. Vaat Edilen Peg*” Dirsekleri akimbo, Alex arkasına yaslandı ve başını birbirine bağlı ellerine dayadı. "Şimdiye kadar yüzden fazla yorum ve dört yüzden fazla övgü aldım. SoftestBoiCupid adında biri bana 'Alt Fısıldayan' adını taktı ve bence bu bir iltifattı.

Tamam, şimdi Marcus endişeli olduğu kadar kıskanıyordu da. Hiçbirionunkurgular neredeyse yüze yakın yoruma ulaşmıştı. Muhtemelen kritik bir sabitleme eksikliği nedeniyle.

"Tüm o kayganlaştırıcı ve karşılıklı orgazmların arasına, Venüs ve Jüpiter ne derse desin, Cupid'in gerçekten sevdiği birini asla terk edemeyecek kadar yıllar içinde nasıl çok değiştiğine dair pek çok anlamlı yorum ekledim." Alex sırttı. “Çeşitli seviyelerde çok tatmin ediciydi. Sanırım bir sonraki kurgum, Cupid'in son sezonlarda beceriksiz, aşırı ayrıcalıklı dizi yapımcılarının geri dönüşü olmayan bir şekilde becerdiği popüler bir televizyon programında başrol oynadığı ve sonuçta ortaya çıkan depresyonunu yenmesine yardımcı olan bir kadınla tanıştığı modern bir AU olacak.

Marcus içini çekti. "Pivlemek."

“—onu çivilemek.” Her nasılsa, arkadaşının gülümsemesi daha da parlak bir şekilde parladı. "Nasıl tahmin ettin?"

Marcus gözlerini devirdi. Hikayeni yazmaktan zevk aldığına sevindim ama Alex, dikkatli olmalısın. Eğer biri öğrenirse—”

"Lauren biliyor."

Marcus'un inlemesi o kadar içtendi ki, boğazını gerçekten acıttı.

“Bir gün beni üzerinde çalışırken yakaladı ve ona gerçek hayatta eğlenmeme izin vermezse en azından kurmacada iyi vakit geçirebileceğimi söyledim. O

Hikayeyi yayınlandıktan sonra okumuş olmalı, çünkü Cupid'in ortağının bir dahaki sefere daha az yağ kullanmasını umduğunu söyledi. Alex düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Böyle mizahtan yoksun bir orospu için oldukça iyi bir geri dönüş oldu. Etkilendim."

"Alex" Lanet olsun, arkadaşının kariyeri *Tamamlandı*.

"Merak etme." Alex hayır anlamında elini salladı. "Kimseye bir şey söylemeyecek."

Havayı yutan Marcus kendini yavaş konuşmaya zorladı. Açık olarak. "Bana işinin bir kısmının Ron ve R.J.'e rapor vermek olduğunu söylemiştin. set dışında ne yaptığınız hakkında, özellikle sakıncalı olan her şey hakkında. Karakter yayınızı eleştiren hayran kurgusu yazmak sakıncalı olmaktan çok daha fazlasıdır. Bu, sizi kovmak için gerekçedir ve potansiyel olarak yasal anlamda dava edilebilir. İnan bana, *Biliyorum*"

Kendi hayran kurgusu ihlallerine gelince, o gün erken saatlerde gelen e-posta onun sinirlerini ancak bir o kadar germiştir. Bununla birlikte, yaklaşan kıyamet olasılığı, en iyi arkadaşında tek bir kıpır kıpır seğirme kadar ilham vermiyor gibi görünüyordu.

"Eh, beni bir hafta önce yakaladı ve Ron ile R.J'den tek bir ses bile duymadım." Hâlâ kanepenin minderlerine yaslanmış olan Alex omuz silkti. "Bunun rapor edeceği türden bir şey olduğunu düşünmemiştim. Sanırım haklıydım."

Korkunç halk müziğinin uğultusu ve dikiş makinesinin vızıltısı durdu ve her iki adam da misafir odasına baktı. Birkaç dakika sonra Mel ve April gülümseyerek ortaya çıktılar.

"Bence neredeyse bitirdik. Takılacak birkaç parça daha ve bir uydurma daha. Dikiş makinesini burada bırakıyoruz ama sana engel olmasın Alex." Mel, April ile omuz omuza çarpıştı. "O halde, April Whittier tarafından özel olarak tasarlanan My Chemical Folkmanse'ın yeni kostümlerinin zamanı geldi."

Nisan homurdandı. "Tim Gunn bana iyi öğretti."

"Eğer ikiniz Lavinia'yı canlandırmak için içeriden ipuçları veya püf noktaları istiyorsanız, dizinin kostüm tasarımcılarından biriyle konuşmaktan memnuniyet duyarım." Kollarını kavuşturan Alex, Marcus'a bakarken parmaklarını pazılarına vurdu. "Sence en iyi bahis kim? Marilyn mi? Geeta?"

April misafirine gülümsedi. "Teşekkürler Alex ama Marcus zaten benim yerime biriyle konuşmayı teklif etti. Ona hile yapmak istemediğimi söyledim."

Şimdiye kadar, bittiğinde ona sürpriz yapmak istediğini söyleyerek, eskizlerini veya yapım aşamasındaki kostümünü Marcus'a göstermeyi

reddetmişti. Gizlice, kıyafetin sıkı olmasını umuyordu. Sımsıkı. Ama öyle dememişti, çünkü o her iki şekilde de muhteşem görünecekti ve o öyle değildi.*tamamlamak*ahmak.

Mel'e döndü. "Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz. Bize katılmak ister misin?"

Şimdiye kadar, o ve Pablo dikiş dikmek için daireyi birkaç kez ziyaret etmişlerdi ve Marcus, ofislerinin yakınındaki bir restoranda öğle yemeği için onlara katıldıktan sonra April'in geri kalan en yakın meslektaşlarıyla en az bir kez tanışmıştı. Haklı olarak, yemek yerken diğer müşteriler tarafından ara sıra çekilen hücre fotoğraflarına rağmen, ona April'in herhangi bir erkek arkadaşına davranmalarını beklediği gibi davranmışlardı.

İş arkadaşlarını seviyordu ve April'in onların huzurunda rahat görünmesi, her bakımdan hala kendisi olması hoşuna gidiyordu. Açık sözlü. Pratik. Kendinden emin. Birkaç hafta önce, ofis dışında sosyalleşmek için ona her mesaj gönderdiklerinde şaşırmış görünmeyi bile bırakmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, meslektaşlarının şirketinde pek bir şey söylememişti. Çoğunlukla marul dürümlerini yemiş ve dinlemişti. Ama o her kelime*vardı*Uzun zaman önce senaryosunu yazdığı bir karakterin dizeleri değil, yalnızca kendisine aitti.

Kendi kendine uygulanan, düşük riskli bir tür testti. Sinirini, büyüme ve değişme isteğini ölçen biri.

Sadece özel olarak değil toplum içinde de saygı duyabileceği bir adam olmak istiyordu.

Daha da önemlisi, kameralar çalışmadığında kendisi olmak istiyordu.

Zaman alacaktı. Çaba. Ama neredeyse kırk yıldır başardığı diğer her şey de öyleydi ve çocukken ona ne söylenirse söylensin, başaramadı ve asla da olmadı.*tembel*. Sadece emin değilim ya da gerekli olanı yapacak kadar cesur değilim.

"Davet için teşekkürler. Keşke evet diyebilseydim." Mel, pek çok eşarbından birini daha sıkı bir şekilde boynuna sardı. "Cumartesi günleri benim Heidi ile randevu gecelerim. Başka zaman?"

Varsayım: Hiçbir yere gitmiyordu, bu yüzden gelecekte birlikte akşam yemeği yemek için pek çok fırsata sahip olacaklardı.

Memnuniyetle ona gülümsedi. "Elbette."

Hepsi Mel'e veda ettikten ve o alacakaranlıkta gözden kaybolduğunda, April çantasını ve süveterini almak için ana yatak odasına yönelirken, Marcus konsolun üzerindeki giriş aynasında saçını parmaklarıyla taradı.

Alex, "Aeneas yerine Narcissus'u oynamalıydım," diye mırıldandı.

Marcus orta parmağını ona doğru kaldırdı.

April yeniden oturma odasında belirdiğinde, Alex ona gülümsedi ve kibar bir tavırla dirseğini uzattı. "Arabanıza mı, leydim?"

"Şey. . ." Yanakları pembeleşti ve onun kolunu tutarken garip bir boğulma sesi çıkardı. "Tamam aşkım. Teşekkürler."

Marcus, karşılığında kendini beğenmiş bir kaşını kaldırmakla yetinen en iyi arkadaşına dik dik baktı.

Söyle bana April, diyordu Alex, dairesinden çıkarlarken. "Aşk tanrısının dip olduğunu söyleyebilir misin? Çünkü fanatik topluluğunun karakteri yorumlama biçimi, özellikle de sabitlenme eğilimi beni çok ilgilendiriyor."

Ve işte oradaydı. Kızarmaya devam etse de yine kıkırdıyordu. *kıkırdamave* Alex'in aptal kafasının arkası, Marcus'un kaşlarını çatmasının gücüyle tutuşmuş olmalıydı.

"Ah, o kesinlikle bir dip. Zavallı biri, derdim." Sesi nefes nefese ama düşünceli geliyordu. "Ya da belki bir anahtar?"

Sonra, Alex'in kolunu sıktıktan sonra onu bıraktı ve onun yerine elini Marcus'a uzattı. Hemen parmaklarını birbirine kenetledi ve Alex'e anlamlı bir şekilde bakarken bir zafer dalgasının göğsünü biraz şişirmesine izin vererek arkadaşının yanından geçti.

"Bratty haklı, April," dedi ve yanıt olarak arkadaşının kendi orta parmağını kaldırdığını görmemiş gibi yaptı. "Onu sabitledin. Tabiri caizse."

Derecelendirme: Müstehcen

Fandomlar: Gods of the Gates – E. Wade, Gods of the Gates (TV) İlişkileri:

Aşk Tanrısı/Orijinal Karakter

Ek Etiketler: Alternatif Evren – Modern, Konusuz Porno, isler Ve müstehcen müstehcen, Yarım-İnsan Afet CuPİD, Dipleri UP, PeGBu söz verildi, aktör! ilePİD

İstatistikler: Kelimeler: 3027 Bölümler: 1/1 Yorumlar: 137 Tebrikler: 429 Yer İmleri: 40

Onu Bir Peg
Cupid'den
Aşağı
AlmakUnleash
ed

Özet:

Aşk tanrısı sette zor bir gün geçirir. Set dışında, işler eşit derecede zorlaşır. "Şeyler" derken penisini kastediyorum.

notlar:

Beta için AeneasLovesLavinia'ya teşekkürler. Sen en iyisisin, ahbap. Ayrıca, dünya çapındaki güncel televizyon hitleriyle herhangi bir benzerlik tamamen kasıtsızdır.

Hayır bekle. Sonuncusunun tam tersi.

Robin'in çıplak göğsündeki elleri küçük ama sıcak ve çok yumuşaktı. "Bugün ne oldu? görünüyorsun. . . gergin."

Şimdi onun üzerine biniyordu, sağlam, hoş gelen ağırlığı onu yerinde tutuyordu. Belki denerse hareket edebilirdi ama yapmadı. Hayır, şu anda o çaresizlik hissini, o emniyet hissini istiyordu. Daha Fazlası. Unutmak, düşünemez hale gelene kadar zevk içinde boğulmak istiyordu.

"Her zamanki gibi," diye içini çekti. "Daha önce de söylediğim gibi, dizi yapımcıları en başından beri beceriksizdi. Onları kurtaran tek şey yetenekli ekip, oyuncu arkadaşlarım ve kitaplardı. Ama artık kitapları geride bıraktığımıza göre, her şey ters gitti."

Kaşlarını çatarak ona odaklandı. Endişeli. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Al beni," dedi ve kadın dizlerinin üzerine kalkıp onun üzerinden geçmeye başladı, ancak sonraki sözlerinde durdu. "HAYIR. *Beni al*"

Yanakları sıcaktan kızarıırken bile dudaklarını ısırıldı. "Emin misin?"

"Kıçına bahse girersin ki eminim." Ona sıırıttı. "Ya da daha doğrusu kıçım." Birlikte güldüklerinde iki şeyden emindi.

Birincisi: O gece onun beynini yerinden çıkaracaktı.

İkincisi: İş bittiğinde, karakterinin tüm yayının son sezonda sebepsiz yere torpile edilmiş olmasını artık umursamayacaktı.

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" APRIL MARCUS'A BAKTİONun kanepesi ertesi akşam burnu endişeyle kırıştı. "Korkunç mu? Kitap kanonuyla daha yeni ilgilenmeye başladım ve yazma sesimin buna özellikle uygun olduğundan emin değilim.

Alex havaalanına gitmek üzere ayrıldıktan ve April duş almak için banyoya girdikten sonra, Marcus küçük ofisine çekilmişti. Yarım saat kadar onun masasında oturmuş, metinden konuşmaya uygulamasının en son kurgusunun taslağını kendisine bir kez ve ardından ikinci kez okumasını dinlemişti. O birkaç dakika boyunca kendisinin Kitap! AeneasWouldNever'a dönüşmesine izin vermişti, karakter tutarlılığını kontrol etmek ve karakter tutarlılığını kontrol etmek için arkadaşı Ulsie'nin yazısını beta okuyarak ve onun parlamasına yardım edebileceği diğer lekelenmiş noktaları ve arsa boşluklarını. Her zamanki gibi, dinlerken kendi kendine neredeyse anlaşılmaz birkaç not almıştı.

Tanıdık rutin, giydiği kürk astarlı pelerin gibi etrafına yerleşmişti.*Kapılar*'ın kış gibi geçen ilk sezonu. Ilık. Rahatlatıcı. O kadar ağırdı ki omuzları acıyordu.

Bir anlamda, onun isteği, ilişkilerinin asla kaybettiğini bilmediği kısımlarını geri almalarına yardım etmektir. Ama o hoş karşılanan ıslah anında bile, ona karşı tamamen dürüst olamıyordu. Ona fanatik ikinci kişiliğinin vereceği geri bildirimin aynısını verirse, tamamen aynı şekilde, şüphelenmeye başlayabilir. Onu uzun süredir arkadaşı ve yazar ortağı olarak tanıyabilir.

Ayrıca, onun artık tanıdığı versiyonu, kurgularına yardım etmek ve kendi kurgularını yazmak için yıllarını harcamamıştı. Hem genel olarak hem de onunla birlikte, gözden geçirme sürecine Book!AeneasWouldNever kadar aşina ve rahat olmayacaktı. Bu da ona bu nedenle yardımcı olamayacağı anlamına geliyordu.

Bunu aylarca veya yıllarca yapmaya devam ederlerse, ondan hikayelerini okumasını ve yanıtlamasını istemeye devam ederse, belki de bir zamanlar inandırıcı bir şekilde yazar arkadaşına yavaş yavaş dönüşebilirdi, bu da kırmızı bayrakların dalgalanmasına neden olmazdı. Fakat şimdi değil.

Dilinde acı bir nota vardı, bu kadar tatlılığın arasında bile fark ediliyordu.

Çünkü bu anöyleyditatlı. Onun hikayesi de öyleydi.

"Bence kendini hafife alıyorsun," dedi ona. "Biraz fazla modern olan birkaç kelime var" - kahretsin, bunu makul kılması gerekiyordu — "ya da en azından, senaristler bunları bize hiç söylemediler ve muhtemelen ne zaman yaygın kullanıma geçtiklerine bakmalıyız. Örneğin, 'Tamam'. Ama bunun dışında bence kitapların verdiği hissi yakalamayı başardın."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Oh iyi. Garipleşmeden bu fandomda yazmaya devam etmenin bir yolunu bulmak istedim. Özellikle müstehcen içerik eklediysem."

Ki o vardı. Çok ustaca ve açıklayıcı. Bu özel içerik, onun ofisinde kot pantolonunun bazı açık bir şekilde yeniden ayarlanmasını gerektirmişti, çünkü *lanet etmek*.

Geçmişte, ona benzeyen bir Aeneas hakkında yazdığında, Ulsie'nin açıklama istemeden kabul ettiği bir şartı, beta okuma seks sahnelerinden kaçınmıştı. Karşılıklı anlaşmayla, taslaklarını ona göndermeden önce bu parçaları kesip çıkarmış, bir iki cümlelik kuru bir yazar notunda kaçırdığı önemli gelişmeleri not etmişti.

Ama bu kurgunun başında, koyu renk saçlı, tıknaz, kaslı, gözleri verimli toprak kadar zengin bir Aeneas'ı tarif etmişti. Ayırın!Aeneas, Göstermeyin!Aeneas. Marcus değil, herhangi bir şekilde.

Yani, evet, o parçaları şimdi okuyabilir ve okuyabilirdi ve bunu rahatsızlık duymadan yapabilirdi.

Her neyse, eski, tanıdık rahatsızlıklar olmadan. Bu ona şunu hatırlattı: "Ayrıca, Aeneas'ın Dido ile aşk sahnelerinden birinde, Carah ve bana senin için kullandığın kelimenin, uh... ."

Adam kıvranırken, gözleri gözlüklerinin ardında parlayarak, kaşlarını eğlenceli bir soru sorarcasına kaldırdı.

"'Amcık' kelimesini kullanmamalısın," diye zorladı sonunda. "Anakronik."

Tüm modern AU kurgularında, bu terim kabul edilebilirden fazlaydı. Ancak, ilgili zaman aralığı göz önüne alındığında, kanonla uyumlu hikayelerde değil. Wade kullanmıştı

onun yerine farklı bir kelime April'in saldırgan bulması ihtimaline karşın, bir Marcus'u söylemeye daha da isteksizdi.

Çerçevelerini burun köprüsüne doğru itti. "Yani C-kelimesi Rubicon'u aşmam gerekebilir, bana söylediğin bu."

"'Islaklık' veya 'ısı'dan daha az örtmece olan, kanonla uyumlu bir terim istiyorsanız. Veya. . . Bunun gibi şeyler."

Bok. Yine sertleşiyordu, bakışları istemsizce onun yumuşak, sallanan geceliğinin cilveli eteğine kaydı, bu gece kadın ayağa kalktığı anda ancak uyluğunun ortasına geliyordu ve oturduğunda daha da yukarıya fırlıyordu. Bacaklarını böyle hareket ettirdiğinde...

Ah, bu kasıtlıydı. Onun küstah göz kırpması sadece bunu doğruladı. Geri bildirimimin geri kalanı bekleyebilirdi.

Adam kıkırdarken ikisine de manevra yaptırarak onu kanepeye oturttu - sonunda bir kıkırdamao *yapardı* Alex sırt üstü yatana ve kalçaları onun açık, yuvarlak kalçalarının arasına düşene ve eli onun geceliğinin altında bu baldırlarının arasından kayana kadar hemen sikişebilirdi.

"O kelimeyi tekrar kullan," diye dakikalar sonra kulağına fısıldadı, adam açık ağzını onun boynuna bastırıp yukarısında, içinde hareket ederken. "İlki. Söyle."

Etrafında sınımsıkı sarılmıştı, titriyordu, o kadar ıslaktı ki artık her itiş duyabiliyordu. Kendisini biraz daha yukarı kaldırıp cinsiyetine karşı durduğunda, nefesi kesildi ve gözlerini kapattı.

Ona mutlak gerçeği söyledi, sonra kulağına doğru, dişleri kulak memesinde. Amını seviyorum. *Aşk*BT. Sen isteyken"—elini aşağılara doğru kaydırды, çünkü daha fazla dayanamıyordu ve kahretsin, *ses*klitorisini ovuşturduğunda yaptı - "Sen isteyken, aletime yumruk atıyorum ve amını parmaklarımla, aletimle, dilimle doldurmayı düşünüyorum." . "

Altında eğildi ve sallandı, parmaklarını iterek, aletinde kendini becerdi. Sonra titreyerek bir hıçkırık kopardı, adam ona çarpıp kalçasını kavrayıp inerken cinsiyeti onun etrafında sarsıldı.

Daha sonra nefes nefese kanepede uzandılar ve kadın elini onun nemli omurgasından aşağı kaydırды. "Bu, akademinin takdirine layık, ilham verici bir performanstı. Müstehcen konuşmaya en iyi ilk giriş ödülü . . . Marcus Caster-Rupp! Yaşasın!"

Neşeli bir edayla, onun terli boynuna bir dizi yumuşak öpücük kondurabilmek için başını eğdi. "Ben ilham aldıysam, tüm övgüyü hak ediyorsun."

Evet, artık onun seks sahnelerini okumakta kesinlikle iyiydi.

Aslında, onu daha fazla yazmaya teşvik edecekti. Ne kadar erken o kadar iyi.

O GECE DEN SONRA,gecikmiş bir akşam yemeğinde onun hikayesi hakkında daha çok konuştular. "En azından ilk okuduğumda diğer tek endişem, Aeneas'ın

Biraz da . . ." Marcus doğru cümleyi arayarak çatal dolusu spagetti kabağını salladı. "O biraz olabilir*duygusal olarak farkında*geçmişine ve dönemine sahip bir adam için.

Makarna tellerini kendi çatalının etrafında döndürerek düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

Sesinde küstah bir çıtlama yoktu, yazma tercihlerini ve Aeneas karakterlerini aceleyle savunmuyordu. Yine de çiğnerken, artık gülümsemeden masada gözlerini kırıştırıyordu.

"Üzgünüm." Masanın üzerinden uzanarak onun boştaki elini eliyle kapattı. "Nisan, üzgünüm. Bunu daha nazikçe söylemeliydim. Ayrıca ne bileyim? Hiç bir şey."

Dokunuşuyla yukarı baktı. "Senyaptın nazikçe söyle ve tamamen haklısın. Ben sadece . . ." Ağzı titriyordu ama dudaklarını sıkıca bastırdı. "Söylediklerin bana eski Lavineas sunucu arkadaşımın eskiden söylediği şeyleri hatırlattı. Sana bahsettiğim adam."

"Disleksisi olan da," dedi yavaşça.

Bariz kederi kalbini burktu. Onun yalanına dair farkında olmadan içgörüsü midesini bulandırdı.

"Evet." Artık çökmüş olan omuzları bir milimetre yukarı kalkmıştı. "Sonunda bir pislik gibi davrandı. Ama ondan önce birkaç yıl arkadaştık, bu yüzden sadece... . onu geç. Onu özledim."

"Üzgünüm." Sözler düzensiz bir şekilde ağzından çıktı ve Tanrı'nın izniyle, onun onları ne kadar kastettiğini asla bilemeyecekti. "Çok üzgünüm Nisan."

Birkaç dakika daha tabağına baktıktan sonra başını kaldırdı, gözleri parladı ve ona titreyen bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim ama sorun değil. İyiyim. Ve onunla olanların hiçbirisi senin suçun değil.

Ebeveynlerinin hayal kırıklığına uğramış, onaylamayan bakışları karşısında bir zamanlar kendini küçücük, suçlu veyanlış, bu bir şekilde daha kötüydü. olarak bile

bir çocuk, ince bir inanç ipine tutunmayı başarmıştı:*Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. yapabileceğim başka bir şey yok.*

Bu gerçek - sahip olduğu her şeyi, olduğu her şeyi onlara sunduğu ve *Halayeterli* değildi, asla yeterli olmayacaktı - içinde bir şeyleri paramparça etmişti. Yıllarca onun gölgesinde kalmıştı. Çok uzun yıllar.

Şimdi daha kötü bir duyguyu kabul etmesi gerekiyordu: Çaresiz olmayan ama tamamen hak edilmiş bir suçluluk.

Daha fazla bir şey yapabilirdim ama yapmayacağım. Çünkü her şeyi kaybedebileceğimden korkuyorum.

Avucu terliyordu. Elini son bir kez sıktıktan sonra bıraktı ve telaşını kucağındaki peçeteyi düzelterek gizledi. "Hayran kurgu yazmaya nasıl başladınız? Seni buna çeken ne oldu?"

Konuyu bir dakika düşündü, adamın dikkatini dağıtması amacına hizmet ederken yüzündeki kısıtılmış hüznün kayboldu. "Lütfen bundan sonra söylediklerimi yanlış anlama ama ben çoğunlukla sırf kinimden hayran kurgusu yazmaya başladım. Dizi yapımcılarınız en başından Lavinia'yı mahvetti ve ben de öyleydim.*kızgın*. Yaptıklarını düzeltmek ve onun ve Aeneas'la olan ilişkisi hakkında sevdiğim her şeyi geri koymak istedim.

Eh, bunun için onu suçlayamazdı.

Bu yüzden kitapların en iyi yanlarını -Lavinia'nın Aeneas'la olan ilişkisinin dış hatlarını- ve dizinin en iyi yanlarını -bu sen olurdun, Marcus- aldım ve hepsini şahane bir şekilde kabarık, müstehcen kurgulara dönüştürdüm ve saf bir zevkti. Özellikle Lavineas sunucusunda bir topluluk bulduğumda ve . . ." Yavaşladı. "İyi bir arkadaş ve yazarlık ortağı."

Göğsünde bir ingiliz anahtarı daha.

Yapabilseydi, bir tür özür olarak onun hikayesini kendi hikayesiyle karşılardı. Aeneas kıyafetiyle dolu, etkileyici genç bir kadının nasıl bahsettiğini ona anlatırdı.*Kapılar* bir toplantıda hayran kurgusu ve o gece otel odasında biraz bulup okumaya başlayacak kadar merak etmiş ve sıkılmıştı. Sadece bazı hikayelerin, en iyilerinin, karakteri ve Alex dışında kimseyle paylaşmadığı şov hakkında yankılandığını ve içgörülerini ifade ettiğini keşfetmek için. Ancak okumayı hatırladığından çok daha kolay hale getirmek için modern teknolojiyi kullanabileceğini bulmak için.

O gece ilk kez kendi isteğiyle senaryodan başka bir şey okudu. Baskı olmadan. Bahis olmadan. Tam bir zevk için, yaklaşık

değer verdiği bir şey nerede bir şey hakkındaObir kereliğine uzmandı.

Hayat değiştiriyordu. Muzaffer, tam olarak ifade edemediği şekillerde,*abilirtamamen* kendisi için okuyun ve sevin, başka hiç kimse için değil.

Ancak en iyi kurgularda bile, karakterinin diğer yazarların gözden kaçırdığı yönleri vardı. Sonunda onu Book!AeneasWouldNever olarak ilk tek vuruşunu yazmaya iten şey, kendi sezgilerini paylaşma zorunluluğuydu. Kimse onun kim olduğunu bilmiyordu ya da arada bir kelimeyi yanlış mı yazdığını ya da daktilo etmek yerine dikte edip etmediğini umursamıyordu. Bunu tek başına kendisi için yaptı.

Cırcır cıvıltı ya da eleştiri bekliyordu, övgü değil. Kalitesiz düzenlemesine rağmen desteklenmiyor.

Ve sonra, bir şekilde, bir topluluğun parçası oldu. Her nasılsa, *okeyif aldım* yazmak ve bu, kendisi için bir başka gururlu ıslahıydı.

Bir şekilde Ulsie'yi bulmuştu. Nisan.

Her nasılsa fandom sayesinde kim olduğunu keşfetmişti. Kendi çıkarları. Kendi yetenekleri ve olanakları, onlarca yıl olmadığı biri gibi davrandıktan sonra,*inanmak*olmadığı biriydi.

Ama bunların hiçbirini April ile paylaşamazdı. Birlikte kalırlarsa, geçmişinin böylesine önemli bir bölümü sonsuza kadar gizli kalacaktı ve o, o özel hikayeyi asla duyamayacaktı.

Masanın karşısında, onlar rahat bir sessizlik içinde otururken, o geç akşam yemeklerini bitiriyordu. Başını kaldırıp ona baktığını görünce dudakları kıvrıldı. Çıplak ayak bileğini ayak başparmağıyla kızdırmak için bacağını uzattı. Çok iyi bildiği gibi biraz gıdıkladı ve adam homurdandı ve ona başını salladı.

Geniş bir özür dilemeden sırtarak omuz silkti ve kalan sarımsaklı ekmeğine geri döndü.

Hala endişeleniyorsan kim olduğunu bilmiyorum, göstermeksen kimsin *ben*, ona söylemişti ve o söyleyemedi. Yapamadı. Yine de dün gece, o uyuduktan çok sonra onun yatağında, kolunu onun beline dolamış halde uyanık kalmış ve merak etmişti.

Aralarında her ne varsa, onu elinde tutuyor ve tüm bu çaba ve baskının onları dönüştüreceğini umarak, elinden geldiğince sıkıyor, yakın, güvenli ve sıkı bir şekilde avucunun içinde tutuyordu. Bir zamanlar ona açıkladığı gibi, bir elmasa. Muhteşem. Zarar vermek zor.

Belki de sahip oldukları şey rock değildi. Belki de suydı.

Belki de ne kadar sıkarsa o kadar az tutuyordu.

Ama yumruğunu nasıl açacağını bilmiyordu. Nisan geldiğinde değil. Kariyerine ve kamuya açık kişiliğine geldiğinde değil. Tam olarak bildiği zaman değil, *açık olarak*, uzatılan elin boş kalması nasıl hissettirdi. Her zaman boş.

"Marcus?" April'in bakışları nazikti. Endişeli. "Sen-"

Sonra, sanki onu daha önceki düşünceleriyle çağırmış gibi -korkunç bir olasılık- telefonu çaldı ve ekranda Debra Rupp belirdi.

"Bu benim annem. Onu daha sonra arayabilirim, dedi

April'a. Çok sonra. Muhtemelen asla.

Çatalını küçümser bir şekilde salladı. "Bu senin seçimin. Ailenle konuşmak istersen kesinlikle alınmam."

Yapmadı, bu yüzden ikisi de izlerken telefonun kendi kendine çalmasına izin verdi. Birkaç saniye sonra bir zil sesi daha duyuldu. Bir sesli mesaj. Annesi sesli mesaj bırakmıştı.

İşaret parmağının basit bir dokunuşuyla onu dinlemeden silebilirdi. Bunun yerine, hücreyi kulağına kaldırdı ve bilinçli olarak omuzlarını dikleştirerek ve duyabileceği her şeye karşı sandalyenin arkalığının onu desteklemesine izin vererek dinledi.

"Marcus, Madam Fourier, bakkaldaki o beş para etmez dergilerden birinde senin resmini gördü. Görünüşe göre haftalardır San Francisco'da olduğunuzu söyledi. Makaleye göre Twitter'dan yeni kız arkadaşını ziyaret etmek. Nerede olduğunuz ve faaliyetleriniz hakkında bizim bildiğimizden daha fazlasını bilmekten iğrenç bir şekilde memnun oldu. Los Angeles'ta ya da bir yerde sette olduğunuzu varsaymıştık.

Annesinin ses tonunu tam olarak çözememişti. Onlara yakınlığından haberdar olmadığı veya geçen ay ziyaret etmediği için incinmiş miydi? Eski meslektaşına böbürlenme fırsatı verildiği için mi üzüldü? Yoksa sadece gerçekleri mi söylüyordu?

"Mümkün olan ilk fırsatta bizi arayın."

Kuyu, Okesinlikle alaycıydı.

Her şeyi duyduktan sonra, muhtemelen içgüdüleri onu ilk kez bu şekilde teşvik ettiğinde yapması gerektiği gibi, mesajı sildi ve telefonu birkaç santim uzağa itti. Sonra birkaç santim daha, daha, daha, ta ki masanın ötesine uzanamayana kadar ve April hafif, sıcak elini koluna koydu.

"Marcus?" Çok düşük. Çok tatlı.

Her şeyi bilseydi yine de bu kadar tatlı olur muydu?

Kafasını salladı, düşünceyi uzaklaştırdı.

Lavineas sunucusundaki gizli geçmişlerinin bir önemi yoktu, şu anda değil. *Bukendisine* ait bir parçayı ona gösterebilirdi. Bu hikâyeyi, konuşmayı güçleştirecek şekilde boğazında birikip yoğunlaşmasına rağmen anlatabiliyordu. Gerçekten, durumun ana hatları çok basitti. Kelimeler için bu kadar çabalamak aptalcaydı. "Ben, ah, aileme o bölgede olduğumu söylememiştim ama eskiden çalıştıkları okuldaki öğretmenlerden biri bir yazı gördü.

hakkımızda ve anneme haber verdi. Onu geri aramamı istiyor."

Onun ziyaret etmesini isterdi, çünkü o her zaman onlara gelmek zorundaydı.

Kapı eşiğinden mutfığa kadar kendini küçültür ve dans etmelerini izlerdi.

"Onu geri aramak ister misin?" April'ın sesi kesinlikle tarafsızdı.

Bir noktada gözlüğünü çıkarmış, sandalyesini daha yakına çekmişti ve o kahverengi gözleri yumuşak ve sabırlıydı. Hak etmediği sevgi ve güven dolu.

"Onlar..." Boğazını temizledi. "Gösteriden nefret ediyorlar. Sana bunu söyledim mi?

Sessizce başını salladı.

"Bütün rollerimden nefret ettiler sanırım. Ama özellikle Aeneas, çünkü ikisi de klasik dilleri öğretiler ve dizinin Virgil'in hikayesini katlettiğini düşünüyorlar." Bir yudum su daha almak için uzandığında eli tamamen sabit değildi. "Elbette oldu, ama ben yine de..."

Dizleri şimdi onunkilere dayanıyordu, hafifçe dürtüyordu. Yakınlığını hatırlatan.

Sesi çatladı. "Dizinin 'zararlı etkisi' ve 'temel mitolojinin feci bir şekilde yanlış anlaşılmasını nasıl teşvik ettiği' hakkında makaleler yazmalarını beklemiyordum."

O haber ülkenin en popüler gazetesinde yayınlanmıştı ve bilgisayar metni ona yüksek sesle okuduktan sonra, seçiminden pişman olmuştu. Kendisi basılı olarak okusaydı, belki bir şekilde yanlış anlamış gibi davranabilirdi. Harfleri karıştırdı. Sık sık yaptığı gibi yanlış anlaşılıyordu.

Ebeveynlerinin makalelerinde oğullarından veya dizideki rolünden hiç bahsetmediler. Bir kez değil. Ama elbette, isimler bağlantıyı açıkça ortaya koyuyordu ve halkın tepkisini, böyle bilgili ebeveynlerin nasıl bir oğul doğurduğuna dair kıkırdamaları tahmin edebilirdi. o.

"Farklı olacağını düşünmüştüm. Bir yetişkin olarak, demek istiyorum. Onların yanında olmanın bir gün farklı hissettireceğini düşündüm. Bir zamanlar bir kariyerim, arkadaşlarım ve onların dışında bir şeyim vardı. Ama asla olmuyor ve April..." Ona döndü ve onun gözleri onun için yeniden donuklaştı ve buna dayanamadı ama kendini de durduramadı. April, onları her gördüğümde çok sinirleniyorum.

Elini tuttuğunda, tutuşunun çaresiz gücü canını yakmış olmalıydı.

Şikayet etmedi. Uzaklaşmadım.

"Nefret ettim.*Nefreto*," diye tükürdü. "Bütün rollerimi nasıl hor görüyorlar ve o makaleleri nasıl yazıyorlar ve muhtemelen daha fazlasını da yazacaklar ve bana nasıl aptal ve tembelmişim gibi baktılar ve - *vedeğersiz*, Allah'a yemin etmeme rağmen denedim. Elimden geldiğince çok denedim ve denedim ve ben sadece lanet bir şeydim.*çocukve onlaröğretmenler*. Nasıl sahip olamazlar?*bilinen*?"

Daha sonra, hazırlık okullarının özel ihtiyaçları olan çocukların cesaretini kırıp kırmadığını ya da ebeveynlerinin, genlerinin ve yönlendirmelerinin ürünü olan çocuklarının bu kadar temel bir şekilde kusurlu olabileceğini kabul edemeyecek kadar inatçı olup olmadığını merak etmişti. Utanç onların gözlerini bağlamış, hepsini karanlığa sürüklemiş miydi?

Yine de önemli değildi. Tam olarak değil.

Her iki durumda da, onun ne olduğunu, ne olabileceğini, ne olabileceğini asla görmemişlerdi.*vardi* olmak ve asla, asla olmayacağı şey.

Hala yapmadılar.

Yanakları ıslaktı ve kadın onları bir peçeteyle kuruluyordu ve o utanamayacak kadar dalgındı. "Beni sevdiklerini biliyorum ve ben de onları seviyorum ama onları nasıl affedeceğimi bilmiyorum."

İkisinin de üzerine bir ömür boyu degecek bir acı çöktü ve sabırla bekledi, elini güvenli bir şekilde ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarını sildi. Kılıcını ayaklarının dibine koydu, rahatladı.

Onu yukarı kaldırıyor, kanepeye yönlendiriyor ve oturduklarında onu kendi vücuduna sıkıştırıyordu. Başı onun omzunda, kollarını onu incitmeden olabildiğince sıkı sarmış, yüzü onun gül kokulu boynuna gömülmüştü.

O yumuşak, gizli boşluğa fısıldayarak, "Onları nasıl affedeceğimi bilmiyorum," diye tekrarladı.

Parmakları saçlarını tarıyor, okşuyordu. Gözlerini kapattı.

Bir süre konuşmayınca yanağını kafasına koydu. "İstersen bunun hakkında konuşabiliriz ya da sadece dinlerim. Ya da sessizlik yardımcı olacaksa, böyle kalabiliriz."

Sesinde yargılama yoktu. Sabırsızlık yok. Zayıflığına, nankörlüğüne ya da başkalarına karşı eğilimine karşı küçümseme yok.*hissetmek*bazen rahat olandan daha fazlası.

bilmiyordu. Nasıl yapabilirdi? Geçmişindeki hiçbir şey, tüm başarıları ve talihsiz ilişkileri arasında, baş döndürücü geleceğini tahmin edemezdi.*rahatlamak*albini korumasız olarak onun önüne koymanın, sadece keşfetmek için-

Sadece onu onun için koruyacağını keşfetmek için.

Böylece konuşabilirdi. Sonunda bu konuda konuşmak istedi. dinlemek istedim

Boğazına doğru titreşen bir nefes aldı. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Bence . . ." Parmaklarını nazikçe saçlarının arasından geçirmeye devam ederken, devam etmeden önce durakladı. "Bağışlamanın borçlu olunabilecek bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Yüzünde, onun zorlukla yutkunduğunu duyabiliyordu. Bunu hissedebiliyordu. "Özellikle bu af kazanılmamışsa. kişi olsa bile seni inciten aynı zamanda seni seven biridir." Parmakları hareketsiz kaldı, sıcak avuç içi onun kafatasını kucakladı. "Teklif etmeyi seçebilirsiniz. Ama bunu kimseye borçlu değilsin. Ailen bile.

Yüzünü avuçluyor, omzundan kaldırıyor. Onun gözleriyle buluşan kendi gözleri aniden sertleşti. Artık daha hızlı, daha emin konuşuyordu.

"Onları görmek istemiyorsan, görme. Onlarla konuşmak istemiyorsan, onlarla konuşma. Onları affedemiyorsan ya da istemiyorsan, o zaman onları affetme." Ya vurgulayarak ya da kendi kendine başını salladı, hangisi olduğundan emin değildi. "Eğer onları affetmek istiyorsan, bu da sorun değil. Onlarla konuşmak veya onları ziyaret etmek istersen, sana elimden geldiğince destek olurum. Burada doğru ya da yanlış cevap yok, Marcus. Hangi cevap seni en çok mutlu edecekse."

Mesele asla bu olmamıştı, anne babasıyla değil.

Onlarca yıldır, üçü, onun, hatta onların mutluluğu kadar önemsiz bir şeye özel bir ilgi göstermek yerine, beklentiler ve yükümlülüklerle birbirine bağlıydı. Ama o boğucu bağları çözerse, aralarındaki bağ, istediği gibi seçebileceği ya da seçemeyeceği bir şey haline gelirse... . .

Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Sonunda öfkesinin ve kırgınlığının önemsizleşip kaybolmayacağını. Bağışlamanın daha kolay gelip gelmeyeceği ya da bağışlamama kararında kendinden emin olup olmayacağı.

"Ben asla..." Ağzını kapadı ve tekrar düşündü. Onlarca yıl boyunca gezindi, aradı ama içgüdüsel iddiası doğruydı. "O zamanlar bana nasıl hissettirdikleri hakkında onlarla hiç konuşmadım. Şimdi bana nasıl hissettirdiklerini. Bunun yerine, başka biri gibi davrandım. Anlaşılan . . . Beni incittiğini asla söylemediğim şeyler için onları affetmemek yanlış."

Sözlerini özenle seçmeye geri dönmüştü. "Onlarla bu konuda konuşmak ister misin?"

"BEN . . . Bilmiyorum, dedi sonunda.

Kahretsin, bu kadar savunmasız duygu yorucuydu. Yorgunluk ve belirsizlikten kafası karışmış, yeniden onun omzuna yaslanmış, yan tarafına kıvrılmış, vücudu fırtınada bir siper gibi duruyordu. Parmakları şimdi adamın ensesindeki saçlarıyla oynuyordu, diğer kolu sırtına dolanmıştı.

Ailesine gelince, nasıl devam edeceği konusunda gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Tek bildiği: Karakterlerinden hiçbiri, hiçbir hüneri ona bu tür bir sığınak, bu tür bir rahatlık sunmamıştı. Sadece Nisan.

İçindeki korku ve utanca rağmen ona Book!AeneasWouldNever'dan bahsetmiyordu. İhmal yalanını itiraf etmiyordu.

Bu sınırlı açıklık, istediği her şey olmayabilir. Hikayesinin tamamını asla bilemeyebilir. Ama aralarında yatan, daha önce sahip olduğundan, kavrayabileceğini hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı ve bunu riske atmıyordu.

Hayır, riske atmıyordu.

Daha sıkı sarıyordu.

Lavineas Sunucu DM'leri,yedi ay birGÖ

Özür dilemeden Lavinia Stan:Gelecek yılki Con of the Gates'e gidiyor

musun?**Book!AeneasWouldNever:**Etkinliklere hayran olarak katılmak pek bana göre

değil.**Özür dilemeden Lavinia Stan:**Kalabalıktan hoşlanmadığın için ya da . . . ?

Book!AeneasWouldNever:Bunun gibi bir şey.**Özür**

dilemeden Lavinia

Stan:Tamam**Book!AeneasWouldNever:**Bu sadece

Book!AeneasWouldNever:Çevrimiçi arkadaşlarımla yüz yüze tanışmak bana pek iyi bir fikir gibi gelmiyor.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Utangaçsın?

Book!AeneasWouldNever:Bazen?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Çünkü lütfen bilin: benim yanımda gergin olmanıza gerek yok. Nasıl görüldüğün ya da yüz yüze garip olup olmadığın ya da her neyse umurumda değil. Uzun zamandır arkadaşız ve seninle yüz yüze tanışmak isterim.

Özür dilemeden Lavinia Stan:kahve için

Özür dilemeden Lavinia Stan:ya da akşam yemeği? Sadece ikimiz mi?

Book!AeneasWouldNever:Yapabilmeyi isterdim. Lütfen, lütfen buna inan.

BELGELERLE DOLU BİR GÜNÜN SONRA NİSAN EVE GELDİhenüz *Daha* belgeler.

Bu sefer toprak numunelerinden alınan laboratuvar sonuçları veya danışmanların verileri yanlış yorumladıkları veya sonuçlara varmak için yanlış tarama düzeylerini kullandıkları raporları değil, televizyon ve film senaryoları. Her biri Marcus'un temsilcisinin sevebileceğini düşündüğü bir rolü ya da hikayeyi ilk kez görmeden önce kendisine teklif edilmiş bir rolü içeren gerçek Hollywood senaryoları.

Bazıları için seçmelere katılması gerekecek, diğerleri olmayacaktı. Bazıları önemli bir maaş çeki sunarken, diğerleri ölçeğin çok üzerinde değil. Bazıları kostar, yapımcı veya yönetmen olarak büyük isimlerle övünürken, diğerleri hikayenin kendisine asıl ilgi olarak güveniyordu.

Menajeri Francine'in elbette tercihleri vardı ama çoğunlukla onun seçmesini istiyordu. *bir şey*ve görevinden önce kamuoyuna duyurulsun—*Kapıların Tanrıları*tanınırılık azalmaya başladı. Ya da, April'a hardalla kavrulmuş somon ve sarımsaklı karnabahardan oluşan akşam yemeğinde bilgi vermişti. Öğleden sonra, onun yegane hevesli tüketimi için bir çeşit tuzlu gözleme de pişirmişti.

O somon inanılmazdı. Yemeklerinin geri kalanı da öyleydi.

Yiyecek için alışveriş yapmıştı. Yemek için para ödedim. Bulaşıkları yıkadı, çarşafı değişti ve hatta çamaşırlarını yıkadı. İstediklerini belirttiği yerlere bazı resimler astı.

Başka bir rol seçmezse, onu ev erkeği olarak tutmayı planlıyordu.

Belki bu bir şaka olmalıydı ama değildi.

Ve annesinin ısrarla ima ettiği gibi, belki de April, onun evine ne kadar çabuk taşındığı ve tanıdık, vazgeçilmez biri haline geldiği konusunda paniğe kapılmalıydı.

günlük varoluşundaki varlığı. Bunun yerine, görünüyordu. . . doğal. Onunla sadece haftalar önce tanışmış olmasına rağmen, sanki yıllardır hayatındaymış gibi.

Ona güvendi. Her nasılsa, bu kadar kısa bir süre sonra bile ona güveniyordu.

Senaryolarının da kanıtladığı gibi, her zaman birlikte bu tür zamanları da olmayacaktı. Yakında Los Angeles'a dönecek ya da çekim için uluslararası bir yere rapor verecek ve birbirlerini haftalarca ya da aylarca görmeyebilirler.

Yani kalmak istiyorsa, ona kapıyı göstermiyordu. Hayatlarının, programlarının bu hizalanması sonsuza dek sürmeyecekti ve bunun her dakikasını takdir etmeye niyetliydi.

"Seçimlerimi gözden geçirmemizde sakınca görmezsin umarım." Telefonunu kullanarak, yemekten sonra kanepede oturduğu yerden ilgili e-postalardan birini ona ilettili. "Normalde aylar önce bir şeyler hazırlardım ama karar veremedim ve çekimleri bitirir bitirmez ara vermenin iyi olacağını düşündüm.*Kapılar*. Yine de Francine haklı. Yakın zamanda bir proje seçmem gerekiyor. Bir sondaj tahtası kullanabilirim.

Sakıncası olmayacağını mı umdun? Boş mutfak masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarını açtı ve gözlüğünün üzerinden ona baktı. "Marcus, bunu daha önce konuşmuştuk. Ben iflah olmaz derecede meraklı bir sürdüğüm. İle ilgili*kurs*Senaryolarınızı görmek istiyorum."

Homurdandı ve gönderilecek daha fazla senaryo için mesajlarında gezinmeye devam etti. "Alex'le bunun hakkında konuşmayı denedim, ama hiç yardımcı olmadı. Bana bir dizi saç bakım ürünü piyasaya sürmemi ve bitirmemi söylüyor.

Dürüst olmak gerekirse, kibri toplum içinde iddia ettiğinden çok daha az kapsayıcı olan bir adam için, Marcus*yaptı*saçlarına çok zaman harcar. Önemli bir şey yapmadığı günlerde bile.

Yorum yapmamak daha iyi.

Dizüstü bilgisayarı açılırken mutlu bir şekilde mırıldandı, başlamak için can atıyordu ve birlikte vakit geçirmek için daha da hevesliydi.

Geçen hafta, iki akşamını Aeneas'ın Sad Boner Week'i için tek vuruşunu yazmaya ve gözden geçirmeye, bir diğerini Lavinia kostümü üzerinde çalışmaya ve bir başka akşamını da Eskiden Kimyasal Folklörlüğüm Olarak Bilinen Halk Üçlüsü için olası performans kıyafetlerini çizmeye ayırmıştı. Bu, Mel'in başarılı lobicilik çabaları sayesinde, onun yerine İndiyum Kızlarıydı - Pablo'nun üç grup üyesinden ikisinin aslında kadın olmadığına dair ilk itirazına rağmen.

"Endişelenme." Kei bu endişeyi geçiştirmişti. "Çelişki sadece gizemimize katkıda bulunacaktır."

Heidi o gün personel buzdolabının yanında, "Gelecek ay yine değişecek," diye fısıldamıştı. "Ne yaparsan yap Whittier, kostümleri grubun adına göre tasarlama."

April'in Marcus'a çeşitli hobileri üzerinde çalışmak istediğini söylediği geceler, Marcus tartışmadı. Arada bir onu uzun uzun öpmek ve kurgusu hakkında geçici ama yararlı tavsiyeler vermek dışında, onu çoğunlukla kendi haline bırakmıştı. Eski sevgililerinden bazılarının yapacağı gibi somurtmak yerine sesli kitaplar dinleyerek ya da FaceTime aracılığıyla Alex'le birlikte daha fazla yemek pişirme programı izleyerek eğlenmişti.

"Tıkırtılı sünger!" Alex neşeyle bağırmaya devam etti, sesi cep telefonunun hoparlöründen çok net ve yüksekti. "*Lanet olası sünger!*"

Ayrı geçirdikleri akşamlardan sonra, yatma vakti geldiğinde Marcus'un sabrını ödüllendirmişti. Bu değiş tokuştan fazlasıyla memnun görünüyordu. Aslında o kadar memnundu ki, iyiliğini geri vermekte ısrar etti ve zamanla otatmin olmuştu, sert ve sıcaktı ve başka bir çıplak, karşılıklı olarak keyifli yolculuk için İyi Gemi April'a tırmanmaya hazırды.

Tüm sekse rağmen, yine de kendini suçlu hissediyordu. Birlikte bir akşam geçirdikleri, özellikle de onun için önemli olan bir şeyi yaptıkları zaman geçmişti.

Tamam, dedi Marcus birkaç dakika sonra. "Sana üç ana aday gönderdim."

Evet, vardı. Gelen kutusunda ekleriyle birlikte üç yeni mesaj vardı. Ama onları açıp merakını gidermeden önce daha fazlasını bilmesi gerekiyordu.

Bir an için, erkek arkadaşını görmesini engellememesi için dizüstü bilgisayarını kenara çekti. "*Şimdi Kapıların Tanrıları* bitmek üzere, bir sonraki adımınız nedir? Kariyerinin nereye gitmesini istiyorsun? Ne tür roller arıyorsunuz? Ve neden bunlar sizin üç ana rakibiniz?"

On yıldan fazla bir süredir film ve televizyon rollerini çekim sezonları arasına uyduruyordu. *Kapıların Tanrıları*, hem ilgisini çeken hem de zamanlama açısından işe yarayacak sınırlı sayıdaki projelerden projelerini seçti. Artık sahip olduğu mutlak özgürlük, çekimler ne zaman ve nerede yapılırsa yapılsın, istediği rolü seçmek için yeni bir gelişmeydi.

Bazen tüm bu özgürlüğün onun biraz kafasını karıştırdığı hissine kapılıyordu. "Öyle düşünmüyorum." Koltuk minderlerine yaslandı, gülümsemesi

Aniden meydan okuma ile keskin kenarlı. "Bir şeyleri çözmeyi seviyorsun, öyle yap

iş, Whittier. sen söyle *Benneden* bunlar düşündüğüm üç rol?

Bu ona hem bir kaçınma hem de gerçek bir cesaret gibi geldi ama onu çok iyi tanıyordu. *Osevilen* böyle bok Bir gizem. İçgörüsünün bir testi. Hikayeler içindeki hikayeleri keşfetmeye davet. O tembel, kışkırtıcı gülümsemenin içerdiği cinsel vaatlerden bahsetmiyorum bile.

Onun küstahlığını kendi küstahlığıyla karşılayarak kaşlarını kaldırdı. "Doğru anlarsam, ödülüm nedir Caster-Tire-Rupp?"

Bunun üzerine gerginlik bozuldu ve o kıkırdadı.

Yine de kendini toparladığında, gözlerinin içine ölü gibi baktı. Sonra gelişigüzel atkuyruğundan kıvrık ayak parmaklarına kadar onu yavaşça taradı ve aradaki birkaç önemli noktada durakladı. Ağır, bağırsız göğüsleri, ince, yumuşak pamuğa değen göğüs uçları. Kalçalarının ve göbeğinin gösterişli şişkinliği. Onun bakışları altında kıpırdandığında, rahat pantolonunun fırçasıyla okşanan gamzeli kalçaları. Artık pek çok gece yerleştiği, alay ettiği ve keşfettiği o uylukların birleştiği yer.

Elmacık kemiklerini parlatan bir allık, kanepede muhteşem bir şekilde gerindi.

Ne yaptığını tam olarak biliyordu. Tam olarak nasıl görüldüğünü biliyordu. Çeşitli roller için aldığı tüm eğitim ve tüm oyunculuk deneyimi, ona daha önce hiç tanık olmadığı türden beden farkındalığı öğretmişti.

Gerinirken ince tişörtü düz göbeğine kadar çıkıyor, pazıları kollarını zorluyordu. Omurgasını büktü, daha samimi anlarından tanıdığı bir şekilde başı geriye atıldı.

Bu anın samimiyetten yoksun olduğundan değil.

Memnun bir mırıltıyla kanepeye geri döndü. Zahmetli yutkunması dikkatini çekti ve o bıçak keskinliğindeki gülümseme geri döndü.

"Ödülün mü?" Şimdi kanepede boydan boya sergilenmiş halde, ellerini başının altında birleştirdi ve ona ağır gözkapaklı mavi-gri gözlerini kırıştırdı. "Doğru analiz ettiğiniz her rol için bir parça kıyafet çıkaracağım. Ve eğer üçünü de doğru yaparsan, istediğin her şeye sahip olabilirsin. Herhangi bir şey."

Gevşek bir saç tutamını parmağının etrafında döndürerek ona düşünceli bir şekilde baktı. Şu anda üç - ve sadece üç - giysi giydiğini biliyordu. Onun amaçları için mükemmel bir sayı.

Onu çıplak bırakmak çok az çaba gerektirirdi. Ateşli ve muhtaç olduğunda ve onun altında uzandığında o yakışıklı yüzüne binmek daha da azdı.

Oyun başladı, dedi.

O YAPMAK ZORUNDAYDITabii ki göz gezdirdi ve senaryoları sonuna kadar okumadı.

Daha sonra, onun her kelimeyi okumasını isteseydi, okurdu. Ancak bu gece için, bu özel meydan okuma ve tartışma için, bu tür yoğun bir inceleme gerekli değildi.

O okurken onu izledi, sürekli dikkati onu tahriş etmekten çok okşadı. Ne zaman ara verip ekranına göz atsa, onun gözleriyle karşılaşılıyor ve o bakıştaki sıcaklıkla kendi kızarmasıyla savaşmak zorunda kalıyordu.

Sıkılıp havalı kulaklıklarını çıkarmasını ve en son çıkan sesli kitabını dinlemesini bekledi ama o sıkılmadı. Sadece uzandı ve onun kararını bekledi.

Senaryolar o kadar çok çeşitlilik gösteriyordu ki, onları karıştırma riskini göze almadığını düşündü. Yine de, okuduklarını kendine hatırlatmak için birkaç not yazdı ve bitirdi.

Kanca / Sahtekar Tarafından: Victorian NYC'de geçen TV dizisi. Dramatik gizem/gerilim. Yavaş yanan romantizm.

Ana karakterler: polisin yeterince dikkatini çekemeyecek kadar marjinalize edilmiş kurbanları hedef alan katilleri bulmak için sokak zekasını birleştiren yarı reformlu hırsız (kadın) ve eski fahişe (Marcus). Seçmeler gerekli. \$\$-\$\$\$.

Exes ve O: Bağımsız film. Dramatik. Ophelia (O), REASONS için çeşitli eski erkek arkadaşlarıyla oda arkadaşı olarak yaşamaya başlar. Ayrıldığı ve o zamandan beri özlediği Jack (Marcus) romantik bir oyunsonu. Seçmelere gerek yok. \$.

Teorik olarak, Marcus'un dikkatini çekmek için yarışan ikinci bir film senaryosu vardı, ama bu onun açısından bariz bir yanlış yönlendirmeydi ve onun not alma çabalarına değmezdi.

Dizüstü bilgisayarını kenara itti. "Bana yalan söyledin Marcus." Kanepede sarsıldı. Solgun.

"Nisan . . ." Ani bir hareketle doğrulup dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben çok üzgünüm. yapmadım . . yapmamalıydım. . ."

Adam ona acıyarak bakarken sözleri duraksadı.

Bu, zararsız bir aldatmacaya verilen aşırı bir tepki gibi görünüyordu, ama zaten Marcus'un öyle olduğunu biliyordu, yani... . . hassas. Kendi duygularına, ama aynı zamanda onun duygularına. Alex - destansı bir tencere/su ısıtıcısı düzmece örneğinde - ona bir

drama kraliçesi, ancak erkek arkadaşının savunmasızlığını bir zayıflık olarak görmedi.

Kendini korumak için kullandığı maskeleri çıkarmaya karar verirse, onun için farklı türden bir kalkan görevi görmeye fazlasıyla istekli olurdu. Onun hassas noktalarını yabancıların kaba incelemesinden memnuniyetle korurdu. Kendi iyiliği için, ama aynı zamanda -bencilce- onun kendisine ihtiyaç duymasını istediği için.

Daha Fazlası.

Onu sevmesini istiyordu. Bunu en azından kendine itiraf edebilirdi.

"Sorun değil." Koltuğa geçip yanına oturdu ve yanağına rahatlatıcı bir öpücük kondurdu. "Neyse ki senin için hileli soruları umursamıyorum."

"Kandırmak . . . sorular." Titrek bir nefes verdi. "Evet."

Adam ona karşı gevşediğinde, kolunu dürttü. "Söylediklerinize rağmen, bana iki ana rakip verdiniz. Üç değil, seni düzenbaz."

Onun beyanıyla yüzü aydınlandı, bir kez daha bulutların gölgesinden kurtulmuş bir güneş ve bu ifade tek başına ona haklı olduğunu söylemeye yetti.

Yine de, küstah bir kaşını kaldırdı, artık kendini tamamen toparlamıştı. "Belki, belki değil. Sebebini duyalım."

Yüzünü ona çevirerek bir bacağına altına sıkıştırdı ve serbest bıraktı.

"Hiçbir şekilde seçmiyorsun *Jül Sezar: Redux*. Antik Roma'yı seviyorsunuz ama o yönetmenle çalışacak kadar değil. Ben bile onun hakkında bir şeyler söyleyen söylentileri duydum. Dudağı kıvrıldı. "Ayrıca, bu senaryo boktan ve artık sadece maaş çeki almak için rol almanıza gerek yok. Yeteneğinize ve zekanıza uygun bir proje seçebilirsiniz."

"Bana yakışan..." Ağzı çalıştı. "Yeteneğim ve zekam."

Bu cümleye takılıp kalmış gibiydi, ama kazanması gereken bir meydan okuma vardı, bu yüzden oyalanmıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse pek inandırıcı bir numara değildi. Beni kandırmak istiyorsan, bundan daha iyisini yapmalısın." Ona başını salladı. "O film için fazla iyisin, mümkün olan her şekilde. Bu bir yarışmacı değil. Menajeriniz bunu size göndermemeliydi bile."

O zaman ona baktı, mavi-gri gözleri kocaman ve beklenmedik bir şekilde ciddiye.

Sonunda konuştuğunda sesi sakindi. "Filmleri gişede ne kadar kazanırsa kazansın, o yönetmenden bana bir daha proje göndermemesini söyledim. O senaristten başka bir şey de yok, çünkü senaryo kadın düşmanı bir bok parçasıydı. Tıpkı dediğin gibi.

"Whittier Takımı için bir puan." İşaret parmağını yalayarak havada görünmez bir çetele işareti çizdi.

Adam kıpırdamayınca çenesini sallayarak kıyafetlerini gösterdi. "Vegas sahnesinde dans eden bir itfaiyeci gibi davran," dedi, "ve soyun."

Kanepede doğrulurken sırtışı yavaştı ve tişörtünün peekaboo alayı da sert göğüs görüş alanına girene kadar yükseldi, sonra daha da yükseldi. Sonunda çıplak kasları, kıllarla kaplı etin altında etkileyici bir akışkanlıkla hareket ederken, gömleği kafasından çekip çıkardı ve onun kucağına fırlattı.

Avucunun içine aldığı anda, vücut ısısından hala sıcaktı.

Adamın gözlerinin hareketi takip edeceğini bilerek, kasıtlı bir dikkatle dudaklarını yaladı. "Biri vuruldu. İki kişi kaldı."

Arkasına yaslanarak elini dizine koydu. Dizkapağının ovalini takip etti. "Bekleyemem."

Yüzü asık olsa da sesinde bir gülümseme vardı, gözleri parmak uçlarında dönüyor, dönüyor, dönüyordu.

"Bağımsız film. . ." Uyluklarını birbirine bastırduğunda, ona baktı ve ona kötü bir şekilde sırıttı. "Bu, TV dizisinden daha sınırlı bir taahhüt. Bu muhtemelen sana çekici geliyor. Zekice yazılmış. Duygusal aralığınızı göstermek için bir şans. Aynı zamanda üstlendiğin birkaç komedi rolünden biri olacak ve bu kadar ünlü olduğundan beri ilk kez oynayacaksın."

Parmağı şimdi dizinin iç kısmına gitmişti ve oradaki ince deriyi, eşofmanının dayanıksız bariyerinin arasından geçiriyordu. "Öyleyse neden kabul etmedim?"

"Fazla para değil ama sanırım asıl derdin bu değil." "HAYIR?"

Mırıldamaya yakın, ağır ve bunaltıcı bir başka sest.

O güçlü eller onu ayağa kaldırdı ve onu hala kanepede oturduğu bacaklarının arasına yerleştirdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan onun geniş paçalı pantolonunu indirdi, avuçları onun baldırlarından aşağı doğru kayarken sıcaktı.

Hâlâ külot giyyordu ama başparmağını belinin altına kaydırıp karnını okşaması göz önüne alındığında, bu durumun daha fazla sürmeyeceğinden şüpheleniyordu.

"HAYIR-ah" Onu kucağına oturtup kalçalarının üzerine gelecek şekilde konumlandığında, kot pantolonundaki çıkıntı bastırdı. *tam orada*, burada ağrıyordu ve daha da ısınıyordu. "B-kadro o kadar büyük bir topluluk ki,

parlamak için yeterli şansı bulamamak. Ayrıca Ophelia'nın eski sevgililerinin dışında bir kimliğe sahip olduğundan da emin değildim.

Onaylayarak mırıldandı ve kıcını avuçladı. Onu ona karşı salladı. "Whittier Takımı için iki puan."

Sabrı neredeyse tükenmişti. Ağzını istedi, sonra aletini istedi ve ikisi için de gereğinden fazla beklemek istemedi.

"O zaman lanet olası kot pantolonunu çıkar," dedi ona.

Gözleri parladı ve daha fazla tereddüt etmedi. Bir anlığına onu kucağından kaldırıp kot pantolonunu tekmelemeden önce tek ve hızlı bir hareketle aşağı indirdi. Sonra ona yeniden dokunuyor, onu daha yakına çekiyor, sahiplenici elleri kıcını tutuyor, onu ata binmesi için geri çağırıyordu.

Aletini cinsiyetinden ayıran sadece iki ince, yumuşak katmanla, kalçalarının yukarıya doğru her kıvrımı yarı kapalı göz kapaklarının arkasında kıvılcımlar saçıyordu.

"Bir tane daha kaldı." Sesi şimdi bir gümbürtüydü, omzunda derin bir titreşimdi.

Çenesi geriye doğru eğildi ve adam boynunu ağzına aldı. "Televizyon gösterisi
—"

Bok. Elleri gömleğinin altından kayıyor, sırtını okşuyordu ve ileriye doğru dönüyor ve eğer analizini bitirmediyse *Şu anda*, açıkça asla yapmayacaktı ve bitirmezse kazanamayacaktı ve kazanmazsa, o kendini beğenmiş, seksi suratına binmeden önce onun çıplak soyunmasını izleyemezdi.

Muhtemelen yapabilirdi. Ama onun olduğunu bilmek daha da iyi hissettirirdi.

kazanmak.

"Daha fazla numara, Caster-Tire-Rupp?" Adamın çenesinin altındaki o noktayla dalga geçen ateşli dilinin, şişen klitorisine uyguladığı baskının değerini anlamak için son bir dakikasını ayırdı. "Öyle olsun."

Kanepede dizlerinin üzerine yükseldiğinde, sürtünme kaybıyla inledi. Sonra uzanıp onu minderlere doğru ittiğinde daha çok inledi ve parmaklarını boxer külotunun üst kenarının altına kaydırdı.

"Kalçalarını kaldır," dedi ona ve adam, kumaşı sıkı, görkemli bir şekilde yuvarlak kıcının hemen altına çekmesine yetecek kadar uzun süre itaat etti.

Aleti çıkıntılı göbeğinde sert, kalın ve ıslak bir şekilde sallandı.
uç.

ile.

Dokunabilmesine rağmen henüz dokunmadı. O istese de

Başını azarlararcasına salladı ama sesi boğuktu. "Bu

hile, Whittier. Bunu henüz hak etmedin."

"Hile yapmadım." Burnunun ucuyla ona baktı, yanakları şehvetle alev alevdi. "Yanılmıyorsam, hala boxerını giyiyorsun."

Bu kendini beğenmiş sırtıma yasadışı olmalı. "Evet öyleyim. Ancak, amaçlanan şekilde değil."

"Ve daha uzun sürmez," dedi ona. "Yatmak."

Parmağının bir hareketiyle bir kez daha kanepeye boylu boyunca uzandı. Bu sefer, onun kalçalarının üzerine oturduğunda, bunu yumruğunu yeni gelişen penisinin etrafında sıkı bir şekilde yaptı ve kalçalarının birkaç yarı çılgın dönüşü dışında, daha fazla dikkat dağıtma ya da kesintiye uğratma teklifinde bulunmadı.

Tekrar konuşmadan önce ona sert bir darbe indirdi ve adam onun altından sarsıldı ve onun elinde daha da sertleşti. "Francine'in, dizinin yapımcılarının diziyi nereye satmayı umduğıuyla ilgili notunu gördüm." ile aynı kablo kanalı *Kapıların Tanrıları*. "Başarılı olurlarsa, bu makul bir bütçe sağlamalıdır ve eminim ki sizin gösteriye katılımınız davalarını sürdürmelerine yardımcı olacaktır. Rolün aksiyon sekansları var ama güçlü bir duygusal özü de var. Norma kıyasla karakterlerin cinsiyetini değiştirme biçimlerini sevdiğinizden şüpheleniyorum.

Avucunu yaladı. Yüksek sesle inlerken onu tekrar okşadı.

"En uzun süreyi o senaryoyla geçirdim, çünkü dizinin seks işçilerini utandırmayı amaçlayan açıklayıcı işaretler arıyordum. bulamadım." Adam bacaklarının arasında kıvranırken boştaki eliyle o düz göbeğini ve göğsünün üzerini okşadı. "Tahminim? Role çekildiniz çünkü herkes, hatta kadın başrol bile ilk başta karakterinizi sadece güzel bir yüz ve düzülebilir bir vücut olarak görüp görmezden geliyor, ama onda çok daha fazlası var. Bu akıllı bir senaryo, Marcus. En iyisi. İyi para da."

"Öyleyse neden..." Adam onun altında eğiliyor ve şimdi onu sonsuz tatmin edecek şekilde nefesi kesiliyordu. "Neden daha önce seçmelere katılmadım?"

Elleri hareketsiz kaldı. Kahretsin. Bunu sormamasını ummuştı. "Bilmiyorum," dedi yavaşça. "Tam çözemedim."

Sert bir nefes verdikten sonra alaycı bir ses tonuyla konuşmayı başardı. "Anlarsan bana da haber ver. Çünkü hiçbir fikrim yok ve bana söyleyebileceğini umuyordum.

"Tamam aşkım." Bu onun ve onun tüm ilgisini hak ediyordu, bu yüzden ellerini onun vücudundan çekip kendi kalçalarının üzerine koydu. "Herhangi bir teorin var mı?"

Tekrar kanepeye çöktü. "Seni bırakmak istemiyorum elbette. Ama seçimler bizi sadece bir veya iki gün ayırırdı, yani mesele bu değil. Hepsi değil zaten. Ve oyunculuğu tamamen bırakmak istemiyorum, bu yüzden sorun da bu değil.

Uzanıp kızın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Aylardır kendime seçimlere katılamıyorum ve nedenini bilmiyorum. hissettirse denankörbu fırsatları boşa harcamak. Hem de aptalca."

"Aptalca değil." Daha önce yaptığı gibi avucunu kalbinin üzerine koydu. "Burada doğru ya da yanlış cevap yok. Sadece-"

"...beni en çok ne mutlu ederse," diye bitirdi, ifadesini hafif bir gülümseme aydınlattı. "Umarım bu doğrudur."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki doğru. Sana yalan söylemezdim.

O zaman yüzünü buruşturdu, ani ve şiddetli bir şekilde irkildi ve kadın aceleyle kucağından indi.

Kramp mı aldın? Onu taradı ama zayıflayan ereksiyonundan başka bariz bir sorun göremedi. "Nereniz acıyor?"

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Hayır, ben..."

Cep telefonu çaldı, onun sözünü kesti ama o duymazdan geldi. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Lütfen telefonuna cevap ver." Hareket etmeyince, onu uzaklaştırdı. "Ben iyiyim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

Onun çoğunlukla çıplak, muhtemelen incinmiş hali ile meşgul olan kadın, cep telefonuna cevap vermeden önce ekrana bakmadı. Bu bir hataydı.

"Merhaba tatlım! Bu gece seni evde yakaladığıma çok sevindim."

Bağlantıda annesinin parlak ve neşeli sesi çınladı. Fazla parlak ve neşeliydi, bu da annemin endişeli olduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen kızı, telefonlarına düzenli olarak cevap vermediği içindi.

"Merhaba anne." Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Evet. Bir kez olsun dışarı çıkmak yerine içeride kalıp dinlenmeye karar verdik."

Marcus, baksırını kalçalarının etrafından geriye doğru çekerken ona sorgulayıcı bir bakış atıyordu, şüphesiz annesine neden yalan söylediğini merak ediyordu. O ve Marcus, Alex'in ziyaretinden bu yana, kısmen paparazzilerden kaçınmak, kısmen de her ikisinin de doğal birer ev sahibi gibi görünmeleri nedeniyle dışarıda bir akşam geçirmemişlerdi.

Görünüşe göre JoAnn'in aramalarını reddettiğini fark etmemiştir.

"Sen..." Annesi boğazını temizledi. "Genç erkeğinle hâlâ görüşüyor musun?"

April içgüdüsel, önemsiz tepkisini biraz bastırdı. *Bayılma koltuğuna mı yoksa tuz kokusuna mı ihtiyacınız var? biliyorum şok olmalısın.*

"Evet." Kibardı ve elinden gelenin en iyisiydi.

Neyse ki annesi daha fazla ayrıntı istemedi. "Öyleyse iki kişilik bir davetiye hazırlıyorum. Eğer yapabilirsen, baban ve ben ikinizin de doğum günü öğle yemeğinde burada olmasını çok isteriz. Temmuzun ilk cumartesi, sadece dördümüz."

Dairedeki hava, açıkta kalan bacaklarına karşı nemli ve soğuk bir hal almıştı. April boştaki kolunu kendine doladı ve çenesini göğsüne indirirken içe doğru kıvrıldı.

Reddetmenin iyi bir yolu yoktu. April kesin tarihin işe yaramadığını söylerse, asıl sorunun tarihin olmadığı netleşene ve henüz gündeme getirmeye hazır olmadığı sorunları ele alması gerekene kadar bir başkası önerilecek, ardından bir başkası önerilecekti. Ailesiyle tekrar görüşmeden önce daha fazla düşünmek istediği beyanlarda bulunun.

April çocukken annesi doğum günlerini özel kılmak için çok çalışmıştı. Baş döndürücü hediyeler dağıtmıştı. April'in sınıfındaki herkesin dahil olduğu partiler. Flamalar ve balonlar ve bir yıl arka bahçelerinde bir evcil hayvan çiftliği.

April'in istediği türden pasta bile.

JoAnn her zaman, "Yılda bir kopya günü, tatlım," derdi. "En iyi şekilde yararlanın."

April, her şeye rağmen annesinin kutlamasına katılmaya istekli olmalıdır. Hiçbir şey olmasa bile diğer tüm doğum günü partilerinin anısına, çünkü annem gerçekten umursuyordu. Annem gerçekten çok çalıştı ve kızı için en iyisini istedi ve her telefon görüşmesinde, her ziyarette, sağlığın, güzelliğin ve sevginin ne gerektirdiğine dair her hatırlatmada kızının mutluluğunu diledi.

Marcus'un sıcak, sert ve destekleyici kolları onu arkadan sardı ve boğazındaki tıkanıklığı aşarak yutkundu.

"Bir saniye bekle anne." Telefonu sessize alarak mutfağa boş gözlerle baktı ve ona sordu. Annem, temmuz ayının ilk cumartesi günü onun doğum günü yemeğine gelip gelemeyeceğinizi öğrenmek istiyor. Sacramento'da yaşıyorlar, bu yüzden yarım günlük bir gezi olacak."

Tereddütsüz. "Elbette. Daha sonra takvimime koyacağım."

Daha fazlasını söyleyemeden, telefonun sesini açtı. "Orada olacağız. Bana ayrıntıları e-posta ile gönder ve bir şey getirip getiremeyeceğimizi bana bildir.

"Mükemmel." Garip bir duraksama oldu ve sonunda annesi bunu daha neşeli gevezeliklerle doldurdu. "Gelecek ay babanla ben Napa'da bir hafta sonu geçirmeyi düşünsek de burada pek heyecan verici bir şey olmuyor. Yeni müşterileri oldu ve bu bağı tavsiye ettiler. —"

Hayır. Hayır, April babası hakkında konuşmayı bitirmişti. Bu kadarını biliyordu. "Dinle anne, erken yatmam gerekiyor, bu yüzden gitmene izin vermeliyim."

Marcus'un üşümüş kollarını aşağı yukarı okşayan elleri duraksadı. Yakında görüşürüz.

April, annesinin mutlak sessizliği acıyla doldurmayı nasıl başardığını asla anlamayacaktı. İki saatlik mesafeden bile suçluluk duygusu başını aşağılara çekiyordu.

"Elbette. Seni seviyorum tatlım, dedi JoAnn sonunda.

April bir kez daha yutkunduktan sonra gerçeği söyledi. "Ben de seni seviyorum."

Bağlantıyı yeterince hızlı kesemedi. Marcus'un kollarında döndüğünde, Marcus alnını kırıştırarak ona bakıyordu ve Marcus ondan soru istemiyordu. Şimdi değil.

Elleri kararsızdı ve onları yumrukladı. "Kazandım, değil mi? Son senaryo ile mi?"

Yavaşça başını salladı.

"O zaman soyun," dedi ona. "Ondan sonra ödülümü alıyorum." Boxer külotunu çıkarırken, yatak odasına doğru yürüdü.

Işık anahtarını çevirdi ve onun takip etmesini bekledi. Bunu yaptıktan sonra, gömleğini çıkarıp bir köşeye fırlatarak, sonra aşağı çekip külotunu tekmeleyerek onu selamladı.

Keskin bir nefes aldı ve dudağını ısırdı ama kaşları düzleşmedi.

"Şu anda arama hakkında konuşmak istemiyorum," dedi ona. "Daha sonra yapacağım, söz veriyorum."

Tekrar başını salladı, bu sefer daha emin bir şekilde. "Tamam aşkım."

Sessiz bir meydan okumayla yumruklarını kalçalarına dayadı ve orada tamamen çıplak durdu, tepedeki ışık tam parlaklıktaydı, bu yüzden onun kim olduğunu ve ne olduğunu görmemesi mümkün değildi. Her eğri. Her rulo. Her çil. Her streç işareti. Onun her santimini açığa çıkardı ve onun alması ya da gitmesi gerekiyordu.

Onu incelemek için zaman harcadı, sonra yaklaştı. Bacakları birbirine dolanana ve kalçalarındaki kıvrıcık saçlar onun hassas cildini tırmalayana kadar tekrar yaklaştı.

Parmak boğumlarının boynundan aşağı vuruşu dikkatliydi. Sunmak. "Neye ihtiyacın var Nisan?"

Bütün bu akşam ihtiyaçları değil istekleri tartışıyorlardı. Ama şu anda, onun için belki de ikisi aynıydı.

"Ödülüm olarak, bu odadaki tüm ışıklar yanarken beni becermeni istiyorum." Göz temasını kesmeyi reddederek çenesini yukarı kaldırdı. "Sürekli bana bakmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Karnında, yenilenen arzusu kendini belli etmeye başladı ve aletin sertleşmesi zafer gibi geldi. On yıllardır savaştığı ve savaştığı bir düşmana karşı mutlak bir zafer.

Elleri onun göğüslerini tutmak için kalkarken bile güldü. "Elbette bunu yapabilirim. Bunu daha önce yaptım ve tekrar yapmak gerçekten benim için bir zevk olurdu. Sonra tereddüt etti. "Sadece . . ."

Zafer elinden kaydı ve dik durabilmek için bacaklarını sertleştirmek zorunda kaldı.

"Evet?" Gözyaşlarıyla yanan sinüsleri ile söylemeyi başardı,*olmaz*önüne döktü.

Elleri göğüslerini terk etti ve kadın hıçkırıklarını bastırdı.

Sonra yüzünü kucaklıyor, dudaklarını alına, şakağına ve burnuna bastırırken başparmaklarıyla yanaklarını hafif kavislerle okşuyordu. Titreyen lanet olası hain ağzı.

Boyun eğik, alın alına, kendi isteğini yerine getirdi. "Seni becerdikten sonra sevişebilir miyiz? Işıklar hala açıkken mi?"

Onu öpmek için parmak uçlarında yükseldiğinde, bunu -doğru bir şekilde- evet olarak kabul etti.

Görünüşe göre, istediği ve ihtiyaç duyduğu şey tam olarak aynı şey değildi.

O gece, neyse ki, ona ikisini de verdi.

Derecelendirme: Müstehcen

Fandomlar: Kapıların Tanrıları – E. Wade, Kapıların Tanrıları (TV)

İlişkiler: Aeneas/Lavinia

Ek Etiketler: Alternatif Evren – Modern, BirGst ve Fluff ve Smut, En üzücü, en çok üzen hiç ereksiyon, Hayalet! Lavinia, Nihai Hapy BitişG, RağmenVelkisi de Öldü sonunda, Ama KimeGeter, hangisi gerçekbiraz Ri sayarGht, Ah Adamım Hepiniz GidiyorsunuzGile Nefret Bu Sen Değil misin

Koleksiyonlar: Aeneas'ın Sad Boner Week

İstatistikler: Kelimeler: 2267 Bölümler: 1/1 Yorumlar: 39 Tebrikler: 187 Yer İmleri: 19

**Aşk Onu Ait Olduğu Yere
Kaldırır, Özür
Dilemez Lavinia
Stan**

Özet:

Aeneas yirmi yılını bir hayalete dönüşmek için harcadı. Hayatının aşkı çoktan ölmüştü. Ona dokunmaya çalıştığında ortadan kaybolan Lavinia.

Sonra bir gün yapmaz.

notlar:

Yeni beta sürümüne özel teşekkürler. :-)

Geceleri bir kez daha karşısına çıktı. Biraz dahayarı saydamhayatta olduğundan daha fazla, ama bunun dışında tamamen, yürek burkan bir şekilde kendisi. Tüm keskin açılırları ve özellikleri, orantısız gülümsemesi ve omuzlarına dökülen ince, kahverengi saçları. Hayal edilebilecek en tatlı manzara.

Yirmi yıldır, onun bir gece uyurken giydiği aynı ince, kısa geceliği giymiş, kollarına kıvrılmış ve bir daha asla uyanmamak üzere yatak odalarında süzülmesini izlemişti. O yapana kadar, bir hayalet olarak. *Onun* hayalet. Karısı. Onun sevgiliisi.

Her zaman olduğu gibi, vücudunun bu görüntüye nasıl tepki verdiği hem sapkın hem de tamamen doğal geliyordu. Yapabilseydi, o hâlâ hangi uçakta yaşıyorsa, onunla buluşmak için ayağa kalkardı ama şimdilik sadece bir parçası bunu yapabiliyordu. Onun durumuna utangaç bir şekilde gülümsedi, o kadar utangaç bir şekilde, bazı geceler kendini okşayarak, nefesi kesilip karnına doğru inerken ve fişkirirken gözleri parlak ve ateşli bir şekilde onunla nasıl konuştuğundan şüphelenmeyecekti.

dokunamadılar. Girişim sırasında hemen ortadan kayboluyordu ve bazen geri dönmesi günler alıyordu. Bunu yaptığında sarsılmış görünüyordu. düzensiz. Gözler kasvetli.

Nereye gittiğini bilmiyordu ve bu konuda konuşmuyordu. Ama üçüncü seferden sonra, bir haftayı onun bir daha geri dönemeyeceği konusunda umutsuzluğa kapılarak geçirdikten sonra, artık ona ulaşmadı.

Ancak bu gece bir şeyler farklıydı. Yoksulluk, keder ve aşk içinde kıvrılarak yatakta uzanırken nefesi kesildi. O uzandı, yirmi yıldır yapmadığı gibi.

Uzun, nazik parmakları yanağını okşadı.

Onlar sıcaktı.

“HALA NASIL BAŞA ÇIKMAK İSTEDİĞİMİ DÜŞÜNÜYORUM Aeneas'ın buluşması Boner Haftası. April dikiz aynasını bininci kez yeniden ayarladı. "Dün, seninki yerine Wade'in Aeneas versiyonunu kullanmaya devam ettiğim sürece, işler tuhaflaşmadan modern AU'lara geri dönebileceğimi düşündüm. Bu da kuşkusuz onu milyon kat daha az ateşli yapıyor ama bazen daha büyük iyilik için fedakarlıklar yapılması gerekiyor. Ve 'daha büyük iyilik' derken, 'kurgularımda açık bir şekilde düzüşmeyi' kastediyorum.

Marcus homurdandı, ama o daha iyi bir yanıt formüle edemedi o konuşmaya devam etti.

Açıkça sikişmekten bahsetmişken, sana arkadaşım TopMeAeneas'ın en son başyapıtı olan "One Top to Rule Them All"u göstermeliyim, ki bu bir nevi seksi bir karışım. *Kapıların Tanrıları Ve Yüzüklerin Efendisi*. O *aldıbinmek* Kelimenin tam anlamıyla Hüküm Dağı'nın bir parçası.”

Sacramento'ya yaklaştıkça April daha da geveze oldu.

Ve evet, komikti ve evet, ne söylemesi gerekiyorsa duymak istiyordu.

Ancak bu, mutlu bir gevezelik değildi, hatta aşırı kafeinli cocroffinut tipi bir gevezelik değildi. Bunun yerine, olası herhangi bir sessizliği doldurmak ister gibi görüldüğü ve uzun düşüncelere yer bırakmadığı türden bir gevezelikti.

Konuşurken, dikkatini otoyola yeterince veriyordu ama aynı zamanda, Marcus'un daha önce hiç tanık olmadığı bir şekilde sürerken huzursuz bir halde, iklim ayarları, müzik seçimi ve hava menfezlerinin açılarıyla oynuyordu.

Bu kaygıydı. Sade ve basit.

Bu arada, birlikte geçirdikleri ilk aylarda ona babasının şirket avukatı, annesinin ev hanımı olduğunu söylemişti. O sırada, o

neden daha fazla ayrıntı eklemediğini merak etmeliydi ama yapmamıştı. Bu açıkça ona karşı bir işaretti, ama aynı zamanda April'in bir konuyu çok rahatsız edici herhangi bir şeyden ne kadar ustaca uzaklaştırabileceğinin de bir kanıtıydı. Ayrıca, belki, sadece belki, diğer insanların karmaşık duygularını ve geçmişini kendisinininkinden daha iyi idare ettiğinin bir göstergesi.

Yine de, eğer sohbet etmek isterse, sohbet ederdi. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı varsa, bunu sağlayacaktı.

Ona istediği veya ihtiyaç duyduğu her şeyi verecekti, geçen ay boyunca, yatak odasının keskin ışığı altında önünde çıplak durup titrediğinden ve ödül olarak ondan onu becermesini istediğinden beri, ona içtenlikle kanıtlamaya çalıştığı bir şey. O ödül.

Henüz anlamamıştı ama anlayacaktı.

O onu seviyor, *sevileno* ve o onun ödülüydü. Ona dokunmak bir hediye idi.

O gece, görünüşteki tüm açıklığına ve her ikisini de aydınlatan güce rağmen, kendi savunmasızlıklarını ne kadar etkili bir şekilde korumayı başardığını nihayet anlamıştı.

Ertesi sabah, daha fazlasını öğrenmeye kararlıydı. Onu daha iyi anlamak için.

Karanlıkta uyandığında, alarminin çalmasına bir saat kala, o çoktan uyanmıştı. Onun hareketinde, kafası ona doğru dönmüştü ve gözleri, böyle geç bir geceyi takip etmeleri gerektiği gibi, uykudan ağır bir şekilde kapanmamıştı.

Tamamen uyanıktı. O kadar çok düşündü ki sürtünmeyi duyamadığına şaşırdı.

"Söyle bana," demişti ve onu vücudunun kıvrımına çekmişti, bir kolu boynunun altında, diğeri kolunu, kalçasını, böğrünü okşarken onu alışılmadık bir küçük kaşık rolüne sokmuştu. "Bana aramadan bahset."

Çarşaf onlar gibi kokuyordu. Seks, güller ve hayalini kurduğu her şey gibi.

"Ailem . . ." Beklenmedik bir şekilde, sesi şafak öncesi sessizlikte sarsıcı bir şekilde güldü. "İroni, Marcus. lanetironi"

"Anlamıyorum." Başının tepesini burnunu çekti. Orada bir öpücük bastırdı.

"Seni sevecekler. *Aşk* Sen. Seni, beni onayladıklarından daha fazla onaylayacaklar." Durdu. "Ama sadece gerçek sen değil. bu

sen de sahtesin, halk da sen. Farkı görseler bile önemli sayacaklarını sanmıyorum. Belki annem yapardı. Babam değil ama.”

Bu düşünce daha önce aklına gelmemiştir ama... "Ailem benim yerime çocukları olarak seni doğurmak için canını verirdi."

Belki bu acı vermeliydi ama bir şekilde acıtmadı. April'la paylaştığından beri kederinin bıçağı körelmişti. Ebeveynleriyle olan ilişkisinin gelecekte nasıl ilerleyeceği konusunda bir seçimi olduğunu anladığından beri, eğer devam ederse. Onlara af borcu ya da vermek istemediği herhangi bir şey olmadığını söylediğinden beri.

Ayrıca, kendisi de aynısını yaptığı halde April'a hayran ve hayran olan ebeveynlerinin alternatif evren versiyonlarından birine nasıl göz yumabilirdi?

"İşte ironi." Daha da yakınlaştı. "Bütün en iyi niteliklerin, seni dikkate değer kılan her şey - babamın umursadığı şey bu değil. O tamamen görünüşle ilgili. Yüzeyler ve kendini müşterilere satıyor. Uzaklaştık ama annem ona kesinlikle sadık ve onun da kendi..." Tereddüt ederken nefesi biraz düzensizleşti. "Kendi endişeleri var. Bu yüzden işler karmaşıklaşabilir."

Şafak öncesi itirafından sonra sessiz kaldığında, adam onu zorlamamıştı. o.

Bunun yerine, ondan neye ihtiyacı olduğunu sormuş ve o da fısıldamıştı: karanlığa.

Yavaş yavaş sevişmişlerdi ve sadece birlikte geçirdikleri geceden dolayı zaten hassas ve biraz ağırlı olduğu için değil. Yatak odasının loş serinliğinde, yatağının ortak sıcaklığında, hiç acele etmeden onu örttü, üzerinden geçti, sevgili yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendinden emin olmasını sağladı.

-kesinlikle eminim- onun gördüğünü gördü.o.

Çünkü ihtiyacı olan buydu.

Evet, şimdi onu anlamaya başlıyordu. Olması gerekenden daha uzun sürmüştü ama bugün kaybettiği zamanı telafi edecekti.

Ondan yardım istememiştir çünkü bu ona göre değildi. Nasıl olsa yardım ediyordu.

Eğer babasından boş alana ihtiyacı varsa, Marcus ona o alanı verebilirdi ve o zaten ona bunu nasıl yapacağını söylemişti. Babası görünüşe önem verirdi. Durum böyle olunca, bakımlı Golden Retriever kadar onun dikkatini çekmek ve onu April'dan uzak tutmak için daha uygun kimse yoktu.

Onun karakteri vardı. Senaryosu ve bolca motivasyonu vardı.

Ailesinin evine gelir gelmez harekete geçmeye hazır olacaktı.

Çok daha uzun olmamalı. Trafik düzenli bir şekilde akıyordu, bu yüzden gitmelerine belki yirmi dakika daha vardı. April sanki geri dönmeyi özölüyormuş gibi dikiz aynasına bakıp durdu ama aynı zamanda sürmeye devam etti.

Çoğunu zaten gizlice okuduğu son Lavineas kurgularından birkaçı hakkında sohbet ettikten sonra April sustu.

Uzun sürmedi ama.

"Dün seni yine senaryolara bakarken gördüm," dedi, fan hızını bir kademe daha yükseltip bir an sonra tekrar düşürerek. "Herhangi bir karar verdin mi?"

Kariyerinden bahsetmek onun dikkatini biraz daha dağıtabilirdi ama dürüst olmak gerekirse anlatacak pek bir şey yoktu. "Hayır."

Bu kadar uzun bir bekleyişin ardından seçeneklerinden bazıları artık mevcut değildi. Diğerlerine, tüm mantığa ve sağduyuya rağmen hâlâ kendini adamaya ikna edemiyordu.

Bir tür cesaret verici uğultu yaptığında, o isteyerek detaylandırdı. "Bu tür senaryolara erişimim olduğu için ne kadar şanslı olduğumu tamamen anlıyorum ve minnettarım. Ben gerçekten. Oyunculuktan geçimimi sağlama yeteneğimi hafife almıyorum ve sahip olduğum fırsatları ve deneyimleri kolayca ifade edebileceğimden daha fazla takdir ediyorum.

"Yaptığını biliyorum." Yola dönmeden önce ona hızlıca gülümsedi. "İşiniz hakkında konuştuğunuzda, minnettarlığınız her kelimedede parlıyor. Cehennem kadar sevimli.

Onun saygısı, şefkati, her zaman olduğu gibi yavaşça göğsüne yerleşti.

Onunla her zaman sıcaktı. Her zaman dolu.

"Bence bu yığında bazı harika senaryolar var, ama ben sadece... . " Durduğunda, onun için kelimeleri doldurmaya çalışmadı. Sonunda kendine bunu söyletmişti. "Bu rollerden herhangi birini istediğimden emin değilim."

Hiçbiri tam olarak doğru gelmiyordu. Daha da kötüsü, seçmelere hangi Marcus'un gelmesi gerektiğini bilmiyordu. Gerçek o mu? Neredeyse on yıldır herkesin içinde oynadığı adamın bir tekrarı mı?

Anlatımını değiştirmek istiyorsa, bu onun en iyi şansıydı.

Kafasını salladı. hayır mesele değildiğer. *Oyaptı* anlatımını değiştirmek istiyor. daha çok meseleydi *Nasıl*. Bu aynı zamanda bir cesaret meselesiydi. April'a daha önce de söylediği gibi, iş cesarete geldiğinde Aeneas değildi.

"Yani bu roller senin istediğin gibi değil. Sorun yok." April dizini sıkamak için uzandı. "Zamanın var ve başka teklifler alacaksın. son kez

mevsimi *Kapıların Tanrıları* yayınlanmaya başlar ve uluslararası spot ışığına geri dönersiniz, Francine'in gelen kutusu muhtemelen sular altında kalacak.

Belki bu yüzden. Ancak o zamana kadar, projeler arasında uzun, çok uzun bir boşluk bırakmış olacaktı.

Konuyu daha fazla uzatmak istemeyerek, emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde April'a döndü. "Şöhretten bahsetmişken, Con of the Gates hakkında ne düşünüyorsun? Göreceğin tüm ilgiye hazır mısın?"

Kongre önümüzdeki hafta sonu yapılacaktı ve kabul görmüş bir çift olarak orada yarı resmi çıkışlarını yapmaya karar vermişlerdi. En azından o hafta sonu için paparazzilerden kaçmak yok. Bunun yerine binaya gururla ve birlikte girerlerdi.

Bekleyemedi. Ona gösteriş yapmak istedi ve o da onun bunu yapma hevesinden hem eğlenmiş hem de memnun görünüyordu.

Oyuncu kadrosunun grup paneli, bireysel bir Soru-Cevap oturumu ve çeşitli fotoğraf çekimleri ile meşgul olmadığında, mümkün olduğunca onu yanında bulundurmaya amaçladı. Elbette, bazıları diğerlerinden daha yeni olan kendi taahhütleri olmasına rağmen.

"Sanırım hazırım." Parmaklarının hızlı vuruşları yavaşladı. "Yuvalamak istediklerimi çoktan bir kenara koydum ve Lavinia kostümüm biraz etek işi dışında tamamen bitti."

Ağzı açıldı.

"Ve *HAYIR*, hala göremiyorsunuz." Gülümsemesi biraz kötüydü. "Herkes gibi sen de kostüm yarışmasına kadar beklemen gerekecek, Caster-Tire-Rupp."

Oh, onun ona böyle hitap etmesine bayılıyordu. hissettiği anlamına geliyordu *şımarık* ve küstahlık endişeli olmaktan milyon kat daha iyiydi.

Dolandırıcılıktan bahsetmek onu rahatlatmıştı için, gerektiği kadar çok soru sorardı. "Summer ile olan seanstan ne haber? Bu konuda ne hissediyorsun?"

Sadece birkaç gün önce, Summer'ın Soru-Cevap oturumunun moderatörü beklenmedik bir şekilde ayrılmıştı. Hem April'ın Lavinia'ya olan sevgisinin hem de onun kız arkadaşı olarak çevrimiçi kötü şöhretinin farkında olan dolandırıcılığı düzenleyenler, bunun yerine onu hemen oturumu yönetmesi için davet etmişlerdi. Biraz düşündükten sonra kabul etmişti.

Marcus, potansiyel gariplikleri gidermek için hızlı bir FaceTime sohbeti aracılığıyla iki kadını çoktan tanıştırmıştı. Daha sonra Summer ona bir mesaj göndermişti. Benim onayıma ihtiyacın olduğundan değil ama ondan hoşlanıyorum. O

kendinden emin görünüyor, bu da yardımcı olacaktır. Ama o dolandırıcılık sırasında ona iyi bak, Marcus. Hepimiz için zor ama spot ışığında bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabileceğini sanmıyorum. Özellikle buna alışık olmayan bir kadın ve *özellikle* basın ve halkın sizden sahip olmanızı beklediği türden bir kız arkadaş olmayabilecek bir kadın.

Nazik, düşünceli ve tamamen, yüzde yüz Yaz'dı. Ron ve R.J. Son sezonda Lavinia ve Aeneas'ı beceren Marcus, sadece kendi karakterinin gidişatı için değil, mahvolmuş meslektaş ve arkadaşları için de yas tutmuştu.

Yıllar boyunca ne kadar yakın çalıştıkları için, o ve Carah muhtemelen onu en net gören iki oyuncuydu, ama hiçbir kadın bu bilgisini basına ifşa etmemişti. Tek bir sefer değil.

Belki o ve en sevdiği üç kadın bölge ibadeti sırasında birlikte akşam yemeği yiyebilirdi. Belki onların şirketinde, onların rehberliğinde, kariyerindeki yolu daha net olabilirdi.

Ne de olsa tavsiyeleri, Alex'in önerdiği saç bakım ürünleri ve sloganlardan daha kötü olamazdı.*Kalıcı saç modelleri için Caster'i deneyin!Veya ekstra tutuşlu saç spreyi için:Hairstyle bir Rupp gecesi mi geçirdi? Marcus'un seni tutmasına izin ver!*

"Ben moderatörlük yapacağım. Topluluk önünde konuşmayı umursamıyorum. Nisan bir omuz kaldırdı. "Bu hafta içinde Summer'ın özgeçmişini ve sorularını almam gerekiyor, böylece önceden söylemem gereken şeylere alışabilirim."

Bir sonraki bariz soruyu sormak için kendini zorladı. "Çevrimiçi arkadaşlarını ne zaman görüyorsun? Bir zaman belirledin mi?"

Geçen hafta, April isteyken, Lavineas sunucusunda görünmez modda oturum açmış ve onun önceki gece yaptığı duyuruyu görmüştü. Sonunda, pişmanlık duymayan Lavinia Stan, herkese kendisinin de Marcus'la çıkan bir Lavinia hayranı olduğunu söylemişti ve dürüst olmak gerekirse, tüm internetin meydana gelen onca çekişme için yeterli bant genişliğini içermesine şaşırılmıştı.**Bu araç sen giden ile the ile,**

Sağ? SAĞ???

diye sormuştu TopMeAeneas, ortalık biraz yatıştıktan sonra.**BİRLİKTE OLMALIYIZ! Aman Tanrım, ZORUNDAYIZ! LAVINEAS GÜÇLERİ, ETKİNLEŞTİRİN!**

Milyonlarca ağlayan yüz ve kalp göz emojisinin ardından düzenlemeler yapılmıştı.

Ama bu planları, en azından ayrıntılı olarak bilmemesi gerekiyordu. Yapmış olmasına ve geçen yılın maaş çekini verecek olmasına rağmen.*Kapılar*Book!AeneasWouldNever olarak onlara katılmak için.

Hala yazıyordu ve Alex hala hikayeleri beta olarak okuyordu ve Marcus onları yeni takma adı AeneasLovesLavinia altında yayınlamaya devam ediyordu. Şimdiye kadar çok fazla ilgi görmemişlerdi, bu anlaşılabilir ama cesaret kırıcıydı. Ve bulmasına yardım ettiği topluluğun dışında dolaşmak, içine bakmak tarif edilemeyecek kadar yalnızdı.

Yine de April buna değdi. Bir milyon kez.

"Pazar sabahı hepimiz kahvaltı için buluşuyoruz. Panellerden biri özellikle cazip görünmüyorsa, daha sonra satıcıları TopMeAeneas ile ziyaret edebilirim. April dönüş sinyalinin vererek otoyoldan çıktı ve rampadan aşağı yavaşladı. "Artık neredeyse geldik. Beş dakika daha."

Parmakları artık direksiyona vurmuyordu. Bunun yerine, deriyi o kadar sıkı kavramışlardı ki, parmak boğumları beyazlamış ve yamru yumru olmuştu.

Her nasılsa, ani sessizlik o endişeli gevezelikten bile beterdi. Dudakları ince, kısıtılmış bir çizgiydi, yanakları solgun, çenesi gaddar ve kalkıktı.

Beklenmedik bir öfke, omurgasında bir ateş izi yaladı.

April'ı açıkça onu üzen bir konu hakkında konuşturmayacaktı ama yine de onun sıkıntısına göre hareket edebilirdi.

Babası ona yaklaşmıyordu. Marcus bundan kesinlikle emin olacaktı.

Brent Whittier'in elinde bir sopa ya da çiğneme oyuncağı olmasını umuyordu çünkü Bakımlı Golden Retriever ona gelmişti.*oynamak*.

Konu: Yani, Bilginize, Ben O Kadınım

Özür dilemeden Lavinia Stan:Evet, o harika biri ve beni çok mutlu ediyor ve hayır, size bundan fazlasını anlatamam. Ama bilmeni istedim. Yani şimdi yapıyorsunuz! ❤️

TopMeAeneas:[bacaklar açık, kasık yukarı gif]

AİLESİNİ ZİYARET ETMEDEN ÖNCEKİ GECE bir yılda ilk kez, April, bir tür karara varmaya kararlı bir şekilde Marcus'un yanında serilmiş ve uyanmıştı.

Sabah saat ikiyi biraz geçe ortalık aydınlandı.

Sıra annesine gelince ayaklarının altındaki toprak kirlendi. Ya toprak bir başlıkla, derin bir hasarın üzerine ince bir memnuniyet cilasıyla yaşamaya devam edebilir ya da sorunu kazabilirdi.

Süreç kolay olmayacaktı. Bu ona, belki de tahmin ettiğinden daha fazlasına mal olacaktı.

Öte yandan, yüzeylerle hiç bu kadar ilgilenmemişti.

Kazma ve imha etme zamanı gelmişti.

Neyse ki, diye düşünmüştü sonunda minnetle uykuya dalarken, Marcus yanımda olacak. Elimi tutuyorum. Unuttuğum zaman bana kirletici olmadığımı hatırlatıyor. Ailem kabul etmese bile.

Sadece o yanılmıştı. Tamamen, aşağılayıcı bir şekilde, mide bulandırıcı bir şekilde yanlış.

Marcus bir dakika bile yanında değildi. elini tutmuyordu.

Bunun yerine, açık plan birinci katın karşı tarafında babasıyla sohbet ediyordu. Gülmek Brent'in bazılarını evin geneline tekrarladığı egzersiz ve beslenme ipuçlarını paylaşırken, tonu o kadar güler yüzlüydü ki, yabancılar onun yorumunun ne kadar anlamlı olduğunu ve bu sözlü okların kimin etini delmeyi amaçladığını anlamayacaktı.

Marcus'un desteği ve sevgisi daha önce hiç azalmamıştı ve bugün her ikisine de destek olarak güvenmişti. Dahası, inandıkları her şeyin, on sekiz yıldır kendisine söylenen her şeyin yanlış olduğuna dair kanıt olarak onlara, ailesine ve kendisine güvenmişti.

Marcus'un parmakları onun parmaklarına dolanmış, ona gülümserken, zaferini kelimelerden daha açık ve yüksek sesle ilan edecekti.

Ben şişmanım ve o beni istiyor.

Ben şişmanım ve onun değişmeme ihtiyacı

*yok. Ben şişmanım ve o benimle gurur
duyuyor.*

Şimdi o, ateşli herifin yanında, en azından toplum içinde istemediği başka bir büyük kızdı. Bu tam olarak anne babasının beklediği ve annesinin de beklemesi için onu uyardığı şeydi, April'in tüm ilgili telefon görüşmelerine cevap vermeyi bırakmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, artık babasının ne düşündüğü ya da inandığı umurunda değildi. Ama annesiyle yaptığı bu konuşmayı zihninde canlandırdığında, yakınlarda Marcus'u hayal etmişti; onun yakınlığı, kendisine arzu edildiğini ve takdir edildiğini, mutluluğunun acı verici konuşmalara ve katı sınırlar koymaya değer olduğunu sessizce hatırlatıyordu.

Bunun yerine, bunu tek başına yapıyordu çünkü elbette öyleydi. Elbette.

İki kadın sofrayı kurarken, annesi sıcak kahverengi gözlerinin üzerinde kaşlarını çatmış, onun rahatsızlığını çoktan fısıldamıştı. "Bunun bir tanıtım gösterisi olmadığından emin misin tatlım? Öyle görünüyor. . . olası olmayan."

Bu endişe gerçektir. O tanıdık bakıştaki aşk da öyleydi.

Sözlerinin daha çok acıtmasına neden oldular. April, Marcus'la olan ilişkisinin gerçekliğini savunduğunda, annesinin dile getirmediği ama açık bir şekilde inanmaması da canını yakmıştı.

Artık evlerine son rötuşları yaparlarken, *kutlama gurme spa öğle yemeği*, annesinin dediği gibi, ikisi aynı kirli zeminde daha fazla yürüyorlardı.

"Magazin gazetelerinde birkaç resim gördüm." JoAnn tavada kızartılmış somonun pişip pişmediğini kontrol ettikten sonra filetoları bir tabağa aktardı. "Size temel giysiler için bazı bağlantılar göndereceğim. İşleri biraz yumuşatacaklar, böylece paparazziler samimi çekimler yaptığında kendinizi daha rahat hissedeceksiniz."

April, ses tonunu buruk değil de alaycı tutmaya çalışarak, "Ventolu giysiler beni hiçbir zaman bu kadar rahat hissettirmedi," diye yanıtladı. "Aslında tam tersi."

Annesi güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ah, April biliyordu. Rahatsızlık hem sevdiklerinin hem de yabancıların kınamasını caydırmaya yardımcı olacaksa, fiziksel rahatlığın hiçbir anlamı yoktu. JoAnn bunu zor yoldan öğrenmişti.

Evliliğinin ilk yılında elli kilo almıştı. Sonra hemen tekrar kaybetti, belli bir kilonun üzerinde kocasının onu meslektaşlarıyla sosyalleşmeye davet etmeyeceğini, onunla toplum içinde dans etmeyeceğini, özelde ona dokunmayacağını anlayınca.

Bir kerelik bir hataydı, bir daha asla tekrarlanmaz. Brent, karısının doğumdan sonraki bir ay içinde tüm bebek kilosunu nasıl kaybettiğiyle övünmeye devam etti. Ve JoAnn ikinci kez başarısız olma riskini göze almak istemediği için April tek çocuk olarak kalmıştı.

Küçük doğmuştu ve ergenliğe kadar ince kaldı. Ardından, ölçekteki sayı her hafta yukarı doğru kaymaya başladı. Sonunda annesi, evli olduğu o ilk yılın öyküsünü ve bundan çıkarılacak dersleri paylaşmak için onu bir kenara çekene kadar.

"Erkekler bu tür şeyleri biz kızların düşündüğünden daha çok önemsiyor ve benim gibi gafil avlanmanı istemiyorum." JoAnn'in eli April'in kızarmış, ıslak yanağında yumuşak, soğuk ve hassastı. "Tatlım, bunu sadece seni sevdiğim için söylüyorum ve incinmeni istemiyorum."

Bu her zaman yaygın bir nakarattı.

Seni seviyorum ve incinmeni istemiyorum.

İncinmekten kaçınmak için çok, çok geçti. Ama en azından bu hikaye, April'in şüphelendiğini doğrulamıştı. Zaten korkuyordu.

Babası, onu şirketin aile etkinliklerine götürmeyi bırakmıştı. Evin etrafındaki tek fotoğrafı ergenlik öncesi döneme aitti. Büyük kuzeninin düğününde, anneannesi onu kızıyla dans etmeye teşvik ettiğinde, o duymuyormuş gibi yapmıştı.

Onunla görülmekten utanıyordu.

Evet, acıttı. Kötü. Evet, sonunda bu konuda bir terapistle görünmüştü.

Ama dürüst olmak gerekirse, adam pek çok yönden bir pislikti, onunla bağları koparmak nispeten kolaydı. Konuşmadılar. Bunun gibi öğleden sonraları dışarıda zar zor görüşüyorlardı ve o zaman bile annesi sürekli bir tampon ve arabulucu olarak kaldı. Onun onaylamayan varlığıyla vakit geçirmek onu hâlâ gerginleştiriyordu ama bu onu mahvetmedi.

Yine de annesi, JoAnn'in zararlı olarak görmediği ve asla kabul etmeyeceği bir toksinle ayrılmaz bir şekilde dönen bir tatlılıktı.

Kendini lekeden kurtarıırken, April büyük olasılıkla tatlılığını da kaybedecekti.

Yine de, Marcus'a onun mutluluğu için ebeveyn sınırları koyma hakkı olduğunu ve kendi tavsiyesine uyması gerektiğini söylemişti.

JoAnn'ın April'a olan sevgisi, verdiği zararı haklı çıkarmadı ve April'ın JoAnn'e olan sevgisi, ilişkilerini kurtaramadı.

İşler değişmedikçe hayır. April konuşmadıkça ve annesi gerçekten dinlemedikçe olmaz.

Bugün o konuşuyordu. Gerisi annesine kalmıştı.

JoAnn tabaklara az yağlı yoğurt-dereotu sosunu kaşık kaşık döküyordu. Hala konuşuyor. Hâlâ endişeli, sevgi dolu ve incitici.

"Senin için ameliyat olmayı düşündün mü? . . sorun?" Annesi, sanki şişmanlık bir müstehcenlikmiş gibi, bu kelimeyi her zaman tökezledi. "Özellikle Marcus gibi bir adam söz konusu olduğunda işleri kolaylaştırabilir. Ve senin sağlığın için ne kadar endişelendiğimi biliyorsun."

Annesinin hatırlatmalarının sıklığı düşünülürse, April pek unutamıyordu.

"İstersen gelip daha sonra iyileşmene yardım edebilirim." Kızı yanıt vermeyince JoAnn farklı bir yol denedi. "Ama bunun büyük bir adım olduğunu biliyorum. Hazır değilseniz, onun yerine diyetini ve egzersiz rutinini deneyebilirsiniz. Baban ve benim için olduğu gibi ortak bir nokta olabilir.

April büyürken anne babasını neyin bir arada tuttuğunu merak etmişti. JoAnn, telaşlı, iyi niyetli ve neşeli. Brent, kendine güvenen, kendini beğenmiş ve pislik. Neredeyse kırk yıldır evli, yine de çok gerçek bir şekilde yabancılar. Yan yana durduklarından daha uzak görünmeyen bir çift.

Eh, artık biliyordu: burpe ve yağsız protein evliliklerini kurtarmıştı.

Annesi her sabah tartıya çıktığında, her akşam tartıya çıktığında ve günün diğer tüm saatlerinde bu kadar korkmuş görünmeseydi çok komik olurdu. tartıya da çıktı.

Üniversiteye gittikten sonra Nisan'ın her yemekten sonra kendini tartmayı bırakması üç yılını almıştı. Ölçeği tamamen atmak için bir on yıl daha.

Annesi her tabağı süslemek için limon dilimleri çeviriyordu, bu da öğle yemeğinin neredeyse hazır olduğu anlamına geliyordu. Zamanları daralıyordu ve April'ın cesareti tükeniyordu.

Planladığı gibi yemek sonrasını bekleyemezdi. Bunu şimdi yapıyorlardı.

"Anne." Elini annesinin elinin üzerine koyarak o becerikli, mükemmel hareketleri durdurdu. "Seninle bir dakika konuşmam gerekiyor. Özel."

Joann'ın alnı kırıştı. "Yiyecektik tatlım. Bu bekleyemez mi?

April, "Sanmıyorum," dedi ve annesini misafir odasının mahremiyetine doğru dürttü.

JoAnn'ın doğum günü yemeği bunun için doğru yer değildi ama bu yüz yüze yapılması gereken bir konuşmaydı ve April onun çocukluk evine ne zaman döneceğinden emin değildi. emin değildiğergeri dönecekti. Her şey daha sonra olanlara bağlıydı.

Onlarca yıl Brent gibi bir adamla yaşadıktan sonra annesi, sevdiklerinin potansiyel hoşnutsuzluğuna karşı son derece hassastı. Daha şimdiden endişeyle ellerini kıvrıyordu, ağlamak için yarı hazır, bu konuşmayı daha önce hiç yapmamalarının nedenlerinden biri de buydu. Annemi bu duruma getirmek April'in kendini canavar gibi hissetmesine neden olmuştu. Bu ona babası gibi hissettiriyordu.

"Ne . . ." April kapıyı olabildiğince sessizce arkalarından kapatmış olmasına rağmen, annesi kapının tıklanmasıyla irkildi. "Sorun ne tatlım?"

Tamam aşkım. Marcus'a ihtiyacı yoktu.

Sonunda, zaten her zaman kendi başına yapmak zorunda kalacaktı.

"Bugünden sonra babamı bir daha görmek istemiyorum. Durmadan."

Her an, Brent

karısının ona neden yeterince hızlı hizmet etmediğini merak eder ve bu konuşma biterdi. April'in lafı uzatmaya vakti yoktu. "Onun yanında olmak bana endişeden başka bir şey getirmiyor ve artık kendimi buna maruz bırakmıyorum."

Annesi bu ilk, kesin ifadeyle yutkundu, gözleri donuklaştı ve dehşete kapıldı.

Yıllarca, baba ile kızı arasındaki yabancılaşmaya ağıt yakmış, April'i doğum günü için ziyaret etmesi ve ona Noel hediyeleri göndermesi için ikna etmiş, ardından anlamlı bir ses tonuyla nasıl olduğunu sorduğunu fısıldamıştı.

Nisan inanmadı. Olmuş olsa bile, bu -genel refahı hakkında geçici bir düşünce- gerçekten onun uzakta olmasından duyduğu üzüntüyü ve daha fazla yakınlık arzusunu belirtmek için yeterli miydi?

Bu onu gerçek bir baba yapmak için gerçekten yeterli miydi? Hayır, değildi.

Şimdi April bağımsızlığını ilan ediyor, onu hayatından tamamen çıkarıyordu ve annesinin en büyük korkuları gerçek oluyordu ve bu

berbat,*berbat*, gerekli darbeyi vuracak kişi olmak. "Tatlım..." Dudakları titreyen JoAnn, April'a uzandı. Ne zaman kızı konuşmaya devam etti ama elini indirdi ve sustu.

"Bundan sonra ilişkimiz onu içermeyecek." Annesi belirsiz görünen her şeyi kullanırdı, bu yüzden April hiç teklif etmedi. "Beni onsuz ziyaret edemezsen anlarım. Ama o zaman seni de görmeyeceğim."

April dün gece geç saatlerde bu konuşmanın farklı versiyonlarını formüle etmişti.

o beni sevmiyor, annesine söylerdi.Belki onu hala biraz seviyorum, sadece zor olduğu içinOlumsuzbabanı sevmek. onu kesinlikle sevmiyorum ama.Bitirdim.

Ama bu, annesini ısrar etmeye davet ederdi.*Elbette*Babam onu seviyordu, erkekler bunu farklı gösteriyordu ve April'ın anlamaya ihtiyacı vardı. Kabul etmek. Endişesini inkar et, ihtiyacı olanı inkar et, ne olursa olsun onu sevmesi gereken ama sevmeyen bir adam görme ihtimali karşısında göğsü kurumuş, boşalmış gibi hissetse de.

O yapmadı.

Annesi yaptı. Bu da bu konuşmanın geri kalanını daha da kötüleştirdi.

"İlişkimizin bugün nasıl görüneceği size kalmış." Asit oldu Nisan'ın boğazına tırmanmak. Safra. Sadece o varken seni görmeyeceğim için değil, aramızdaki şeylerin değişmesi gerektiği için. Onun katılımı olmasa bile."

JoAnn şimdi açıkça ağlıyordu, yatağın kenarına çökerken dizleri altına çökmüştü, kendi üzerine kıvrılırken omurgası bükülmüştü ve April bir zamanlar annesinin böyle görünmesini engellemek için kendi kalbini çıkarırdı.

Bazı yönlerden öyleydi.

Kendini korkunç ve kirli hissetse bile bu artık sona ermişti.

"Seninle bir daha vücudum hakkında konuşmak istemiyorum." Sesi ne kadar titrese de sınırlarını netleştirmesi gerekiyordu. Mutlak ve hatasız, yani ihlalleri kafa karışıklığıyla karıştırılamaz. "Ne yiyip ne yemediğimi tartışmayacağım. Nasıl egzersiz yaptığımı veya egzersiz yapmadığımı tartışmayacağım. Nasıl göründüğümü veya görünmediğimi tartışmayacağım. Test sonuçlarını veya ilaçları tartışmayacağım. Kilom, sağlığım ve kıyafetlerim yasak."

JoAnn'in gözlerinin çevresi şimdi kırmızıydı, dudakları aralıktı, kafası sessiz bir şaşkınlık, inkar ya da April'in kendi kederini çözemediği başka bir duyguyla sallanıyordu.

Benim için endişelendiğini biliyorum, yardım etmek istediğini biliyorum ama bu sana söylediklerimi değiştirmiyor. Tuz gözlerini yakıyor, görüşünü bulandırıyor ve gözyaşlarını tokatlayarak sildi ve ayakta durmaya, konuşmaya devam etti. "Lütfen bana inanın: Bir dahaki sefere bedenimden söz ettiğinizde sohbetimizi bitireceğim. Kapıdan çıkacağım ya da telefonu kapatacağım. Bir dahaki sefere bana kilo verme veya egzersizle ilgili makalelerin bağlantılarını gönderdiğinizde, mesajlarınızı engelleyeceğim.

İlk kez, annesinin başkalarının güvencesi karşısında çekingenliğine sevinmişti. Bu, Nisan'ın kendi aşkının ağırlığı onu altına çekmeden ve en sonunda söylenmesi gereken kelimeleri boğmadan önce bu sonraki bölümden çıkabileceği anlamına geliyordu.

"Bu da yetmezse, duramazsan seninle bütün irtibatımı keserim." April, annesinin nefesinin kesilmesine ve kendi ağlamasına rağmen elinden geldiğince göz temasını sürdürdü. "B-çünkü beni incittin anne. Beni incitiyorsun.

O sırada annesi ellerini iki yanında yumruk yaparak yüksek sesle hıçkırdı. "BEN Aşk Sen." Bunun üzerine April başını eğmek zorunda kaldı. Daha fazla asit yuttuktan sonra, yine de çenesini bir kez daha kaldırdı.

Belki sözleri çatlıktı ama kesindi. Dürüstlerdi. "Beni-seviyorsun ama yine de canımı yakıyorsun. Seninle konuştuğumda, seni gördüğümde, kim olduğum, ne olduğum konusunda yarı ikna oluyorum, yanlış, iğrenç ve olması gerekiyor.*sabit*"

İğrenç değilsin, diye fısıldadı JoAnn, yüzü buruşmuş ve çizgiliydi. Bunu asla ama asla düşünmedim.

Bu beyandaki ham gerçek, April'i annesinin elini tutmaya itti. JoAnn'in parmakları ince, soğuk ve dengesizdi. April o kadar kırılıyordu ki onları kırma korkusuyla fazla sıkamadı.

Yine de annesinin fark etmesi gerekiyordu. "Ama bana böyle hissettiriyorsun."

Dün gece kafasına yazdığı her şeyi söylemişti. Son kısım hariç hepsi. Ve iki adamın sesleri gitgide yükseliyor, yaklaşıyordu, bu yüzden şimdi söylemesi gerekiyordu.

Babam bizi nasıl incittiğini asla ama asla anlamayacak. Anlamış olsa bile, asla kabul etmezdi." April annesinin elini tuttu.

nazik sallamak "Ama sen o değilsin. Lütfen anne. Lütfen artık öyle olduğunu bildiğine göre beni incitmeye devam etmek isteyip istemediğini düşün.

Annesinin gözyaşları artık sessizdi, izleri pencereden gelen güneş ışığında parıldıyor, acısı solgun ağzının etrafındaki çizgilere kazınmıştı.

Sadece yardım etmek istedim, diye fısıldadı.

April annesinin elinin arkasına bir öpücük kondurdu, oradaki cilt hatırladığından daha kağıt gibi ve inceydi. Güneş kremi ve leke azaltıcı el kremlerine rağmen hafif çilli.

Onun gözünde annesi hâlâ genç ve göz alıcıydı. İnce, üzerine tam oturan elbiseler içinde, firmasının tatil partileri için kocasının koluna bıraktığı makyaj mükemmeldi ve Brent sabırsızlanıp onu kapıdan çekip çıkarana kadar bebek bakıcısına son talimatları seslendi.

Ama artık genç değildi. Aslında April da değildi. Bunu düzeltmek için zamanları tükeniyordu. Onları düzeltmek için.

İlerlemenin tek yolu dürüstlüktü. "Faydası yok anne. Sadece acıyor.

Sonra misafir odasının kapısı açılıyordu ve Marcus ile babasının sevimli, erkek erkeğe kıkırdamaları aniden kesildi.

Brent kaşlarını çattı ama karısına yaklaşmadı. Joann mı? Ne-"

Bence gitsek iyi olacak, dedi April. Her nasılsa, Marcus onun yanındaydı, eli sıcak ve güçlü bir şekilde onun omzundaydı. İçgüdüsel olarak temastan uzaklaştı. "Öğle yemeğini kaçırdığım için üzgünüm anne. Hediyeni çalışma odasında unuttum."

Çevre görüşünde, Marcus'un kaşlarını çatmış, eli havada donmuş halde ona baktığını görebiliyordu ama artık önemi yoktu. Annesi hala o yatağın üzerinde oturuyordu. Hâlâ kamburu çıkmış, kalp kırıklığıyla kimseyi utandırmamak için sessizce ağlarken dar omuzları titriyordu.

April eğilerek annesinin başının tepesini öptü. Çiçeklerin tozlu kokusunu belki de son kez içinize çekti.

"Düşünme fırsatın olduğunda beni ara." Annesinin saçlarını ıslatıyordu, bu yüzden son bir nefes aldıktan sonra yüzünü kaldırdı. "Seni seviyorum anne."

Babası bağırarak protestolar ve talepler savururken, annesi ağlarken ve Marcus sessizce arkasından gelirken, April çantasını topladı ve ailesinin evinden ayrıldı.

Gözleri bulanık olabilirdi ama sırtı düzdü.

İyi bir şey. Bu lanet gün daha bitmemişti. Yolun beş dakika aşağısına geldiklerinde, Marcus'u kenara çektiriyordu.

Bugün onu inciten tek kişi annesi değildi. Bunun tekrar olmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Derecelendirme: Olgun

Fandomlar: Kapıların Tanrıları – E. Wade, Kapıların Tanrıları (TV) İlişkiler:

Aeneas/Lavinia

Ek Etiketler: Alternatif Evren – Modern, BirGst ve Fluff ve Smut, ArranGed mariaGBu, Lavinia Bod'a SahiptirVe Görüntü Sorunları, Bariz Nedenler İçin

İstatistikler: Kelimeler: 1893 Bölümler: 1/1 Yorumlar: 47 Tebrikler:

276

Yer imleri: 19

Özet:

Do
kunulmaz
Özür
dilemeye
n Lavinia
Stan

Lavinia, kocasının neden ona dokunmadığını, onu öpmediğini, onunla yatmadığını çok iyi biliyor. Ancak muhtemelen, yol boyunca birkaç varsayımda bulunmuş olabilir. Aeneas'ın düzeltmeye niyetlendiği şeyler.

notlar:

Muhteşem beta sürümüm Book!AeneasWouldNever'a teşekkür ederim! Kurgularımda duygusal ağırlık üzerinde çalışmama yardım ediyor, bu yüzden bu hikayenin ağırlığı ne olursa olsun, haklı olarak ona ait.

Geceleri ironi onu boğdu. Her nasılsa, güzel bir kocaya sahip olmak, sevmeye başladığı bir kocaya sahip olmak, evli hayatını Turnus'la evlenmekten çok daha kötü, çok daha acı verici hale getirmişti. Kader ve ebeveyn müdahalesinden önceki nişanlısı Turnus nişanı bozmuştu. Turnus, tamamen kahverengi bukleler ve gürlük ve haklı öfke ve sıırım gibi bir güç.

Onu karanlıkta yatağa atacak olan Turnus, mümkün olduğunca arkadan becerdi ve onunla tanıştığından beri yüzüne bakmaktan kaçındığı gibi yüzüne bakmaktan kaçındı.

Ama en azından onu yatağına götürürdü. Gerçek kocasının aksine.

Kocası, güneş ışığında altın sarısı. Kocası, düz kasları ve yüz hatları mükemmel bir şekilde parlatılmıştı. Kocası, kibar, özenli ve tepedeki ay kadar mesafeli. Aeneas için, belli ki,

kiminle evlendiğini, kimi becermek zorunda kalacağını gizlemek için hiçbir karanlık yeterli değildi. Onun için, sade ve beceriksiz olmaktan ve babasının ona söylediği diğer her şeyden

daha fazlasıydı. Dokunulmazdı. yapamayacak kadar çirkin

parmak ucunuzdaki temasa uyun.

Ya da bir gece sarhoş olana kadar sonsuza dek buna inanmaya devam edebilirdi. Çok sarhoş. Şimdiye dek ilk kez. Dido'nun bekarlığa veda partisinde, Aeneas'ın eski sevgilisinin -artık Lavinia'nın sadık arkadaşı- nasıl olup da Lavinia'nın karısı olarak asla yapamayacağı bir şekilde adamı unutmayı başardığına dair aptalca kıskançlığını bastırdı.

Eve bir taksiyle geldiğinde, Dido'nun mesajıyla geleceği konusunda önceden uyarılmış olarak, garaj yolunun sonunda onunla karşılaştı. Sendelediğinde, onu yanına doğru çekti ve

güçlü bir kolla onu destekledi.

Kanlı bir şekilde ona bakıp gevelediğinde, "Bana dokunmak zorunda değilsin. istemediğini bil. Yapılmış.Yeterince açık," ön kaldırımında ölü gibi durdu, hâlâ onu tutuyordu, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Sonra korkunç, aşağılayıcı gerçeği tekrarladığında, adam yukarıdaki yıldızlar gibi parıldayan gözlerle ona dik dik baktı ve kendi gerçeğini tükürdü.

"Aylardır her günün her dakikasında sana dokunmak istiyordum," dedi. "Sen ne gerçek, her zaman sevgi dolu bir pisliksin?*konusmak* hakkında?"

APRİL, GİRİŞİMCİLİĞİNDEKİ RAHATLIĞA UYGUN OLMADI ailesinin misafiri oda, bu yüzden Marcus ona tekrar ulaşmaya çalışmadı. Bunun yerine sessizce anahtarlarını aldı, mendil kutusunu ve bir şişe suyu uzattı, GPS'i dairesinin adresine ayarladı ve onları eve bırakmaya başladı.

kendisine dokunmasını istemiyordu. Bu onun hakkıydı ve hiç şüphesiz ondan uzaklaşmak için iyi bir nedeni vardı. Bu sebebin ne olduğunu anlamamıştı. Ve fiziksel temasına izin verilmeyebilirdi ama yine de arabayı sürerken ona kaçamak bakışlar atabilirdi. Dur işaretlerinde ve kırmızı ışıklarda ve sola dönüş yapan birinin arkasında beklemesi gerektiğinde.

Bir anlık bakışlarla, neyi yanlış yaptığına dair bir ipucu bulmak için onun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü taradı ve buldu. . . Hiçbir şey. Hiç bir şey.

Yüzü benekli bir taştı. geçirimsiz.

Kafa karışıklığı ve endişesi o an arttı ve kulaklarının basınçtan nasıl fırlamadığını merak edene kadar kafatasını doldurdu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan sağ tarafı işaret etti. "Buradan çekil." Otoyola çok uzak olmayan küçük bir parka vardılar ve o itaatkar bir şekilde park yerine döndü. "Yakınlarda kimsenin olmadığı bir yer seçin lütfen."

Parselin en uzak köşesi en mahremiyete sahip noktalar sunuyordu ve o sondaki boşluğu seçti. Dakikalar içinde araba park edilmişti ve motorun uğultusu susmuştu ama o ellerini direksiyon simidinde sımsıkı kavramıştı. Çünkü gergindi ve dokunulmaya hazır olana kadar onları ondan uzak tutması gerekiyordu.

Lekeli yüzünü ve kucağındaki topaklaşmış dokuları inceledi, çenesi gerginlikten ağrıyordu, teselli sunma ihtiyacı ezici ama engellenmişti.

Konuşmadı. Tek kelime değil.

"Nisan . . ." dedi sonunda, onun adı çakıllı bir yalvarıştı. "Annene ne oldu bilmiyorum ve nasıl batırdım bilmiyorum ama ben

Açıkçası yaptı. Üzgünüm."

Anladığını sanmıştı. Babası bir pislikti ve onun şirketinde olmak onu üzdü. Eğer Marcus kendini bir insan engeli olarak sunarsa, o zaman annesiyle vakit geçirebilir ve ev ziyaretinden yara almadan kurtulabilirdi. Bu kadar basit.

Sadece onun yerine mecazi olarak kanlar içinde ortaya çıkmıştı ve İsa. İsa. Belli ki hiç yardım etmemişti. En iyi bildiği, onun yerine kuruması için onu asmış olduğuydu.

onun cilt lanetsüründüistemeden onu ihtiyaç içinde terk etmiş olmanın utancıyla. Kesinlikle en kötü duyguydu. *buen kötüsü.*

Yeterince dikkatli dinlememiş miydi? Yoksa ona sandığından, onu desteklemek ve korumak için ihtiyaç duyduğundan daha azını mı anlatmıştı? Ve eğer öyleyse, böylesine bariz bir ihmali nasıl fark edememişti?

Bir başka eziyetli sessizliğin ardından, nihayet özüne cevap verdi, sözleri kaba, ani ve arabanın sessiz sınırları içinde şaşırtıcı derecede yüksek sesle.

"Babam şişman insanlardan nefret eder. Ben dahil. Annem beni onun gibilerin yargısından kurtarmak istiyor, bu yüzden sürekli vücudumla ilgili bana öğütler veriyor." Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. "Bugün ona, ikisi bir paket anlaşma olarak gelirse onu artık ziyaret etmeyeceğimi söyledim, çünkü onu bir daha asla görmek istemiyorum. Sonra, eğer vücudum hakkında konuşmayı kesmezse onunla iletişimimi tamamen keseceğimi söyledim."

Ağzında metal. Bir yere, dudağına, yanağına ya da diline kan almıştı ve bu doğru geliyordu. Kan *meliona* az önce söylediği şeye yanıt olarak dökülecekti.

O orospu çocuğu.

Pislikler vardı ve sonra...

Babası için doğru terimin ne olduğunu bile bilmiyordu.

O zaman bile -yaşlarından harap olmuş, yanakları sıkıntıdan kıpkırmızı olsa bile- April pencereden giren güneş ışığında parlıyordu. Babasının onun güzelliğini ve değerini nasıl göremediğini, en büyük gururu olması gereken kızından nasıl yüz çevirdiğini Marcus'un hiçbir fikri yoktu.

Ve annesi. *Oanne.*

Bazı yönlerden, bu neredeyse daha kötüydü, değil mi? Sonunda, kötü niyetli pislik bir baba tarafından görevden alınması, annesinin kasıtsız aşağılamalarından daha kolay olabilir.

Brent, April'in bir anlığına ya da onun gözyaşlarından bir tanesine bile değmezdi. Ama Joann. . .

JoAnn kızını korumak istedi. JoAnn çok iyi niyetliydi. JoAnn kızını seviyordu, onu içtenlikle seviyordu ama yine de onu incitiyordu. Tekrar ve tekrar.

April'in böyle büyüdüğü düşüncesi içini sızlattı.

Kahretsin, onu tutmak istiyordu.*gereklionu* tutmak için Bunun yerine, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken direksiyon simidine o kadar sert yumruk attı ki deriyi kurtarmadığına şaşırı.

Ama ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Bunu çıkarmama izin ver, lütfen."

Dilinin üzerine biraz daha bakır döküldü ama başını salladı.

"Bugün seni yanımda istedim, elimi tuttu. Onlara iyi bir ilişkiye sahip olmak için görünüşümü değiştirmeme gerek olmadığını göstermek ve annemle zor bir konuşma yaparken beni desteklemek için. Kanlı gözlerini ovuşturdu ve içini çekti. "Gerçekten erkek arkadaşına ihtiyacım vardı, senin halka açık versiyonuna değil. Ama sana bunların hiçbirini söylemedim, bu yüzden özür dilemene gerek yok. Bu iyi."

Öğleden sonraki kargaşanın ortasında, onun neredeyse anında affedilmesi, beklemediği ve hak ettiğinden bile emin olmadığı bir nezaketti. Belki ziyaretten önce ona yeterince söylememişti ama ondan neye ihtiyacı olduğunu varsaymamalı, sormalıydı.

Başarısızlığı midesini bulandırdı ama bu onunla ilgili değildi. Kalbinde değil. Bunu hatırlaması gerekiyordu.

Tekrar göz göze gelene kadar konuşmadı.

Eli onunkinden bir santim uzaktaydı ama mesafeyi kapatmadı. "Mayıs BEN?"

Başını salladığında, yavaşça nefes verdi ve parmaklarını birbirine geçirdi.

birleşik ellerini uyluğuna koyarak. Boştaki eliyle uzandı ve çenesinden düşen bir damla gözyaşını sildi, başparmağının ucunu onun tuz lekeli cildinde nazik ve hafif tuttu.

Kaçmadı ya da uzaklaşmadı. Teşekkürler.

Başparmağının her kavisinde korku -bu öğleden sonra ilişkilerinin sona ereceğine ve onun onu asla affetmeyeceğine dair korkusu- azaldıkça, mide bulantısı hafifledi.

"Nisan . . ." Başını eğerek birbirine dolanmış parmaklarını yanağına kaldırdı ve ovuşturdu. Parmak boğumlarını öptü. "Sen ve baban demiştin

yabancılaştınız ve ziyaret konusunda endişeli görünüyordunuz. Bu yüzden bugünkü amacım onu sizden olabildiğince uzak tutmaktı. Onun sadece görünüşle ilgili olduğunu söylediğin için, bunu yapmanın en iyi yolunun...”

"Kendin değil." Kahretsin, yorgun görünüyordu. Berkeley'e giden yolun geri kalanında onları arabayla bırakmasına izin vereceğini umuyordu. "Anladım. Neyse, şimdi yapıyorum.”

Bunu telafi edecekti. Annesini tekrar gördüğünde...eğerannesini tekrar gördü - ne gerekiyorsa yapacaktı. Onun ihtiyacı olan şey ol.

Ve bu arada, ona elinden gelen tüm sevgiyi verecekti.

Ona sevgisini hak ettiği için ve elinde olmadığı için verecekti. Ona o kadar aşıktı ki, hayranlığı bir çeşmeden akan su veya bir yaradan akan kan gibi ondan dökülüyordu. Her nefesinde sevgi üfledi. Gecenin karanlığında ateşböcekleri kadar parlak, her adımda arkasında süzülüyordu.

En önemlisi: Karşılığında onun sevgisini kazanmak istediği için ona sevgisini verirdi.

Ve bunu yapmak için, onu neden hayal kırıklığına uğrattığını ve bunu yaptığı için ne kadar üzgün olduğunu anladığından kesinlikle emin olması gerekiyordu.

“İki cümleyle, babanın bir pislik olduğunu söyleyebilirim. Sen yabancı olduğun için bunu zaten tahmin etmiştim ama nedenini anlamak zor olmadı." İçini çekti. "Yine de annen sana karşı gerçekten şefkatli görünüyordu, bu yüzden ben onu uzak tutarken ikinizi yalnız bırakmanın güvenli olacağını düşündüm. Ben çok üzgünüm.”

Elleri buz gibiydi ve adam sıcaklığını vermeye çalışarak onları ovuşturdu.

Yorgunluğu kemiksiz çöküşünde ve gözlerinin altında koyu halkalar çizerek izledi. “O gerçekten sevecen. Sorun bu değil.

"Bunu artık biliyorum. Üzgünüm," diye tekrarladı, sert bir sesle. "Seni böyle rahatsız ettiğini bilseydim, seni asla terk etmezdim.”

"Özre gerek yok." Esnemesiyle çenesi çatırdadı. Bilmiyordun. Sana söylemedim.

Koltuğuna yaslanırken, arabanın içi aslında soğuk olmasa da titremeye başladı. Emisyonlar lanet olsun, hemen motoru çalıştırdı ve termostatu olabildiğince yükseğe ayarlayarak koltuk ısıtıcısını da en sıcak ayarına getirdi.

İtiraz etmedi.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. April, yemin ederim ben babana hiç benzemiyorum. Genel olarak, çünkü o bir pislik, ama aynı zamanda. .”

Rahatsızlık içinde kıpırdanıp durduğunda, gerisini o doldurdu.

"Şişman olmam seni ilgilendirmez." Yanaklarını avucuna sürterek gözlerini tekrar kapattı. "Tanıştığımız şekli göz önünde bulundurursak bunu en başından beri bilmem gerekirdi."

Lavineas sunucusunda mı? Bunun onun boyuyla ne ilgisi vardı?

"Verilen-?" Durdurdu. "Twitter'dan. Evet, tanışma şeklimize bakılırsa."

Kahretsin, neredeyse unutmuştu. Neredeyse tam olarak ne kadar uzun olduklarını ortaya çıkardı**vardı**birbirini tanır. İsa. Sanki öğleden sonra bir şekilde daha fazla drama ve çatışma gerektiriyormuş gibi.

Dudaklarına kısa, nazik bir öpücük vermeden önce dudaklarını önce alına, sonra burnuna değdirdi. "Vücudunu olduğu gibi seviyorum April."

"Sana inanıyorum." Hafif gülümsemesi, ağırlaşan kalbini hafifletti. Senin gibi yetenekli bir aktör bile bana nasıl baktığını taklit edemez. Özellikle de seviştığımızde."

Şehvetli, aşık ve suskun. Seviştiklerinde böyle hissediyordu ve muhtemelen o da böyle görünüyordu.

April'in vücudu olduğu gibi mükemmeldi. Brent Whittier gidip kendini becerebilir.

"Babandan uzaklaşmanın en önemli noktasının bu olduğunu bilmiyordum." Saçlarını alnından geriye doğru son bir yumuşak dokunuştan sonra tamamen kendi koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı. Bazı randevularıyla ilgili bir sorun olduğunu biliyordum ama onunla değil. Gerçekten üzgünüm."

İlk başta cevap vermedi. Başını geriye atarak gözlerini kapattı. Tahmini: Kargaşadan bitkin düşmüş, otuz saniye içinde uykuya dalmış olacaktı.

Sonra, otoparktan neredeyse çıktıklarında, onun sözlerini anlamış gibi göründü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve elini onun koluna koyarak yola çıkmasını engelledi. Fren yaptı, sonra tekrar ona döndü.

"Sorun nedir?"

Hala çok mu soğuktu? Arabadan inip parkın güneşli banklarından birine birlikte oturmak mı istiyordu?

"Marcus. . ." Kaşı çatıldı. "Daha önce tarihlerden şişman olduğumu nasıl bildin?"

Sert yutkunması kulaklarında yankılanıyor gibiydi. Kahretsin.*Kahretsin.*

Eski sevgililerinden bazıları vücudu yüzünden ona pislik gibi davranmıştı ama bunu ona asla söylememişti. En azından, hiç söylememişti *Marcus* O.

Aslına bakılırsa, onun huzurunda sadece bir kez pis randevular konusunu açmıştı. Yani, Lavineas sunucusunda yağ yakma hakkında bir gönderi yayınladığında ve o da gönderiyi okuyup yanıt verdiğinde. BAWN olarak.

Ağzını açtı. Sıkıştırıp tekrar kapattı.

Seçim onun önündeydi. Yalan söyleyebilirdi. Tamamen aylar önceki spor salonu ve büfe yanlış anlaşılmasına dayanarak, korkunç eski sevgililerin var olduğu sonucuna vardığını söyleyebilirdi.

Ya da temize çıkabilirdi. Sonunda gerçeği ondan saklamayı bırakabilecekti.

İyi bir erkeğin, onun için iyi bir partnerin hangi seçimi yapacağını biliyordu.

Ama kesinlikle midesini bulandıran başka bir şey daha biliyordu.

Ona gerçeği tamamen kendi iradesiyle söylemiş olsaydı, bir şeyleri kurtarma şansı olabilirdi. Sadece ihmal ettiği yalanını şimdi, yakalandıktan sonra kabul etmesi... bağışlayamayacağı kısım buydu.

Tüm bu güzel yalanların altındaki gerçeği umursayan April ona bir daha asla güvenmeyecekti ve onu suçlayamazdı. O yapmadı.

Ama yine de açıklamaya, denemeye ihtiyacı vardı çünkü onu seviyordu ve o gerçeği hak ediyordu. Ona söyledikten sonra onu hala sevip sevmediği önemli değil. Başlamak için onu sevip sevmediği önemli değil.

"Marcus?" Artık uykulu görünmüyordu. En ufak değil.

Çenesini göğsüne indirerek boğazına tırmanan asidi görmezden gelmeye çalıştı ve ağzından sık sık bir şekilde nefes aldı. Ama ani mide bulantısı daha da kötüleşirse, döşemesini kurtarmak için arabanın kapısını açması gerekecekti.

Tek kelime etmeden, bir kez daha parkın uzak, boş köşesine ulaşana kadar geriledi, ileri, geri gitti.

Geri döndüğü her santimde April koltuğunda doğruldu. Daha uyanık hale geldi, bakışları bir bıçak gibi keskin boğazına dayandı.

Sonra park ettiler ve neredeyse zamanı dolmak üzereydi.

Hala ona güveniyorken son bir kez baktı. Yanağına son bir dokunuş. Son bir an belki -belki onun hakkında bildiği her şeye rağmen- onun içten özrünü kabul edeceğini ve hâlâ bir ilişkileri olabileceğini ummuştu.

Cildi buz gibiydi. Ve şimdi onunki de

öyleydi. "Ben Book!

AeneasWouldNever," dedi.

Lavineas Sunucu DM'leri,Altı Ay BirGÖ

Özür dilemeden Lavinia Stan:Kendimi kötü hissediyorum. Şey, biraz. Biraz değil.

Book!AeneasWouldNever:???

Özür dilemeden Lavinia Stan:Az önce AeneasFan83'ün şovdaki beyaz olmayan insanların "tarihsel yanlışlığı" hakkındaki başlığında biraz huysuzdum. Ama dürüst olmak gerekirse BAWN, POC'nin Viktorya döneminin bir icadı olduğunu mu düşünüyor?

Book!AeneasWouldNever:İpliğe birazdan bakacağım, ama inanıyorum ki, eğer sen küstahsan, o bunu hak etmişti. Özellikle de aldığı şey tam bir saçmalık olduğu için.

Özür dilemeden Lavinia Stan:TEŞEKKÜR EDERİM

Book!AeneasWouldNever:Gerektiğinde keskin şerefınızı savunmak için buradayım.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Adil olmak gerekirse, tüm POC-onların-tamamen-lanet-sohbet-olduğunu-bir-bok-çağdaş-kanıt-olsa da-Avrupa'da-olmazdı-olmadan önce zaten üzgündüm ve muhtemelen bunu ondan çıkardım.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Ve açık olmak gerekirse, o zamanlar Avrupa'da beyaz olmayan insanlar olmasa bile (VE VARDI), şovumuzda lanet olası bir PEGASUS vardı, bu yüzden tarihsel doğruluk konusundaki ateşli, ırkçı yaklaşımınızla oturun hanımefendi.

Book!AeneasWouldNever:Bir başka mükemmel nokta.

Book!AeneasWouldNever:Peki, konuyu görmeden önce seni üzen neydi?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Bu biraz uzun bir

hikaye.**Book!AeneasWouldNever:**bana söylemek zorunda değilsin Soruyu

dikkate almayın.**Özür dilemeden Lavinia Stan:**Yok, önemli değil.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Fazla detaya girmeden akşam yemeği için bir arkadaşım ile buluştum ve beni hayal kırıklığına uğrattı.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Beni olduğum gibi kabul ettiğini sanıyordum ama

Özür dilemeden Lavinia Stan:Beni düzeltmek istiyor. Beni geliştir.

Book!AeneasWouldNever:O NE LAN?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Konuşması gerekiyordu, BAWN. ENDİŞE dışında.

Book!AeneasWouldNever:Bunu zaten bildiğinize eminim, ancak: Düzeltilmenize veya geliştirilmenize gerek yok. Olduğun gibi mükemmelsin.

Book!AeneasWouldNever:Ben çok üzgünüm. Bu acıtmış olmalı.

Book!AeneasWouldNever:Bir ton arkadaşım yok - belki üç? Ve hepsi iş arkadaşı. Ama bunu bana asla yapmazlardı. Daha iyisini hakediyorsun.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Ne kadar nazik ve komik olduğun göz önüne alındığında, yakın ve sadık arkadaşlardan oluşan devasa bir çevrenin olmaması beni şaşırttı. Ama nicelikten çok nitelik, değil mi?

Book!AeneasWouldNever:Dürüst olmak gerekirse, bazen HİÇBİR arkadaşım olmasına hala şaşıyorum. ben büyümedim

Özür dilemeden Lavinia Stan:Çocuk olmak çok garip.

Book!AeneasWouldNever:Evet. Her neyse, sahip olduğum arkadaşlar için sonsuza dek minnettarım. Kesinlikle sen de dahil Ulsie.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Ben de aynısını hissediyorum.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Her zamanki gibi dinlediğiniz için teşekkürler.

Book!AeneasWouldNever:İstediğin zaman.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Herkesin içeri girmesine izin vermiyorum ve bunu yapmak ve hayal kırıklığına uğramak canımı yakıyor.

Book!AeneasWouldNever:Ne yazık ki başkalarını hayal kırıklığına uğratma konusunda uzmanım.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın.

NİSAN YİNE AĞLIYORDU. YARALANMA İLE, EVET, AMA AYNI ANDA ÖFKE.

Çok lanet bir öfke.

Marcus Kitaptı! Aeneas Olmazdı. Bir zamanlar, hayatındaki en önemli iki erkeğin bir şekilde bir araya gelmesi onun en ateşli arzusu olurdu. Aralarında seçim yapmak zorunda kalmamak için. Ama şimdi - ama şimdi -

Tüm bu zaman. Bunca zaman, bir restoranda yabancı olarak tanışmış gibi davranmıştı. Bütün bu zaman boyunca, o kahrolası *Yalanona*.

"Nisan, çok üzgünüm. Beni Affet lütfen." Marcus tereddütle tekrar gözyaşlarını silmek için uzandığında, elini tokatladı.

"Neden?" O tek hece ihanetle o kadar boğulmuştu ki, kendini zar zor anlıyordu. "Neden bir şey söylemedin?"

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. Avucunun içinde o kadar sert tuttu ki, bir kısmını koparmış olmalı. "Ben istedim Nisan. Kahretsin, bilmen için her şeyi yapardım.

Tanrım, ne saçmalık. Onun tam olarak ne kadar saf olduğunu düşünüyordu? "Herhangi bir şey." Güldü, korkunç, kazıyıcı bir sesle.

"Her şey hariç

Söyle bana"

Ne kadar da küçük bir yanlışlık yapmıştı. Tökezlemesinde ikinci bir tahminde bulunamayacağı veya şüphe edemeyeceği bir şey olmasaydı, kovmak, açıklamak çok kolaydı.

Aylar önce, randevularda Marcus'a büyük utanç duymaktan bahsetmemeye karar vermişti. Bu çok kasıtlı, çok bilinçli bir ihmaldi, onun gururunu korumaya yönelikti. Kendi kendine geçmişinin bir kısmının gerçekten önemli olmadığını söylemişti, o zaman değil. *yaptı* vücudunu olduğu gibi sev.

O kahrolası küçük sürçmeyi yakalamasaydı, ona hiç söyler miydi? Ve gerçeği tam olarak ne kadar zamandır biliyordu?

"Twitter'da bana çıkma teklif ettiğinde kim olduğumu biliyor muydun?" Sesi artık sertleşmişti. Gözyaşları kurudukça soğudu.

Çılgınca başını salladı. "Senin kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim.

Bana yemekte söyleyene kadar olmaz.

Hayran kurgusu adını paylaştığı zamanki o boş şok ifadesi. Marcus hakkındaki o ilk, araştırıcı sorular—hakkındakendisive Lavineas sunucusunda onun hakkında ne hissettiği. Hayran kurgu hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaptığı tüm o konuşmalar.

İlk buluşmamızdan beri bunu bir sır olarak saklıyorsun, diye fısıldadı. "İlk lanet randevumuzdan."

Boynunun arkasını tuttu, sertçe sıktı. April, anlamalısın...

"Ah, ne kadar harika." Alay ve küçümsemeyle dolu bu sesi daha önce onun üzerinde hiç kullanmamıştı. Bir kere bile değil. Bu onun ürkmesine neden oldu ve o vahşicememnun. "Evet,*Lütfenne* anlamam gerektiğini söyle. Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Gösteriye yanıt olarak düzeltme kurguları yazdığımı bilen biri olsaydı, Lavineas sunucusundaki senaryolar hakkında söylediğim şeyleri bilen biri olsaydı. . " Sesi o kadar samimi geliyordu ki, her kelime yürek burkan bir yalvarıştı. Her zamanki gibi çok iyi bir oyuncu. "Aeneas rolünü kaybedebilirdim. Potansiyel olarak dava edilebilirim. Ve hiç kimse şu adamı seçmek istemez ki..."

Yeterli. Sonuçların ne kadar vahim olabileceğine ya da hâlâ ne kadar ağır olabileceğine dair bir derse ihtiyacı yoktu. Tabii ki showrunner'ları mutsuz olurdu. Belki meslektaşları bile. Ama ona yalan söylemişti ve o da konunun dışına çıkmasına izin vermiyordu.

Elini sabit tuttu. "Anlıyorum, Marcus."

"Bildiğini sanmıyorum." Dudakları bir an için gerildi. Marcus'un ona asla ama asla kızmadığı bir öfke patlaması - en azından yalan söylerken yakalanana kadar. "Tam olarak değil."

Bu numara yapma girişimini görmezden gelerek, bu boktan şovun en can alıcı, en incitici kısmına geçti. "Buradaki asıl meseleyi de anladım."

"gerçek sorun?" Neredeyse bir hırıltıydı.

"Bana güvenmiyorsun." Araba koltuğuna geri oturdu ve tekrar güldü ve ses eskisi kadar korkunç, keskindi. "İnternette iki yılı aşkın süredir arkadaşız ve sen aylardır benimle yaşıyorsunuz ve senbana güvenme"

Ondan çok emindi. onlardan.

Ve en başından beri bataklıkta bir ilişki kuruyordu.

İfadesindeki öfke solmuştu ve çaresizce başını sallaması boynunu incitmiş olmalıydı. "Hayır, Nisan.*HAYIR*. Bu değil-"

Soğuk, sakın yüzü çatırdayarak dudağını ısırdı. "Asla kimseye söylemezdim. Bir ruh değil. İş arkadaşlarım değil. Lavineas sunucusundaki arkadaşlarımız değil. Annem değil.*Hiç kimse*"

Kahrolası dürüst gerçek ve onun da bunu anladığını umuyordu.

"Biliyorum ki!" Ellerini havaya kaldırdı, sesi titriyordu. "Dürüstçe yapmadığımı mı düşünüyorsunuz?*BilmekO?*"

Hava aynı anda hem çok ince hem de nefes almak için çok yoğun görünüyordu ve arabanın kapısını hızla açıp koşmak istedi. Bunun yerine, kaldı ve onunla yüz yüze geldi.

"Sağ. Elbette." Şimdi kırmızı ve çiğ ısırılmış olan dudağı, ona hain bir şekilde gülümsediğinde acıdı. "Bir sorun dışında: Eğer *bunu biliyordu*, Eğer *senbana güven*, yapardın *bir şey dedi*"

Emniyet kemerini sanki onu boğuyormuş gibi tırmaladı ve sonunda serbest bırakmak için serbest bırakma noktasına sapladı. Yine de hareketin şiddeti onu tatmin etmişe benzemiyordu ve göğsü güçlkle alınan nefeslerle inip kalkıyordu.

"Korkmuştum." Bu açık sözlü, kaba bir ifadeydi ve elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen ıssız küçümsemesinin solmasına yetecek kadar sadeydi. "Şahsen tanıştığımızda, bu kadar zarar verici bir şeyi paylaşma konusunda temkinliydim ve aynı fikirde olmasanız bile bunun anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum. Sonra sana güvenebileceğimi biliyordum, ama ben..."

Çenesi hayal kırıklığıyla kenetlenmiş, kelime arıyor gibiydi.

"Açıkladığımda doğru şeyi söyleyeceğime güvenmedim. Bunca zamandır çok önemli bir şey sakladığımı öğrendiğinde, kalmana yetecek kadar güvenemedim. O ilk buluşmadan." Kaşları çatılmıştı, anlayış için sessiz bir yalvarıştı. "Seni seviyorum ve beni bırakmandan korktum."

Ani soluması arabada kalan tüm oksijeni yok etti.

Başı dönmüş ve hasta, ona baktı.

korkmuştum.

Seni seviyorum ve beni terk etmenden korktum.

Üzgün ve öfkeli olsa bile, itiraftaki çıplak dürüstlüğü göz ardı edemedi. Onu oynuyormuş gibi davranamıyordu,

stratejik, manipülatif kırılgnlık yoluyla onu affetmesi için yalvararak yanıltmak.

Sonunda, aralarında hiçbir engel, hiçbir hile, hiçbir aldatma olmadan onu görmesine izin veriyordu.

Ve çok geç oldu. Çok geç.

Arabanın dışında çocuklar, parkın geniş çimenlik alanından uzak durma oyunu oynayarak çığlık attılar. Ses çok uzaktı, kulaklarındaki çınlamanın, oturduğu koltuğun bir anda sarkarken çıkardığı hafif gıcırtiların arasından neredeyse duyulmuyordu.

Sesi artık kızgın ya da küçümseyici değildi ama yine de kalındı. Hala umutsuz. "Aylardır benim hakkımda sandığımdan çok daha fazlasını biliyordun ve bu bilgiyi benden sakladın. Bu korkunç bir güven ihlalidir. Bunun farkındasın, değil mi?"

Kafa karıştırıyordu. Mide bulandırıcı.

Yaptıkları her konuşmayı, ilişkilerinin her anını şimdi tekrar ziyaret etmesi ve sorgulaması gerekecekti. Ne zaman yalan söylemişti? Ne zaman ona gerçeği söylememiştir? BAWN olarak bilgisini ne zaman Marcus olarak kendi amaçlarına ulaşmak için kullanmıştı?

Onu kesinlikle BAWN olarak Marcus hakkında bilgi için pompalamıştı, bunu kesinlikle biliyordu. Ve sonra... ve sonra Lavineas sunucusundaki iletişimi kesmişti. Aynen böyle.

"BAWN s-durduğunda" -burnundan nefes aldı, ağzından kesik kesik bir nefes verdi- "ne zaman *Sen* beni sunucuya yazmayı bıraktı, kendi kendime yanlış bir şey yaptığımı söyledim ya da sonunda beni gördün ve isteyebileceğin biri olmadığımı anladın. Sen benim..."

Hıçkırığı omuzlarını sarstı ve o da başını eğdi.

Daha fazla gözyaşı kokladı. "S-sen benim en iyi arkadaşımydın ve sen sadece... . . sol. Hiçbir iyi açıklaması olmadan, yalnızca açıkça doğru olmadığı belli olan bazı aptalca bahaneler. Bana Marcus olarak yalan söyledin ama BAWN olarak da yalan söyledin. *Senterk edilmiş Ben*."

Başını geriye atarak arabasının gri kumaşlı tavanına baktı ve tekrar anlaşılır bir şekilde konuşana kadar bekledi. Korktuğun için beni incittin, yalan söyledin ve güvenimi boşa çıkardın.

"Ben çok üzgünüm." Sesi ıstırap çekiyor gibiydi. Umutsuzluğu karşısında çaresiz.

"Senin genel kişiliğin." Huysuzca alnını ovuşturdu. "Yıllardır bırakmak istediğini söyledin ama bırakmadın. Ben de aynı nedenle

farz etmek. Çünkü çok zor ve her şeyi kaybedebilirsin ve korkuyorsun. Bir sonraki rolünüzü seçmekten çok korkuyorum çünkü sette hangi halinizin görüneceğine karar vermeniz gerekecek.”

İfade bir cevap gerektirmedi ve ona bir cevap vermedi.

Bunun yerine derin bir nefes aldıktan sonra omuzlarını dikleştirdi. "Beni affedebilir misin?"

Soru huysuzdu, onunkilerle tanıştığında gözleri cam gibiydi. Ağzını açtı, sonra çimdikledi. Bir kere. İki kere.

Sessizce tavana bakmaya devam edince tekrar konuştu. "Bunu bana borçlu değilsin. Biliyorum ki. Aşkım beni bağışlamaz ve bunu seni etkilemek için söylemedim. Bilmen gerektiği için söyledim. Artık aramızda ne olursa olsun, sevildiğini bilmelisin. Beni affetmesen bile."

Yanakları şimdiden tuzla gerilmiş ve yine ağlıyordu. Hala.

O onu seviyor. Buna inandı. Ve bazı yönlerden - birçok yönden - o gerçekten çok iyi bir adamdı. O kadar iyiydi ki, neredeyse her şeye rağmen işe yarayabileceklerine inanmıştı.

Ama sorusunun cevabını biliyordu çünkü kendini biliyordu. Bunu söylemek istemiyordu ama söyleyecekti. O yapmak zorundaydı.

"Hayır," dedi sonunda. "Seni affedemem."

Ham, yaralı bir ses çıkardı ve bu sadece gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oldu.

Başını iki yana sallayarak sonunda ona tekrar baktı. Dolu gözlerinde adam bir bulanıktı, ifadesi belirsizdi ve belki de en iyisi buydu.

Çenesindeki ıslaklığı elinin tersiyle itti. "Eve gitmek istiyorum."

Ona olan sevgisi onu bağışlamadı ve onun sevgisi, onun bunu teklif edeceği anlamına gelmiyordu. Bu, birlikte son kez yalnız kalacakları anlamına geliyordu. Durmadan.

Eline uzandığında, elini çekmedi.

Parmakları titriyordu ve soğuktu, onunki de öyle. Avucuna şefkatli bir öpücük kondurdu, sonra elini dikkatle kucağına geri koydu.

Emniyet kemerini taktı ve arabayı çalıştırdı. "Berkeley'e döndüğümüzde eşyalarımı toplayacağım."

Nefesi tekrar sertleşti. Ama tartışmadı.

Kapıların Tanrıları: Aşağıdan Bir Uluma (2. Kitap)

E Wade

Rüzgar Aeneas'ın filosunun yelkenlerini kırıp onu hızla uzaklaştırırken, Dido kız kardeşi Anna'ya "Bir ateş yak," dedi. "Üstüne, hayatımızın bütün eşyalarını bir araya topla. Gelin yatağımız. Bir zamanlar giydiği kıyafet. Terk ettiği tüm silahlar."

o beni terk ederken.

Bir zamanlar o da bir silahtı. Bir kılıç, parlak, keskin ve öldürücü. Berberi kralı Iarbas, Kuzey Afrika'ya vardığında ve seyahatlerine devam etmeden önce ondan küçük bir toprak parçası, sığınacak bir yer istediğinde onu böyle bulmuştu.

"Yalnızca bir öküz derisinin kapsayabileceği bir toprak," diye tatlı tatlı söz vermişti.

Anlaşması, adamlarının neşeli, hoşgörülü kahkahalarının ardından gelmişti. Bilge danışmanları.

Aptal kadın. Aptalca istek.

İlk önce, parmak ucunun baskısı bir adamı durduğu yerden ikiye bölebilecek kadar kılıcını bileti. Sonra o kokulu deriyi aldı ve öyle ince, ince şeritler halinde kesti ki, önemli, verimli bir tepeyi çevreleyebilirdi.

Kuralını tekrar dışa ve dışa doğru genişletmeden önce, o ve tebaası oraya yerleşmişti.

Bir cetvel. Kraliçe. Aeneas tarafından halkı tarafından saygı duyulan ve sevilen. Ateşli tutkusunun ortasında, halkı huzursuz olmuştu. O da öyleydi.

Ateş yakıldığında tepeye tırmandı ve bir zamanlar diz çökmüş haldeyken ona sunduğu kılıcı kaldırdı, bıçak adamın iki avucuna dayadı. Daire artık onu ilgilendirmiyordu. Sadece nokta.

Kimsenin duymayacağı son sözleri söyleyen dudakları, onu görünce

hareketsiz kaldı. Başka bir yarı tanrı, eşit derecede düzenbaz. aşk tanrısı

Kanatlarını zarif bir şekilde arkasından katlayarak, onun keder dağının tepesinde durmak için kaydı.

Onu izledi, ifadesinde keder vardı.

"Bağlılığımı artırmaya mı geldin?" Gülüşü bir metal çığlığıydı, soğuk ve korkunçtu. "Beni şimdiden yıkıma sürükledi. Daha ne düşünüyorsun?"

"Hayır, ihanete uğramış kraliçe." Sesi alçaktı, kararlılıkla yankılanıyordu. "Seni kurtarmaya geldim."

Tekrar gülmeye çalıştı ama bunun yerine çaresiz bir hıçkırık olarak ortaya çıktı. "Kendimi özgürleştirmeye hazırdım."

"Böyle değil," dedi ona. "Böyle değil."

Göğsüne sapladığı ok keskin ya da sıcak değildi. Kör ve soğuktu.

Yol göstermek.

Ve Aeneas'ı gemisinde gördüğünden beri ilk kez, kıyılarına yaklaşırken rüzgarın okşadığı kahverengi bukleleri, bir kez daha bir bıçak olmuştu. O kadar çoktu ki, hâlâ kalbine doğrultulmuş kılıca ihtiyacı yoktu. Artık değil.

Aeneas düşüncesi şehvet değil, sadece tiksinti getirdi. Çılgın özlem değil.

Aşk tanrısı altın kafasını eğdi. "Böylece ikimiz de özgürüz. Sen mahkum bir aşktan. Ben hain annemin bencil diktalarından.

Kanatlarının bir hareketiyle onu kaldırdı ve odun yığınının dibine bıraktı.

"Psyche'a dönmeliyim." Eli onu sabitlemek için uzandı ama yardıma ihtiyacı yoktu. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

O yaptı. O yaptı.

Saltanatının kisvesini bir kez daha kuşanacak, halkını dış ve alt tehditlerden koruyacaktı. Günahkâr insanlar ve Tartarus'un derinliklerinden şehrin surları arasında açılan kapıdan sürünerek geçenler.

Aşk Tanrısı ufukta yaldızlı bir lekeye dönüşürken, Dido bir meşale aldı ve Aeneas'la birlikte hayatını ateşe verdi.

MARCUS'UN EV ANAHTARI HALA ÇALIŞIYOR. BİLE BİLE olmaması gerektiğini hissettim.

Her nasılsa, geçtiğimiz aylarda April'ın küçük kayınvalidesi dairesi onun yerine onun evi olmuştu. Sadece onun değil, onların olan bir yer. Asla ayrılmak zorunda kalmayacağı bir yer.

Neredeyse unutana kadar bu kurgunun içinde yuvarlanmasına izin vermişti. *öyleydi* kurgu.

Ön kapısı açıldığında, içindeki soğuk klima ona bir tokat gibi çarptı ve ürperdi. İçeride soğuk ciğerlerini sıkıştırdı ama zaten neredeyse yirmi dört saattir derin bir nefes almamıştı.

April onu bir kenara itmişti - haklı olarak; tabii ki haklıydı - yaklaşık bir gün önceydi ve hâlâ havası yoktu. Kendi kurduğu bir tuzağın içinde hâlâ klostrofobik.

Yine de kendini içeri girmeye zorladı ve kapıyı arkasından kapattı. Kilitte. Alarmı kurun çünkü o anda kendini değersiz hissetse bile evi değerli eşyalarla doluydu.

Anahtarları ve cüzdanı kapının yanındaki konsolun üzerinde, dövülmüş bronz bir kaseğin içinde duruyordu. Ayakkabıları girişteki dolaba aitti. Onun kırık kalbi. . . iyi, bunu organize edemezdi.

Titreyen ellerini ceplerine soktu ve birinci katın havadar genişliğini, tamamen açık kat planını, yüksek tavanları, güneş ışığı alan pencereleri ve kusursuz mobilyaları seyretti. Beyaz duvarlar ve metalik vurgular ve minimalist, alçak mobilyalar.

April'la tanışmadan önce kendini hiçbir yerde gerçekten evinde hissetmemişti. Burada bile değil.

Boğazı ağrıyordu. Buzdolabının kapısındaki sebilden bir bardak dolusu soğuk maden suyu almak için mutfığa yöneldi, ayak sesleri sade boşlukta belli belirsiz yankılanıyordu.

Bir benzin istasyonundan aldığı ucuz su şişesi Berkeley'den Los Angeles'a yaptığı yolculukta ısınmış ve arabada unutmuştu. Ne kadar önemsiz olursa olsun, bugünün gereksiz hatırlatıcılarına ihtiyacı yoktu.

Ne zaman aklını başka yöne çevirse, April yeniden ağlıyordu.

Başka bir çağda, onun önünde diz çökerdi. Kendini secde etti. Her şey, onun sonsuz, sürekli ortaya çıkan kendinden nefretinin en azından küçük bir köşesini yatıştırmaya hizmet edecek herhangi bir şey.

Tabii ki o da ağlamıştı - ama onun evinden ayrılana kadar değil, çünkü onun önünde ağlarsa kahretsin. öyle değil Kasıtsız bir manipölasyon olurdu çünkü ona değer veriyordu. Bunu hak etmediğini bilse de biliyordu.

Eğer onu bir gün affederse, geri alırsa -ki ikisini de yapmazdı- acıdığı için bunu yapmasını istemiyordu. Onu bir daha görmemek daha az acı verirdi.

Muhtemelen. Belki.

Suyunu yudumladı, karbonat zaten çiğ olan boğazını tahriş ediyordu.

Avucunun altındaki cilalı beton tezgah pürüzsüz ve soğuktu. Telefonunu üstüne koyarak boş boş son zamanlarda gezindi. cep telefonuna gelen mesajlar

Alex'ten tuzlu turtalar için en uygun sıcak su kabuklarının kalınlığı hakkında mesajlar ve Lauren'in hem İngiliz pişirme şovlarına hem de pegging'e karşı sönümleyici aldırış etmemesine dair şikayetler. Carah'tan DM aracılığıyla müstehcenlik yüklü bir şaplak, yaklaşan ödöl sezonu ile ilgili bir şey. Marcus'un okumadan sildiğı, babasından gelen bir e-posta. Temsilcisinden sakladığı ama açmadığı yarım düzine e-posta daha. Summer'dan cevapsız bir telefon görüşmesi.

Oyuncu sohbeti de son birkaç saattir aktifti. Muhtemelen yaklaşan kongre nedeniyle aktif ve gergin.

Cara:SÜRPRİZ SÜRPRİZ SÜRPRİZ

Cara:Ron ve R.J. Con of the Gates'ten resmi olarak geri çekildi, çok ağır bir iş yüküne atıfta bulundu

Cara:Çok ağır iş yükü, tatlı kıcım

Alex:Geçen sezon BİZİM setimizde hiçbir yerde bulunamadıkları için Star Fighters projelerinin iş yükünü kastettiklerini varsayıyorum.

Alex:Dehalarını ve adanmışlıklarını vurgulayan özel yapımlar ve röportajlar için kameraların önü hariç tabii ki.

Maria:Kesinlikle senaryolarımız üzerinde çalışmıyorlardı.

Ian:Etrafta bolca vardı, mızızlananlar

Peter:Daha fazla ton balığı halüsinasyonu, zavallı Ian

Peter:Herkesin Ron ve R.J.'nin The Art and Science of Failing As Cishet White Guys adlı oturumunu kaçırarak olması çok yazık.

Ian:Siktir git Peter

Ian:sen eskimişsin

Ian:ve daha önce hiç başarılı bir şovda yer almadığın için işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrin yok, özellikle de küçük aptal adanda

Alex:Tuna Rage bir şey mi? Roid Rage gibi, sadece daha kötü kokulu ve daha az anlaşılır mı?

Maria:"Siktir git, Peter" mı?

Maria:Ian, çok üzgünüm

Maria:Korkarım Peter'ın belli bir seviyede bilgiye ihtiyacı var.

Maria:bunu nasıl koymalıyım

Maria:kişisel temizlik? evet, kişisel hijyen

Maria:sevgililerine gelince

Maria:Günün Avı gibi kokan herkesin ne yazık ki diskalifiye edildiğinden eminim.

Cara:oooooooooh

Cara:nadir ve yakalanması zor piscine BURN!

Cara:MÜCADELE MÜCADELE MÜCADELE MÜCADELE

Ian:Bu doğru, Maria

Ian:Sanırım Peter'ın seks için gereksinimleri hakkında her şeyi BİLİYORSUNUZ

Yaz:Orada dur Ian.

Maria:Hayır, devam et, bunu duymak istiyorum

Alex:Ian, Peter'ın serum ton balığı damlası ve kasları üzerinde kasları olmayabilir, steroid kaynaklı peks Inception gibi, ama o seni mahvedecek dostum

Alex:ve açık olmak gerekirse ben de öyle yapacağım

Peter:Nazik teklifin için teşekkürler Alex ama ben işim bittiğinde ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Peter:ve bu sadece Maria ona önce ulaşmazsa, çünkü onu tek başına ince pembe bir sise dönüştürdü.

Peter:O yüzden lütfen Ian, söylediklerini bitir.

Cara:BU SÜRTÜKTE DOĞUM GÜNÜM BENİM DOĞUM GÜNÜM

Cara:BU GECE HİÇBİR TUNA GÜVENDE DEĞİL

Peter:lan?

Alex:lan

Cara:IAN, GERİ DÖN

Maria:En sevdiği balık gibi yüzerek

uzaklaştı.**Maria:**ondan farklı olarak

omurgalılar**Yaz:**Vay canına. ::çak bir beşlik::

Cara:ICHTHYOLOGY SHADE, KAFASIZ HAYATIMI SEVİYORUM

Marcus gülümseyebilseydi, yapardı.

Bunun yerine suyunun geri kalanını boşalttı, bardağı derin, geniş lavabosuna koydu ve valizlerini arabadan çıkarmaya ve April'la olan ilişkisini kelimenin tam anlamıyla boşaltmaya hazırlandı.

Birkaç kez dışarı çıktıktan sonra valizi California kral yatağına koydu ve her bölmeyi, her cebi, her karanlık saklanma yerini boşaltmaya kararlı bir şekilde her şeyin fermuarını açtı.

Kirli giysiler sepete atılır. Temiz giysiler çekmecelere veya askılara konur. Tuvalet malzemeleri banyoya gider. Teknoloji ya komidinime ya da ofisime giriyor.

Sonraki adımları kendi kendine tekrarlamaya devam ederse, anın ötesini düşünemezdi. Hatırlayamadım.

Her şey çok kolaydı. Akılsız. Akılsızlık iyiydi.

Her seferinde bir kucak dolusu, dakika dakika her şey yerine oturdu. Giyim, banyo malzemeleri, teknoloji, duygular. Hayatı, Nisan öncesi durumuna geri döndü. Daha iyisini bilmeseydi, hiç ayrılmadığını düşünürdü.

Sonra dikkatlice bir cebin içine sıkıştırılmış, hasar görmemesi için gazeteyle tamponlanmış halde gördü.

Bir Cumartesi günü, Sutro Hamamları'nın yukarısındaki kayalıklarda durup gelgitin gelişini izlediklerinde ona, "Fikrimi değiştirdim," demişti. "Senin bir elmas, sonra da altın olduğunu düşündüm. Ama bunların hiçbiri tam olarak doğru değildi. Seni daha iyi tanıdığımda bir daha asla.

Elini sıktıktan sonra onu bırakıp büyük boy çantasını karıştırmaya gitmişti.

"Vermekten memnuniyet duyarım." Başını üzüntüyle sallarken batan güneş saçlarını parlattı. "Çok ağır. Tam da bu nedenle bulmanın kolay olacağını düşünürsünüz, ama... ."

Ona yardım edecekti ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Üzgünüm?"

"Sana bir hediye aldım," dedi ona neşeyle ve kazmaya devam etti.

Konuşmadan ona baktı. En son biri ona hiçbir art niyet, kutlanacak özel bir durum ya da başarı olmaksızın bir hediye verdiğinde...

Bu daha önce hiç olmamıştı. Hafızasında bir kez değil.

"İşte burada." Başını kaldırıp memnuniyetle gülümsedi ve onun avucuna son derece ağır bir şey koydu. Gazeteye sarılmıştı ama belli belirsiz yuvarlaklı. "Aç onu."

Dikkatlice açarken gazete sayfaları buruştu ve ortaya çıktı. . . taş. Gördüğü en güzel taş. Zengin, yoğun bir maviydi, beyaz benekli, altın gibi görünen damarlarla kaplıydı. Cilalı bir küre, avuçladığı elinde serin.

"Bu lapis lazuli." Parmak ucuyla taşla hafifçe vurdu. "Geçen hafta sonu o mücevher ve maden deposuna gittiğimizde onu aldım. Sen banyodayken."

Ona verdiği her şeyi takdir ederdi. Film biletleri. Depoda gördükleri fosilleşmiş dışkı parçalarından -koprolit mi?- biri. Bir soda. Her neyse.

Ama bu . . . bu muhteşemdi, onu ona hediye eden kadın kadar güzeldi.

Sonra konuşmaya devam etti ve adamın kalbi tüm göğsünü dolduracak kadar şişti ve boğazına kadar yükseldi.

"Lapis metamorfik bir kayadır. Orijinal kaya, yoğun ısı ve basınca tabii tutulur ve ardından . . . Bu." Avucunu göğsüne koydu, üzerinde

genişleyen kalbi, dokunuşu saygılı. "Güzellik."

Dudağını ısırmıştı, zımnı övgüye ağlamadan doğrudan cevap veremedi. "Kayadaki o damarlar aslında altın değil, değil mi?"

"Hayır." Bir omzunu kaldırdı, hareket biraz sarsıntılıydı. "Pirit. Aptal altını. Üzgünüm."

Kahretsin, onun hediyeı eleştirdiğini düşündü ve hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı.

"Altın bunu olduğundan daha güzel yapamazdı." Çenesini yukarı kaldırıp onu bir adamın aşırı dolu kalbinin içerebileceği tüm hayranlıkla öptü. "Teşekkür ederim. Bayıldım."

Belki o sözleri söylememişti ama onun teklifinin ciddiyetini anlamıştı. O sadece bir taş küre değildi, ama—

Onun kalbi. Tüm korkularına rağmen kalbini onun avucuna bırakmış gibi hissetmişti.

Cesaret söz konusu olduğunda, April payına düşenden daha fazlasına sahipti.

Çok geç olduğunda, o da cesur olmuştu. Gerçeği söylemişti, hepsini. Hiç hile yapmadan veya ihmal etmeden kalbini ona açmıştı ve ona şöyle demişti:*Bu parçam pirit, altın değil.*

Ve bir kez öğrendiğinde, onu istemedi. O bir yalancıydı, ancak onu daha fazla bir şey zanneden bir aptal için değerliydi.

Ve şimdi o gittiğine göre, o artık değildi.*Daha*herkese. Artık zengin, benekli mavi, cılalı ve güzel bir küre değil, aynı zamanda önemliydi. Avucunda ağır, o zaman ve şimdi.

Artık o bir adam zerresiydi. Güneşin aydınlattığı toz zerrelerinden biri parıldadı ve arabasının içinde yüzdü, parıldadı, amaçsız ve başıboştu.

Evet, onun kariyeriyle ilgili endişelerini bu kadar umursamaz bir umursamazlıkla görmezden gelmesine kızmıştı. Ama kendine daha çok kızıyordu. Hala. Her zaman.

Asla öğrenmedi. Asla ama asla öğrenmedi.

Telefonu şifonyerin üstünden titredi. En sonunda Marcus'un kendi mesajını almış olan Alex'ten bir mesaj daha.

Dostum. Ben çok üzgünüm, ekrandaki balonu okuyun.Oraya geliyorum.

Marcus nefes verdi. Teşekkürler. En iyi arkadaşına ihtiyaçı vardı ve hem evinin sessizliğini bozacak hem de kafasındaki kakofoniı susturacak bir şeye ihtiyaçı vardı.

Alex, televizyonda yayınlanan pastacılık yarışmalarında gerçekçi olmayan değerlendirme beklentileri hakkında tek bir rantla bunların hepsini kolayca yapabilirdi. Özellikle de getirdiyse—

Başka bir gelen mesaj. Her zamanki gibi olmadığını biliyorum ama sarhoş olmak ister misin? Oraya giderken içki alabilirim.

Evet, Marcus yanıtladı. Lütfen.

Lacivert küreyi açmadı. Bunun yerine, hâlâ gazete kağıdıyla sarılı halde, dolabının arka köşesine, asla zorla girmeyi başaramadığı bir çift yürüyüş botunun bulunduğu ayakkabı kutusunun arkasına koydu.

Orada, kaybettiği şeylerle ona alay edemez ve ona asla gerçekten sahip olmadığı şeyleri hatırlatamazdı.

NİSAN AYI YAPILDI saklanıyor. Bu da ne yazık ki yarın Con of the Gates'e gideceği anlamına geliyordu, Marcus'tan ayrılmasının üzerinden bir haftadan az bir süre geçmişti. Kamu incelemesi ve potansiyel aşağılanma ve kendi sefaleti lanet olsun.

Kendini kandırmadı. Rahat olmayacaktı. Tüm bu tweet'lerden, blog gönderilerinden ve makalelerden sonra, artık çok fazla insan onun yüzünü biliyordu. Vücudunu biliyorlardı. Kalabalığın içinde saklanmak ya da Marcus'la toplantıya birlikte katılmadıkları gerçeğini gizlemek olmayacaktı.

Alaycılar gözlerini devirir ve en başından beri bir tanıtım gösterisinin farkına vardıklarını söylerdi. Onun yerine kaba olan gülerdi. *Beyaz şövalye hırsları için çok fazla, öteceklerdi. Böylesine yetenekli bir oyuncu bile onun gibi bir kadını istiyormuş gibi davranamazdı. Ouzun.*

Her neyse. Onu yargıladılarsa, siktir et onları.

Ve yapsa bile *aranan* Mel ve Pablo'nun saatlerce özverili çabalarının ürünü olan Lavinia kostümünün korkaklıktan bir dolapta çürümesine cehennem gibi izin verecekti. Ve en yakın Lavineas arkadaşlarıyla uzun zamandır beklediği toplantıyı asla ama asla atlamasına imkan yoktu.

Marcus'tan uzaklığını fark edecekler ve elbette merak edeceklerdi. Umarım, sormayacak kadar kibar olurlar. Veya, bunu başaramazsanız, yakınlarda temiz bir mendil kutusuyla soracak kadar akıllı.

Son kıyafetlerini ve seyahat banyo malzemelerini valizine tıktıktan sonra fermuarını kapattı ve apartman kapısının içine doğru yuvarladı. Daha sonra kanepesinde bir battaniyenin altına oturdu ve bir podcast dinledi.

Dikkatini vermeye çalıştı ama Marcus'un konuyu ilginç bulacağını düşünmeye devam etti. Çözülmemiş seri cinayetlere özel ilgi gösterdiği için değil, bilgiye aç olduğu için onun öğrenebileceği herkes kadar. Doğuştan gelen merakı onunkiyile örtüşüyordu.

Kahretsin, onu özlemişti.

Podcast'in son on dakikasını kaydetmediğini fark edince kapattı. Oturma odasının giderek artan karanlığında, göğsüne yastık bastırarak oturdu ve bunu düşünmemeye çalışarak durdu. Onlar hakkında. Onsuz hayatı hakkında.

Çok çabuk—ya da belki *Olumsuz*o kadar çabuk, artık onun BAWN olduğunu bildiğine göre - Marcus, günlük yaşamında ve düşüncelerinde kendisine bolca yer açmıştı. Ama o her şey değildi ve onun için önemli olan tek şey o değildi. Çalışması, kostümü ve Lavinea'nın arkadaşlarıyla yaklaşan buluşması, onun Marcus dışı ilgilerinin yeterince kanıtıydı. Gelecek hafta Bashir ve Mimi ile yemek planları da öyleydi.

Kaybolmamıştı. *Odeğildi*.

Onun evinde, yatağında, kollarında yokluğu, bazı günler onu boş gözlere ve eklemlerine kadar ağırlara bıraksa bile. Akşam yemeğinde paket yemek yerken İngiliz pişirme şovlarını izlese bile, çünkü yapışkan süngerler ve az pişmiş hamur ona onu hatırlatıyordu.

Onu sevse ve karşılığında onu sevse bile.

Geceleri çok geç saatlerde başucu lambasını söndürdüğünde, arabasında ona doğru sövüp sayarken göz kapaklarının ardında onu hâlâ buruşuk, yaralı ve hayranlık dolu bir yüzle görüyordu. Gözler ıslak ama onun gözyaşlarını ya da sevgisini onu affetmeye zorlamak için bir araç olarak kullanamayacak kadar onurlu.

Bazen yan dönüp yastığını bir kez daha çevirirken, başka koşullar altında konuşmanın farklı ilerleyip ilerlemeyeceğini merak ediyordu. Annesiyle uzun zamandır gecikmiş yüzleşmesinden, hâlâ babasının yakınlığından ve Marcus'un onu ailesinin evinde terk etmesinden hâlâ gergin, soğuk ve bitkin olmasaydı.

Isıtıcıyı onun için patlatmıştı. koltuğunu ısıttı. Yüzünü avuçladı. Ciddiyetle özür diledi.

Ama öfkesi ve kırgınlığı hâlâ yüzeyin hemen altındaydı, erişilmesi çok kolaydı. Sakinliğindeki en ufak bir sıyrık, tüm bu uçucu duyguyu ortaya çıkarabilirdi ve o, basit bir sıyrıktan çok daha fazlasını sağladı.

Aldatmacasıyla onun içini boşaltmıştı.

Keskin sözleriyle, bağışlamasını engelleyerek, onun içini boşaltmıştı. Bu yeterince açıktı. O anlamlı gözlerdeki yıkım ona söylemeseydi, vücut dili söylerdi. ondan çıkarken

kapı, kırık bir adam gibi hareket etti, kendi içine girdi ve daha fazla sarsıntıya karşı korudu.

O zamandan bu yana beş gün geçmişti. Belirtilen isteklerine saygı duyduğu için aramamış, e-posta göndermemiş veya DM göndermemişti. İlk gece, ona sadece bir kez mesaj atmıştı. Ona zaten söylediği iki basit kelime, içtenlikle kastettiğini biliyordu.

Üzgünüm.

Korkmuş. Korkmuştu, bu yüzden onu incitmiş ve yanıltmıştı.

Bunun için onu suçlayamazdı ama affedecek gibi de görünmüyordu. BAWN'ın ani, artık açıklanabilir yabancılaşmasının yürek burkan acısını hatırladığında değil. İş hayran kurgusu okumaya ve yazmaya geldiğinde, o aylarca cahil numarası yaptığını düşündüğünde değil; Bütün bu aylar boyunca, onun hakkında sahip olduğu, yılların arkadaşlığından doğan mahrem bilgisini kabul etmemişti; aylarca aynı avantajı, onun gerçekte kim ve ne olduğunu anlamayı, onun ulaşamayacağı bir yerde saklamıştı.

Onu yıllardır tanıyormuş gibi hissetmesine şaşmamalı. O vardı. Ama tamamı değil. Onun için yeterli değil.

Ondan nefret etmiyordu. Artık kızgın değildi. O sadece . . . yorgun.

Aşkının sıcak, parlak ışığı gitmişti ve geride kalan gölgeler iyiydi. O iyiydi.

Kesinlikle iyi.

Ya da kendini doğru seçimi yaptığını ikna edebilseydi öyle olurdu.

Lavineas Sunucu DM'leri,Beş Ay BirGÖ

Özür dilemeden Lavinia Stan:İyi bir sebep yokken kendinizi kötü hissettiğinizde ne yaparsınız?

Book!AeneasWouldNever:Sorun nedir? İyi misin?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Yakında adet oluyorum. Hiçbir şey yanlış değil, ama her şey yanlış.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Umarım böyle şeylerden çekinmezsin, çünkü eğer öyleyse: ÇOK GEÇ, ENAYIK.

Book!AeneasWouldNever:Bu gezegendeki insanların yaklaşık yarısı regl olduğu ya da olacağı için, bu tür titizliği her zaman gülünç bulmuşumdur.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Demek kız arkadaşına marketten tampon alacak tipte bir adamsın?

Book!AeneasWouldNever:Bu bir varsayım değil. Geçmiş ilişkilerde tampon temin edilmiştir. Sırt ovma dağıtıldı. Çarşaf ve giysilerdeki kan lekeleri çıkarıldı.

Book!AeneasWouldNever:Endişelendiysen söyleyeyim, erkekliğim yine de sağlam kaldı. Bazı erkeklerin inandığına rağmen.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Pekala, sağlam erkekliğin konusunda bana güvence vermene kesinlikle sevindim, BAWN.

Book!AeneasWouldNever:Kendini iyi hissetmediğin için çok üzgünüm, Ulsie.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Teşekkür ederim. ❤️

Özür dilemeden Lavinia Stan:Ayrıca, tampon tartışmamızla beni dertlerimden uzaklaştırdığın için teşekkür ederim. Bu özel konuşma teğetini tahmin etmemiştim.

Book!AeneasWouldNever:Belli bir gizem havasını korumaya çalışıyorum.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Sen sürekli bir sürprizsin dostum. Alışveriş sepetinizde Playtex bulunan bir markette gizemle sarmalanmış bir bilmece.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Yine de soruma cevap vermedin. Kendini kötü hissettiğinde ne yaparsın?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Çay içer misin? Yıkanmak? Korkunç bir film mi izledin? Okumak? Bir bardak dondurma yer misin? Bir kadeh şarap var mı?

Book!AeneasWouldNever:Geçmişte çeşitli zamanlarda, yukarıdakilerin tümü. Ama bu günlerde çoğunlukla

Özür dilemeden Lavinia Stan:Evet?**Özür**

dilemeden Lavinia

Stan:PİYON?**Book!AeneasWouldNever:**En çok

seninle konuşuyorum.

BİR OTELİ PAYLAŞTIKTAN YAKLAŞIK 10 SANİYE SONRAAlex ile süit, Marcus, neden artık oda arkadaşı olmadıklarını tam olarak hatırladı.

En iyi arkadaşı birçok şeydi. Gülünç derecede sadık. Bir kılıç ucu kadar keskin. Arkadaşının sefil, kendi kendine verdiği sefalet karşısında sempatik. Bahsedilen sefaletten iyi bir şekilde uzaklaşmak için, Marcus'un en başta bir süiti paylaşmayı önermesinin nedeni buydu.

Alex ne değildi: huzurlu.

Marcus, akşamki olaylar başlamadan önce kestirmeyi umuyordu. Hayranlarla ilk fotoğrafları, Alex'in Soru-Cevap oturumunun ardından o gece planlandı ve katılımcılar bu ayrıcalık için çok para ödedi. Onlar için taze görünmek istedi. O istedi*hissetmek* onlar için taze.

Alex, havaalanından uzun araba yolculuğu sırasında, tüm check-in işlemleri boyunca ve süitlerine giden her koridor boyunca hiç durmadan konuştuğu için, tüm kestirme umutları yakın gelecekte çok yakın bir ölümle sonuçlanacaktı.

"—Lauren'in neden bu kadar endişeli olduğunu bilmiyorum." Alex, kraliçe yatağına yüzüstü düştükten sonra dirseklerini destekledi ve telefonunu dinlemeye başladı. "Taraftar için özellikle sakıncalı bir şey yapmadım. Sadece, zamanını tamamen yabancılara hakaret etmekten daha iyi yapacak bir şeyi yoksa, gidip kendini becererek söz konusu zamanı doldurmasını önerdim. Doğruca magazin gazetelerine çıkması benim suçum değil ve kesinlikle Lauren'in da değil. Ron ve R.J. kadar küçük bir şey için onu kovmayacakO"

Marcus kaşlarını çattı. "Hayran sana ne dedi?"

"Bana değil." Alex'in parmağı alışılmadık bir güçle ekrana saplandı. "Lauren'a."

Ah. Bu, en azından bir şekilde bazı şeyleri açıklıyordu.

Lauren'in görünüşü en iyi şekilde adlandırılabilirdi.*alışılmadık*. Kısa ve yuvarlak. çok kısa ve *çok*yuvarlak, nispeten sıska bacakları ve parlak gözleri, keskin hatları ve neredeyse sürekli kaşlarını çatması.

Dürüst olmak gerekirse, Marcus'a küçük, tombul bir kuşu hatırlattı. Şirin bir tane. Ama içinde çirkinlik olan yabancıların ona nasıl baktığını ve dışarıdaki sadece çirkinliği görebildiğini görebiliyordu.

“Bana bunun ne olduğunu sorma*fan*”-bir lakap gibi geldi, Alex'in en keskin tonuyla böyle tükürdü-“dedi ona. Lauren ne iddia ederse etsin, aşağılık ve inciticiydi. Yapmıyorum*bakı*meğer böyle şeyler duymaya alışksa. Benim yanımda olmuyor. Elimden gelmezse olmaz.”

Alex sertçe elini saçlarının arasından geçirdi, kaşlarını çattı.

Hayır. Yakında şekerleme olmaz.

Gidip bize biraz buz getireyim, dedi Marcus. "Ben yokken bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Cupid'in okunun korkunç, aşağılayıcı bir kadını kendini becermeye o kadar hevesli hale getirdiği, yiyip içemediği, sadece mastürbasyon yaptığı ve sonra mastürbasyon yetersiz beslenmesinden öldüğü bir kurgu planlayacağım. Durdu, düşündü. Ya da belki de bayılır ve dersini alır. Hikayelerimde genellikle insanları öldürmem.”

Bu Marcus'un işaretiydi. "Tamam, yakında döneceğim. Ben yokken kovulmamaya çalış, lütfen.”

Söz yok, diye mırıldandı Alex ve tekrar telefonunun üzerine eğildi.

Konferans oteli, çok yukarılarda tavan pencerelerine kadar yükselen bir atriyumun etrafına inşa edilmişti, her kattaki koridorlar o ana meydana açılıyor ve aşağıdan çılgınlığa bakıyordu. Kapının iç kısmındaki otel haritasına göre buz makinesi, bulunduğu katın meydanının tam karşısında, olabildiğince uzağa yerleştirilmişti.

İyi. Birkaç dakikalık sessizlik işine yarayabilirdi.

Kapı arkasından bir gümbürtüyle kapandı. Kovayı kolunun altına sıkıştırmış olan Marcus, koridorun diğer tarafına geçti ve boş boş resepsiyona baktı. Çoğu*Kapılar*toplantıya katılan oyuncular ve ekip kısa süre sonra gelecekti, bu yüzden tanıdık yüzler olup olmadığını kontrol etti.

Binlerce insan oteli doldurduğu için şans son derece küçüktü.

Yine de oradaydı. Küçük ama aşağıda tanınabilir. Neredeyse check-in sırasının önünde, bavulu yanında, sağduyulu lobi aydınlatması saçlarını tutuştururken sabırla bekliyordu.

Umutsuzca onun geleceğini ummuştı. Yapmaması için dua etti.

Ama sonunda ne yapmaya karar vereceğini biliyordu. April sorumluluklarını bırakacak bir kadın değildi ve Summer'ın Soru-Cevap oturumunu yönetmeyi ve konferansta Lavineas sunucusundaki arkadaşlarıyla buluşmayı kabul etmişti. İstese bile etkinliği atlamayacaktı.

Ve belki de tekrar onun yanında olmayı umursamayacaktı. Belki de yüzleşmelerinden bu yana bağırsakları neredeyse sürekli mide bulantısıyla dolup taşmıyordu. Belki de kendini uykusuz ve son konuşmalarını kafasında tekrarlayarak, farklı bir şekilde söyleyebileceği şeyleri arayarak, pişmanlık duyarak bulmadı.

haftalar ve aylar önce yaptığı seçimler.

O iyi olabilir. Daha az bencil olduğu günlerde, hatta *umut ettio* iyiydi. O değildi.

O korkunç araba yolculuğundan sonra artık Lavineas sunucusunu görünmez bir şekilde bile ziyaret etmiyordu. Adını, avatarını görmek, onun bitmeyen mide bulantısını keskinleştirdi. Hayran kurgusu yazmak bile artık çok fazla anıyı çağırıyordu; Ulsie'nin dikkatli, neşeli beta okuma yorumları, April'in özellikle müstehcen hikayelere duyduğu neşe, yaratılmasına yardım ettiği ve sonra kaybettiği topluluk.

April, ayrıldığından beri AO3'te bir haber paylaşmamıştı. Eğer okusaydı, kalbinin onu okuyabileceğinden emin değildi.

Hayatındaki neşe ve anlam kaynakları birer birer sönüyor gibiydi ve tek suçlu kendisiydi. Midesinin bulanmasına, başının her gün zonklamasına şaşmamalı.

Çok yukarılardaki yerinden, check-in sırasında onun sırasını almasını izledi. Kredi kartını çalıştırıp kimliğini kontrol ederken beklemesini izledi. Onun oda anahtar kartını kabul etmesini ve asansöre yönelmesini izledi ve orada gözden kayboldu.

Sonra koridorlarda güçlkle buz makinesine gitti, kovayı doldurdu ve hayatının neden attığı her adımda buzların takırdaması kadar soğuk ve sert olduğunu hatırlamamaya çalıştı.

Ancak odaya döndükten birkaç dakika sonra, kendi sefil, dinmeyen kalp kırıklığı, yeni bir felaket karşısında donuklaştı. Bu sefer, tek bir korkunç e-posta şeklinde.

"Buz almak ne kadar sürer?" Kapı kapanırken Alex sordu. "Kuzey Kutbu tundrasına gidip küpleri kendin mi kestir?"

Hâlâ yataktaydı ve telefonunun üzerine eğilmişti. Yine de belli ki her boş anı sohbetle doldurmaya kararlı.

"Makine diğer tarafta..." Marcus içini çekti. "Boş ver. Çok uzun sürdüğüm için üzgünüm.

Başucundaki saatin hızlı bir şekilde kontrol edilmesi, kalan tüm kestirme umutlarını da yok etti. İkisinin, programlanmış ilk görünüşleri için aşağı inmeden önce dinlenmek için en fazla on dakikaları vardı.

"*Kahretsindiye* inledi Alex. "Ron'dan yeni bir mesajım var. Konu satırı 'Uygunsuz davranış ve olası sonuçlar'. Sanki ne tür korkunç şeyler yapabileceklerini bilmiyormuşum gibi..."

Birden ağzı kapandı ve kaşları çatıldı.

Marcus endişeyle izlerken, Alex aşağı kaydı. Sonra tekrar geri dönün, görünüşe göre mesajı yeniden okuyun ve ikinci kez aşağı inin.

Nefesi değişti, sertleşti ve hızlandı, ta ki çıldırmış boğa Ron ve R.J. sebepsiz yere dördüncü sezona dahil olmuştu.

Yanaklarını kırmızı bayraklar kapladı ki bu asla ama asla iyiye işaret değildi.

"O orospu çocukları," diye fısıldadı. "O zalim orospu çocukları."

Alex ona zaten her şeyi anlatacaktı, muhtemelen rahatsız edici bir sesle, bu yüzden Marcus arkadaşının telefonunu aldı ve yavaşça, özenle mesajı kendisi okudu.

Davranışsal beklentileri ihlal eden bir hayrana karşı kabul edilemez kabalık, falan filan.*Sözleşme yükümlülükleri*, falan filan. Çok şaşırtıcı ya da ters bir şey yok ve Alex gibi bir tepkiye yol açacak hiçbir şey yok...

Ah.

Ah.

Ron, mesajın altına daha az yasal bir ek eklemişti.

Not: Sanırım bu bizim suçumuz, seni böylesine çirkin bir bakıcıya bindirdiğimiz için. Lauren'a mecbur kalırsa üzerine bir torba koymasını söyle ama yüzünün başını belaya sokmasına izin verme. Bu onun geri kalanını düzeltmese de, değil mi?

Ron sonuna bir ağlayan-kahkaha emojisi eklemişti.

Ayrıca Lauren'ı da cc'lemişlerdi.*O zalim piçler*, Aslında.

Bok. Marcus'un bunu düzeltmesi ya da en azından onlara biraz zaman kazandırması gerekiyordu. Mümkünse arkadaşının telefonunu geri vermeden.

Alex'in planlanan ilk etkinliğine çok dakikaları kalmamıştı ama Alex bu durumda sahneye çıkamazdı ve böyle gelişigüzel acımasız bir mesaja profesyonel, kariyerini sonlandırmayan bir yanıt gönderme konusunda kesinlikle güvenilemezdi. Kendini sakinleştirmek için zamanı olana kadar değil.

Makul seçenekleri nelerdi? "Dinle Alex, neden daha önce bir yürüyüş yapmıyoruz..."

"Zaman yok." Rengi hâlâ yüksek olan arkadaşı ayağa kalktı, iki hızlı itişle ayakkabılarını giydi ve süitin kapısına doğru sinsice ilerledi. "Haydi gidelim. Katılmam gereken bir Soru-Cevap oturumum var. Şimdilik telefon sende kalabilir."

Marcus hücreyi kot pantolonunun cebine olabildiğince yakın bir yere koydu, onu geri almak Alex ile kendisinin paylaşmadığı türden bir yakınlık gerektirecekti.

Hangisiydi . . . iyi?

Öyleyse neden Alex'in telefonu bırakması sadece Marcus'u daha da gerginleştirdi?

Yürüdükleri sonsuz koridorlarda, Marcus hayranlara gülümsüyor ve özçekimler için duraklama isteksizlikleri nedeniyle Alex'in yaklaşan seansını suçluyor.

Alex, alışılmadık bir şekilde tek kelime etmedi. Sadece dümdüz önüne baktı ve her hareketi verimli ve güçlü bir şekilde koridorlarda ilerledi.

Daha birkaç dakika önce, buz makinesinden dönerken Marcus, Alex'in soru-cevap oturumunun ilk birkaç dakikasını sahnenin kanatlarından izlemeyi, ardından hem kendi ıstırabından hem de Alex'in bitmek bilmeyen konuşmasından uzun zamandır beklenen, hak edilmiş, bilinçsiz bir mühlet için odalarına kaçmayı düşünmüştü.

Şimdi hiçbir yere gitmiyordu. Alex'in tahsis ettiği salona vardıklarında değil. Moderatör ve konferans organizatörleri onları coşkulu bir nezaketle karşıladığında değil. İkisi de sahne arkasına götürüldüğünde ve ikisinin de kullanmadığı koltuklar gösterildiğinde değil.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Marcus tekrar denedi. "Kızgın olduğumu biliyorum ama..."

"Merak etme." Elmacık kemiklerindeki o canlı renk çizgilerinin aksine, arkadaşının sesi soğuktu. "İyi olacağım."

Bu bir şekilde Marcus'un almayı umduğundan hem daha fazla hem de daha az güvenceydi.

Moderatör Alex'i anons ettiğinde, Marcus'a bir kez başını salladı ve sanki bir boks ringine giriyormuş gibi o sahneye çıktı.

Buydu-

Marcus, en iyi arkadaşının moderatörün yanında oturmak yerine elinde bir mikrofonla dolaştığını görene kadar perdelerin kenarına yaklaştı. Dağınık sakalının arasından parıldayan o gülümseme vahşi, keskin ve tanıdıktı.

Genellikle kıyamet benzeri bir şeyden önce gelirdi. Bu çok, çok kötüydü.

Lauren'a ön sıranın sonunda özel bir koltuk verilmişti ve Alex'i dikkatle izliyordu, kaşları her zamankinden daha fazla çatılmıştı. Katlanır sandalyesinin kenarına tünemiş, yapmaya hazır görünüyordu. . . bir şey. Belki kendini onun önüne at ya da onu sahnedən çek.

Bariz endişesine ve Marcus'un kendi endişelerine rağmen, seans normal bir şekilde ilerledi. Belki Alex'in cevapları normalden biraz daha netti ve belki de yüksek rengi hiçbir zaman tamamen solmadı, ama çekici ve zekiydi ve program yapımcılarının onun herkesin içinde olmasını istediği her şey vardı.

En azından oturumun son sorusuna kadar.

Üçüncü sıradaki kadın gerginlikten neredeyse titriyordu ama yine de ayağa kalktı ve sorusunu kekeleyerek yanıtladı. "N-bize son sezon hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Sorunuz son sezonla ilgili, değil mi? Bu konuda ne paylaşabileceğimi mi soruyorsun? Alex'in sırtışı sahne ışıklarının altında daha da parladı ve Marcus biliyordu. Her nasılsa, o sadece *biliyordu*. "Böyle harika bir kapanış sorusu için teşekkür ederim. Cevaplamaktan memnuniyet duyarım."

Marcus zaten sahnenin merkezine doğru ilerliyordu, şimdiden arkadaşını uzaklaştırmak için bir bahane, herhangi bir bahane formüle etmeye çalışıyordu ama artık çok geçti. Çok geç kaldı. İlk sorun belirtisinde ayağa fırlayan Lauren de öyleydi.

Alex, yükselen bir öfkeyle lanet olası tüm kariyerini tehlikeye atarken, tek yapabildikleri durup izlemek ve dehşet içinde dinlemektir.

"Bildiğiniz gibi, oyuncu kadrosunun henüz yayınlanmayan bölümler hakkında fazla bir şey söylemesine izin verilmiyor." Anarşik, öfke dolu ışını yerinde, volta atmaya bıraktı ve dünya çapındaki canlı yayınlar için her kelimesini kaydeden kameralara net ve belirgin bir şekilde konuştu. "Ancak, eğer benimle ilgileniyorsanız

Son sezonumuz hakkındaki düşünceleriniz için hayran kurguma başvurmak isteyebilirsiniz. CupidUnleashed adı altında yazıyorum. Hepsi tek kelime, sermayeC, başkentİÇİNDE”

Duyuru sırasında birkaç dağınık nefes alma dışında seyircilerden ses çıkmadı. Bir değil. Lauren kollarını gövdesine doladı, yüzü dehşet içinde buruştu, tekrar koltuğuna çöktü ve kamburunu çıkardı.

Alex kibar bir gösterişle mikrofonunu kendisine verilen ama kullanmadığı koltuğa koydu. Sonra işaret parmağını kaldırdı ve mikrofonu tekrar aldı.

"Ah," diye ekledi esintili bir sesle, "bu hikayeler ayrıca genel olarak diziyle ilgili hislerime dair sana biraz fikir verecek."

Lauren iki eliyle yüzünü kapatmıştı, başı öne eğikti.

Gülümsemesi beklenmedik bir şekilde genişlerken uzun bir duraklama. "Ayrıca adil bir uyarı: Aşk Tanrısı kurgularıma takılır. Zevkle ve sık sık. Harika bir edebiyat değil, ama yine de bu sezonun bazılarından daha iyi-" Ardından seyircilere göz kırptı ve onun için kelimeyi doldurmalarına izin verdi:Kodlar. "Pekala, bunu boşver."

Canlı yayınlar nedeniyle, oturumunu kaydeden cep telefonları nedeniyle, sözlerini daha sonra inkar edemezdi, niyet etmedikçe onları döndürmenin bir yolu yoktu. Provokasyon, kasıtlı ve maksatlı.

O sırada hafif bir inilti duyuldu ve Marcus'un bir tahminde bulunması gerekirse, bunun Lauren'den geldiğini söylediler.

Alex bir an daha bekledi, düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. Sonra son kez gülümsedi.

"Hayır, hepsi bu." Başka bir küçük yay. "Bitirdim."

Şok olmuş mırıltılar duyarak sahne dışına çıktı ve vücudundan inanılmaz bir sıcaklık yayarak Marcus'un yanında durdu. Gözlerini sımsıkı kapatmış, bir kez daha o boğa gibi yeri eşeleyip saldırmaya hazır nefesler veriyordu.

Alex. Arkadaşı cevap vermeyince Marcus tekrar denedi. Alex. Alex bu kez ona odaklanmayı başardı.

"Hasar kontrolünü hemen yapmanın bir yolunu bulamazsan gerçekten işin biter." Dikkatle elini arkadaşının omzuna koydu. "Fotoğraf seansları biter bitmez odaya geri döneceğim ama menajerinizi, avukatınızı ve kampınızdan yardım edebilecek herkesi aramanız gerekiyor. Şu anda."

Alex'in gözleri tekrar kapandı ve sonunda omuzları düştü. Onayladı.

"Biliyorum," dedi, sesi boyun eğmişti ama özür diler gibi değildi.
"Biliyorum."

Lavineas Sunucusu

Konu: WTAF U mup Bu Sezonun Senaryosu ilets?

Özür dilemeden Lavinia Stan:Çok fazla sorun var. Çok fazla.

Özür dilemeden Lavinia Stan:Dizi yapımcılarının hikayeyi neden eski Roma'dan yarı orta çağ Avrupa'sına taşıdığını hala anlamıyorum. (Evet, BAWN'ın ne diyeceğini biliyorum.)

Bayan Pius Aeneas:"Game of Thrones'a ayak uydurmaya çalışıyorum."

Özür dilemeden Lavinia Stan:Kesinlikle. Ancak bin yıl sonra bile insanlar "stresli" demiyorlardı. Kanonla uğraşmayan bir kadın olan *ben* bile BUNU bilir.

Book!AeneasWouldNever:Mecbur kalmamak için söylediğin için teşekkürler, MPA.

TopMeAeneas:Tüm anakronizmlerin dışında bile, diyalog çok daha fazla görünüyor. . . ilkel? . . . ilk üç sezondan daha

Book!AeneasWouldNever:Bu bir tesadüf değil. Sezon başına bir kitap. Üç kitap.

Book!AeneasWouldNever:Şovmenler karakterleri asla anlamadı. Kitaplara ve oyunculara güvendiler. Artık kitaplar gitti ve oyuncular kendilerine verilen şeyi satmak için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklar, ancak olay örgüsünü ve diyalogları öylece uyduramazlar.

Book!AeneasWouldNever:En azından söylenti bu. kesin olarak bilmiyorum

APRİL, ALEX'İN SORU VE CEVAP BÖLÜMÜNÜ ATLADI, ALEX'İN OLABİLECEĞİNDEN KORKTU Orada Marcus'u gör.

Ancak daha sonra, bunu duymaktan kendini alamadı.

"O sadece . . . ilan edildi tişörtünde stilize kanatlar olan bir adam, şok olmuş ama gıdıklanmış görünen bir grup arkadaşına söyledi. *Aşk Tanrısı İşi Bitirir, Bebek Bezi Gerekmez*, gömlek okudu. "Herhangi bir soru sormadan. Ve görünüşe göre kurgularının hepsinde pegging var mı?

Büyük bir saksı bitkisinin arkasına geçen April, bir parça bilgi toplamayı umarak son on dakikada karşılaştığı bu konuşmanın dördüncü tekrarını dinledi... *herhangi bir şey*- bu Alex için endişelerini azaltabilir.

Kafasında Psyche'nin alamet-i farikası tacı olan genç bir kadın kaşlarını çattı. "Pişmek mi?"

Tişörtünde yeraltı dünyasının haritası olan başka bir hayran, ilk kadını yanına çağırdı ve bir dakikalığına kulağına fısıldadı.

"Ah." Psyche hayranı gözlerini kırıştırdı. "Ah"

İfadesine ve pembeleşen yüzüne hepsi güldü.

"Son sezonun çekimleri bitti, değil mi?" Kalçasına plastik bir kılıç bağlamış kırklı yaşlarında bir başka arkadaşının sesi oldukça eğlenceli geliyordu. "Bu noktada, onu hala kovayabilirler mi?"

Cupid Tee homurdandı. "Belki değil, ama onu dava edebilirler. Yapmasalardı şok olurdum.

Grup, fotoğraf seansları için salonlardan birine doğru ilerlemeye başladığında, April onu takip etmedi ve o, daha fazla konuşmaya kulak misafiri olmaya çalışmadı. Hepsi aynı temel bilgileri içeriyordu ve hepsi ona kaçınılmaz bir sonuç sunuyordu.

Alex mahvoldu.

Şimdi seansını kaçırdığı için memnundu ve yaptı*Olumsuz*olaydan birkaç dakika sonra yüklenen sayısız YouTube klibinden herhangi birini izleme niyetinde. Alex bazen bir pislik olsa da, aynı zamanda sadık, eğlenceli ve eğlenceliydi. Ondandır hoşlandı. Ve onun -izleyenlere göre- tam, gizemli, sırtan bir öfke nöbeti içinde hayatının emeğini çöpe atmasını izlemek istemiyordu.

Bu, hayran kurgusuna bakmadığı anlamına gelmiyordu. Hemen. Eğer herhangi biri*Kapılar*Evrenin iyi bir sabitlemeye ihtiyacı vardı, Cupid öyleydi*kesinlikle* karakter

Asansörlere doğru ilerlemeye başladığında, o öğleden sonra ilk gelişinden beri yaptığı gibi, birkaç bakış ve fısıltıdan fazlasını çekti.

Otelde birkaç saat geçirdikten sonra bile ve zihinsel hazırlığına rağmen, tüm dikkat hala kafasını karıştırıyordu. Katılan arkadaşlarından bazıları uzaktan sadece baktı veya fotoğraf ve video çekti ve o bununla yaşayabilirdi. Ama ona yorum ve sorularla yaklaşan insanlar ve onun rahatı için tamamen fazla aşinalık. . .

Onlardan saklanmak istedi. Utangaç olduğu ya da kendinden, görünüşünden ya da Marcus'la eski ilişkisinden utandığı için değil.

Çünkü yas tutuyordu. Çünkü Marcus'un adını konuşmak*acıtmak*. Çünkü göz kırpmalar, kinayeler, heyecanlı sorular, iyileşmeye bile başlamamış yaralara dökülen tuz selleriydi.

"Bu mu . . ." içinde bir kadın*Dido'nun İntikam Turu: MÖ 1000*tee tıslayarak arkadaşına dirsek attı. "Bu, Marcus Caster-Rupp'un çıktığı hayran. Ona sormalıyız..."

April daha hızlı yürüdü.

Söylemek yeterli, bu sadece dolandırıcılığın ilk gecesi olmasına rağmen, biraz yalnız kalmak fena olmazdı. Tanrıya şükür Lavineas ekibinden, hatta TopMeAeneas'tan gelen oda paylaşım davetlerini kabul etmemişti.

Sessiz, huzurlu otel odasına minnetle çekildikten sonra ayakkabılarını çıkardı ve rahatça yatak başlığına yaslandı. Alex'in tüm kurgularını bitirmek, eğer kelime sayısını doğru bir şekilde değerlendiriyorsa ve onlara bu kadar çok zaman ayırmaya fazlasıyla istekliyse, yalnızca birkaç saat sürerdi. Yakın gelecekte Marcus hakkında daha fazla soru cevaplamak istemiyordu.

Sonunda, dizüstü bilgisayarında iki saatten fazla kitap okuyordu. Çok, çok daha uzun. Kalan tüm programlanmış etkinlikleri kaçırana kadar

akşam ve kıkırdayan gruplar için *Kapılar* hayranlar artık koridorda tökezleyip son seste birbirlerini susturmuyorlardı.

Alex'in hikayeleri büyüleyiciydi. Daha Fazlası. *vahiy*, birçok yönden.

Her kurgusundan önce, sadık beta okuyucusu ve yazar arkadaşı AeneasLovesLavinia'ya teşekkür etti. Olasılık yasaları ona kimin kim olduğunu bildirdi. Oyazar olmak zorundaydı. BAWN, dikkatini çevrimiçi olarak devam eden varlığına çekmemek ve onu daha fazla incitmemek için eski takma adını kullanmak istemiyor. Marcus yazmayı bırakamıyor ya da bırakmak istemiyor.

Artık BAWN ve Marcus'un aynı kişi olduğunu bildiğine göre, onu en başta fanatik kurguya çeken şeyin ne olduğunu merak etmesi gerekiyordu. Yazmaktan ve özellikle Aeneas hakkında hikayeler yazmaktan ne elde etti, özellikle biri öğrenirse işini riske attığı düşünülürse. Lavineas topluluğunun, geride bıraktığı topluluğun -onun iyiliği için, tabii ki onun iyiliği için- onun için ne anlama geldiğini. Kendini o arkadaş çevresinden çıkarıp baştan başlamak nasıl bir duyguydu, hikayeleri artık garantili bir izleyici kitlesi olmadan.

Acıtmak zorundaydı. Ne kadarını söyleyemedi. Muhtemelen düşündüğünden daha fazla.

Belki aptalca bir duygusallıktı ama AeneasLovesLavinia'nın kim olduğunu anlayınca, Alex'inkinden önce Berkeley'de birlikte geçirdikleri süre boyunca yazılan hikayelerini okudu.

Bunlar tanınabilir bir şekilde Marcus'un işiydi. Dahası, onlar... April başını eğdi. Kan tadı gelene kadar dudağını ısırdı.

AeneasLovesLavinia'nın hikayeleri *baygın*.

Ticari marka endişesi hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmadı. Aeneas'ın tarafında her zaman alttan alta gergin bir gerginlik vardı, Lavinia'nın Dido'yla olan sıkıntılı geçmişini öğrenip onu bunun için sert bir şekilde yargılayacağından korkuyordu.

Yine de, yeni hayran kurgusu çoğunlukla acıya değil aşka odaklanıyordu.

Hikaye hikaye, Marcus'un Aeneas'ı karısına gittikçe daha fazla kalbini kaptırdı. Karşılığında onunkini kazanmaya kararlıydı, ona kur yapmak, onu mutlu etmek için elinden geleni yaptı. *Görmek* zorlu bir mutlu sona ulaşana kadar, onun güvensizliklerini ve savunmalarını aşmaya olan bağlılığı.

Başka hiç kimse gerçek hayattaki paralellikleri tanıyamaz. April onları pek özleyemezdi.

Burnunu sümkürdükten ve gözlerine soğuk, ıslak bezler bastırdıktan ve son zamanlarda yaptığı tüm seçimleri sorguladıktan sonra, Alex'inkine geri döndü.

hikayeler vekutsal siktir et.

Bağlama. Aman Tanrım, sabitleme muhteşemdi.

Oyazdıklarının onu açıkta bırakan ve endişelendiren yönü değildi. Cupid'i popüler bir dizide bir aktör olarak tasvir eden kurgusu *Kapıların Tanrıları*—

esque show amacın ötesindeydi. Lanetlemenin ötesinde. Şovun güçlü yönleri olarak gördüğü şeyler -ekip, oyuncu kadrosu, kaynak materyal- ve onun temel zayıflığı olarak gördüğü şeyler konusunda keskin bir şekilde açık sözlüydü.

Yani, beceriksiz ve sevimsiz şovmenler.

Yazdığı her şey, onun ve diğer Lavinea sakinlerinin zaten inandıklarını ve ayrıca Marcus'un özel olarak ima ettiği birkaç şeyi doğruladı. Ama ne o ne de hayran arkadaşları, bir kadro üyesinin bunları bu kadar açık ve alenen söyleyeceğini hiç düşünmemişti.

Birinden bu tür bir dürüstlüğü asla beklememelerinin bir nedeni olduğu ortaya çıktı. *Kapıların Tanrıları* aktör. Çünkü kariyerlere zarar verdi. Özellikle, Alex'in.

Hayran kurgusunu okumayı bitirir bitirmez, onunla ilgili son tweet'lerin yanı sıra eğlence blogları ve web sitelerindeki yeni gönderileri aradı, çünkü onun çevrimiçi ikinci kişiliğinin bir kargaşaya neden olmayacağını bilmesinin kesinlikle hiçbir yolu yoktu. Hikâyelerinin içeriği verilmemiştir.

Arama saniyeler sürdü. Bundan daha az.

Alex'in adı her yerdeydi. Twitter'da trend oldu. İnternette nefes kesen makalelere ve televizyonda sırtan haberlere konu oldu. Dizüstü bilgisayar ekranında, sıradan bir otel kürsüsünden ona bakıyordu, yüzü kıpkırmızıydı, vahşi bir gülümsemesi vardı ve seçtiği sektördeki itibarı zedelenmişti. Belki onarılamaz bir şekilde.

En güvenilir bloglara göre, *Kapıların Tanrıları*'nin öfkeli dizi yapımcıları, yasal işlem veya göz kamaştırıcı parasal misilleme yapmayı düşünüyorlardı. Alex'in kostarlarından biri, Jüpiter'i oynayan adam, onu kamera önünde nankör bir döneke olmakla suçlamıştı. Hepsinden kötüsü, herkes hemfikir görünüyordu: geleceğin yönetmenleri ve yapımcıları, toplum içinde onlara da sırt çevirebileceğinden korktukları için Alex ile çalışmaktan kaçınacaklardı.

işe alınamaz, bir makale onu aradı.

CASMAPOİZON, bir eğlence şovunun chyron okuması.
ACTOR'LARIÇİNDEAYİN PROMPTS BTEŞEKKÜR

Temsilcisi ve avukatı görünüşe göre perde arkasında hararetle çalışıyorlardı. Marcus da tabii ki. Makaleler pek bir şey söylemedi, ama o

biliyorum onu. Kaosun ortasında, arkadaşını desteklemeye ve elinden geldiğince yardım etmeye çalışacaktı.

Ne yaptığını tam olarak anlayamadan telefonu eline almış ve ona hızlı bir şekilde mesaj atıyordu.

Fırsatın olduğunda, lütfen Alex'e onu düşündüğümü ve şans dilediğimi söyle. Umarım iyidir. Bir an sonra ekledi: Cevap vermeye gerek yok. İkinizin de meşgul olduğunu biliyorum.

Teslim edilmiş, telefonu ona söyledi. İyi. Numarasını engellememişti.

Bir dakika içinde cevap yazmıştı ve bu basit gerçek bile gözlerinin bir kez daha bulanıklaşmasına neden oldu. Cevabının kısa olması bile önemli değildi.

Lauren kovuldu. Çekimler bittiğine göre onu kovmak için çok geç. Para cezalarından ve davadan kaçınabilir, ancak IDK.

Cevap verdi. Sadece bu da değil, artık resmi olarak birlikte olmamalarına ve onun intikam almak için nedenleri olmasına rağmen, ona özel bilgilerinin halka ifşa edilmesini istemeyeceğini söylemişti.

Ona güvendi. *Oyaptı*.

Tamam, yazdı. Bana söylediğin için teşekkür ederim.

Marcus ikinci kez yanıt vermedi. O zaman değil, o gece değil.

Asla gelmeyen bir mesajı beklerken, Twitter'da gezinmeye devam etti, Alex ve Hollywood'da zor kazanılan itibarının kalıntıları hakkında daha fazla makale okumaya devam etti, kendini ve bir haftadan kısa bir süre önce Marcus'u nasıl temize çıkardığını sorgulamaya devam etti.

sahip olmalıydı *bilinen*, ona kendini beğenmiş bir şekilde söylemişti. Çevrimiçi kimliği konusunda ona güvenmeliydi. Onun pişmanlık duymayan Lavinia Stan olduğunu öğrendiğinde kariyerini onun ellerine bırakmalıydı, geçim kaynağına yönelik tehlikeye ve yirmi yıl boyunca bitmek bilmeyen, adanmış çalışmayla kazandığı itibara aldırış etmemişi.

Ve ona göre, söylediklerinin, yazdıklarının kamuoyu tarafından bilinmesi onu Alex'in aynı kaderine mahkûm edecek olsa da, bütün bunları yapmalıydı.

Sanki neden bahsettiğini biliyormuş, onun davet edeceği sonuçları anlıyormuş gibi, kelimeler dilinden o kadar kolay dökülmüştü ki. Ama ona söylemeye çalıştığı gibi, *oyapmamıştı* anlaşıldı. Alex'in ifşasının ardından açıkça ortaya çıktığı gibi, gerçekten yapmamıştı.

Belki de Marcus ona hâlâ güvenmeliydi. Birlikte bir ay sonra. İkiden sonra. Ama kendine değer vermenin ilk zor kazanılmış tadını bulan bir adam için

ve kariyeri boyunca duyduğu gurur, o zaman bile nasıl tereddüt edeceğini görebiliyordu.

Tabii ki asıl sorunun güven olmadığını söylemişti. Sonunda değil.

Korkmuştum. beni terk etmenden korktum.

Ve o vardı.

Dizüstü bilgisayarında, kendini ailesinin makalelerini ararken buldu.*Kapıların Tanrıları*. Magazin dergilerinin ve eğlence muhabirlerinin benzer şekilde Marcus ile annesi ve babası arasındaki bariz uçurumu ne kadar geniş çapta duyurduğu göz önüne alındığında, onları bulmak zor değildi.

Marcus'la şahsen tanışmadan yıllar önce bile, medyanın bu yarığa olan hayranlığını korkunç bulmuş ve konuyla ilgili hiçbir makaleyi okumayı reddetmişti. Ama şimdi... şimdi anlaması gerekiyordu.

Mide bulanıyordu, yatağına oturdu ve ailesinin köşe yazılarını inceledi, Marcus'la bir bağlantı olup olmadığını inceledi, bu kişilerin onu doğuran ve şekillendiren insanlar olduğuna dair açıklayıcı bir işaret.

Marcus'u lunapark aynasından görmek gibiydi, görüntüsü bozuk ve rahatsız ediciydi.

Zekası küçümsemeye dönüştü. Yazma yeteneği kuru ve duygusuz bir hal aldı. Hayatı boyunca yaptığı iş, gururdan çok bir utanç kaynağına dönüştü. Hayatlarındaki yeri o kadar küçük hale geldi ki, kabul etmek zorunda kalmadılar.

Ama yine de onu görebiliyordu. Kanepesinde. Kollarında. Dengesiz ve ıslak gözlü ve çatlak bir sesle onlara borçlu olduğu hakkında fısıldıyordu. Ondan hak ettiklerini.

Onları affedebilirse, onun için iyi.

Yapamadı. O yapmazdı.

Onlara hiçbir şey borçlu değildi. Öte yandan, ona bir özür borçluydu.

Güven konusundaki onca konuşmasına rağmen, onu kendi anne babasına ya da onların yanında geçirdikleri zamandan sonraki değişkenliğine hazırlamamıştı. Daha büyük beden yeni giysilere ihtiyacı olduğunda babasının yüzündeki tiksintiyi bir kez daha tarif etmemişti. Hâlâ kocası tarafından sevilecek kadar zayıf olup olmadığını değerlendirirken, annesinin bir aynanın önünde nasıl çıplak durup kendi etinin kıvrımlarını neredeyse gözyaşları içinde çimdiklediğini ona söylememişti.

Onu az önce çıplak görmüş bir adamı fark etmenin verdiği aşağılanmayı açıklamamıştı.*içerionun* yerine farklı bir vücuda sahip olmasını istiyordu ve kalbi kırılan öfkesini paylaşmamıştı.

aynı adam ne olursa olsun onun soyunmasını, bacaklarını açmasını ve kusurlu vücudunu kendisine tekrar sunmasını beklerdi.

Çevrimiçi kimliğinin onu anlamak için ne kadar önemli olduğu kadar, geçmişine dair bu parçalar da onu anlamak için çok önemliydi. Ama hiçbiri tek kelime etmemişti.

Korkmuştum. beni terk etmenden korktum.

Aralarındaki şeyleri düzeltmek istese bile, *abilir* aralarını düzelt, şimdi sırası değildi ve bu otel de yeri değildi. Her ikisinin de sorumlulukları, toplantıları ve katılmaları gereken arkadaşları vardı.

Anlamış gibi, telefonu daha dün kayıtlarına girdiği bir numaradan gelen bir mesajla titredi. Cherise'nin - AKA TopMeAeneas'ın - numarası, dolandırıcılığa hazırlanırken Lavineas sunucusunda bir DM aracılığıyla paylaşıldı.

Bu kadar geç mesaj attığım için üzgünüm. Umarım seni uyandırmamışımdır. Bu akşam seni sunucuda göremedim, bu yüzden sana bir uyarıda bulunmak istedim: Pazar günü kahvaltı için hâlâ buluşuyoruz ama yarın sabah da bizi göreceksin. Deli gibi, ilk cosplay yarışmanı kaçırıyoruz, kadın.

Kahretsin. Başka bir bezi ıslatma ve daha fazla mendil talep etme zamanı.

Ama bunlar farklı gözyaşlarıydı. Mutluluk gözyaşları.

Artık bir topluluğu vardı - aslında topluluklar; çoğul - ve hiçbirinden bir şey saklamasına gerek yoktu. İş yerinde değil, çevrimiçi değil, hiçbir yerde değil. Onu tanıyorlardı ve olduğu gibi kabul ediyorlardı. İstiyorlar *Desteko*.

Teşekkür ederim, diye yazdı sonunda, yorgunluktan ve ardından gelen gözyaşlarından dolayı görüşü bulanıktı. Ama gelmek zorunda değilsin. Aynı anda gerçekleşen başka seanslar olduğunu biliyorum.

Cherise üç tane gözlerini devirmiş emoji gönderdi, ardından bir kısa, kararlı not daha gönderdi. Bir tezahürat bölümü bekleyin, ULS. Hakediyorsun.

Bu noktada Nisan kelimelerle ifade edilemezdi. Bir dizi kalp-göz emojisi, en azından gece için duygularını yeterince ifade etmek zorunda kalacaktı. Sonra telefonunu kenara koydu ve yatmaya hazırlandı, çünkü gelecek gün için uykusuna ve gücüne ihtiyacı vardı.

Sabah, canlandırmayı bitirmek için bir iyileştirme planı vardı.

Artık saklanmak yok, aylar önce diğer otel odasında yemin etmişti. *Artık saklanmak yok*.

Kostüm yarışması yarın sabahı ve tüm kameralara ve tüm fısıltılara rağmen Lavinia kostümünü gururla giymeye niyetliydi. Görünüşe göre arkadaşları onu neşelendirmek için orada olacaktı. Ardından Summer Diaz ile oturumu yönetecekti. Daha sonra, geçen hafta talep ettikleri gibi Mel ve Heidi'ye işlerin nasıl gittiğiyle ilgili e-posta gönderecekti.

Hiç şüphe yok. Vücudunu ve fandomunu saklamayı kesinlikle bırakmıştı.

Belki hafta sonu bittiğinde kalbini saklamayı da bırakabilirdi.

SONRAKİ ERKENSabah, Marcus satıcıları ziyaret etti ve çevredekileri eğlendirecek ve şaşırtacak şekilde bir Aeneas maskesi satın aldı. Birkaç imza imzaladıktan ve daha fazla özçekim yaptıktan sonra odasına döndü.

Şimdi yarısı boştu. Alex, önceki gece ya Ron ve R.J.'nin taleplerine itaat ederek, avukatının, temsilcisinin ve halkla ilişkiler ekibinin tavsiyesi üzerine ya da Lauren'ın peşinden gitmişti. Marcus hangisini bildiğinden oldukça emindi.

Şimdiye kadar arkadaşı, Marcus'un mesajlarına bir kez yanıt vermişti: **Bunu düzelteceğim. Merak etme.**

Sanki bu mümkünmüş gibi. Ancak dolandırıcılıktan Alex için yapabileceği başka bir şey yoktu ve bütün gün sorumlulukları ve yükümlülükleri vardı. Ayrıca koşullar ne kadar sıkıntılı ve acı verici olursa olsun kaçırmayı reddettiği bir olay daha.

Kot pantolonu ve uzun kollu basic bir tişörtü ve maskesiyle, görünüşüne ikinci bir bakışı hak etmiyordu. Planlanan salon, nispeten erken saate rağmen kalabalıktı, ancak kenarda ayakta yer bulmak da zor olmadı.

April onu görmeyecekti ama o yine de onu görmeye niyetliydi.

Cosplay yarışmasına katılanlar sahnenin dibinde kümelenmişti. Onca parlak, vahşi ve etkileyici kostümün ortasında bile, onu görmek ona sadece bir bakış atabildi. Belki saçı yüzünden, belki de -ona göre- her zaman spot ışığı altındaki bir kadın kadar parlak parladığı için. Kelimenin tam anlamıyla bir yıldız.

Pelerini hâlâ kostümünü gizliyordu ve telefonuna bakıyordu. Ama o izlerken, kadın başını kaldırdı, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve sonra gülerek kollarını uzattı ve çok tanıdık iki kişi tarafından kucaklandı. Eşarplı Mel ve

mavi saçlı Heidi, iş arkadaşları ve kostüm ortakları belli ki yarışmayı izlemeye gelmişlerdi.

Geçen hafta April onların gelmesini beklemiyordu ve meslektaşlarının, arkadaşlarının desteğinin tadını çıkarırken gülümsemesindeki dokunaklı şaşkınlık boğazını gıdıkladı.

Diğer insanlar da etrafını sarmıştı, tanımadığı insanlar. Kısa bir konuşmadan sonra, o da onlara sarılmış, gülüyordu ve adamın bunu bilmesi gerekiyordu.

Hala fark edilmeden yaklaştı. Daha yakın. Kordonlardan birini okuyabilecek kadar yakın.

Cherise Douglas, okur. Ardından, aşağıdaki parantez içinde: *AO3'te TopMeAeneas*.

Çenesi göğsüne indi ve bir kez daha uzaklaşmadan önce kendini topladı. Birbirine seslenen, sırttan ve kucaklaşan tüm o insanlar artık onun topluluğu değildi, tıpkı April artık onun çevrimiçi en iyi arkadaşı ya da kız arkadaşı olmadığı gibi.

O araya girmezdi. Alex'in aynı cezasını çekmeden araya giremezdim.

Sonra yarışma başlıyordu ve April pelerinini çıkarıp gösterişli bir hareketle Mel'e verdi ve sıraya girdi. Anlayabildiği kadarıyla, kostümü Twitter'da modellediği Lavinia kıyafetinden pek de farklı görünmüyordu, ama biraz daha parlak ve daha iyi oturuyordu.

Yan basamakları çıkıp sahnede yürürken sırasını aldığı anda, yine de farkı gördü. Hepsi yaptı. Yolun yarısında seyircilere döndü, durdu ve bazı gizli bağları çözdü. Birkaç dakika sonra, bir şekilde - bir şekilde - Lavinia'nın eteklerini bir pelerin haline getirmiş ve korsajında ilkinden yaratılan tamamen farklı ikinci bir kostümü ortaya çıkaran bir şey yapmıştı.

Pantolon. Bir çift. Dönüşmüş elbisesinin altında gizlenmiş bir kılıç.

Aeneas. Zekice bir hileyle şimdi Aeneas gibi giyinmişti.

Tüm kameralar ona doğrultulmadan önce, parlak ışıkların altında parlayarak orada durdu ve güldü. Muhteşem. Aynı anda savaşçı ve bakire. Onun OTP'si olan Lavineas ete büründü. Gurur duymak, *gurur duymak* seyircilerin alkışlarına ve birkaç kurt ışılgına yanıt olarak kıbarca eğilirken.

Marcus onun çenesini biliyordu. Nispet.

Ancak şimdi anladığı zayıflıklara rağmen, kendini dünyaya gösteriyor ve vücudunu, tutkularını, başarılarını, hayatını yargılaması için dünyaya meydan okuyordu. Ve bunu, onu destekleyen, çevreleyen bir insan topluluğuyla yapıyordu, çünkü onların onu gerçekten tanımasına izin vermişti.*Bilmeko.*

Zaferdi. Bundan daha fazlası, cesaretti. Saf cesaret. Aeneas, yarı tanrı olsun ya da olmasın, onunla boy ölçüşemezdi. Marcus da yapamadı.

Ama belki de, yıllar boyunca ustalaşmak için mücadele ettiği tüm diğer beceriler gibi, sadece pratik gerektiriyordu.

April'a ikincilik kurdelesini ve ödülü takdim edildikten sonra -ki bunu adaletin ağır bir şekilde düştüğünü düşündü- odasına döndü ve kendi cesaretini topladı.

E-posta yeterli olmalıydı, çünkü doğru kelimeleri yüksek sesle toplayabileceğini düşünmüyordu.

Sonunda, mektubu açık tuttu. Bu, onlara ne söylemeye çalıştığını anlayacakları anlamına gelmiyordu. Ama ne olursa olsun söylenmesi gerekiyordu çünkü beyanatı onlara olduğu kadar kendisine de borçluydu.

Kapanış paragrafı her şeyi özetliyordu, asla ama asla yeterince iyi olmayan denemeler hazırlamak için sonsuz saatler harcadıkları zaman annesinin söylemesi gerektiğini söylediği gibi.

İkinizi de seviyorum. Yine de bana veya işime saygı duymuyorsanız, artık sizi ziyaret etmek istemiyorum. Başarılı oldum çünkü şanslıydım, evet ama aynı zamanda çok çalıştığım ve işimde iyi olduğum için. Yaptıklarımın ve başardıklarımın gurur duyuyorum. Disleksimdeki komplikasyona rağmen bu kadar çok şeyi başarmış olmaktan özellikle gurur duyuyorum. Aynı şeyi hissedemiyorsan anlarım, ama kendimi daha fazla onaylamamama maruz bırakmayacağım. Karşılığında beni gerçekten seviyorsan, beni olduğum gibi kabul edemiyorsan, belki de aşk tanımını yeniden düşünmelisin..

Muhtemelen son kez, sevgi dolu oğulları olarak imza attı.

Dikte edilen mesajı elinden geldiğince düzeltti.

Titreyen parmağıyla bastı*Göndermek.*

Sonra telefonunu terli avucunun içinde, belki yeterince cesaret bulur diye haftalar önce rehberinde kaydettiği numarayı tuşladı.

Belki de hala yapmamıştı. Ama en azından yeterli ilham ve motivasyonu bulmuştu. Yıllar önce yapması gerekeni yapacak kadar.

Vika Andrlich ikinci çalışta cevap verdi, ortamdaki konuşma neredeyse selamını bastırıyordu. Koridorlardan birindeydi.

aşğıda, şüphesiz, kalabalıklarla çevrili *Kapılar* hayranları ve sonraki blog gönderileri için bilgi toplama.

Vika konuşuyor. Dikkati dağılmış gibiydi. "Size nasıl yardım edebilirim?"

"Bu Marcus Caster-Rupp," dedi ona, sesi boğuktu. "Düzeltmek istediğim birkaç yanlış anlamam var. Bu akşam özel bir röportaj hakkında ne düşünürsünüz?"

Uzun, uzun bir duraklama oldu.

"Biraz bekle." Tekrar konuştuğunda çevresi daha sessizdi. Açık konuşabilir miyim?

Güçlkle yutkundu. "Kesinlikle."

"Zamanı gelmiş gibi hissediyorum," dedi.

Derecelendirme: Olgun

Fandomlar: Kapıların Tanrıları – E. Wade, Kapıların Tanrıları (TV) İlişkiler:

Aeneas/Lavinia

Ek Etiketler: Canon ComP bağlayıcı, BirGst ve kabartmak, Suç

İstatistikler: Kelimeler: 5.937 Bölümler: 3/3 Yorumlar: 9 Tebrikler: 83 Yer İmleri: 4

fikir tartışması

AeneasLovesLavinia

Özet:

Aeneas, karısına kılıç kullanmayı öğretir ve karısının kan alacağı günü bekler.

notlar:

Betam sayesinde. Kim olduğunu biliyor.

Lavinia elinde bir kılıçla daha rahat olmaya başlıyordu.

Bu, yatakta doğruyd elbette ve onun artan becerisini takdir edecek kadar bencil bir adamdı. Ama yatak, ona her hamlede güvenmeye başladığı yer değildi.

Geceleri onun okşamarına izin veriyor ve istekli ama yine de garip bir şekilde kendi okşamarını göze alıyordu. Her ürperdiğinde ve onun kollarında ayrıldığında o iri gözlü şok ifadesi henüz kaybolmamıştı. Onun zevki onunkini harekete geçirse bile, onun süregiden tereddütü onu büyülemişti.

Yakıcı güneşin altında, tozun içinde farklı bir kadındı. Giyinik ve kendinden emin bir şekilde ona döndü. O savuşturdu. *Onışanlı*.

Ben ve Latium kapısının diğer muhafızları başarısızlığa uğramadan öğrenmelisin., ona söylemişti.

Yeterince doğruyd. Aynı zamanda, onunla ilk kez tartıştıktan sonra vazgeçmeyi reddettiği bir bahaneydi.

Sevecen, orantısız gülümsemesi parlak, zarif, köşeli vücudunu tereddüt etmeden hareket ettirdi, adamın onu incitmeyeceğinden emindi. Görünüşe göre bazı kılıçları diğerlerinden daha tehlikeli buluyordu.

Bir gün onun yerine onu yaraladı.

"Bana Kartaca'dan bahset kocam," dedi kılıcını bir kenara bırakıp ilerlerken. "Orada nasıl vakit geçirdin?"

Konsantrasyonu öngörülebilir sonuçlarla kaydı. Kalçasındaki yara kanla doldu ve kadın nefesini tuttu ve yarayı bastırmak için stolasının temiz bir köşesini buldu.

Özür diledi, adam onu teselli etti ve adam merak etti.

Eğer bilseydi - eğer *obiliyordu*- sevdiği son kadını nasıl geride bıraktığını, onu tek kelime etmeden terk ettiğini; gemisinin güvertesinde, onun yanında durmuş ve bir kraliçenin onun zulmü karşısında çaresizlik içinde kendini yakmasını izlemiş olsaydı; onun ne olduğunu, ne olduğunu ve ne yaptığını anlasaydı...

Belki yatakta kılıcını kabul etmeyecekti ve belki de gülüp kılıcını paylaştıkları tozlu bahçede kılıcını savuşturmak için kullanmayacaktı.

Belki onun yerine onu açardı.

“—CYPRIAN VE CASSIA’NIN BAZI YAPMASI GEREKECEK Maria, Peter'a dönmeden önce, moderatörün sorusuna yanıt olarak, "Birbirleri için ne ifade ettikleri ve birbirleri ve insanlık için neleri feda etmeye istekli oldukları konusunda zor kararlar," dedi. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

O konuşurken, tüm bu süre boyunca kendinden geçmiş, ağzı bir gülümsemeye hafifçe kıvrılmış halde ona bakmıştı. “Önemli hale gelecek bir başka soru da, yıllardır deniz kazası geçirdikleri adanın hâlâ hapishaneleri mi, yoksa evleri mi olduğu. Aksi takdirde, söylemeyi planladığım her şeyi anlattığınızı düşünüyorum. Her zaman olduğu gibi.”

Yüz ifadesi muzipti, Maria ona burnunu buruşturdu. "Eğer bu çok konuştuğuma dair bir ipucuysa..."

"Asla," diye dramatik bir şekilde yemin etti, seyirciler gülerken bir eliyle kalbini çırttı. "Sözlerinize güveniyorum, leydim."

"İsveççe'de burada geçerli olan bir kelime var." Maria dirseklerini önündeki masaya dayadı ve oturuma katılanlara komplocu bir şekilde baktı. “*atıştırmalık*. Anlamsız. Tam bir saçmalık.”

Carah buna kıkırdadı. "Bugün biplen en ilk kişi ben olacağımı düşünmüştüm."

Maria ona sırtırken, Peter mikrofona çok açık bir şekilde, "İsveçlilerin ağzı bozuk bir grup olduğunu gördüm," dedi. "Sadece uzun kışların bayağılığı teşvik ettiği sonucuna varabilirim."

Marcus ikisine de başını salladı. Daha sonra Twitter'a girdiğinde, bu belirli alışveriş çoktan viral olmuştu, son birkaç yılda memler ve gifler haline gelen bu tür birçok alışverişten biri. Bunu zaten biliyordu.

İki oyuncu arkadaşının yakınlığı ve görünüşteki bağlılığı, hiç izlememiş insanları bile büyüledi. *Kapıların Tanrıları*. Maria ve Peter vardı

kimsenin -Marcus dahil- bildiği kadarıyla birbirleriyle asla ama asla çıkmadılar, ama bu spekülasyonu hafifletmek yerine sadece teşvik ediyor gibiydi.

Moderatör, özellikle karakteriyle ilgili bir soruyu yanıtlamayan son oyuncu olan ona döndü. "Marcus, gösteri boyunca Aeneas'ın yayı hakkında biraz konuşabilir misin? Son sezon için herhangi bir spoiler paylaşamayacağınızı biliyorum ama herkes Juno ve Jüpiter arasındaki büyük hesaplaşmaya hazırlanırken bize karakterinizin durumu hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?

Genellikle, Marcus böyle derin sorular almazdı.

İşte buradaydı. Başka bir karar anı. Cesur olmak ya da olmamak için bir şans daha.

April seyirciler arasında değildi. Sert bakmıştı. Belki de Summer'la yarım saatten az bir süre sonra gerçekleşecek olan seansına hazırlanmalıydı ya da eski erkek arkadaşıyla herkesin içinde aynı odayı paylaşmak istememişti.

önemli değil Cesareti ona ilham vermiş olabilir ama bu ona göre değildi.

Kendisi içindi.

Soruyu önceden görmüştü. Ne söylemesi gerektiğini biliyordu. "Bence . . .” Su şişesinden bir yudum boğazını rahatlatı.

kuruluk. “İlk sezonda Aeneas ile tanıştığımızda, evini kaybetmiş ama kimliğini kaybetmiş bir adam olduğunu düşünüyorum. Aylardır, bazen karadan uzakta ve Neptün'ün insafına kalmış olarak yelken açmış olabilir, ancak çok net bir amaç ve benlik duygusuna sahiptir.*Pius Aeneas*. Kendini tanrıların iradesine adanmış bir savaşçı ve lider, bu ne anlama gelirse gelsin."

Oyuncu arkadaşları şimdi kocaman açılmış gözleri ve çatık kaşlarıyla ona bakıyorlardı ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Çok sessizleşmiş olan seyircilere bakmaya cesaret edemedi.

"Ama..." Biraz daha su ve konuşmaya devam etti. "Ama sevdiği kadın Dido'yu böylesine acımasız ve zarar verici bir şekilde terk etmesi emredildikten sonra, gemisinin güvertesinde durup çaresizce onun birlikte yaşamlarından oluşan bir cenaze ateşinde yanmasını izledikten sonra, kişisel onur duygusunu Venüs ve Jüpiter'e itaatiyle uzlaştıramaz.

Bir yudum su daha. Başka bir derin nefes, kamusal imajına bu kadar tamamen meydan okumaya devam etmeden önce, önceki hilesi anlaşılamazdı.

Lavinia ile tanıştığında, görev ve vicdan arasındaki çelişkiyle boğuşuyor ve dindarlığın onun için gerçekte ne anlama geldiğini belirlemeye çalışıyor. O aynı adam değil. Özellikle de karısıyla savaş ve kan dökmeyen bir hayat kurmaya başladıktan sonra.” Marcus, kimseyle fiilen göz teması kurmadan odaya zayıf, ince bir gülümseme sundu. "Son sezonda bunun nasıl sonuçlanacağını korkarım size söyleyemem."

Tanınmış bir eğlence dergisinin muhabiri olan moderatör ona göz kırpyordu. "Tamam. Um, teşekkürler Marcus, bunun için... Yaşlı adam duraksadı. "Bu çok düşünceli yanıt için teşekkür ederim."

Ön sırada Vika, Marcus'u izliyordu. Yanlışlıkla bakışlarıyla buluştuğunda, hafif bir gülümsemeyle başını eğdi. Bir teşekkür. Teşvik belki.

“Şey, şey. . ” Moderatör hâlâ biraz şaşkın görünüyordu, ama sonunda önündeki kağıtlara baktı ve kendini toparladı. "İzleyici soruları için zamanımız olduğuna inanıyorum."

Salonun arka tarafındaki bir kadın ayağa kalkıp bir mikrofonu alıp panele hitap etmeden önce birkaç dakikalık genel bir kargaşa yaşandı. "Bu soru Marcus için."

Carah, "Hayır, hayır," diye mırıldandı ve onu rahatlatmak için koluna vurdu.

Yine de kadının, onun önceki kamusal kişiliği ile birkaç dakika önce konuşan versiyonu arasındaki bariz ikilemi ele almaması onu şaşırttı.

Hayır, sorduğu şey çok daha kötüydü.

"Erkek arkadaşım ve ben devam eden bir tartışmamız var," dedi, bir erkeği işaret ederek.*Kapılar*Yanındaki koltukta kambur ve sırtarak oturan tee. "Senin o hayranla sadece reklam olsun diye ya da bir tür siyasi açıklama yapmak için çıktığına ikna oldu. Ona senin harika bir aktör olduğunu söyledim ama ona her baktığında o ifadeyi taklit etmene imkan yoktu. Peki kim haklı?"

Marcus, April'a her baktığında yüzündeki ifadeyi belli belirsiz merak etti. Muhtemelen yıldırım çarpmış. Aşk hastası.

Moderatör derin bir iç çekti ve kadına dik dik baktı. "Lütfen gelecekteki tüm soruların tamamen kişisel nitelikteki konular yerine şovu içerdiğinden emin olun. Bir sonrakine geçelim—"

"Hayır," derken Marcus kendini buldu. "Yok, önemli değil. Cevaplayacağım."

Nisan'dan önce, bu sorunun gerçek anlamını, kadının erkek arkadaşının gerçekte aldığı duruşu fark etmeyecekti. Ama artık biliyordu ve tartışmasız kalmasına izin vermeyecekti.

April artık onu istemiyor olabilirdi ama o pis pis sırtarak ya da başka herhangi biri ilişkilerini bir halkla ilişkiler gösterisi ya da politik açıklama olarak görmezden gelirken seyirci kalmayacaktı.

"Bayan Whittier ile ilişkim gerçek." Doğrudan mikrofona konuştu, her kelime kasıtlı ve soğuktu. "İnanılmaz derecede zeki ve yetenekli, aynı zamanda muhteşem bir kadın."

Erkek arkadaşı buna homurdandı ve Marcus ona baktı. O nefret dolu küçük gülümseme uçup gidene kadar, donuk ve ifadesiz bir şekilde bakmaya devam etti.

"Onunla çıktığım için kendimi şanslı sayıyorum ve eğer bana eşlik etmeye istekliyse, tüm kırmızı halılarda yanımda olmasından gurur duyarım." Tek kaşını meydan okurcasına kaldırarak kadına döndü. "Senin sorunun cevabı bu mu?"

"Hmm. . ." Gözlerini iri iri açarak, belirgin bir gümbürtüyle koltuğuna geri çöktü. "Evet. Teşekkür ederim."

April'ı nasıl incittiğini telafi etmeye yetmemişti ama en azından bir şeyi kanıtlamıştı.

O her neyse, onun kahrolası babası değildi.

Şu anda, yıllardır ilk kez, sadece kendisiydi. Daha fazla değil ve kesinlikle daha az değil. Bunun yeterli olup olmayacağı - onun için, *Kapılar* hayranları, ailesi için - söyleyemedi.

Ama en sonunda, neredeyse kırk yıl sonra, bu onun için yeterliydi.

İKİ DAKİKA ÖNCE Seansları başlayacaktı, Summer Diaz sahne arkasına koştu ve April'a hızlı, hafif terli bir kucaklama teklif etti.

"Çok üzgünüm," dedi nefes nefese. "Grup paneli uzun sürdü. bir vardıpay izleyici soruları. Garip olanlar.

"Ah?" April saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, özellikle de söz konusu bilgiler Marcus'u da içeriyorsa, gerçekte olduğu kadar bilgiye aç görünmemek için elinden geleni yaptı. "İnsanlar ne soruyordu?"

Konferansı düzenleyenlerden biri dikkatlerini çekmeye çalışarak onlara el sallıyordu. April, Summer onun herhangi bir görüşünü engelleyene kadar kasıtlı olarak yer değiştirdi.

Diğer kadın April'ı dikkatlice izliyordu, nefesi yavaş yavaş normale dönüyordu. "Diğer şeylerin yanı sıra, neden Marcus aniden

dünyadaki en yakışıklı köy salağı yerine bir doktora adayı gibi. Seninle olan ilişkisi gerçek mi, yoksa sadece bir tanıtım gösterisi mi?

Nisan'ın ağzı açık kaldı. Bunu biliyordu ama oteldeki hava birdenbire alışılmadık derecede ince göründü, öyle ki nefes almak için yutkunması gerekti.

"Ne-" Başka bir sığ nefes. Bir diğer. "Ne dedi?"

"Biraz. Bir bakayım." Yaz başını yana eğdi. "Önemli noktalar: Utangaç ve disleksik ve bu gece ya da yarın yayınlanması gereken bir röportajda daha fazlasını açıklamaktan mutlu."

Vay canına.*Kutsal lanet.*

O yapmıştı. Bir dizi saç ürününü ateşe vermeden önce disleksisini yorumlayıcı dansla duyurmak için bir kraliyet düğünü kesintiye uğratmadan, eski kişiliğinden mümkün olan en halka açık şekilde kurtulmuştu.

Saç ürünlerini asla ateşe vermeyeceğinden değil. Onlara çok ama çok bağlıydı. Özellikle de biberiye, kabarık bulutlar ve para gibi kokan yumuşak kıvamlı köpüğü.

"İzleyiciler nasıl tepki verdi?" Merkezi, ürkütücü soru.

Yaz bir omuz kaldırdı. "Kafaları karışmış olsa da sempatiklerdi. Röportaj yayınlandıktan sonra her türlü kötü duyguyu yumuşatmaya yardımcı olacağını düşünüyorum."

April yakındaki bir sandalyenin arkasına tutundu, dizleri rahatlayarak kelimenin tam anlamıyla zayıfladı.

"Ve . . . benim hakkımda ne dedi?" Bu neredeyse bir fısıltıydı, çünkü düzenbaz yaklaşıyordu, ama hiçbir koşulda daha yüksek sesle konuşabileceğinden emin değildi.

Zeki, yetenekli ve muhteşemsin. Summer parmaklarındaki sıfatları teker teker işaretledi. "İlişkiniz gerçek ve o sizinle olmaktan gurur duyuyor."

April gözlerini kapadı ve gözyaşlarının sinüslerine geri dönmesini istedi. "Zaten bir dakika geciktik." Organizatör rahatsız görünüyordu.

"Sen

iki tane hazır mı?"

Gözler hâlâ kapalıydı, April

başını salladı. "Tabii," dedi

Summer. "Nisan?"

Sonra ışıkların altında gözlerini kısarak sahneye çıkıyorlardı ve April notlarına bakıyor ve elindeki işe konsantre olmaya çalışıyordu. Seyirciye Summer'ı tanıtırken arkada duran daha fazla insan odaya girmeye devam etti ve o da onların da doğrudan tam kadro panelden gelip gelmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Marcus'un söylediklerini duyup duymadıkları. Kendisi hakkında, onun hakkında. Onlar hakkında.

Bunu şimdi düşünemem.

"Yaz," dedi diğer kadınla daha doğrudan yüzleşmek için sandalyesine eğilerek, "bizi başlatmak için, seni Lavinia karakterine çeken şeyin ne olduğunu açıklayabilir misin?"

Seansın geri kalanı bulanıktı, yer yer Summer'ın karakterine duyduğu keskin empati ve işiyle ilgili soruları yanıtlarkenki zekası, diziye ilham veren kitaplar ve bu kadar geniş bir küresel erişime sahip bir dizide oynama deneyimi ile noktalandı. Bütün bunlara rağmen April, net ve mevcut ve olabilecek her şeye hazırlıklı kalmak için elinden gelenin en iyisini yaptı, ancak her şey sorunsuz, umduğundan bile daha sorunsuz gitti.

Ardından, planlandığı gibi, sorular ve cevaplar için on dakikaları kaldı.

Dolandırıcılardan biri, April'in Summer'ı tanıştırdıktan birkaç dakika sonra oturuma katıldığını hayal meyal hatırladığı bir seyirci üyesi seçti.

Yirmi yaşından fazla büyük olmayan uzun boylu, cömertçe vücutlu kız, April'a bakarken utangaç bir şekilde gülümsedi. "MERHABA. Ben Leila ve bir soru sormayı umuyordum.

April elinden geldiğince cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Merhaba Leyla. Devam etmek.

Summer, aklınıza gelebilecek herhangi bir soruyu yanıtlamaktan mutluluk duyacaktır."

Kızın kaşları çatıldı. "Hayır, yani sormayı umuyordum.*Sen* bir soru."

Ah.

Kahretsin.

Çevre görüşünde, Summer'ın bir cep telefonunu çıkardığını ve hararetle baş parmağını kaldırdığını görebiliyordu; bu, bu koşullar altında tuhaf ve biraz kaba görünüyordu, ama April zaten seyircilerden hiç kimsenin şu anda aktöre dikkat etmediğini tahmin ediyordu.

Hayır, hepsi ona bakıyordu ve hepsi bu genç kadının ne hakkında soru sormak istediğini biliyordu. Marcus. Tabii ki, Marcus.

Düzenbaz sahnenin yanından ona el sallıyor, bir şeyler söylüyordu.*O size kalmış*, adamın abartılı dudak hareketlerini doğru yorumluyorsa.

Burada mahremiyeti tehlikedeydi ama gururu da tehlikedeydi. Kalbi de öyleydi.

Marcus eninde sonunda bunu görecekti, biliyordu. En azından Summer'dan ya da başka birinden duyacaktı. Ve belki kongrenin bu konuşmayı yapmak için doğru yer olduğunu düşünmemiştir ve belki onunla doğrudan konuşmadan önce bir salon dolusu yabancıyla kalbini açığa vurmaya düşünmemiştir ama her ne olursa olsun sorudan kaçamayacaktı.

O onu seviyor. Osevileno ve Marcus zaten onu yüzüstü bırakan çok fazla insanı sevmiştir. İhtiyaçlarını görmezden gelen. Kim onu alenen kabul etmeyi reddetmiştir.

Onunla ve onun için gurur duyuyordu ve aralarında daha sonra ne olursa olsun, bunu bilmesi gerekiyordu.

Titrek bir nefes aldıktan sonra, büyük kız külotunu zihinsel olarak kaldırdı ve genç kadına cevap verdi. "Elbette. Sorunuz nedir?"

"Alt panelde..." Leila belli belirsiz kapıyı işaret etti. "Biliyor musun, bu seanstan hemen önce olanı?"

Nisan başıyla onayladı.

Kız devam etti, "Her neyse, o panelde Marcus Caster-Rupp, bir reklam gösterisi olarak sizinle birlikte olmadığını söyledi."

"İlişkimizin tanıtımla hiçbir ilgisi yok." Sözler sağlamdı. Kesin. "İlk tanıştığımızda, çekim anında ve karşılıklıydı."

Ve bu, ister ilk çevrimiçi toplantılarını, ister ilk buluşmalarını kastetsin, doğru kaldı.

"Ah. İyi." Leila'nın kısa gülümsemesi güzeldi, yanaklarını sevimli bir şekilde dolgunlaştıracak kadar genişti. "Siz ikiniz hala çıkıyor musunuz? Çünkü bu . . ." Mikrofon, boğazındaki küçük düğümü yakaladı. "Sizi t-birlikte görmek benim için çok şey ifade ediyordu."

April kızın gözleriyle buluştuğunda orada acı ve ihtiyaç gördü. On yıllardır onu pençeleyen aynı acı ve ihtiyaç ve onu kaçınılmaz bir şekilde Lavineas fandomuna çeken aynı acı ve ihtiyaç.

Lütfen bize benzeyen insanların sevebileceğini söyle. Lütfen bize benzeyen insanların arzulanabileceğini söyle.

Lütfen bize benzeyen insanların mutlu sonları olabileceğini söyle.

Dudağını ısırdı. Çenesini göğsüne indirdi. Kıza ne söyleyeceğini düşündüm. Kahretsin, bunların hiçbirini söylemek niyetinde değildi ama...

"Sosyal medya durum güncellemesi gibi gelmiyor ama karmaşık." Seyirci kıkırdadı ve o da küçük bir eğlence sesi çıkardı.

"Yine de bir şeyi kesinlikle açıklığa kavuşturmama izin ver: Ayrılırsak, bunun nedeni ilişkimizin sahte olması ya da görünüşümü beğenmemesi değil. Beni tam olarak olduğum gibi istiyor. İnanın bana" -izleyicilere kendini beğenmiş bir özgüven damlayan bir gülümsemeyle eğdi-"*Biliyorum*"

Leila buna kıkırdadı, April da onunla birlikte güldü ve hak ettiği bir yudum su için uzandı. Seyirciden uzaklaştığında, sahnenin uzak ucunda duran birinin bir perdeyle oturuma katılanların görüşünden engellediğini görmek için.

Dolandırıcı değil. Gönüllü değil.

Marcus.

Sanki ona ulaşmak için otelin içinden geçmiş gibi göğsü inip kalkıyordu. Cep telefonunu sıkıca tutuyordu ve April aniden Summer'ın daha önce kime ve neden mesaj attığını tam olarak anladı.

Adam ona bakıyordu, yüzü endişeli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Dudaklarını okumak, görünmeyen izleyicilere doğru kolunun hareketini yorumlamak yeterince kolaydı. *Üzgünüm*.

Ona gülümsediğinde bakışları yumuşadı. Hala endişeli, ama nazik ve sevecen.

"Leila, bunu bana sormadın ama bir şeyi daha açıklığa kavuşturmak istiyorum." Mikrofona konuştu ama ona bakıyordu. Her zaman, her zaman ona. "Eğer Marcus ve ben ayrılırsak, bu benim istediğim için olmayacak ve onu sevmediğim için de olmayacak."

Çok ama çok hareketsiz kalmıştı, yüzü ciddileşmişti.

Onu seviyorum. Tabii ki onu seviyorum. Nasıl yapabilirdim *Olumsuz* onu sev?" Gerçekten imkansız bir şeydi. Lavineas sunucusundaki o ilk doğrudan mesajdan itibaren bir kaçınılmazlık. "O çok yetenekli bir adam. İnanılmaz derecede bilgili ve zeki ve her şey hakkında çok meraklı."

Elleri iki yanında seğirdi ve kendi üzerlerine kıvrıldı ama bakışlarını kaçırmadı. Bir kez değil.

"Onda dünyaya gösterdiklerinden çok daha fazlası var ve bunların hepsi televizyonunuzda ve sinema ekranlarınızda gördüğünüz kişiden bile daha etkileyici." Büyük bir yetersizlik. Bunu bir gün anlayacağını umuyordu. "Mükemmel olmadığım gibi o da mükemmel değil. Hata yapar, çünkü elbette hata yapar. O gerçek bir yarı tanrı değil."

Dudakları aralanmıştı, gözleri tepedeki ışıklardan daha fazlasıyla parlıyordu.

Bu adildi, çünkü kendisi de aniden ağlamak üzereydi.

“O sadece bir adam. Başa çıkabileceği tüm sevgiyi ve mutluluğu hak eden iyi, iyi bir adam.” Ardından seyirciye dönmeden önce hızlı bir onaylama hareketiyle çenesini ona doğru eğdi. "Tanıdığım en güzel adam olmasının da zararı yok."

Sonra hepsi tekrar gülmeye başladı ve onun eğlencesinin tanıdık sesi sahnenin yanından gürledi. Bu bir rahatlama olarak geldi, çünkü onun onu suçladığını düşünmesini istemiyordu. *sadece* güzel bir yüz, o yüz olabileceği inkar edilemez derecede güzel.

"Tamam, şimdi Summer'ın sorularına odaklanalım." Uygun dolandırıcı gönüllüyü arayarak seyircilere baktı. "Kim o-"

Birden mikrofon elinden alındı.

"Affedersin. Böldüğüm için üzgünüm. Devam etmeden önce kısa bir not." Marcus sandalyesinin üzerinde dikilmiş, eli sandalyenin yüksek arkasına dayanmış, başparmağıyla ensesini her zaman ürperten bir noktayı okşuyordu. "Yani Summer'ın bir sakıncası yoksa."

Meslektaş, elleri kucağında bağcıklı, sandalyesinde oturuyordu, cüce suratında tatmin olmuş bir sırıtış vardı. "İhtiyacın olduğu kadar al, Marcus. Acelem yok."

"Harika." Seyirciye döndü. "Leila benim de açıklamak istediğim bir şey var. April'in cevabına bir ek olarak."

Genç kadın tekrar ayağa kalktı. "Eh, tamam mı?"

"Hanım. Whittier bu konuda kararsız görünüyordu, bu yüzden izin verin sizin için açıklığa kavuşturayım. Sesi net ve kendinden emindi ve sıcaklık o ünlü mavi-gri gözlerin kenarlarını kırıltıyordu. Ayrılmıyoruz. Bu konuda söyleyecek bir şeyim yoksa hayır.

Ona bakma sırası April'deydi, şok içinde sessizliğe bürünmüştü. Mikrofonunu indirdi ve boşta kalan elini kaldırarak kızın iznini bekledi.

Başını salladı.

Avucunu yanağına hafifçe bastırdı, yüz hatlarını dikkatle inceledi. "Bu konuda söyleyecek bir şeyim var mı?"

"Siz yapıyorsunuz." Rahatlama ve sevgiden kısılmış olan kendi sesini zar zor tanıdı.

"İyi o zaman." Başını eğerek titreyen dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Bir diğer. Sonra tekrar mikrofonunu kaldırdı. "Bu resmi. Hala çıkıyoruz. Sorunun cevabı bu, Leila."

April, kayıtlarda böylesine açık bir ifadeye yer verilmesini takdir etti.

Dürüst olmak gerekirse, Leila, videoyu yayınlayan veya daha sonra oturum dökümünü okuyan diğer herkesle birlikte bunu yine de çözebilirdi. Özellikle de April ayağa kalkıp Marcus'u yakınına çektiğinde ve ellerini o yumuşak, yumuşak saçlarında kullanarak onu kendisine doğru çektiğinde.

Öpücük uzundu. Sevgi doluydu. Hararetliydi. Aile dostu olarak ilan edilen bir etkinlik için uygun olandan daha fazla dil içeriyordu.

Ve için*Kapıların Tanrıları* hayranlar, binlerce yeni kurguyu başlatan bir öpücüktü.

Derecelendirme: Olgun

Fandomlar: Kapıların Tanrıları – E. Wade, Kapıların Tanrıları (TV) İlişkiler:

Aşk Tanrısı/Psyche, Aşk Tanrısı ve Venüs, Psyche ve Venüs

Ek Etiketler: Alternatif Evren – Modern, ÜnlüVe!İlePİD, Hayran! NotVeO, Hadi ama sen Bilinmesi Gerekti ppiçinde, APril Whittier YaşıyorGrüya, PeGBu söz verildi

İstatistikler: Kelimeler: 925 Bölümler: 1/1 Yorumlar: 22 Tebrikler: 104 Yer İmleri: 7

Efsanevi

SoftestBoiCupi

d'e Bir Öpücük

Özet:

Psyche hâlâ Cupid'in onu şimdi ve her zaman ilk sıraya koyacağına inanmıyor. Ancak annesi bir hayran toplantısında çiftin arasına girmeye çalıştığında, Psyche'a bağlılığının ve tutkusunun gerçek derinliklerini gösterecektir. Kamuda ve özel olarak.

notlar:

Con of the Gates'te olmasaydın, olmalıydın. YouTube videosu öpücük adaletini yerine getirmiyor. HİÇBİR ŞEKİLDE. Dünyanın gerçek kraliçesi April Whittier'e selam olsun.*Kapılar*stan!

Oturum moderatörü olarak Psyche'nin soruları kendi başına yanıtlaması amaçlanmamıştı. Bu ihtimal aklına bile gelmemişti. Gezegendeki en ateşli bekar adam Cupid yanında otururken kim onunla, sıkıcı bir jeologla konuşmak isterdi?

Ve henüz.

Başını kaldırdığında, bir soru soran bir sonraki seyirciyi gördü ve dehşet içinde bu Venüs'tü. Muhteşem, mükemmel ve intikamcı - ve Cupid'in annesi, onu en iğrenç eylemlerine itecek kadar boğucu aşkı.

Tanrıça, "Kendine bak," diye alay etti. "Benim hiçbir oğlum böyle bir kadını arzu etmez. O bir yıldız. Sen sadece bir hayranısın. senin sözde*ilişk*i bir tanıtım gösterisidir. Şimdi kabul et Psyche. Dünyanın önünde, herkes senin ne kadar yalancı olduğunu bilsin diye."

Gözyaşları gözlerini dikti. Ama düşmeden önce, sıcak, nazik başparmaklar onları bir kenara itmişti.

"Seni kadın olarak tanısınlar," diye düzeltti ve mikrofon sözlerini yüksek ve net bir şekilde tüm salona taşıdı. "Seni sevdiğim kadın olarak bilsinler."

Sonra annesinin dehşet çığlıklarına aldırış etmeden Psyche'yi kollarının arasına aldı ve onu öptü, ta ki Psyche kanatlarının büyüdüğüne ve ikisini de cennete taşıdığına yemin edinceye kadar.

O gece, ilk kez, onu çiviledi.

sonsöz

"Başından beri IAN OLDUĞUNA İNANAMIYORUM." NİSAN KAŞLARINI KAŞLIGELN Marcus'ta

dizüstü bilgisayarının ekranının üzerinde. "Senaryoları karısıyla mı paylaşıyordu yoksa... . ?"

Marcus kanepeye uzandı, ellerini başının arkasında tuttu ve anın tadını çıkardı. O, mutfak masasında son tek seferlik kurgusu üzerinde mutlu bir şekilde çalışıyor. O, projeler arasında ve kendi hikayelerini okuyup yazmak için zamanın tadını çıkararak, Lavinea'nın arkadaşlarına BAWN olarak yetişir ve genellikle April'ı mümkün olduğunca yatağa sürükler.

Neredeyse iki yıldır birlikteydiler. Neredeyse bir yıldır nişanlı.

Geçen ay Los Angeles'taki evini satışa çıkarmışlar ve onun yerine San Francisco bölgesinde, yeterince büyük ve April'ın iş yerine kolay ulaşım mesafesinde bir ev satın almaya başlamışlardı. O ve April görev bilinciyle birkaç ayda bir çocukluk evini ziyaret etmelerine ve garip öğleden sonralarını annesi ve babasıyla geçirmelerine rağmen, emlakçıya ailesine çok yakın olan her şeyden kaçınması talimatı verilmişti.

Garip, ama artık özellikle acı verici değil. Ne gönderdiği mektuptan sonra, ne de anne babası kendilerini April'ın soğukkanlı, dar bakışlı incelemelerinin ve akla gelebilecek her fırsatta onu keskin bir şekilde savunmasının odak noktası bulduktan sonra.

Açıkçası nişanlısından korktukları hissine kapılmıştı. Bu, onlar hakkındaki görüşü göz önüne alındığında, mutlaka uygunsuz değildi.

"Hayır. Ian'ın karısı değil. Ah, bu en iyi bölümdü. Onun yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu. "İndirim karşılığında kişisel ton balığı tedarikçisiyle senaryoları paylaşıyordu."

Yavaşça laptop ekranını kapatıp ona baktı.

"O . . ." Başı yana eğik, bakır rengi saçları omzunun üzerine düşüyordu. "Bana Ian'ın daha düşük deniz ürünleri fiyatları karşılığında sözleşmesini ihlal ettiğini mi söylüyorsunuz? Bunu doğru mu anladım?"

"Evet." Vurgu için kapanış ünsüzünü çıkardı.

"Vay. Vay canına." Gözlüğünü burnundan kaydırarak ona göz kırptı. "Gösteri aylardır bitti. Bu neden şimdi çıkıyor?"

"Ian, yeni şovunda daha az formda birini oynuyor, bu yüzden o kadar sıkı antrenman yapmayı bıraktı. Daha az eğitim ihtiyacı, daha az protein ihtiyacı. Daha az protein ihtiyacı, daha az—"

"—ton balığına ihtiyacım var." Gözlüğünün kolunu masaya vurdu. "Ha. Ian, yeni yoksullaşmış, kinci bir ton balığı satıcısı tarafından ispiyonlandı. İtiraf etmeliyim ki bunun olacağını görmedim."

Sırıttı. "Bu sabah öğrendiğimizden beri Carah'ın kıkırdamayı bıraktığını sanmıyorum."

şüpheli orospu çocuğu, oyuncu sohbetinde yazmıştı. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak. Hahahahaha.

O ve onun *Kapılar* meslektaşları arkadaş kaldı, bazıları diğerlerinden daha yakındı. Ancak hepsi ona iki yıl önce umduğundan daha yakındı, çünkü muhtemelen artık gerçekten *biliyordu*. Birkaç günde bir birileri bir güncelleme yayınlıyor ve yeni filmleri ve şovları, aileleri veya olası grup toplantıları hakkında konuşuyorlardı.

Ancak o sabah Ian'ı grup sohbetinden atmışlardı çünkü *Gerçekten?* Ton balığı satıcısı mı?

"Ah, bu arada Summer merhaba diyor." Boş boş göğüs kıllarını kaşıdı. Bir daha Los Angeles'a geldiğimizde seninle yemek yemek istiyor.

Birlikte ilk toplantıdan bu yana, ekrandaki eski karısı ve gerçek hayattaki nişanlısı, kısmen birbirlerinin şirketinde zaman geçirmek için çok fazla fırsata sahip oldukları için iyi arkadaş oldular. Ödül şovlarında ve eksilerinde. LA ziyaretleri sırasında. Ayrıca geçen baharda Summer'la birlikte San Francisco'da çekim yaparken birkaç haftalığına.

Ailesinin şaşkınlığına ve April'ın eğlenmesine rağmen, ilk görevi-*Kapılar* proje çok tanıdık bir karakteri oynamayı içeriyordu: Aeneas. Spesifik olarak, Virgil's'den Aeneas *Aeneid* Wade'in versiyonu ya da -ürpermesini bastırdı - Ron ve R.J.'nin tekrarı yerine.

İlk kez kendi filminin yapımına yardım etmişti. Büyük yıldızlar eklendiği sürece, biraz tuhaf projelere yatırım yapmaya istekli, büyük bütçeli bir yayın hizmeti için iki saatlik bir film. Örneğin, Marcus ve Carah ve Summer gibi yıldızlar.

Hayranları, halka açık kişiliğini bir kenara attıktan sonra ona bağlı kalmışlardı, bu yüzden diğer kaliteli rolleri seçmişti. Ama kamera arkasında hareket ediyor

senaryoda, karakterleri ve iş arkadaşlarında daha fazla söz sahibi olma yoluydu. Aynı zamanda bir meydan okumaydı ve ustalaşması gereken bir dizi yeni beceriydi. San Francisco'da sevdiği kadına mümkün olduğunca yakın birkaç önemli sahnenin çekimlerini koordine etmeyi başarmış olması da onu tatmin edecek kadar büyüktü.

April başka bir yerde çekim yaparken onsuz yapamayacağından değil. Yine de onunla tanışmadan önce çok uzun yıllar yalnızdı. Özellikle alternatifler mevcutsa, ayrı geçirilen ayları kolayca kabul etmek için çok fazla.

Ortak yapım ve yeni bir versiyonda başrol oynama fikrini ilk kez geçici olarak gündeme getirdiğinde *Aeneid* April, Dido rolünde Carah ve Lavinia rolünde Summer ile birlikte, kelimenin tam anlamıyla yataklarına yığılıp daha fazla kahkahayla ağlayana kadar gülüp gülmüştü.

"Sen..." Yüzünü sildikten sonra tekrar denemişti. "Bunun temelde büyük bir düzeltme kurgusu olduğunun farkındasındır. *Kapıların Tanrıları*, Sağ?"

Şey, o bu şekilde düşünmemişi ama... . .

"Biraz?" İrkildi. "Sanırım?"

"Tanrım, *senen şirin* April onu bilgilendirmişti ve sonra onu yatağın üzerine kendi üzerine çekmişti ve konuşma birdenbire sona ermişti.

O akşamın anısı hoştan da öteydi. düpedüz oldu *motive edici*.

Buna göre kanepede vücudunu hafifçe yeniden düzenleyerek April'a doğru çevirdi. Dizüstü bilgisayarının ekranının arkasına geçip klavyesine dokunmak yerine hâlâ onu izliyordu ve o da bu fırsattan tam olarak yararlandı.

Bir eli hâlâ başının arkasında, diğerini çıplak göğsünün ortasından aşağı kaydırıp ve düşük belli kot pantolonunun belinin hemen üzerinde durdu.

Nefesi duyulabilir bir şekilde kesildi ve adam ona ağır ağır ve ateşli bir şekilde sıırttı. Sonra bir telefon çaldı. "Seninki veya benimki?" O sordu.

Masanın karşısına baktı. "Bana ait. Annem."

Annesinin aramalarının sık sık yaptığı gibi, sesli mesaja gitti.

JoAnn ancak şimdi, iki yıl sonra, kilo vermeye veya egzersize tek bir atıfta bulunmadan ara sıra sohbetler yürütebiliyordu. Bu konular açılır açılmaz April hemen telefonu kapattı ama yaşlı kadın hiçbir zaman öğrenmiyor gibiydi.

Yine de April, annesine değişmesi için şans üstüne şans vermeye devam etti.

"Nihayetinde mesele benimle ilgili değil," diye açıklamıştı yine kısa bir konuşmanın ardından. "Kendi korkularıyla ilgili. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim.

Ancak April, JoAnn'in bir telefon konuşması boyunca sınırlarına uyup uyamayacağını keşfedecek enerjiye veya eğilime her zaman sahip değildi ve o günlerde cep telefonunun kendi kendine sessizliğe bürünmesine izin verirdi.

Marcus, JoAnn'i sonsuza dek engellemesini diledi ama bu onun kararı değildi.

En azından artık şahsen ziyaret etmiyorlardı. JoAnn'in sinirli bir şekilde kızına düşük kalorili menü seçeneklerini gösterdiği o ilk feci öğle yemeğinden sonra değil.

Masanın altında April'in elini tutmuştu. Canını acıtacak kadar sıkılmıştı.

Sonra bıraktı, ayağa kalktı, çantasını omzuna attı ve tek kelime etmeden restorandan çıktı.

Yaşlı kadın masada küçücük ve kendi içine kıvrılmış halde ağlamaya başlamıştı ve adam onun için olduğundan daha çok üzölmek istemişti. Ama o feci doğum günü ziyaretinden sonra April'in kırılgan öfkesine ve kederine tanık olmuş, onu çıplak ve titrerken görmüş ve aniden parlak ışıklar altında onu hâlâ isteyip istemediğinden alışılmadık bir şekilde emin olamamıştı ve hayır.

Hayır, JoAnn'e karşı April'in kendi ailesine karşı bağışlayıcılığından daha fazla bağışlayıcı değildi.

April'in peşinden kapıdan çıkmadan önce, "JoAnn," demişti. "Lütfen bundan daha iyisini yap. Aksi takdirde, sizi ne kadar sevse de kızınız olmadan kalırsınız."

O gece April, daha önce yalnızca bir kez deneyimlediği bir soğuklukla, devasa bir battaniye yığınının altında kollarının arasına kıvrılmıştı.

Sonunda, "Bunu bir daha yapmayacağım," diye fısıldamıştı onun boynuna.

Yanağını başının üstüne koymuştu. "Gerek yok."

Neyse ki, annesinin aramasının kesilmesine rağmen, şimdi üşümüş görünmüyordu. Hiçbir anlamda değil. Gözleri her yerde onun baştan çıkarıcı bir şekilde poz veren vücudunda geziniyor, derisi boyunca bir sıcaklık akıyor ve doğrudan sertleşen aletine giden bir yolu yakıyordu.

"Tanrım, büyükanne." Sesi alçak bir mırıltıyla, sandalyesini geriye itti ve kotunun büyüyen şişkinliğine baktı. "Ne büyük..."

Bir telefon çaldı. Tekrar.

Gözlerini kapatarak alnını çimdikledi.

"Seninki veya benimki?" Senin. Bakalım kimmiş." Bir anlık sessizlik oldu. "Bok. Marcus, sanırım..." Ayak sesleri ve ardından telefonu karnının üstüne düştü. "Bence mesaja bakmalısın."

İsteksizce gözlerini açtı ve boştaki eliyle onun kalçasını okşayarak ve kesinti sırasında sakinleşmeyeceğini umarak ekranını kontrol etti. Masum Delici ve Şehvetli Jeolog rol oyunları dışında, Kırmızı Başlıklı Kız oyunu, hiçbirisi dışında en sevdiği oyundu.

Mesajı kimin gönderdiğini görünce o kadar hızlı oturdu ki April sıçradı.

"E. Wade bana yazdı. Agape, telefonuna baktı. "E. Wade neden bana yaz?"

Gözlerini devirdi. "Bunu öğrenmenin en az bir yolu var, Caster-Tire-Rupp."

Cep telefonundaki metin okuma işlevini etkinleştirerek telefonu sehpanın üzerine koydu ve hoparlörün sesini açtı.

Merhaba, Marcus, yazar yazmıştı. Lütfen izinsiz girdiğim için başışlayın ama Virgil'in uyarlamasını duydum. Aeneidyakında çıkıyor ve sizi tebrik etmek istedim. Aeneas'ı canlandırmanız, o kahrolası gösterinin birkaç önemli noktasından biriydi ve asgari derecede yetkin senaryolar verilen karakterle neler yapabileceğinizi görmek için can atıyorum..

April ona gülümsüyordu, yumuşak kahverengi gözlerinde gurur parlıyordu ve adam onun elini tutup kucağına çekti. Sıkıca sarılarak, adamın kollarındaki mesajın geri kalanını dinledi, kaslara karşı yumuşaklık, ısıya ısı.

Kendi senaryonuzu yazmaya karar vererseniz, aklınızda bulundurmanız gereken küçük bir tavsiye: İkimizin de farkında olduğumuz gibi -hepimiz fazlasıyla farkındayız- bazı senaristler ölümün, sefaletin ve durgunluğun aşk, mutluluk ve değişimden daha akıllı, daha anlamlı ve gerçeğe daha yakın olduğuna inanıyor. Ancak hayat tamamen sefalet değildir ve zor, zor hayatlardan neşeye giden bir yol bulmak zor, zekice ve anlamlı bir iştir. Saygılarımla, E. Wade.

Ağzını açtı ama mesaj devam etmeden önce bir şey söylemeye vakti olmadı.

Not: Kurgularını seviyorum ama daha çok sekse ihtiyaçları var. Bilginize.

P.P.S. Bu sahneler hakkında ipucu istiyorsanız, hem nişanlınız hem de Alex Woodroe onlar için oldukça yetenekli..

Şaşkınlıkla April'in iri iri açılmış bakışlarıyla karşılaştı. "E. Wade yazdığımı biliyorKapılar fanatik."

“E. Wade açık düzüşme yeteneğim olduğunu düşünüyor, diye karşı çıktı April. "Lütfen bunu mezar taşıma koyun."

Ah. Devam eden oyunu zamanında hatırlatan Wade'in mesajı neredeyse raydan çıkmıştı.

Başını eğerek ağzını boynunun kıvrımından yukarı kaydırıldı. "Sen *Yapmakaçık* düzüşme yeteneği var. Bunu bir gerçek olarak söyleyebilirim."

O güldü. Sonra, kulak memesini kısıtıp iğneyi yalayarak uzaklaştırdığında, kadın ürperdi.

Onu kanepeye oturtarak, pantolonunu ve külotunu çıkardı ve solgun, yuvarlak baldırlarını yaydı. Uyluklarını okşadı, sonra yavaşça geri çekildi ve etin her bir santiminin ellerinin altından geçişini izledi.

Sesi kısılmıştı. "Aman Tanrım, büyükanne, ne kadar büyük" - diz çöküp bacaklarının arasında oynayan parmaklarına sıcak bakarken, nefesi bir sızlanmayla takılırken - "gözlerin var."

Yukarı baktı ve onun kendi gözleriyle karşılaştı. Bu sefer, her zaman olduğu gibi, cümleye hak ettiği tüm vurguyu, yani her kelimeyi verdi. "Seninle görüşmek daha iyi canım."

Cevap veren gülümsemesi yumuşaktı, dişleri uyluğunun iç kısmındaki gamzeli, nefis bir noktaya battığında soluduğu gibi. Yayılmış, baştan çıkarıcı vücudu gibi. Her sabah yatak odasının doğan ışığında ona bakışı gibi.

Kalbi gibi. Onun gibi.

Birlikte, bazen zor olan hayatlar boyunca neşeli bir yol çiziyorlardı. Ama ikisi de zekiydi, ikisi de tüm yumuşaklıklarına rağmen sertti, ikisi de çalışmaya istekliydi. Birbirleri için ve kendi mutlulukları için.

İhtiyaç duyduğu tüm anlam buydu. Bir ömür yetecek kadar.

Aman Tanrım, büyükanne. Yumruğu saçlarında, ihtiyaç duyduğu yerde ağzını zorluyordu, kendinden emin, eğlenceli ve muhteşemdi. Onu tam olarak istediği gibi, şimdi ve sonsuza dek. "Ne kadar büyük dişlerin var."

En sevdiği parça gelmişti ve hiçbirisi çok erken değildi. "Seninle yemek daha iyi canım."

Sonra yerleşti ve Kırmızı Başlıklı Kız'a - April, Ulsie, nişanlısı, her zaman, her zaman seveceği kadın - kendi mutlu sonunu vermeye her zamanki kararlılığıyla işe koyuldu.

Tıpkı kurgularındakiler gibi.

Tıpkı ona verdiği gibi.

teşekkürler

BU KİTABIN VARLIĞI KENDİ MUTLU SONUDUR Benim için neşeli ve zor kazanılan ve aşkla elde edilen. Hikayeye olan aşkım elbette - ama aynı zamanda arkadaşlarımla ve ailemin sevgisi ve temsilcim ile yayıncımın kitaplarına ve yazarlarına olan sevgisi. Bu romanın yaratılmasında beni destekleyen herkese teşekkür etmek istiyorum, ancak bu, kitabın uzunluğunu iki katına çıkarır, bu yüzden bunun yerine birkaç önemli kişiye odaklanacağım:

Menajerim Sarah Younger benim ve işim için çok çalışıyor. Her zaman aşırı profesyonel ama aynı zamanda hikayelerime olan kişisel bağlılığını da net bir şekilde ortaya koydu ve çok minnettarım. Benim adıma savunuculuğu ve hırsı, sıkı çalışması ve nezaketi benim için dünyalara bedel.

Muhteşem editörüm Elle Keck bana ve bu kitaba inandı ve parıldayana kadar onu cilalamaya devam etmem için beni zorladı. Bu süreçte bana bu kadar ustaca ve sabırlı bir mizah anlayışıyla rehberlik ettiğiniz için ve beni yazarlarınızdan biri olarak istediğiniz için teşekkür ederim. Minnettar olmanın ötesindeyim.

Avon'da bu kitap üzerinde çalışan herkese, özellikle Kayleigh Webb, Angela Craft, Laura Cherkas ve Rachel Weinick'e büyük bir şükran borçluyum. Ayrıca, Avon'un en sevdiğim çizerim Leni Kauffman'ı muhteşem kapak için kaptığı için çok minnettarım! Leni: Bu görüntü beni (ve diğerlerini) ağlattı, çünkü kendimizi onda nadiren deneyimlediğimiz bir şekilde gördük. Sana yeterince teşekkür edemem.

Margrethe Martin, FaceTime üzerinden benimle jeoloji tartışmak için sonsuz saatler harcadı - öyle ki, telefonum defalarca üzerimizde öldü - ve daha sonra her şeyi doğru anladığımdan emin olmak için taslağımı okudu. Ki yapmadım, ama bunu düzeltmemi yardım etti. Çok cömert ve nazikti ve gerçek bir arkadaştı. Teşekkür ederim. Akıl sağlığımla ilgili şüphelerine rağmen beni hem Shake House'a hem de rock deposuna götürdüğün için teşekkür ederim! İkisini de hikayeye dahil edebilmek için çok gıdıklandım!

Emma Barry bu hikayeyi okudu ve her zaman yaptığı gibi ölçülemez bir şekilde geliştirdi ve çok minnettarım. Ama onun için daha da minnettarım: nezaketi, düşünceliliği, bulaşıcı gülüşü ve bana benim kendime inandığımdan çok daha fazla inanma şekli. Lucy Parker'ın kitaba ilişkin içgörüsü, arkadaşlığı gibi benim için de dünyalara bedeldi.

Dünya yanarken beni her zaman destekleyen ve düzenlemelerime güç katmama yardım eden Twitter'daki diğer tüm Romancelandia arkadaşlarıma: Teşekkürler.*Teşekkür ederim*. Sevgili arkadaşlarım Therese Beharrie, Mia Sosa, Kate Clayborn ve Ainslie Paton'a özel şükranlarımı sunarım.

Kocam beni olduğum gibi koşulsuz seviyor. O arkamdayken her şey mümkün. Herhangi bir şey. Kızım hayatımda güneş ışığı, o kadar göz kamaştırıcı ve sıcak ki bazen gözümü kırpmam gerekiyor. Onu kişisel gökyüzümde her gördüğümde günüm aydınlanıyor. Annem son zamanlarda hayatının en zor dönemlerinden birini yaşadı ama hala ilerliyor, hala kararlı ve sevdiği insanlara hala çok değer veriyor. Ailem olduğunuz için hepinize teşekkür ederim ve beni sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, oradaki tüm hayran kurgu yazarlarına: Bayılıyorum*Sen*. Bir yıldan fazla bir süredir kaygım, yayınlanmış kitapları okuyamadığım anlamına geliyordu, ancak yine de kendimi sizin çalışmalarınıza kaptırabilirdim. Komik hikayeler, eşi benzeri olmayan bir endişeyle insanın içini delen hikayeler, öylesine sınırsız yaratıcılık ve yetenekle ilgili hikayeler ki, ancak hayranlıkla okuyabildim - hepsini dünyaya ücretsiz olarak sunuyorsunuz ve akıl sağlığımı (ya da en azından kalan parçalarını) kurtardınız. O yıl aralarında gizlendiğim Braime fandomuna özel bir not. Bu müsvedde boyunca bunun bazı işaretlerini görebilir misin? Sadece bir tahmin. :-)

alıntı *Yavaş yanma*

SLOW BURN'da Alex ve Lauren'in unutulmaz aşk

hikayesini kaçırmayın

Yaz 2021

**“GELECEKTE BİR BAR DAVGALARINA GİRDİĞİNDE, GELME ZAHMETİNE
GİRMEYİN**sete geri dön,

pislik," diye bağırdı Ron. "Sen hiç *fark etmek*ne yaptın Bu tür bir çocuk-”

Bu noktada, rant girmişti - Alex, Ron'un Rolex'ine bir göz atmak için boynunu uzattı - onuncu dakikası. Ve sayılıyor. blustering can sıkıntısı miktarı *Kapıların Tanrıları* showrunner'ın bu kadar kısa bir süreye sığması gerçekten etkileyiciydi.

Alex, hem esnemeyle hem de patronuna yumruk atma arzusuyla çok meşgul olmasaydı alkışlardı.

Ron'un burun delikleri her sert nefes alışında genişledi ama sesini alçaltmaya çalıştı. "Yasal olarak, sarhoş aptallığınla yaratmış olduğun olumsuz reklam miktarı göz önüne alındığında, bizim için birçok finansal ve profesyonel başvuru yolu vardı, bunlar arasında-"

Dizi sorumlusu hala konuşuyordu ama Alex dinlemeyi bırakmıştı. Bunun yerine, Ron'un yaklaşık bir buçuk metre solunda oturan kadını inceliyordu.

Gagalı, çarpık bir burun da dahil olmak üzere keskin özellikler. Parlak gözler. Nispeten sıska uzuvlara sahip çok yuvarlak gövde. Cehennem kadar kısa.

Yeni bulduğu dadı bir kuşa benziyordu.

Sessiz biri ama. Şafağın gelişine rağmen duyulacak bir cıvıltı yok. Ron gece meydana gelen olaylardan haber alır almaz, sabah ilk iş olarak bir toplantı talep etmişti. Alex ayrılrsa da *Kapıl* argece yarısına doğru yola çıktı ve yerel hapishanenin gözaltı hücresinden belki bir saat önce ayrıldı. Duş almak ve bir şeyler almak için zar zor zamanı olmuştu.

İşe dönmeden önce otelin resepsiyonu tarafından elma.

Üçü özel bir karavanda buluşabilirdi ama dizi sorumlusu herkesin önünde aşağılanmayı tercih etti. Bu yüzden dışarıda, Alex'in yüzlerce iş arkadaşının muhtemelen onun rezaletini duyabileceğı, Alex'in de duyabileceğı, yırtık pırtık bir barakanın yanında toplanmışlardı.

Bu soluk yanaklı yabancı. O her kimse. *Ne* öyleydi.

Gözleri kan çanağına dönmüştü, sağ göz kapağı şişmişti, görüşü bulanıktı. Sabahın erken saatlerindeki siste gözlerini kısıtıysa, kadının yumuşak çenesinin etrafında dalgalanan o düz, kül rengi saçlar pekala tüy olabilirdi.

Evet, kesinlikle bir kuş. Ama ne tür, ne tür. . .

O beyazdı, yani belki bir albatros? Kesinlikle mecazi bir düzeyde işe yaradı.

Hayır, albatroslar onun gibiler için çok uzun ve dardı.

Ron dersine başladıktan sonra, iki adamdan da birkaç metre uzakta derme çatma bir sıraya tünemişti. İspanyol kıyıları boyunca yayılan sahte savaş alanlarının kaosu önünde sessiz ve hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Yine de bir şekilde, büyük ölçekli sahnelenmiş yıkımın ve figüranların ve mürettebat üyelerinin bitmeyen koşuşturmasının ortasında bile, keskin bir rahatlamayla göze çarpıyordu. Çevresi olmasa da, boy olarak uyumsuz bir şekilde küçük. Sakinlik. kuş.

Okyanus esintisi Alex'in keten tuniğinin eteğini yukarı kaldırdı ve o da yün pelerinini hazırlamış olmayı dileyerek dalgınlıkla aşağı indirdi. Tam olarak hangi türe benzediğini belirlemesine yardımcı olacak bir kuş gözlem rehberi de.

Ayrıca gürültü önleyici kulaklıklar, çünkü Ron hâlâ ona sövüyordu.

-bir şey hakkındasözleşme yükümlülüğükumkuzenim *Lauren* Ve *Şovum*daki bir aktör için kabul edilemez davranış *Vetahvil* şirketi sigortamızı çekecek, bla bla bla - ve elbette, Alex kınama ve kendisine verilen cezaya ve kimsenin ona o barda gerçekte ne olduğunu sormamasına, tek bir kişinin bile, ama -

Belli ki Ron'un talihsiz bir akrabası olan ücretli bakıcısı lanet olası birkuş.

Bütün bu tartışma sadece sinir bozucu değildi. Oldu-

"Saçma." Alex homurdandı ve banktaki kadını işaret etmek için kolunu salladı. "Bu kuş-kadın zar zor göğsüme geliyor. Canım ne isterse onu yapmamı nasıl engelleyecek? Büyük boy bir bileklik gibi bileğime yapışmasını mı düşünüyorsun?"

Konuyu değerlendirdi. Antrenmanlarını zorlaştırırdı ama imkansız değil.

Ron kısaca gülümsedi. "Gülünç olabilir ama yetki onda." Kuzenine yan yan baktıktan sonra dikkatini tekrar Alex'e çevirdi. "Dizi finali yayınlanana kadar Lauren ne derse onu yapacaksın. O zamana kadar, nereye gidersen git sana eşlik edecek-"

Beklemek. Alex aramak istememişti o saçma. Dahası, onu aylarca beladan etkili bir şekilde uzak tutabileceği fikri.

Ama Ron konuşuyor, konuşuyor, konuşuyordu ve Alex konuyu açıklığa kavuşturma zahmetine girmedi.

Bu daha sonraya kadar bekleyebilirdi, çünkü o ve Lauren görünüşe göre hemen başlayarak birlikte sonsuz, işkence dolu aylar geçireceklerdi. . . Şimdi.

yazar hakkında

OLIVIA DADEbulabildiği her kitabı okurken etrafındaki dünyayı görmezden gelmeye eğilimli, inkar edilemez bir inek olarak büyüdü. Şimdi, münzevi bir yazar ve hevesli bir cadı olarak bütün gün pijama giyme şeklindeki ömür boyu hedefine nihayet ulaştı. Şu anda sabırlı İsveçli kocası, zeki kızı ve ailenin sürekli gelişen kitap koleksiyonuyla birlikte Stockholm dışında yaşıyor.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını şu adreste keşfedin:hc.com.

için vg*Spoiler uyarısı*

"Olivia Dade'in, kök salmayı seveceğiniz zengin çizilmiş karakterleri ile bu türün bir cevheri; mizah, yürek ve hararetle dolu."

—Kate Clayborn, yazarı*Aşk Yazısı*

"*Spoiler uyarısı* bir zevktir. April ve Marcus kalbini eritecek."

—Jenny Tatili,*Bugün Amerika*en çok satan yazar

"*Spoiler uyarısı* beni ilk sayfasından büyüleyen ve (mutlu) sona kadar beni büyüleyen nazik, eğlenceli ve seksi bir aşk hikayesi. Bu karakterlere ve aşka yolculuklarının her anına bayıldım. Olivia Dade unutulmaz bir hikaye yaratmış, benim rahat okumalar rafımda hemen kendine yer edinmiş bir hikaye."

— Sosa'm,*Bugün Amerika*en çok satan yazar*En Kötü En İyi Adam*

"İlk sayfasından itibaren kendimi kaptırdım.*Spoiler uyarısı* ok mutlu, i çekmeye değer sona kadar. Olivia Dade her zaman en sevdiğim yazarlardan biridir. Yazıları sıcak ve esprili, çoğu zaman komik ve çoğu zaman acı verici derecede dokunaklı.

—Lucy Parker, yazarı*yle Davranın*

"Bu kitabı ne kadar sevdiğimi açıklayacak kelimelerim bile yok. Bu meşru bir şaheserdir. Hararetle hayran kaldım. Aynı anda komik ve düşünceli VE seksi olmayı başaran bir kitap okumak nadirdir, ancak*Spoiler uyarısı* ıkarır."

—Cat Sebastian, yazarı*İki Haydut Sağa Dönüyor*

“Seksi olduğu kadar komik (ve oğlan seksi mi),*Spoiler uyarısı*tüm biçimleriyle fandom için bir aşk mektubu ve ilk sayfadan son sayfaya kadar mutlak bir keyifti. Onu okumak, mükemmel olduğunuzu ve olduğunuz gibi sevmeyi hak ettiğinizi bilmenizi isteyen birinin kalbine sarılması gibi geldi.”

—Jen DeLuca, yazarı*İyi Tanıştık*

“Olivia Dade bu inanılmaz, keyifli romanda fandomu, sevgiyi ve kabullenmeyi mükemmel bir şekilde yakalıyor. Her sayfayı sevdim!”

—Jessie Mihalik, yazarı*Polaris Yükseliyor*

"Olivia Dade, inek kültürünü ve fandomdaki her şeye olan sevgiyi kutluyor.*Spoiler uyarısı*. Beni yüksek sesle güldürdü ve bazen aynı anda mendillere uzandı!

—Brina Starler, yazarı*Manhattanlı Anne*

“Kendini kabul etme yolculuğu asla kolay değildir ve Dade bundan çekinmiyor, ama bunu Marcus ve April arasında yeşeren aşk kadar güzel ve nazik yapıyor. Bu romantik saygı duruşuyla dışarı çıkın hayran kültürü için.”

—*Kirkus Yorumları*

Ayrıca Olivia Dade tarafından

Lovestruck Kütüphaneciler

Serisi *Benim Pervasız*

Sevgilim Mayday

Dikkati

Dağılmaya Hazır

Gizli Kalpler

Senaryosuz Aşk Dizisi *Arzu*

ve Derin Mavi Deniz Minik

Ev, Büyük Aşk

Marysburg Serisi Hakkında Bir Şey Var

Bana

40-Aşk

Öğret

Fırtınanın En Tatlısı: Bir Marysburg Öykü Koleksiyonu

° YÜKSİK yuKS

Avon'a Katılın İtibaren theKalp ödülleri
kazanmak, özel içerik almak ve daha
fazlası için haber bülteni!

SIGN UP NOW

teľif hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçekmiş gibi yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylara, mekanlara, organizasyonlara veya canlı veya ölü kişilere herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

SPOİLER UYARISI. Teľif hakkı © 2020, Olivia Dade'e aittir. SLOW BURN © 2021, Olivia Dade'den alıntı. Uluslararası ve Pan-Amerikan Teľif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, size bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verildi. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme dahil edilemez.

Yeon Kim'in kapak tasarımı

Kapak çizimi, Leni Kauffman

Beğenme emoji[Burada](#)© FOS_ICON / Shutterstock, Inc..

İLK BASKI

Dijital Baskı EKİM 2020 ISBN: 978-0-06-300555-6

Versiyon 08212020

Yazdır ISBN: 978-0-06-300554-9

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Kat 13, 201 Elizabeth Street Sidney,
NSW 2000,
Avustralya www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41st
Floor
Toronto, Ontario, M5H
4E3 www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan A
75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201
301 www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni
Zelanda www.harpercollins.com.tr

Birleşik Krallık

HarperCollins Yayıncılar Ltd.

1 London Bridge Street

Londra SE1 9GF,

Birleşik Krallık

[www.harpercollins.com.](http://www.harpercollins.com.tr)

[tr](http://www.harpercollins.com.tr)

Amerika Birleşik Devletleri

HarperCollins Yayıncılar A.Ş.

195 Broadway

New York, NY 10007

[www.harpercollins.co](http://www.harpercollins.com)

[m](http://www.harpercollins.com)